

ФИЛИП ХОСЕ
ФАРМЪР

ЧАСТЕН КОСМОС
ЗАД СТЕНИТЕ
НА ТЕРА

БАРД
ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

От цикъла „ВОЙНАТА НА БЕЗСМЪРТНИТЕ“

ФИЛИП ХОСЕ ФАРМЪР ЧАСТЕН КОСМОС. ЗАД СТЕНИТЕ НА ТЕРА

Превод: Иван Златарски

chitanka.info

ЧАСТЕН КОСМОС

Свят-кула, изграден от множество отделни нива, разположени едно над друго: Райската градина, Американдия, Драхеланд, Таланак и Атлантида — цяла една вселена на зелени небеса и приказни животни. Място за забавление на Повелителя Дцадауин, в което има трансгравитационни „врати“ към отделните нива и към други светове...

ЗАД СТЕНИТЕ НА ТЕРА

Пол Янус Финеган е известен като Кикаха сред изкуствените вселени, създадени от суперрасата на Повелителите. Но макар и обикновен смъртен, той успява да се изплъзне от всяка клопка, да оцелее след всяка интрига, да надделее над всеки противник...

ЧАСТИ КОСМОС

ВЪВЕДЕНИЕ

Връщам се в детството си отпреди около една година, когато прочетох „Създател на вселени“^[1]. Спомням си, че беше слънчев съботен ден в Балтимор. Взех книгата на Филип Хосе Фармър, на чиято корица имаше зелено небе, като в картините на Гоген, и сива харпия (Подарж), също а-ла-Гоген, с намерението да прочета страница-две, преди да се захвана с моята си работа. Е, този ден не написах нито ред.

Свърших книгата и веднага изтичах до близката книжарница, за да намеря продължението, което знаех, че съществува — „Вратите на създанието“. Когато свърших и нея, слънчевата съботна утрин и самият Балтимор бяха изчезнали и нощта постепенно беше изместила деня до самия връх на небето. Следващото нещо, което написах, беше не замисления разказ, а читателско писмо до Филип Хосе Фармър.

Нямах намерение просто да информирам човека, сътворил „Любовниците“, „Огън и нощ“ и „По една жена на ден“, че последните му две книги са най-хубавото нещо, което някога е писал. Ако бе нарисувал картина или бе създал музикално произведение, аз нямаше да мога да направя сравнение с предишните му творби или даже между тях самите. Двете книги, които току-що бях прочел, бяха от приключенско-романтическия жанр и аз просто чувствах, че са изключително добри постижения. Те се различаваха от другите му истории и по стил, и по тема, различаваха се дори помежду си, и следователно, както винаги се случва, бяха несравними. Надявах се да има и трета и бях неизказано доволен да науча, че той работи над нея.

С други думи, повече от една година очаквах книгата, която вие сега държите в ръцете си.

Анализирайки собствените си чувства с цел да установя какво точно ме бе привлякло така силно в първите две книги, аз установих, че има няколко причини за магията, в която те ме бяха вкопчили:

- 1) Очарован съм от трактовката на темата за физическото безсмъртие и анализа на ползата и вредата от него. Тази тема минава

през книгите, като блестящ меден проводник.

2) Идеята за „джобните вселени“ — нещо много по-различно по мое мнение от концепцията за паралелните светове — идеята за такива вселени, създадени да обслужват капризите на разумни и могъщи същества, е много плодотворна. Тук, измежду многото други неща, тя дава възможност за един очарователен Свят на нивата^[2].

Филип Фармър населява светове си с герои от онзи тип, който ми доставя огромно наслаждение. Кикаха например е дяволит мошеник — с героични наклонности, изобретателен и страшно привлекателен. Той едва не открадва първата книга от Улф. Герои във втората книга са нещастни, заговорнически, зли, подли, презрени, гадни индивиди, способни да си прережат един-друг гърлата просто ей-така, но за нещастие съдбата ги е събрала заедно с обща цел за известно време. И понеже страхотно обичам театъра от времето на Елизабет, бях щастлив да науча още в началото на повествованието, че всички те са близки родственици.

„Едно същество може да бъде привлекателно или отблъскващо: лебед или октопод; красиво или грозно: беззъба вещица или русокосо дете; добро или зло: Беатриче или Красивата безжалостна дама; исторически факт или измислица: лице, срещнато на пътя, герой от разказ или видение от сън; може да бъде благородно или неподходящо за тема на разговор разговор в дневната... то може да бъде буквално всичко, но при едно абсолютно условие — да внушава страхопочитание.“

„Да твориш, да знаеш, да разбираш“

У. Оден

Филип Хосе Фармър живее на запад от мен в едно място, известно на света като Калифорния. Никога не сме се срещали, освен на страниците на неговите книги. Възхищавам се на чувството му за хумор и на способността му да намери идеалното финално изречение на всичко, което е написал. Той може да бъде непоколебим, загадъчен, непроницаем, умен и му приляга всеки цвят на емоционалния спектър. Притежава едно невероятно чувство за това кое е свято и кое скверно. Или казано на прост език, той е човек, внушаващ боязън. Има таланта и умението да разрови в онова нематериално място извън Пространството и Времето, наречено Въображение, и да подхване с вещина светите теми, до които всеки писател трябва да се докосне, за да спечели душата на читателя си.

И понеже използвах името на Оден, налага се да направя и следващата стъпка и се съглася с неговото наблюдение, че един писател не може да чете произведенията на друг, без да ги сравнява със своите. Лично аз го правя непрестанно. И почти винаги излизам от сравнението омекнал и впечатлен, особено когато чета фантастика, написана от Стърджън, Фармър или Бредбъри. Те много добре знаят кое е свято и третираат тази материя по онзи транс-субективен начин, при който личните особености изведнъж отстъпват, превръщайки се в универсални понятия и осветяват човешкия дух, като украсена с неонов лампички коледна елха. А щом опре до особености, Филип Хосе Фармър е особен по един много специален начин...

Всичко, което той казва, е нещо, което аз бих искал да кажа, но, по една или друга причина, не съм могъл. Той използва онзи похват, наречен от Хенри Джеймс „ъгъл на виждане“, който макар и да се различава от моя собствен ъгъл, неизменно е в хармония с начина, по който аз чувствам нещата. Но аз не мога да го направя по неговия начин. Това означава, че някой може да направи онова, което обичам най-много, по-добре от мен самия и това ме кара да си дъвча брадата и да си спомням за Джордж Лондон като Мефистофел във „Фауст“ на Гуно на сцената на Метрополитен Опера: Маргарита се възнася на небето, той протяга ръка, но пред него се спуска метална врата, той се хваща за една от пръчките на решетките, вдига за момент поглед към Всевишния, обръща лице, бавно се отпуска на колене и ръката му се плъзга надолу по пръчката... завесата пада — ето така се чувствам и аз. Аз не мога да го направя, но има начин да се направи.

Е, извън тези бележки, какво бих могъл да кажа за някоя конкретна книга на Филип Хосе Фармър?

Шекспир го е казал по-добре в „Антоний и Клеопатра“:

ЛЕПИД

И какъв е на вид този ваш крокодил?

АНТОНИЙ

На вид е като себе си и е на дължина — от главата до опашката — колкото е дълъг; на ширина е също почти колкото е широк и се движи с помощта на двигателните си органи. Храни се с това, което яде, а като умре, същността му се преселва в друго същество.

ЛЕПИД

А на цвят какъв е?

АНТОНИЙ

И цвета му е неговия си.

ЛЕПИД

Странна гадина!

АНТОНИЙ

Много! И сълзите му са мокри.^[3]

Наистина, сър, така си е. И то единствено благодарение на комбинацията от талант и умение. Всеки неин продукт е различен, завършен, уникален и този пред нас не прави изключение. Радвам се, че човек като Филип Хосе Фармър ходи сред нас и, в допълнение на това, пише. Не са много тези като него. Даже изобщо няма подобни.

Всъщност прочетете романа му и ще разберете какво искам да кажа.

Днес е студен, сив февруарски ден. Пак съм в Балтимор. Това като че ли няма значение. Чуй ме, Филип Хосе Фармър, който си там някъде на Запад: ако някога си искал да доставиш радост на друго човешко същество, знай, че си успял и че си оцветил много сиви и студени дни в сезоните на моя живот, както и си докоснал по-светлите от тях с онова, което аз ще нарека великолепието и няма да обяснявам по-подробно.

А цветовете на тази книга са ярки и сълзите ѝ са мокри. Защото е написана от Филип Хосе Фармър. Щеше да бъде достатъчно да кажа и само това.

Роджър Зелазни
Балтимор, Мериленд.

[1] първата книга в серията — Бел.пр. ↑

[2] За който се разказва в „Създател на вселени“ — Бел.пр. ↑

[3] по У. Шекспир „Трагедии“, том 2, в превод на Валери Петров, изд. „Народна култура“, 1974 — Бел.пр. ↑

1

Яхнал черен жребец с боядисана аленочервена грива, Кикаха препускаше с все сили под зеленото небе и жълтото слънце, за да спаси живота си.

Преди сто дни и на хиляда мили оттук, той напусна селището на хроваките, известни като хората-мечки. Преситен от лов и семпъл живот, Кикаха бе изпитал потребност да вкуси — не, искаше му се нещо повече от обикновено вкусане — от цивилизацията. Интелектуалният му нож се нуждаеше от заточване, а от друга страна имаше много неща, които не знаеше за тишкетмоаките — единствения цивилизован народ на това ниво.

Затова оседла два коня, прости се с вождовете и воините, и целуна за сбогом двете си жени. Разреши им да си намерят нови съпрузи, ако не се върнеше до шест месеца. Те заявиха, че щели да го чакат вечно, на което Кикаха отговори с усмивка, понеже те бяха обещали същото и на предишните си съпрузи, преди да ги изпратят по бойните пътеки, от които те така и не се бяха завърнали.

Няколко воители изявиха желание да го придружат през планините до Великите равнини. Той каза „не“ и потегли сам. Трябваша му цели пет дни, за да се измъкне от планините. Единият от тях си беше загубено време, защото двама млади воители от племето уакангишуш му бяха устроили засада. Сигурно бяха чакали месеци наред в прохода, известен като Черната невестулка, разчитайки някой ден Кикаха да мине през него. От всички силно ценени скалпове на стотината велики воители от петдесетте народа, населяващи Великите равнини, скалпът на Кикаха бе най-желаният. Поне двеста смелчаци се бяха опитали по едно или друго време да го издебнат и никой от тях не се бе върнал жив. Много бойни отряди бяха изкачвали планината, за да атакуват укрепения форт на хроваките, надявайки се да изненадат хората-мечки и да свалят скалпа — а защо не и главата — на Кикаха по време на битката. Но само великият рейд на племето ошангстава от народа на полуконете се бе доближил на крачка от успеха. Както и да е, разказът

за атаката и последвалото унищожение на ужасяващите полуконе се бе разпространил сред 129-те племена на Равнините и сега се пееше в палатките на вождовете или преди заседанията на племенните съвети по време на „кървавите празници“.

Двамата уакангишуци се бяха държали на безопасно разстояние зад предполагаемата си жертва. И може би щяха да успеят там, където толкова много други се бяха провалили, ако привечер от небето не се бе спуснал червеноглав гарван с размера на орел и не бе изграчил два пъти високо.

А след това бе направил два кръга над единия смелчак, после други два над дървото, зад което беше клекнал вторият. Доволен, че не беше пожалил времето си, за да обучи интелигентната птица, Кикаха я наблюдаваше усмихнат. Същата нощ той заби стрела в първия от досадниците, осмелил се да приближи до огъня, а три минути по-късно и вторият от двамата падна с нож в гърдите. Трябваше да се пребори с изкушението да препусне с коня си на петдесет мили оттук, да завърже около копието си скалпове на войните, и да го хвърли в центъра на лагера на уакангишуците. Именно подвизи като този му бяха донесли името Кикаха, означаващо Изобретателния, а той обичаше да се грижи за репутацията си. Този път обаче това усилие му се струваше излишно. В съзнанието му блестеше, като пламнал под светлината на огъна брилянт, образа на Таланак, „Града, който е като планина“.

Така че Кикаха се задоволи само да обеси на един клон с главата надолу двата лишени от скалповете си трупа. Дръпна юздите на коня, обърна го на изток, и с това запази няколко живота на уакангишуците, а може би и своя. Кикаха обичаше да се хвали със своята хитрост, бързина и сила, но пред себе си признаваше, че нито е непобедим, нито безсмъртен.

Беше роден под името Пол Янус Финеган^[1] в Тер От, Индиана, САЩ, Земята, в една вселена, намираща се непосредствено до тази (всъщност всички вселени се намират в непосредствено съседство една с друга). Беше мускулест, широкоплещест младеж, висок шест фута и един инч и тежък 190 фунта. Кожата му беше с бронзов загар, изпъстрен от лунички с меден оттенък, а цялото му тяло беше нашарено от над три дузини белези. Червеникавата му коса беше гъста, вълниста и дълга до раменете, а в този момент бе сплетена на

две опашки. Лицето му обикновено беше весело, очите — светлозелени, носът — къс, горната устна — висока, а брадичката — с трапчинка.

Лентата от кожа на лъв, пристягаща косата му на челото, бе общита с мечи зъби, насочени нагоре, а отдясно се виждаше забучено дълго перо от опашката на ястреб в черно-червена шарка. Беше гол от кръста нагоре и на шията си носеше огърлица от мечи зъби. Пъстрите му панталони от кожа на млад елен бяха пристегнати на кръста с колан от мечка кожа, общит с тюркоази, а мокасините му бяха от кожа на лъв. От двете страни на колана му бяха окачени ножници. В едната имаше дълъг стоманен нож, а в другата — идеално балансиран по-малък нож, предназначен за хвърляне.

Седлото му беше леко — в тон с новата мода сред племената от Равнината, които бяха изоставили одеялата. В едната си ръка държеше копие, в другата — юздите, а краката му бяха пъхнати в стремената. На седлото бяха окачени най-различни колчани и ножници от кожа, в които се криеха разнообразни оръжия. На дървена кука висеше малък кръгъл щит, върху който бе изрисувана озъбената муцуна на мечка. Отзад бе привързана завита на руло дреха от мечка кожа, в която бе опаковано имаше необходимото за да си сготви храна. На друга кука висеше бутилка с вода в оплетка от ракиа.

Вторият кон, който се носеше в лек тръст зад първия, беше оседлан и натоварен с малко оръжия и лека екипировка.

Кикаха се спусна по склона на планината, без да бърза. Макар да си подсвиркуваше някои от мелодиите на този свят, той в никакъв случай не беше безгрижен. Очите му внимателно оглеждаха всичко пред него и той често се обръщаше.

Жълтото слънце над главата му бавно минаваше по безоблачното светлозелено небе. Във въздуха се долавяше сладкият аромат на разцъфнали бели цветя, на борови иглички и на плодови храсти. Разнесе се писък на ястреб, а на два пъти беше доловил ръмженето на скрити за очите му мечки. Конете бяха наострили уши, но запазиха спокойствие. Те бяха израсли заедно с питомните мечки, които живееха сред хроваките.

Ето така Кикаха се спусна от планината и се озова на Великите равнини. Оттук той можеше да вижда надалече, защото се намираше в най-високата точка на неособено стръмно възвишение. Очакваше го

спускане от около осемдесет мили, но конете едва ли щяха да го усетят. После му предстоеше да пресече река или може би езеро, а след това отново щеше да започне плавно да се изкачва. Отляво, сякаш на петдесетина мили, но всъщност на цели хиляда, се издигаше монолитът на Абхархплунта. Той се извисяваше на цели сто хиляди стъпки, а на върха му имаше друга земя и друг монолит. Там, горе, се намираше Драхеланд, където Кикаха бе известен под името барон Хорст фон Хорстман. Но той не се бе изкачвал повече от две години и ако сега се върнеше, щеше да бъде барон без замък. Жена му на горното ниво беше взела решение да си спести терзанията от дългите му отсъствия, беше се развела с него и беше взела за мъж май-добрият му приятел там — барон Зигфрид фон Листбад. Кикаха им бе преотстъпил замъка си и се бе спуснал в Америндия^[2] — нивото, което обичаше най-много.

Конете му се носеха напред, а Кикаха бдеше за следи на врагове. Наблюдаваше и животинския свят, състоящ се от познатите му земни животни, от такива, които вече бяха измрели на Земята и от животни от други вселени. Всички те бяха докарани в тази вселена от Повелителя Улф по времето, когато той бе все още известен като Джадаунин. Съществуваха и няколко животински вида, създадени в неговите биологични лаборатории на върха на най-високия монолит.

Имаше огромни стада от бизони — както от малките, все още обитаващи Северна Америка, така и от гигантите, населявали прерията преди десет хиляди години. В далечината се забелязваха огромните сиви туловища на мамонти с извити бивни и мастодонти. Из пасбищата бродеха някакви страховити създания с големи глави, приведени под тежестта на чепати рога. В устата им, зад твърди устни, се виждаха извити надолу остри зъби. Степни вълци, стигащи на височина до гърдите на Кикаха, подтичваха по края на стадото бизони с надеждата някое малко бизонче да се отдалечи от майка си. Понататък Кикаха видя гъвкаво тяло на ивици да се провира сред тревата: това бе известният *Felix Atrox* — величествен лъв без грива, тежък близо деветстотин фунта, царствал едно време из равнините на Аризона. И той се надяваше да закуси с малко мамонтче. А може би поглеждаше с едно око и към безбройните антилопи, пасящи наблизо.

Над главата му кръжаха ястреби и мишелови. Веднъж прелетя и подредено в клин ято патици, оповестявайки с грачене присъствието

си. Бяха поели към заблатените оризища, високо в планините.

Стадо стеснителни създания с дълги шии, напомнящи за далечните братовчеди на камилите, каквито всъщност си бяха, мина покрай него. Виждаха се и няколко малки с костеливи крачета. Степните вълци нямаше да се откажат и от тях, ако възрастните загубеха за миг бдителността си.

Навсякъде около него кипеше от живот в очакване на смъртта. Въздухът опияняваше. Наоколо нямаше и следа от присъствието на човешко същество. Стадо диви коне изгалоpira в далечината, предвождано от великолепен дорест жребец. Накъдето и да обърнеше поглед, Кикаха виждаше животните на равнините. Обичаше ги. Макар от всички страни да бе заобиколен от опасности, това го възбуждаше и за него този свят беше неговият — неговият, независимо, че е бил създаден и все още принадлежеше на Улф-Повелителя, докато самият той — Кикаха — не бе нищо повече от един натрапник в него. Но в известен смисъл този свят беше повече негов, отколкото на Улф, понеже Кикаха живееше сред него много повече от Улф, който обикновено не напускаше двореца си на върха на най-високия монолит.

На петнайсетия ден Кикаха стигна до Големия търговски път на Тишкетмоак. Не ставаше дума за път, очертан в тривиалния смисъл на тази дума, понеже тревата по Пътя беше също така гъста, както покрай него. Но всяка миля от Пътя беше маркирана с по два дървени стълба, горната част на които беше издялана в подобие на Ишкетламу, Бога на търговията и границите на народа Тишкетмоак. Пътя продължаваше на хиляди мили отвъд границата на Тишкетмоак и пресичаше Великите равнини, докосвайки се до различни търговски поселища, както сред самите Равнини, така и в планините. По него минаваха огромни фургони със стоки на Тишкетмоак, които щяха да бъдат разменени за кожи, билки, слонова кост, заловени животни, пленници. Пътя беше защитен по силата на негласно, но спазвано от всички споразумение срещу всякакви нападения — всеки, пътуващ по него се намираше в безопасност, поне на теория, но пътникът, напуснал тясната пътека, маркирана от гравираните стълбове, се превръщаше в обект на законна атака от страна на който и да е.

Кикаха остана на Пътя в продължение на няколко дни, защото искаше да срещне някой търговски керван и да научи последните

новини от Таланак. Но нямаше и следа от кервани и понеже Пътя го отвеждаше встрани от по-прекия маршрут за Таланак, той го напусна. Стотина дни след като бе напуснал селището на хроваките той отново излезе на Пътя. Оттук до Таланак нямаше никакви завои, така че реши да продължи по него.

Един час след появата на слънцето той зърна полуконете.

Кикаха нямаше представа какво ги бе довело толкова близо до границата на Тишкетмоак. Може би извършваха някакво нападение, защото макар да не атакуваха никой от пътуващите по Пътя, те нападаха жители на Тишкетмоак извън него.

Но каквато и да бе причината за присъствието им тук, те не дължаха на Кикаха никакви обяснения. Нещо повече, беше сигурно, че ще направят всичко възможно да го заловят, тъй като той беше най-големият им враг.

Кикаха смуща двата си коня и препусна в галоп. В мига когато го видяха да препуска, намиращите се на около миля вляво от него полуконе също препуснаха в галоп. Те можеха да се движат по-бързо, отколкото всеки обременен с човек на гърба си кон, но Кикаха имаше добър аванс пред тях. И освен това знаеше, че на около четири мили напред има форт, зад стените на който би бил в безопасност, ако съумее да се добере до там.

Първите две мили той пришпорваше жребеца под себе си безмилостно. Животното отдаде за ездача и последните си сили: пяна хвърчеше от устата му и се лепеше по гърдите му. Кикаха се чувстваше отвратително, но той определено не изпитваше жалост към животното, когато ставаше дума за собствения му живот. Освен това полуконете така или иначе щяха да убият жребеца за храна.

В края на двете мили полуконете вече се бяха приближили достатъчно, за да може да се разбере от кое племе са. Бяха шойшатели, чиято територия се намиреше на триста мили оттук, близо до Дърветата на многото сенки. Изглеждаха като кентаврите от земните древногръцки митове, но бяха по-едри, а в лицата и украшенията им нямаше нищо гръцко. Главите им бяха огромни — двойно по-големи от нормалната човешка глава, лицата им бяха мургави — широки и с високи скули, — лица на индианци от Равнините. Носеха ленти или шапчици, украсени с пера, косата им беше дълга, черна и сплетена в една или две плитки.

Вертикалната човешка част на тялото им съдържаше огромен, подобен на ковашки мех, орган за дишане, който помпаше въздух в пневматичната система на конската част. Този мех се издуваше и свиваше под човешка диафрагма и допринасяше за странния им и зловещ външен вид.

Полуконете бяха творения на Джадаун — господар на тази вселена. Той сам беше замислил и създал телата на кентаврите в собствените си биолоборатории. Първите кентаври получиха и човешки мозъци от земни номади — скити, сармати и други племена. По тази причина някои полуконе все още говореха древни земни езици, но повечето отдавна бяха възприели езика на някое от околните индиански племена от Равнините.

Шойшателите настървено препускаха след него, почти уверени, че едва ли не държат своя архивраг в ръцете си. Изпитваха известна неувереност, понеже горчивият опит бе излекувал много народи в Равнините от илюзията, че Кикаха може да бъде заловен лесно. Или ако бъде заловен, да бъде задържан.

Макар че шойшателите жадуваха да го пленят жив, за да го измъчват, те вероятно възнамеряваха да го убият колкото е възможно по-скоро. Защото да бъде запазен живота му означаваше да проявят въздържаност и деликатност, а това бе все същото като да го пуснат да си отиде.

Кикаха се прехвърли върху другия кон — черна кобила със сребриста грива и опашка — и я пришпори да препуска с максимума на силите си. Жребецът изостана с гърди, побелели от собствената му пяна, треперещ и изнемощял. Миг по-късно зад него изникна един от полуконете и жребецът падна пронизан.

Над главата на Кикаха изсвистяха стрели, зад гърба му паднаха копия, но той не отговори на огъня, а се притисна до шията на кобилата и закрепя окуражително в ухото ѝ. И точно когато полуконете наближиха на опасно близко разстояние, Кикаха зърна форта на върха на нисък хълм. Укреплението беше квадратно и построено от заострени колове, забити в земята. От четирите му страни се виждаха надвиснали надстройки от груби греди. На пилон, издигнат в центъра на форта, се вееше флага на Тишкетмоак — зелен фон, на който беше нарисован огненочервен орел, поглъщащ змия.

Загледаният в тяхна посока часови беше онемял от изненада, но след миг се свести и вдигна края на дълъг и тънък рог до устните си. Духащият откъм гърба му вятър и тропотът на копитата попречиха на Кикаха да чуе сигнала за тревога.

Пяна хвърчеше от устата на кобилата, но тя продължаваше да препуска в галоп. Въпреки това, полуконете се приближаваха. Стрелите и копията минаваха опасно близко. Над главата му изсвистя бола — три камъка, въртящи се в триъгълник на смъртта — и само по някакво чудо не го улучи. И тогава, точно когато порталът на аванпоста се разтвори и през него излетя кавалерийски отряд, кобилата под него се препъна. Опиата се да възстанови равновесието си и успя да го стори. За Кикаха усети, че случилото се не е в резултат от изтощение, а се дължи на стрела, забила се в задницата на животното и излетяла пак навън. Кобилата обаче не можа да продължи още дълго.

Нова стрела се заби в нея непосредствено зад седлото. Тя рухна, а Кикаха се хвърли напред и встрани, за да не бъде премазан от преобръщащото се тяло. Опита се да се приземи на крака, но скоростта беше висока, така че и той се претърколи няколко пъти. Тялото на кобилата прелетя над главата му, стовари се наблизко и остана неподвижно. Кикаха скочи и се затича към тишкетмоаките.

Полуконете зад гърба му изкрещяха възторжено и Кикаха погледна назад, за да види един от вождовете им, вдигнал копие високо, да се носи към него. Кикаха измъкна ножа за хвърляне, извърна се се рязко, спря се за момент и в мига, в който кентавърът замахна с копието, хвърли ножа си към него. Копието мина над рамото му, на косъм от шията. Кентавърът прелетя над главата му със забит в меха си нож и се стовари на земята с оглушителен трясък на счупени кости и гръбнак. В същия миг над главата на Кикаха полетяха копия в посока към полуконете. Едно от тях порази смелчака, въобразил си, че ще успее там, където вождът се бе провалил. Копието беше в ръката му — той не разчиташе на умение в хвърлянето му, а смяташе просто да пониже с него Кикаха, използвайки инерцията на петстотинте си фунта тегло.

Когато смелчагата падна, Кикаха взе копието му и го хвърли по най-близкия от полуконете. Тогава многочислената кавалерия се пронесе покрай него и настана меле. Полуконете бяха изтласкани

назад с цената на големи загуби сред хората. Кикаха яхна един кон, загубил ездача си, и препусна с кавалерията обратно към форта.

Командирът се обърна към Кикаха:

— Ти винаги носиш неприятности със себе си. Винаги!

— Защо не си признаеш? — засмя се Кикаха. — Доволен си, че се поразмърда. Беше ти доскучало до смърт, нали?

Командирът се ухили в отговор.

Същата нощ един от полуконете, понесъл дървен прът, на върха на който имаше забучено дълго бяло перо, се приближи до укреплението. Уважавайки символа, командирът заповяда да не се стреля. Полуконят спря пред оградата и извика към Кикаха:

— Отново ни се изплъзна, хитрецо! Но ние ще те чакаме! Не мисли, че ще използваш Големия търговски път, за да се спасиш! Ние уважаваме Пътя и всеки на него ще остане недокоснат! Всеки друг, но не и ти, Кикаха! Тебе ще те убием! Заклели сме се да не се връщаме в родните полета, при жените и децата си, докато не те убием!

Кикаха извика в отговор:

— Жените ви ще си намерят други мъже, а децата ви ще израснат без спомен за вас! Никога няма да ме заловите или убиеете, некадърници такива!

На следващия ден пристигна смяната и кавалерията потегли в отпуск към Таланак, съпровождайки Кикаха. Полуконете не се появиха и след като се задържа в града известно време, Кикаха така и забрави за заплахите на шойшателите. Не знаеше, че му предстои да си ги припомни.

[1] за чиито инициали на английски PJF (Paul Janus Finnegan) се смята, че не случайно съвпадат с инициалите на автора (Philip Jose Farmer) — Бел.пр. ↑

[2] Америка на индианците — Бел.пр. ↑

2

Река Уотсеткол води началото си от една друга река, която на свой ред е разклонение на река Гузирит в Хамшемланд или Драхеланд върху монолита Абхархплунта. Провира се през гъстата джунгла към ръба на монолита и там се хвърля надолу в тесен канал, издълбан от нея в твърдата скала. От огромна височина тя пада като плътна водна стена, но дълго преди да се разбият в основата на високия сто хиляди стъпки монолит, водите ѝ се превръщат във фина мъгла. Облаците, обикалящи около монолита скриват водните пръски и пяна от очите на хората. Дъното също остава скрито — онези, опитали да навлязат в мъглата и успели да се измъкнат обратно от нея, разказваха, че там било по-тъмно от най-черната нощ и че малко по-навътре влагата сякаш се уплътнявала и ставала просто непроницаема.

Мъглата се простира на около миля-две от основата на монолита, после се втечнява и отново се превръща в река. Потокът си е издълбал тясно корито във варовика, което по-нататък се разширява. В продължение на петстотин мили реката криволичи, за да стигне до прав участък, дълъг двайсетина мили, където течението ѝ се разделя, за да заобиколи от двете страни каменна планина. От другата страна на планината двата ръкава отново се събират, реката прави остър завой и се отправя назапад в продължение на шейсет мили. Там изчезва в огромна пещера и по всичко изглежда, че пропада през система от свързани пещери в тялото на монолита, върху който е разположено нивото на Америндия. Само орлите на Подарж, Улф и Кикаха знаеха точно къде се появява тя отново.

Любопитното бе, че планината, която се издигаше като остров в течението ѝ, представляваше цял къс нефрит.

Още по времето когато се бе захванал с формирането на планетата, Джадауин беше излял три хиляди стъпки висока купчина от силикатна маса с пирамидална форма, оцветена на слоеве в ябълковозелен, изумруденозелен, кафяв, светловиолетов, син, сив, червен, черен цвят и всичките им оттенъци. Беше я оставил да се

охлади в края на Великите равнини, след което бе насочил реката точно срещу нея.

В продължение на хилядолетия наред нефритената планина бе останала недокосната от никой с изключение на птиците, кацащи на нея и рибите, отъркващи се в основите ѝ. Когато това ниво бе заселено с индианци, те естествено се натъкнаха на нефритената планина. Някои племена я направиха свой бог, но номадите така и не се установиха в близост до нея.

И тогава в този свят беше прехвърлена група цивилизовани народи от древно Мексико, които се заселиха край планината. Доколкото Джадаун (станал впоследствие Улф) можеше да си спомни, това се бе случило преди около 1500 земни години. Неволните емигранти изглежда бяха от онази цивилизация, която съвременните мексиканци наричаха олмекска. Тук, на тази планета, те се бяха нарекли тишкетмоаки. Строяха дървени колиби и дървени диги по западните и източни брегове, и наричаха планината Таланак. Таланак беше тяхното име на бога-ягуар. Известният като кочулти (в буквален превод божи дом) или храм на Тошкун — бог на писмеността, математиката и музиката — се намира на половината височина на пирамидалния град Таланак. Той гледа към улицата на Смесената благословия и погледнат отвън не впечатлява с размерите си. Лицевата стена на храма представлява лека изпъкналост в каменния склон, върху който, от своя страна, е изобразен стилизирано лика на Тошкун — смес от черти на птица и на ягуар. Всичко във вътрешността на планината — пещери, барелефи и какво ли още не — е плод на търпеливо търкане и пробиване. Нефритът не може да се цепи или лющи, но може да се пробива, и истинската му красота се получава в резултат на търпеливо триене.

В резултат черно-белият слой в нефритената твърд бе изтърган от цяло поколение роби, използвали корундов прах за абразив, с помощта на стоманени и дървени сечива. Но робите бяха свършили само грубата работа и на тяхно място бяха дошли майстори и занаятчии. Според тишкетмоаките формата е скрита в камъка и само трябва да бъде извадена на показ, както е в случая с Таланак.

„Боговете скриват, хората разкриват“, обичаха да казват тишкетмоаките.

Когато посетителят на храма мине през входа, който го притиска с котешките зъби на Тошкунни, той се озовава в голяма пещера, осветена от слънчевата светлина, проникваща през дупки в тавана и от стотици факли, които горят без да изпускат дим. Хор от заметнати в черни роби монаси с избръснати глави, боядисани в аленочервено, стои зад висок до кръста параван от нефрит със шарки в бяло и червено. Песнопенията възхваляват Повелителя, Олимамл и Тошкунни.

Във всеки от шестте ъгъла на криптата се издига олтар с формата на звяр, птица или жена, отпуснала се на колене. Стените на олтарите са украсени с релефни йероглифи, фигурки на малки животни, абстрактни символи — резултат на години целеустремен труд и фанатична страст. Изумруд с големината на човешка глава лежи в един от олтарите и точно този изумруд бе една от причините Кикаха да е така топло посрещан в Таланак. Преди години скъпоценният камък бил откраднат, но Кикаха бе успял да го отнеме от хамшемските крадци на горното ниво и го бе върнал на мястото му. Е, не съвсем безплатно. Но това е друга история.

Кикаха се намираше в храмовата библиотека. Тя се помещаваше в огромна зала дълбоко в утробата на планината и до нея се стигаше единствено след като се минеше през залата на публичния олтар и след това по дълъг коридор. Тя също бе осветена от слънчеви лъчи, проникващи през шахти, които се отваряха в тавана, от факли и от маслени лампи. В стените имаше хиляди малки ниши, получени чрез методично триене, и във всяка от тях бе поставена по една книга на тишкетмоаките. Самите книги представляваха свитъци от агнешки кожи, съшити една за друга и прикрепени за цилиндри от абаносово дърво. Цилиндърът в началото на свитъка се закрепваше на висок нефритен статив и читателят бавно и внимателно го развиваше, изправен пред статива.

Кикаха стоеше в един от добре осветените ъгли, точно под един от отворите в тавана. Облечен в черни одежди свещенослужител на име Такоакол обясняваше на Кикаха смисъла на някои от йероглифите. При последната си визита Кикаха се бе захванал да изучава писмеността, но бе успял да запомни само към петстотин от символите, докато гладкото четене изискваше да се знаят минимум две хиляди.

Такоако̀л сочеше с дългия си боядисан в жълто нокът местоположението на двореца на императора, известен като миклосимл.

— Точно както мястото на Повелителя на този свят е в най-високата точка на най-високото ниво, така и дворецът на миклосимл се намира на най-високото ниво на Таланак, най-великият град на света.

Кикаха не му възрази. Той помнеше времето, когато столицата на Атлантида — страната, заемаща вътрешността на предпоследното ниво — бе поне четири пъти по-голяма по площ и с повече население от Таланак. Но тя бе унищожена от тогавашния Повелител и сред руините ѝ сега обитаваха само прилепи, птици и гущери.

— Но — продължаваше свещенослужителят — докато светът има пет нива, Таланак притежава тройно три пъти по три нива или улици.

Такоако̀л събра върховете на невероятно дългите си нокти заедно и полузатворил очи изпя проповед за магическите и теологически свойства на числата три, седем, девет и дванайсет. Кикаха не го прекъсна, макар и да не разбра някои от техническите термини.

Беше дочул еднократно издрънчаване в съседната стая. Еднократно, но напълно достатъчно за човек като него, който оцеляваше, защото никога досега не се бе налагало да бъде предупреждаван два пъти. Нещо повече, цената с която заплащаше това, че е още жив, беше притеснителното усещане на несекващо безпокойство. Да, той винаги оставаше макар и леко напрегнат, дори когато се забавляваше или любеше. Освен това имаше привичката никога да не влиза където и да е било, дори и в считаните за напълно безопасни покои на Повелителя, без да открие предварително къде биха могли да дебнат в засада враговете, какви пътища за бягство има и къде би могъл сам да се скрие, ако се наложи.

Нямаше никакви причини да очаква опасност за себе си в този град и особено в тази свещена библиотека на храма. Но много пъти вече се бе сблъсквал с опасността в места, където не би следвало да я има.

Подрънкването, макар и по-слабо, се повтори. Без никакво извинение Кикаха изтича към свода, откъдето се бе разнесъл неясният и следователно зловещ звук. Много от облечените в черни одежди свещенослужители вдигнаха поглед от наклонените си маси, върху

които усърдно рисуваха йероглифи върху пергамент или се обърнаха към него, забравяйки за миг книгите, пред които се бяха изправили. Кикаха беше облечен като богат тишкетмоак, защото държеше да не се отличава от местните жители, където и да отиваше, но беше доста по-светлокож и от най-светлия измежду тях. Освен това носеше два ножа и това го отличаваше от всички. Защото беше първият след императора, влязъл в това помещение въоръжен.

Такоакол извика след него, питайки какво се бе случило. Кикаха се обърна и сложи пръст на устните си, но той продължаваше да го вика. Кикаха сви рамене. Много вероятно бе накрая да го сметнат за глупак или най-малкото за свръхподозрителен, както се бе случвало много пъти досега на различни места. Това не го интересуваше.

С приближаване към прохода под арката, подрънкването се засили и към него се добави и поскърцване. Струваше му се, че някакви мъже в броня бавно — а може би предпазливо — се промъкват откъм коридора. И тези хора не можеха да бъдат тишкетмоаки, защото техните воители носеха само плетени ризници. Вярно, че притежаваха стоманено оръжие, но не то издаваше звуците, които го бяха обезпокоили.

За миг през главата му мина мисълта да се върне в библиотеката и да изчезне по един от начините, които отдавна си бе набелязал. После, скрит в сянката на някоя ниша, можеше да наблюдава новодошлите, когато влезнеха в библиотеката.

Но не можеше да се противопостави на желанието веднага да разбере кои са нашествениците. Затова пое риска да надзърне зад ъгъла.

На дваайсет крачки от него вървеше мъж, изцяло облечен в стоманена броня. Близко зад него в редица по двама пристъпваха четирима рицари, а след тях поне трийсет войници, въоръжени с мечове и лъкове. Може да бяха дори повече, защото колоната завиваше, следвайки извивката на коридора. Много пъти досега на Кикаха му се бе случвало да бъде изненадан, стрясан и дори шокиран. В случая обаче той реагира по-бавно, отколкото всеки път досега. Цели няколко секунди той остана замръзнал, докато се стопи ледената кора на шока.

Предводителят — висок мъж, чието лице се виждаше през вдигнатото забрало на шлема му — беше кралят на Егесхайм, Ерик

фон Турбат.

Но той и хората му нямаха никаква работа на това ниво! Те бяха драхеландери от горното ниво и населяваха вътрешното плато върху монолита, който се издигаше върху това ниво. Кикаха, известен в Драхеланд като барон Хорст фон Хорстман, бе посещавал краля — фон Турбат — няколко пъти и дори веднъж го бе побеждавал по време на схватка в рицарски турнир.

Беше крайно изненадващо да го види заедно с хората му тук, понеже те трябваше да се спуснат цели сто хиляди стъпки по монолита. Но присъствието им в града бе необяснимо. Никой никога не беше прониквал през особената защита на града освен, разбира се, Кикаха в един случай, а тогава той бе дошъл сам.

Идвайки на себе си Кикаха се извърна и побягна. През главата му мина мисълта, че тевтонците може да са използвали някоя от „вратите“, които позволяваха извършването на мигновен преход от едно място на друго. Но тишкетмоаките не знаеха къде се намират трите подобни врати тук и дори не подозираха за съществуването им. Единствено Улф, Повелителя на тази вселена, съпругата му Хризеис и Кикаха някога ги бяха използвали... или теоретично погледнато бяха единствените, които знаеха как да ги използват.

Но независимо от всичко, тевтонците бяха пред очите му. Как бяха намерили вратите и как бяха минали през тях, за да се озоват тук, това бяха въпроси, на които щеше да се отговаря по-късно... ако изобщо се стигнеше до това.

Кикаха усети пристъп на паника, която се опита да потисне. Всичко това можеше да означава само, че някой чужд Повелител успешно бе проникнал в тази вселена. И фактът, че бе успял да изпрати хора по следите на Кикаха, означаваше, че Улф и Хризеис не бяха успели да му попречат. Което на свой ред го навеждаше на мисълта, че те можеше да са мъртви. Или ако бяха все още живи, бяха безсилни и следователно се нуждаеха от помощта му. Ха! Неговата помощ! Помощта на човек, който отново бягаше, за да спаси живота си!

Имаше три тайни врати. Две се намираха в Храма на Олимамл на върха на града, непосредствено до двореца на императора. Едната беше голяма и вероятно бе използвана от хората на Турбат, ако те бяха пристигнали като нашественици. А сигурно бяха много на брой,

защото в противен случай никога не биха могли да разчитат, че ще надделеят над гарнизона и многочислената фанатично предана охрана на императора.

Освен, помисли си Кикаха, освен ако нашествениците не бяха съумели веднага да пленят императора. Тишкетмоаките щяха да се подчинят на заповедите на своя управник, макар и да разбираха, че той говори под диктовката на чуждоземците. И това можеше да продължи неясно колко дълго. Но народът на Таланак беше от човешки същества, а не от мравки, и, в края на краищата, щеше да се разбунтува. Тези хора гледаха на своя император като на превъплъщение на бога, считаха го за поставен единствено под всемогъщия създател Олимамл, но, от друга страна, обичаха своя нефритен град и историята им разказваше как на два пъти бяха убивали богоравните си владетели.

Междувременно... междувременно Кикаха тичаше към изхода директно срещу прохода, от който всеки момент щяха да се появят нашествениците. Разнесе се вик, последван от масов рев. Но само някои от свещенослужителите викаха. Сред дрънкането на оръжията се долавяха думи на немския език, използван от драхеландерите.

Кикаха се надяваше, че драхеландерите бяха пристигнали само по онзи коридор. Защото ако бяха успели да се доберат до всички входи за библиотеката... не, това просто беше немислимо. Доколкото му беше известно, онзи проход отвеждаше към зала, която се намираше още по-надълбоко в планината. До нея се стигаше и по други пътища, но нито един от тях не водеше навън. Е, поне така му бяха казали. Кой знае, може информаторите му да го бяха излъгали по някаква причина, а не бе изключено и да не бяха разбрали въпроса на лошия му тишкетмоакски.

Лъжа или не, той трябваше да заложи на тази информация. Налагаше се да поеме по този път, чийто единствен недостатък бе, че макар и свободен от нашествениците, той го отвеждаше навътре под планината.

3

Библиотеката се помещаваше в огромна зала. Петстотин роби, триеши и пробиващи в продължение на дваайсет години по дваайсет и четири часа на ден, бяха свършили грубата работа. Разстоянието от прохода, който току-що беше напуснал, до онзи, където искаше да отиде, бе към 180 метра. Някои от нашествениците биха успели да стрелят с лъковете си по него след влизане в библиотеката.

Имайки предвид тази опасност, Кикаха се затича на зигзаг. Когато приближи сводестия вход на прохода, той се хвърли на пода и се претърколи през него. Над главата му изсвистяха стрели и някои от тях се удариха в стената над него, а други изчаткаха от пода. Кикаха скочи като пружина на крака, впусна се по коридора, стигна до извивката на първия завой и спря. Двама подтичващи свещенослужители се зададоха срещу него. Погледнаха го, но не казаха нищо. Забравиха за него в мига, когато до тях достигна шума от суматохата. Затичаха се нататък. Кикаха помисли, че щеше да бъде по-разумно да тичат в обратната посока, понеже ако се съдеше по виковете зад гърба му, драхеландерите изглежда избиваха всичко живо в библиотеката.

Двамата обаче щяха да се натъкнат на преследвачите и, кой знае, това можеше да му даде няколко скъпоценни секунди преднина. Лошо за жреците, но той нямаше да има никаква вина, ако бъдеха убити. Е, може би само малка. Но не смяташе да ги предупреждава, ако мълчанието му даваше макар и малък шанс да остане пред преследвачите си.

Продължи да тича. Малко преди да стигне до поредния завой под четиридесет и пет градуса, зад гърба му се разнесоха писъци. Той спря и измъкна пламтящата факла от поставката на стената. Вдигна я високо в ръка и погледна напред. На двайсетина стъпки над главата му се виждаше дупка в тавана. Отвърстието беше тъмно, затова Кикаха предположи, че шахтата се извива, за да се свърже с друга.

Цялата планина беше пронизана с хиляди подобни шахти. Всички бяха поне три стъпки широки, понеже робите, които ги бяха издълбали, не биха могли да работят, ако диаметърът им бе по-малък.

Кикаха се замисли дали да не се изкачи по тази шахта, но изостави идеята. Нямаше как да се добере до нея за краткото време, с което разполагаше.

В същия миг чу шум от драскане на метал в камък, изтича по извивката на завоя и спря. Първият стрелец получи удар с факлата през лицето, изпищя, залитна назад и събори онзи, който го следваше. Коничните метални шлемове паднаха от главите им и издрънчаха по пода.

Кикаха се наведе и се затича напред, използвайки за прикритие тялото на изгорения стрелец, който се бе изправил в седнало положение. Дръпна меча му от ножницата. Човекът се държеше за лицето с двете си ръце и крещеше, че е ослепял. Войникът, когото беше съборил, се изправи, и с това попречи на стрелеца зад тях да стреля по Кикаха. Кикаха също се изправи и стовари меча върху незащитената глава на войника. После се извърна и отново се впусна приведен по коридора.

Беше късно. Някои от стрелците успяха да стрелят. Стрелите им изчаткаха по стените. Той влезе в някакво складово помещение. Пред него имаше най-разнообразни неща, но погледът му попадна на дългите телескопични стълби, които се използваха в библиотеката. Той взе една и я подпря така, че горният ѝ край опираше в ръба на отвора в тавана. Остави меча си в основата на стълбата, взе друга, изтича с нея през помещението, мина през свързващия вход и попадна в съседната стая. Там спря под друга шахта.

Отново опря стълбата на върху ръба на отвора в тавана и бързо се изкатери по нея. Подпирайки гръб в стената, той опря крака срещу себе си и започна да се изкачва нагоре.

Надяваше се първата стълба и особено „забравения“ меч в основата ѝ да заблудят преследвачите му и да ги изкушат да изстрелят по няколко стрели нагоре в тъмната дупка. Може би когато разберяха, че той няма да падне като мечка, изкатерила се в кухо дърво, те щяха да решат, че е успял навреме да се отклони в една от свързващите шахти. Тогава някои щяха да се качат по стълбата с надеждата да го заловят заклещен горе. Ако бяха умни, щяха преди това да свалят

тежките стоманени ризници, шлемовете, гамашите и защитните метални престилки на кръста.

Въодушевен от картината, която съзнанието му рисуваше, той започна да се изкачва нагоре още по-енергично. Плъзваше гръб няколко пръста нагоре, пристъпваше с крака по срещуположната част на стената, отново приплъзваше гръб. Всичко това беше възможно само благодарение на гладките нефритени, а не каменни или дървени стени. Беше се изкачил на около двайсетина стъпки нагоре — което означаваше падане на пода от около четиридесет стъпки, — когато се изравни с отвор на галерия, която тръгваше перпендикулярно на досегашната.

Наложи се да се извърти така че да се окаже с лице надолу. Сега видя, че стълбата все още стои подпряна в осветения долен край на шахтата. Не се чуваше никакъв шум. Той се доизтегли нагоре върху хоризонталния под.

И точно тогава долови слаб глас. Войниците изглежда се бяха хванали на номера му. Те или се изкачваха по другата шахта или вече го бяха направили и сега бяха излезли в същата галерия, в която се намираше и той.

Кикаха реши да поохлади ентусиазма им. Ако намереше изход оттук можеше да се окаже, че го следват по петите или — още по-зле, — че се намират директно под него. Може би си бяха предавали от ръка на ръка лъкове и стрели по шахтата и ако бяха проявили тази съобразителност, сега можеха да го застрелят без никаква опасност за себе си.

Опитвайки се да съобрази в каква посока бе останала шахтата, под която бе оставил първата стълба, той стигна до едно разклонение, където три хоризонтални галерии излизаха над една вертикална шахта. Тук слабата светлина беше малко по-силна. Той прескочи отвора в пода и се приближи към източника на допълнителна светлина. И когато зави по завоя, излезе в гръб на един наведен тевтонец. Мъжът държеше факла, която някой току-що му бе подал от шахтата пред него. Невидимият войник шепнеше, че всички трябва да пазят тишина.

Кикаха понечи да нападне самотния войник веднага, но в следващия момент реши да изчака докато не прехвърлят всичкото оръжие, което смятаха да използват. Лък след лък, стрела след стрела, меч след меч, накрая дори и броните бяха подадени от шахтата на

мъжа в галерията, който ги подреждаше на пода около себе си. Кикаха с презрение помисли, че те не осъзнаваха колко много ще спъва движенията им бронята в ограниченото пространство на галериите. Как тежестта им в комбинация със задължителното дебело облекло под метала, щеше да ги изпоти и изтощи. Единственото обяснение на подобно глупаво поведение според него беше в праволинейното военно мислене. Щом правилникът изискваше използването на броня при всяка схватка, значи бронята трябва да се носи без значение дали е подходяща или не при конкретните условия.

Както войника, който поемаше екипировката, така и тези в шахтата тихо проклинаха топлината и напрежението, което ги изморяваше. Кикаха ги чуваше много добре, но предполагаше, че началниците им долу не чуват нищо.

Накрая, в купчинки на пода, бяха подредени трийсет и пет лъка, трийсет и пет колчана, трийсет и пет меча, шлема и ризници. Кикаха бе видял повече, когато за пръв път беше зърнал нашествениците, следователно част от тях щяха да останат в залата долу. В това число сигурно влизаха и офицерите, които едва ли щяха да се главоболят със сваляне на броните си. От разменените с викове реплики между човека в галерията и офицера долу — което можеше да стане и по-тихо, ако бяха използвали хората в шахтата за препредаване на съобщенията — ставаше ясно, че мъжът в галерията беше низш офицер, шликрум, една местна дума, заимствана от средновековните германски завоеватели от Земята, с която се наричаше чина, съответстващ на старши сержант.

Кикаха внимателно се вслушваше, надявайки се да разбере дали по другите шахти не се качват други войници, което значително би усложнило ситуацията, създавайки риска да бъде нападнат в гръб или заклещен без изход. Никой обаче не спомена подобно нещо, което не означаваше непременно, че то е изключено. Така че Кикаха не забравяше от време на време да поглежда зад гърба си като птичка, която се страхува от котките. За щастие нито видя, нито чу каквото и да е. Шликрумът би следвало да проявява същата бдителност, но той явно се чувстваше в пълна безопасност.

Това му чувство се изпари като чаша вода във вакуум. Беше се навел, за да помогне на най-горния от веригата войници в шахтата да излезе, когато Кикаха заби ножа си на няколко пръста дълбочина в десния му крак. Мъжът изкрещя ужасен и полетя с главата надолу,

подпомогнат от ритник в задника. Стовари се върху онзи, на който се бе опитал да помогне да излезе, двамата рухнаха върху следващия и така нататък, докато десет ревящи тела не изхвъркнаха през дупката в тавана. Образува се купчина, в която всеки следващ се забиваше с все по-слаб звук на удар. Шликрумът, прелетял най-голямо разстояние, се стовари последен върху най-горното тяло на купчината. Макар явно да бе наранен, той не беше загубил съзнание. Скоси на крака, загуби равновесие и се плъзна по купа тела на пода. Остана да лежи там, стенойки.

Офицер в пълно бойно снаряжение се приближи до него подрънквайки с бронята си и се наведе, за да размени няколко думи. Кикаха не можеше да чуе нищо поради виковете на пълно объркване в залата под краката му, затова се прицели с лъка си в офицера. Тъгълът, под който трябваше да стреля, беше неудобен, но той бе тренирал стрелба от най-различни положения, така че стрелата полетя точно в желаната посока. Тя проникна през една от пролуките в плочите на бронята под ключицата и се заби дълбоко в плътта. Рицарят падна по лице върху своя помощник. Кикаха се загледа в сребърната касетка подобна на ковчеже, пристегната на гърба му, понеже не беше виждал нищо подобно преди. За нещастие моментът не беше особено подходящ да задоволява любопитството си.

Войниците, опитващи да разплетат купа от изпадали тела, изоставиха работата си и се разбягаха извън полезрението му. Разнесоха се объркани виковете, после всичко стихна, когато невидим офицер с рев заповяда пълна тишина. Кикаха разпозна гласа на фон Турбат. Едва тогава започна да осъзнава смисъла на това нашествие и настървеността, с която бе организирано преследването му.

Фон Турбат беше владетел на независимото кралство Егесхайм — планинска държавица със шейсетина хиляди души население. На времето като барон Хорст фон Хорстман, Кикаха бе поддържал приятелски отношения с него. Но след като се бе намерил на земята, изхвърлен от седлото след схватка с копия по време на рицарски турнир, и особено след като бе заловил Кикаха в леглото на дъщеря си, фон Турбат беше започнал да се държи открито враждебно. Сам той не бе предприел никакви стъпки, макар да бе заявил открито, че не би поел отговорност да отмъсти за смъртта на фон Хорстман, ако някой го убие под неговия покрив. Кикаха, естествено, бе напуснал замъка му

веднага щом бе чул това изявление и по-късно, в ролята си на анонимен барон-отмъстител, беше нападнал и обрал един керван на път за Егесхайм. Всичко това се бе случило преди няколко години.

Не съществуваха никакви причини фон Турбат да поеме огромния риск да отмъсти на Кикаха по този начин. Първият въпрос бе как кралят бе разбрал, че Кикаха е именно тук от всички възможни места? Как изобщо беше разбрал, че Кикаха и фон Хорстман са едно и също лице? И защо, ако действително бе открил вратите и начина на тяхното използване, бе предприел пълната с неизвестности атака на опасния град Таланак? Много въпроси и все без отговори.

Междувременно, съдейки по шепота, донасящ се отдолу, по шума от тичащи крака в ботуши, и особено след издърпването на изправената стълба, ставаше напълно ясно, че тевтонците ще опитат да се изкачат по друга шахта. Кикаха се съмняваше, че много от тях ще са въоръжени или облечени в тежките си брони, понеже в краката му лежеше обмундировката на повечето от тях. Разбира се, те щяха да изпратят за подкрепление. Крайно време бе да се маха оттук.

Погледна за последен път надолу и видя един от войниците да използва изпод купа тела. Кикаха бързо го простреля с лъка си. Също така бързо простреля още пет тела, изхождайки от правилото, че всеки свестил се може да се превърне в негов потенциален убиец. Следващите пет минути беше зает да тича напред-назад из галериите. Три пъти успя да убие най-горния от войниците, изкачващи се по други шахти. Два пъти стреля успешно по хора, които минаваха през залата под отвора на шахтите.

Разбира се, не можеше да се надява, че ще бъде в състояние да покрие своевременно всички шахти. Кралят явно не се съобразяваше с жертвите. Последваха повторни опити за изкачване по шахти, през които веднъж вече бе отбил атака, а примигващи светлини и гласове откъм други шахти показваха, че се предприема едновременно атака от много места. Кикаха изостави всичките си оръжия с изключение на ножовете, за да може се изкатери по друга шахта. Надяваше се да намери път, който да го изведе навън. Там, високо в планината, над улицата на Смесената благословия, той можеше да се надява да избяга.

Но и фон Турбат добре осъзнаваше тази опасност, така че вероятно щеше да разположи стрелци по околните улици.

Само ако успееше да се скрие от войниците, преследващи го из плетеницата от тунели, галерии и шахти, докато се здрачи, само тогава Кикаха щеше да има шанс да се измъкне незабелязан в тъмнината. И то при положение, че намереше начин да се изкатери по нефритената стена на планината.

Усети, че го мъчи жажда. Не беше пил вода цялата сутрин, утолявайки друга жажда — тази за нови знания. Но сега шока от изненадата, схватката и многото тичане го бяха изсушили. Небцето му беше полепнало с гъста слюнка, усещаше гърлото си като посипано с песъчинки, измъкнали се изпод копитото на камила.

Сигурно щеше да издържи остатъка от деня, а ако се наложеше и цялата нощ, без вода, но това щеше да отслаби допълнително организма му. Значи, трябваше да намери вода. И понеже имаше единствен начин да се добере до нея, той нямаше избор.

Бавно се прокрадна към шахтата, през която се бе изкачил тук, но спря на няколко крачки от нея. Усмихна се на себе си. Какво му ставаше? Явно шокът бе толкова силен, че го бе накарал да забрави за хитростта. Сега осъзна, че бе изпуснал шанс да се спаси. Планът, разбира се, беше безумен, но самата му безумност го правеше привлекателен и обещаваще, че може да сполучи. Ако вече не беше късно...!

Спускането беше лесно. Той се добра до купчината въоръжение. Войниците още не бяха стигнали дотук, понеже сигурно избираха за изкачване шахти, колкото може по-отдалечени от тази. Кикаха свали тишкетмоакските си дрехи и ги напъха в една от ризниците на дъното на купчината. После набързо се преоблече в броня, макар да му се наложи да търси достатъчно големи ризница и шлем. След това се надвеси през дупката и извика. Беше перфектен имитатор и макар да не бе чувал егесхаймския диалект от години, той изникна в съзнанието му без никакво затруднение.

Но войниците, оставени на пост долу, заподозряха някакъв номер. Изглежда не бяха чак толкова тъпи. Разбира се, те не можеха да се досетят какво точно бе станало. Мислеха, че Кикаха се опитва да ги подмами да излязат на открито в обсега на лъка му.

— Ikh'n d'untershlikrum Hayns Gimbat — каза той. „Аз съм ефрейтор Хайнс Гимбат“.

Хайнс беше достатъчно разпространено име в Драхеланд. Гимбат беше местно име, както бе характерно за повечето от имената, завършващи на „бат“. Гимбат конкретно беше особено популярно в онези райони на Драхеланд и измежду по-низшите класи, които бяха смес от местни племена и германска кръв. Със сигурност имаше поне няколко души с тази фамилия сред нашествениците.

Един сержант се приближи и погледна нагоре в шахтата.

— Vo iss de trickmensch?

— E n'iss hir, nettrlikh. Ikh hap durss — или преведено „Не е тук, разбира се. Жаден съм“.

— Frakk zu fyer de vass? — изръмжа сержантът. „Искаш вода в такъв момент?“ — Shaysskopp!

Желанието му беше съвсем искрено и може би точно неговата абсурдност свали подозренията от Кикаха. Докато сержантът долу беснееше, от двете страни на тунела се появиха факли, носени от войници, които току-що се бяха изкачили. Кикаха напусна шахтата, за да докладва пред офицера, съпровождащ новодошлите. Този рицар беше свалил бронята си, явно защото фон Турбат бе решил, че преследването все пак трябва да бъде ръководено от офицер.

Кикаха го познаваше: това бе барон фон Дийбрс, управник на малка провинция на границата с Егесхайм. Бяха се срещали в двора на фон Турбат по време на честите визити на Кикаха.

Кикаха държеше главата си наведена, така че сянката на шлема да пада върху лицето му и се опита да говори с не толкова плътен глас. Фон Дийбрс го изслуша, без да обръща особено внимание на лицето му. За барона, Кикаха просто беше поредният безличен низш войник. Кикаха съобщи, че Хитреца се бе изплъзнал без следа. Побърза да поясни, че бе поискал вода, но сержантът долу решил, че искането му е неуместно.

Баронът, облизвайки устни, не намери това желание за прищявка. Така че след малко войниците изтеглиха на въжета бутилки с вода и Кикаха можа да се напие. После се опита да изостане от групата и най-сетне да потърси желания път навън, но фон Дийбрс провали тези намерения, нареждайки му да води групата към шахтата, която щеше да ги изведе на следващото хоризонтално ниво. Фон Дийбрс също го наруга, че си е сложил бронята, така че Кикаха трябваше да съблече ризницата. Беше готов да се бори или да бяга при първия признак, че

баронът го е познал, но фон Дийбрс се вълнуваше само как да залови по-скоро варварина-убиец.

Кикаха искаше да зададе някои въпроси. Наложиха си да мълчи, защото беше ясно, че това би събудило подозренията на спътниците му. Изкатери се по шахтата и пое лъковете, колчаните и мечовете, които му бяха подадени. След това групата им се раздели на две. Едните трябваше да поемат в една посока, другите — в противоположната. Когато групата на Кикаха се срещнеше с друга група преследвачи, всички заедно трябваше да се изкачат на следващото ниво.

Нивата, които останаха под тях, се изпълниха със светлина и шум. Явно пристигаха нови и нови подкрепления с цел да подпомогнат преследването. Фон Турбат или онзи, който бе начело на цялото нападение, явно държеше нещата под пълен контрол, за да си позволи отделянето на толкова много войници.

Кикаха се задържа с първата група, понеже никой от нея не го бе познал. А когато срещаша други групи, той просто мълчеше. Все още носеше шлема, защото никой не му бе наредил да го сваля. Няколко от останалите войници също носеха шлемове.

Придвижването ставаше все по-трудно, защото галериите бяха станали толкова тесни, че се налагаше се ходят приклекли и групата се бе разтегнала в колона по един. Войниците може и да си бяха мислили в началото, че се намират в добра форма, но този начин на придвижване измъчваше краката им и схващаше превитите им гърбове. Макар да не страдаше като тях, Кикаха също се оплакваше, за да не се различава от останалите.

След около осемдесет минути, които им се бяха сторили като дълги изнурителни часове, групичката от шест души изпълзя от поредната шахта в малка кръгла стая. В отсрещната стена се виждаше достатъчно голям изход, водещ навън. Мъжете се надвесиха през перваза и погледнаха надолу, но по улицата на Смесената благословия се виждаха само пеши войници и качени на коне рицари. Макар от тази височина фигурките да изглеждаха малки, не можеше да се сбърка кои са. Кикаха ясно различи не само знамената и униформите на Егесхайм, но и тези на поне дузина други кралства и няколко баронетства.

Навсякъде се виждаха пръснати трупове — предимно на тишкетмоаки. Улиците бяха изплескани с кръв. В момента битката между тевтонците и таланакият гарнизон се водеше на друго място — най-вероятно на върха на града.

Далече под улиците се виждаше реката. Двата моста, които Кикаха можеше да разгледа оттук, бяха задръстени с бегълци, които се изнасяха навън, към стария град.

В същия момент един тишкетмоак се спусна по дългата извита рампа откъм горната улица и спря пред фон Турбат, който току-що бе излязъл от храма. Кралят се качи на коня си, преди да разреши на тишкетмоака да му каже каквото имаше. Мъжът беше облечен във великолепно пелерина от дълги извити бели пера, под която се виждаха аленочервена тога и високи зелени гамаши. Най-вероятно бе един от приближените на императора. Той докладваше пред фон Турбат, а това можеше да означава единствено, че императорът е пленен.

Дори да се изплъзнеше, Кикаха можеше да разчита на много малко места, където да се скрие. Останалите в града хора щяха да се подчиняват на заповедите на новите си управници и ако сред тях бе включено и нареждането да съобщят за Кикаха щом го зърнат, те щяха да се подчинят.

Един от войниците до него отвори дума за наградата, обещана за залавянето на Кикаха или за информация, която би довела до неговото залавяне: десет хиляди драхенери, титла, замък, земи и цялото население, обитаващо баронетството на Хорстман. Дори някой от простолудите да спечелеше наградата, той и семейството му автоматично щяха да станат благородници. Обещаните пари бяха повече, отколкото кралят на Егесхайм събираше от данъци в продължение на две години.

Кикаха искаше да попита какво се бе случило с Лиза фон Хорстман — бившата му съпруга, и фон Листбат — добрият му приятел, който управляваше в негово отсъствие. Не посмя, но стомахът му се сви при мисълта за възможната им съдба.

Отново се наведе през прозореца, за да поеме свеж въздух, и точно тогава видя нещо, което беше забравил. Преди известно време беше видял рицар точно зад фон Турбат да държи меч в едната си ръка и да стиска под мишница голяма стоманена касетка. Същият рицар

придружаваше фон Турбат на улицата и когато кралят отново се върна в храма, той го последва по петите.

Странно, помисли си Кикаха. Всъщност цялата тази работа беше повече от странна. Той не можеше да намери обяснение на нищо. И все пак, едно поне бе ясно: Улф едва ли действаше като Повелител на този свят в момента, тъй като не би допуснал подобно нещо да се случи. Улф беше или мъртъв, или блокиран в двореца си, или се криеше някъде из този свят или на друг.

Ефрейторът, определен за командир на групата им, нареди да се връщат. Отново претърсиха всички шахти в техния сектор. Когато стигнаха до коридора, всички бяха изморени, изпотени, гладни и бесни. Настроението им не се подобри от ругатните, с които ги обсипаха офицерите. Рицарите не можеха да повярват, че Кикаха им се бе изплъзнал. Не го вярваше и фон Турбат. Той обсъди ситуацията с офицерите си, разработи подробен план и заповяда търсенето да се поднови. Наложиха се известно забавяне докато се раздадат бутилки с вода, сухар и сушено месо на хората. Кикаха седеше свит в ъгъла при останалите и проговаряше само на въпроси, отправени му директно. Останалите от неговата група се хранеха заедно, но не го попитаха коя е неговата рота — самите те бяха достатъчно изморени и изнервени, за да говорят за празни неща.

Търсенето беше прекратено един час след настъпване на нощта. Някакъв офицер заяви, че Кикаха не може да избяга надалече. Потокът бежанци през мостовете беше прекъснат. Всеки мост бе поставен под усилена охрана, а по отсрещните брегове на реката кръстосваха патрули. Беше започнало и претърсване на домовете без никакви изключения.

Което означаваше, че отрядите извършващи претърсването ще останат лишени от съня, за който жадуваха. Щяха да търсят Кикаха цялата нощ. Щяха да останат будни и на следващия ден, а сигурно и следващата нощ, ако не го намереха дотогава.

Войниците не протестираха — никой от тях не желаше да бъде пребит с бич, кастриран и едва тогава обесен. Но мърмореха недоволно между тях и Кикаха слушаше внимателно, за да събере информацията, която можеше да му влезе в работа. Това бяха корави хора от простолюдието, които недоволстваха, но щяха да се подчинят на всяка разумна заповед и сигурно на повечето неразумни.

Всички маршируваха в стегнат строй, макар краката им да се подгъваха. Кикаха най-сетне съумя да изостане в последната редица и когато войниците завиха в безлюдна уличка, той потъна в един тъмен вход.

Вратата, пред която стоеше, разбира се, не можеше да се отвори отвън. Беше залостена отвътре с голямо резе, както бе обичая на повечето таланацки граждани, за да се опазят от бродещите в нощта престъпници.

Крадците и цивилизацията бяха неразделни. В момента Кикаха бе благодарен на този факт. По време на предишното си продължително посещение в Таланак той съзнателно се бе сближил с няколко престъпници. Тези хора знаеха много начини скрито да идват и да напускат града, и Кикаха искаше да ги научи, за в случай че му се наложеше да ги използва. Нещо повече, той установи, че престъпниците, с които се бе сближил — главно контрабандисти — бяха интересни хора. Една от тях на име Клататол, беше повече от интересна. Тя беше разкошна. Имаше дълга, права, лъскава черна коса, огромни кафяви очи, много дълги гъсти мигли, гладка кожа с бронзов загар и пищна фигура, макар, както бе типично за таланацките жени, да бе малко по-широка в ханша и прасците ѝ да бяха прекалено дебели. Но Кикаха отдавна бе престанал да търси перфектното в другите и по негово мнение леката асиметрия бе в основата на истинската красота.

Някак съвсем естествено той бе станал любовник на Клататол, докато в същото време ухажваше дъщерята на императора. Този двойствен живот му бе изиграл номер накрая и той вежливо бе помолен от брата на императора и шефа на полицията да напусне Таланак. Можеше да се върне, когато дъщерята на императора се задомеше и бъдеше изолирана от останалите, както бе обичаят сред аристокрацията. И Кикаха бе напуснал града без дори да се сбогува с Клататол. Беше посетил едно от малките васалства на изток, населено от цивилизован народ, известен като Куатсл-слет. Те отдавна бяха покорени и сега изплащаха данък на Таланак, но това не им бе попречило да запазят собствения си език и да продължат да се придържат към малко странните си обичаи. И докато пребиваваше при тях, Кикаха научи, че императорската дъщеря се бе омъжила за чичо

си, спазвайки повелите на традицията. Вече можеше да се върне, но вместо това той отиде при хроваките, хората-мечки, в планините край Великите равнини.

Сега смяташе да отиде в дома на Клататол и да види дали тя би се съгласила да му помогне да се измъкне... ако го пуснеше при себе си, разбира се. Последният път, когато я бе посетил, тя се бе опитала да го убие. И дори вече да му бе простила, сигурно щеше много да се ядоса, че е дошъл в Таланак без да ѝ се обади.

— Ах, Кикаха! — прошепна той на себе си. — Мислиш си, че си умен, а винаги оплескваш нещата! За щастие, ти си единственият, който знае това. А аз, колкото и да ми е голяма устата, никога няма да кажа на никого!

Луната изгря. Не беше сребриста, като земната, а по-скоро беше зеленикава, като сиренето, от което някои хумористи разказваха, че е направена. Освен това беше два и половина пъти по-голяма от земната луна. Сега се издигаше в беззвездното черно небе и хвърляше призрачната си сребристо-зеленикава светлина над бяло-черния нефрит, в който бе издълбана улицата.

Гигантското кълбо бавно потегли през небосвода и лъчите му подобно на миши впряг, теглещ го напред, осветиха входа, в който Кикаха се бе скрил.

Кикаха вдигна поглед към луната и му се прииска да е на нея. Беше стъпвал на повърхността ѝ няколко пъти и ако съумееше да се добере до една от няколкото тайни врати в Таланак, той можеше отново да се телепортира там. Трябваше обаче да се съобразява с възможността фон Турбат да знае за тях, след като му бяха известни големите врати, през които беше прехвърлил войските си. Дори и при това положение си струваше да опита, но едната от малките врати се намираше в капището на храма, разположен три улици над най-долната, а другата бе в самия храм. Нашествениците сигурно бяха затворили всички улици и бяха започнали претърсване на домовете отдолу нагоре. Идеята беше, че ако Кикаха се криеше някъде тук, той щеше да бъде изтласкван все по-нагоре и по-нагоре, докато не го заловяха войските, дислоцирани две улици под двореца. Междувременно по останалите улици, макар и по-нарядко, щяха да минават малки групи патрули — все пак фон Турбат не разполагаше с неограничен брой войници.

Кикаха излезе от прикритието на входа, прекоси улицата, прекрачи първаза и започна да се спуска, стъпвайки върху барелефите на богове, зверове, хора, абстрактни символи и йероглифи, осейващи склона на планината помежду двете улици. Спускаше се бавно, защото гладкият камък не винаги позволяваше надежден захват, както и поради разположените на долната улица войски. Те държаха в ръцете си факли, а някои дори бяха на коне.

Някъде по средата на пътя, той замръзна залепнал за скалата като муха, доловила в далечината сянката на огромна заплашително придвижваща се ръка. Патрул от четири конника мина под него. Те спряха за малко да разменят няколко думи с войниците на улицата, после продължиха обиколката си. Кикаха също продължи, стигна до улицата, и се плъзна покрай стената оформена от фасадите на домовете, използвайки за прикритие всеки тъмен вход.

Продължаваше да носи със себе си лъка и колчана със стрелите, макар че щеше да се придвижва много по-лесно и по-безшумно без тях. Но те можеха да му потрѣбват и затова се бе примирил с неудобствата, които му причиняваха.

Когато се добра до улицата, на която бе дома на Клататол, луната беше готова да се скрие зад монолита на североизток. Това беше квартал на бедните, на роби, заплатили неотдавна за свободата си, на ханове и таверни, в които се подвизаваха моряци и контрабандисти от флотилиите, кръстосващи по реката, на охранници, предлагащи услугите си срещу заплащане, на керванджии, които можеха да бъдат наети, за да потеглят по безкрайните пътища на Великите равнини. Това бе район, предпочитан от крадци и убийци, които полицията не можеше да арестува поради липсата на улики, както и на други крадци им убийци, укриващи се от пипалата на правосъдието.

При нормални обстоятелства, дори в този късен час, улицата на Подозрителните миризми щеше да гъмжи от народ. Но комендантският час, наложен от нашествениците, изглежда бе стреснал обитателите. Не се виждаше жива душа с изключение на няколко редки патрули. Всеки прозорец и всяка врата бяха залостени.

Подобно на много от най-долните улици и тази беше построена чрез търкане още в самото начало, когато тишкетмоаките си бяха поставили за цел да трансформират планината в град. На улицата

имаше както домове, така и магазини. Върху постройките имаше втора улица с други домове, върху тях трета и върху нея последна — четвърта. По този начин, в рамките на едромащабната структура, съществуваше микроструктура, спазваща същата пирамидална организация.

Намиращите се една върху друга улици се свързваха чрез тесни стълби, построени чрез триене на нефрита между всяка пета или шеста къща на главната улица. Стълбите позволяваха да се изтеглят по-дребни животни като прасета и овце, но конете рискуваха да се подхлъзнат по гладките стъпала.

Кикаха пое по улицата на Зелените птички, която беше над четвъртото ниво къщи на улицата на Подозрителните миризми. Домът на Клататол — ако тя все още живееше там — беше на третото ниво. Смяташе да се прехвърли през оградата, да увисне на ръце, да скочи върху покривите на къщите на четвърто ниво и да повтори операцията, за да слезе до трето ниво. Скалата тук не предоставяше никакви възможности за катерене.

Но точно когато прекоси улицата на Зелените птички, ушите му доловиха чаткането на железни конски подкови. От тъмнината пред храма се появиха трима души на черни коне. Единият бе рицар в пълно бойно снаряжение, другите двама бяха обикновени оръженосци. Конете се носеха в галоп, а ездачите бяха плътно притиснати до телата им. Над тях, подобно на зловещ дим, издигащ се над огън от зли намерения, се развяваха черните им пелерини.

Бяха достатъчно далече и Кикаха лесно можеше да им се изплъзне, като се прехвърли през оградата и скочи долу. Но те сигурно носеха лъкове, макар да не се виждаха и ако скочеха от конете си достатъчно бързо, можеха да го прострелят. Луната хвърляше два пъти по-силна светлина, отколкото пълна луна на Земята. Дори да не го улучеха, те сигурно щяха да извикат помощ и да започнат масово претърсване на всички домове в околността.

Е, помисли си той, така или иначе претърсването щеше скоро да започне каквото и да станеше, макар че... да, ако ги убиеше, преди другите да са разбрали... може би... май наистина си струваше да опита.

При други обстоятелства Кикаха щеше да се опита да свали ездачите. Той обичаше конете. Но забравяше за всякаква

сантименталност, когато ставаше дума да спаси живота си. На всички живи създания предстоеше да умрат, но Кикаха възнамеряваше да се погрижи собствената му смърт да дойде колкото може по-късно.

Той старателно се прицели в конете и бързо и точно изстреля две стрели. Две от животните тежко рухнаха и ездачите им дори не направиха опит да станат. Третият — рицарят — неумолимо се носеше към него, насочил копието си към корема на Кикаха. Стрелата прониза коня през шията, животното падна на колене и се претърколи през глава. Рицарят излетя във въздуха. Той инстинктивно продължаваше да държи копието си, но към края на полета си го пусна, сви крака и се приземи на кълбо. Коничният му шлем изкънтя от удара в скалата, откъсна се от главата му и започна да се търкаля надолу по улицата. Мъжът се плъзна странично и разпраната му пелерина остана да лежи зад него като откъсната от тялото му сянка.

Но въпреки тежката си броня, мъжът успя да се изправи и изтегли меча от ножницата. Отвори уста, за да извика за помощ, но в този миг четвъртата стрела намери път през зъбите ми, заби се в основата на гърлото и той тежко рухна назад, изпускайки меча си.

За седлото на мъртвия кон на загиналия рицар беше прикрепена сребърна касетка. Кикаха се опита да я отвори, но ключът се намираше някъде из дрехите на рицаря. Нямаше време да го търси в този момент.

На улицата лежаха три мъртви коня, един мъртъв човек и вероятно още двама други мъртъвци. Никакви викове в далечината не показваха, че някой бе чул кратката схватка.

Трупове обаче нямаше да останат задълго незабелязани. Кикаха пусна лъка и колчана си на долната улица и бързо ги последва. След по-малко от минута той се намираше на улицата от третото ниво и чукаше на здравия дървен капак, зад който се намираше прозореца на Клататол. Чукна три пъти, преброи до пет, чукна два пъти, преброи до четири и чукна веднъж. Държеше ножа в другата си ръка.

Не долавяше никаква реакция. Преброи наум до шейсет съгласно уговорения код, както си го спомняше, и повтори сигнала. В следващия миг отгоре се разнесе тракане на копита, последваха възбудени викове и сигнал с рог. Улицата над главата му се освети, както и главната улица под него. Заби барабан.

Неочаквано капакът на прозореца пред него се разтвори. Кикаха едва успя да отдръпне глава, за да не бъде ударен. Стаята беше тъмна,

но той успя да различи призрачно бяло женско лице и голи гърди под него. Полъхна смесена миризма на чесън, риба, свинско месо и прословутото плесенясало сирене, което тишкетмоаките обожаваха. В съзнанието си Кикаха винаги свързваше красотата на обработения нефрит с тази характерна миризма. Първата му визита тук се бе оказала пълен провал, той просто не бе успял да надмогне натрапващите се асоциации.

Но в този миг миризмата означаваше Клататол, която бе толкова красива, колкото сиренето ѝ бе ужасяващо. Или толкова красива, колкото бе отблъскващ речника ѝ. Защото тази жена притежаваше темперамент, горещ като исландски гейзер.

— Ш-ш-т! — предупреди я Кикаха. — Съседите!

От устата на Клататол изригна повторен залп от непристойности и богохулства.

Кикаха я запуши с ръка и леко изви главата ѝ, за да ѝ покаже, че лесно може да ѝ счупи врата, после я избута назад така че тя се препъна и прекрачи през прозореца. Дръпна капака, затвори прозореца и се обърна към нея. Тя бе станала от пода, беше намерила маслена лампа и я бе запалила. Приблужи се, поклащайки бедра под трепкащата светлина, прегърна го и обсипа с целувки лицето, шията и гърдите му, обилно поливайки ги със сълзи, докато шепнеше ридаейки мили думи.

Кикаха се опита да не обръща внимание на киселата миризма на силно вино, на изгнило сирене, на чесън и застоялия дъх на заспал човек, и я целуна в отговор. После попита:

— Сама ли си?

— Не се ли заклев, че ще ти остана вярна? — отвърна му тя с въпрос.

— Да, но аз не те бях молил да го правиш. Идеята си беше изцяло твоя. Освен това — добави той — както добре знаем и двамата, ти не можеш да издържиш и една седмица без мъж.

Двамата се засмяха и тя го поведе към задната стая, която беше в основата си квадратна, но стените се извиваха към тавана, за да образуват купол. Това бе нейната спалня, но едновременно с това и работната ѝ стая, защото тук тя планираше контрабандните си удари, както и тук се освобождаваше от стоката. Единственият свидетел беше само мебелировката. Тя се състоеше главно от легло: ниска дървена

рамка, през която бяха прекарани кожени ремъци, а върху тях бяха метнати кожи на елени и на планински лъв. Кикаха се изтегна върху тях. Клататол възкликна при уморения му вид. После го остави за малко, отиде в кухнята, а той ѝ извика да му донесе само вода, хляб и малко сушено говеждо или пресни плодове, ако има. Колкото и да беше гладен, мисълта за сиренето го ужасяваше.

След като похапна, той я попита какво знае за нападението. Клататол седеше на леглото до него и му бе подавала храната. Изглеждаше готова да се отдаде на любовната игра в точката, когато я бяха прекъснали преди седем години, но Кикаха я разубеди. Ситуацията му се виждаше прекалено заплетена, за да си играе на любов точно сега.

Клататол, въпреки многото си недостатъци, беше практична жена и се съгласи. Тя стана, облече се в пола от зелени, бели и черни пера и наметна през раменете си пелерина от розова памучна тъкан. Изплакна устата си със силно разрежено вино и капна на езика си капка силен парфюм. После отново седна до него и започна да говори.

Но макар и да имаше достъп до всички новини в нелегалния свят, тя не можеше да му каже всичко, което го интересуваше. Нашествениците се бяха появили сякаш от нищото в една задна стая във величествения храм на Олимамл. Бяха помели всякаква съпротива в двореца и бяха пленили императора и цялата фамилия, след като бяха смазали личната охрана и гарнизона.

Завземането на Таланак явно бе планирано добре и бе перфектно изпълнено. Докато вторият предводител, фон Свиндебарн, завземаше двореца и реорганизираще полицията на Таланак и военните, фон Турбат бе повел продължаващите да се множат войски на нашествениците от двореца към града.

— Всички гледаха като парализирани — разказваше Клататол. — Случилото се бе напълно неочаквано. Пълчищата бели хора, които се изливаха от храма на Олимамл... сякаш сам Олимамл ги бе изпратил... това подсилваше парализата.

Гражданите и полицията, опитали да се изправят на пътя на завоевателите, бяха прегазени. Останалата част от населението се бе изпокрила по къщите, а малкото, добрали се до най-долното ниво, опитали да се прехвърлят през реката по мостовете. Но мостовете също бяха блокирани.

— Най-странното нещо е — поколеба се Клататол, но след това продължи с уверен глас, — най-странното е, че зад всичко това не прозира желание да се завладее Таланак. Не, завземането на града ни сякаш е, как го наричате вие мъжете... страничен резултат? Сякаш нашествениците са решени да завладеят града, гледайки на него като на езеро, в което плува желаната от тях риба.

— Имаш предвид мен, нали? — обади се Кикаха.

Клататол кимна.

— Просто не знам защо тези хора така силно те искат? — замислено прошепна тя. — А ти?

— Не. Бих могъл да се досетя — отговори Кикаха. — Но няма да го направя. Подобни предположения само могат да ме объркат и да ми отнемат ценно време. Най-важното за мен сега е да се измъкна. И тук, любима, идва твой ред!

— Да, сега ме обичаш — обади се тя.

— Ако имаме време... — намекна той.

— О, аз мога да те скрия на място, където ще разполагаме с всичкото време на света — успокои го тя. — Разбира се, има и други...

От известно време Кикаха беше започнал да долавя някаква неувереност в нея. Ситуацията не позволяваше да бъде груб с нея, но той се реши. Хвана я през кръста и я стисна силно. Тя направи гримаса и опита да се освободи.

— Какви други?

— Спри да ми причиняваш болка и ще ти кажа. Може би. А ако ми дадеш целувка, със сигурност ще ти кажа.

Няколкото секунди се струваше да бъдат загубени, затова той я целуна. Парфюмът в устата ѝ проникна в ноздрите му и сякаш го изпълни до пръстите на краката му. Почувства как главата му се замайва и се запита дали все пак тя не заслужава някакво възнаграждение след толкова дълго чакане.

После се изсмя и леко се освободи.

— Ти наистина си най-красивата и най-съблазнителна жена, която някога съм срещал, а аз съм виждал хиляди и хиляди — подчерта той. — Но смъртта броди по улиците и ме търси.

— Когато отново видиш онази жена... — започна тя.

Отново ставаше игрива, затова се налагаше да ѝ покаже, че подобна игривост може да ѝ причини болка. Тя не възрази на това,

дори ѝ хареса, защото за нея еротичната любов включваше и малки дози болка и грубост.

Изясни се, че няколко минути преди нахлуването на фон Турбат, от вътрешността на храма на Олимамл излезли трима чужденци. Също били белокожи. Една от тях била чернокоса жена, за която Клататол, въпреки ревността си и пренебрежението, с което се отнасяше към другите жени, все пак призна, че била най-хубавата, която някога е виждала. Единият от двамата ѝ спътници бил огромен, страшно дебел мъж, а другият бил дребосък, само кожа и кости. Тримата били облечени странно и никой не знаел дума тишкетмоакски. Говорели на уишпауамл — езика за проповеди, използван от свещенослужителите. За нещастие крадците, които скрили тримата чужденци, знаели само няколко думи на уишпауамл, използвани от миряните като отговори по време на служби.

За Кикаха бе ясно, че тримата са Повелители. Навсякъде по тази планета използваният при богослужения език беше техен.

Бягството им от фон Турбат показваше, че вселените им са отнети и те търсят спасение. Но каква беше ролята на фон Турбат — един незначителен крал — в дела, в които са замесени Повелителите?

— Обявена ли е награда за тях? — поинтересува се Кикаха.

— Да. Десет хиляди кватлумли. За всеки! А за теб, трийсет хиляди и висока длъжност в двора на императора. И в добавка, макар за последното само да се намеква, женитба с член на имперската фамилия.

Кикаха не каза нищо. Червата на Клататол изкъркориха сякаш обмисляйки предложената награда. През вентилационните отвори в тавана се дочуха някакви слаби гласове. Стаята, която преди му се бе сторила хладна, изведнъж стана гореща. Усети как под мишниците му започва да се стича пот. Някъде откъм вътрешността на дома, където се намираше комбинираната кухня-баня-тоалетна, се чу шум на течаща вода и едва доловими гласове.

— Сигурно ти е прилязло при мисълта за такава сума — проговори накрая Кикаха. — И какво спира теб и партньорите ти от

това да отидете и да поискате наградата?

— Ние сме крадци и контрабандисти... дори и убийци... но не сме предатели! Когато розовобузестите...

Спря, виждайки Кикаха да се усмихва. Тя също му се ухили в отговор.

— Истината ти казвам. Какви страхотни пари! Виж какво, ще ти призная, умни койоте, че ние се разколебахме, като помислихме какво ще стане, след като розовобузестите си заминат. Или ако избухне бунт. Не ни се иска да бъдем разкъсани или инквизирани от тълпата, само защото някой се е обадил, че сме предатели.

— И също понеже...?

Тя се усмихна и добави:

— А също понеже тримата бегълци ни предложиха много повече, ако ги изведем от града.

— И как ще ви платят? — обади се Кикаха. — Та те не притежават дори една мъничка вселена.

— Какво?

— Предложиха ли ви нещо материално сега, в този момент?

— Та те са се накичили със скъпоценни камъни, които струват много повече от обявените награди — възкликна Клататол. — Някои... просто не съм виждала като тях. Сякаш идват направо от друг свят!

Кикаха не й каза, че фигуративният ѝ израз е буквално точен.

Смяташе да я попита дали носят оръжие, но се сети, че дори да носеха, тя не би могла да го разпознае. От друга страна, тримата едва ли биха дали доброволно информация от подобно естество.

— И как стои въпросът с мен? — попита той, без да се интересува какво друго освен своите скъпоценности бяха обещали тримата.

— Ти, Кикаха, си любимецът на Повелителя или поне така се говори. Освен това всички твърдят, че знаеш къде са скрити съкровищата на тази земя. Би ли могъл един обикновен бедняк да върне диаманта на Ошкатсму?

— Розовобузестите ще заудрят по вратата ти всеки миг — предупреди я Кикаха. — Целият този квартал ще бъде обърнат наопак. Къде можем да отидем оттук?

Клататол каза, че се налага да му завърже очите и дори да му сложи и качулка на главата. Ситуацията не му позволяваше да спори и

той се съгласи. Когато се увери, че той не вижда нищо, тя го завъртя поне дузина пъти около. След това, подчинявайки се на нареждането ѝ, той се отпусна на четири крака.

Разнесе се изскърцване на камък върху камък и тя го поведе през някакъв тунел, който бе толкова тесен, че тялото му се триеше по страничните стени. После се изправи и, воден за ръка от нея, изкачи препъвайки се сто и петдесет стъпала, извървя двеста и осемдесет крачки по слаб наклон, спусна се триста крачки по рампата, свързваща улици от различни нива и измина последните четиридесет крачки в права посока. Клататол го спря, свали му качулката и развърза превръзката на очите му.

Той примигна. Намираще се в кръгла крипта, издълбана в чернозеленикав слой от нефрита на планината, с диаметър четиридесет стъпки и широка три стъпки вентилационна шахта в тавана.

В ниши на стените горяха факли. Виждаха се разпръснати столове от нефрит и дърво, сандъци, купища дрехи и кожи, варели с подправки, бидон с вода, маса, отрупана с ястия, сладкиши, месо, вонящо сирене и санитарен възел.

Шестима тишкетмоаки клечаха до стената. Лъскавите им черни бретони падаха върху очите. Няколко пушеха малки пурети. Бяха въоръжени с кинжали, мечове и мачете.

Трима белокожи седяха на столовете. Единият беше нисък, с груба кожа, голям нос и хищно извита, като на акула, уста. Вторият беше буквално необятен и тлъстините му се преливаха през стола.

Третата фигура накара Кикаха да ахне.

— Подарж! — изтръгна се от устните му.

Жената наистина беше най-красивата, която някога бе виждал. Но той вече я бе виждал преди. Да, това бе лице от неговото минало. Но тялото не принадлежеше на лицето.

— Подарж! — неволно повтори той на изопачения микенски, който тя и орлите ѝ използваша. — Не знаех, че Улф те е извадил от тялото на харпията и те е сложил... сложил е мозъка ти в тялото на жена. Аз...

Замлъкна объркан. Тя го гледаше с непроницаемо изражение на лицето. Може би не искаше той да споменава пред останалите какво се

бе случило едно време. А той, който обикновено мълчеше като риба, когато ситуацията го изискваше, сега се бе разбъбрил като...

На времето Подарж бе открила, че Улф всъщност е Джадаунин — човекът, отвлякъл я от Пелопонес преди 3200 години и трансплантирал мозъка ѝ в тялото на харпия, създадена в собствените му биолоборатории. Не му бе позволила да поправи злото, което ѝ бе причинил. Мразеше го толкова силно, че бе пожелала да остане в тялото на птица и се бе заклела да му отмъсти.

Какво я бе накарало да промени решението си?

Гласът обаче не принадлежеше на Подарж. Това сигурно беше резултат от трансплантацията.

— Какво дрънкаш, леблабий? — попита тя на езика на Повелителите.

На Кикаха му се прииска да я удари през устата. Леблабий беше дума в езика на Повелителите, използвана за човешки същества, населяващи техните вселени, по отношение на които Повелителите играеха ролята на богове. Всъщност леблабий бе малък домашен питомец във вселената, от която Повелителите бяха дошли. Той похапваше от лакомствата, които ръката на господаря му подаваше, но би ял и изпражнения, ако се наложеше. И често побесняваше невъзвратно.

— Добре, Подарж, преструвай се, че не разбираш микенски — каза той. — Но внимавай как се изразяваш. Защото не мога да кажа, че изгарям от любов по теб.

Тя изглеждаше изненадана.

— А, ти да не си жрец?

Трябваше да се признае на Улф, че бе свършил работата си перфектно. Тялото ѝ бе великолепно; кожата ѝ беше бяла и безупречна както я помнеше; косата ѝ бе дълга, черна, права и блестяща. Чертите на лицето ѝ, разбира се, не бяха идеално правилни — в тях се долавяше известна асиметрия, допринасяща за красота, която при други обстоятелства би му причинила болка.

Беше облечена в подобна на копринена светлозелена роба и бе обути в сандали, сякаш я бяха извикали точно когато се бе приготвяла да си ляга. Но как, по дяволите, би могла Подарж да се окаже замесена в нещо общо с двамата Повелители? Изведнъж, възможният отговор

проблесна в съзнанието му. Разбира се... била е в двореца на Улф, когато са го нападнали. Какво се бе случило обаче?

— Къде е Улф? — попита той.

— Кой, леблабий? — отговори тя на въпроса с въпрос.

— Едно време го наричаха Улф — поясни Кикаха.

Тя сви рамене и каза:

— Не беше там. А дори и да е бил, Черните звънари не го убиха.

— Черните звънари ли? — объркано повтори Кикаха.

Улф веднъж му бе споменал за тях. Съвсем накратко, защото Хризеис зададе някакъв въпрос и темата беше изместена. По-късно, когато Кикаха помогна на Улф да си върне обратно двореца от Ванакс, Кикаха бе възнамерявал да го попита за Черните звънари. Но така и не го бе направил.

Един от тишкетмоаките каза с остър тон няколко думи на Клататол. Кикаха дочу, че искат от нея да му каже да разговаря с тях. Тишкетмоаките не разбираха за какво се бе говорило до момента.

Отговаряйки на задаваните чрез него въпроси, белокожата жена каза:

— Казвам се Анана и съм сестра на Джадауин. Слабият до мен е Нимстоул, известен сред Повелителите като Клупа. Другият е Джудубра-дебелия.

Едва сега Кикаха разбра. Анана, наричана още Лъчезарната, бе една от сестрите на Улф. И той бе използвал лицето ѝ за модел при създаването на лицето на Подарж в биолобораторията. Работейки по памет, защото в онзи момент Улф не бе виждал сестра си Анана над хиляда години. Което означаваше, че към днешен ден не я бе виждал над четири хиляди.

Сега Кикаха си спомни думите на Улф, че Черните звънари е трябвало да се използват отчасти като складове на паметта. Повелителите, осъзнавайки, че дори сложно организираният човешки мозък не би могъл да побере обема знания, натрупван в течение на хилядолетия, бяха експериментирали с прехвърлянето на памет. Поне на теория, тази памет би трябвало или да може да се прехвърля обратно в човешкия мозък при необходимост или най-малкото да може да се визуализира.

Почука се. Кръгла врата в стената на другия край се отвори навън и влезе нов контрабандист. Той повика с пръст останалите и те

се събраха около него. След като размениха шепнешком няколко думи, Клататол се върна при групата.

— Наградите са утроени — прошепна на свой ред тя. — Нещо повече, кралят на розовобузестите, фон Турбат, е обявил, че в мига, в който бъдеш заловен, той ще напусне Таланак. И всичко ще бъде както преди.

— Ако смяташе да ни предадеш, едва ли щеше да ми разказваш това — подхвърли той. И все пак беше възможно тя да играе играта много тънко и да се опитва да му внуши фалшиво чувство на безопасност, преди войските да нанесат удара си. Той не знаеше на какво са способни Повелителите, така че нямаше да разчита на тях. Беше запазил двата си ножа, но в тази тясна стая... е, ако станеше необходимо, щеше да види какво може да се направи.

Клататол допълни:

— Фон Турбат също е казал, че ако не му бъдеш предаден до двайсет и четири часа, той ще убие императора и неговото семейство, след което ще убие и всяко живо същество в този град. Споделил това насаме с офицерите си, но един роб ги подслушал. И сега това се знае от целия град.

— Как е могъл един тишкетмоак да го разбере, след като фон Турбат говори с офицерите си на немски? — попита Кикаха.

— Фон Турбат разговарял с фон Свиндебарн и неколцина други на свещения език на Повелителите — поясни тя. — Робът знаел езика, понеже служел в храма.

Черните звънари можеха да се окажат онзи все още неизползван фенер, който да хвърли светлина върху мистерията. Той знаеше, че двамата тевтонски крале са в състояние да се ориентират в смисъла на една проповед, но в никакъв случай не биха могли да знаят езика достатъчно добре, за да разговарят без особена причина точно на него. Следователно, те не бяха онова, за което се представяха.

Не му бе дадено време да задава въпроси. Клататол каза:

— Розовобузестите са намерили вътрешната стая зад стената на спалнята ми и всеки момент ще я разбият, за да влязат в нея. Не можем да оставаме тук повече.

Двама от мъжете излязоха от стаята, но се върнаха почти веднага, носейки разтегаеми стълби. Опънаха ги на цялата им дължина

във вентилационната шахта. Като видя това, Кикаха малко се поуспокои.

— Патриотизмът ти сигурно изисква да ни предадеш на фон Турбат — подметна той. — Значи...?

Двама започнаха да се изкачват по стълбите. Другите сбутаха Повелителите и Кикаха да ги последват.

— Говори се, че императорът бил обладан от зъл демон — отвърна Клататол. — Душата му била изхвърлена на студа край луната и сега демонът яздел тялото му, макар че все още не се чувствал съвсем комфортно. Жреците дискретно се погрижиха това да стане достояние на хората в града. Те ни заръчват да се борим срещу това зло. И ние няма да те предадем, Кикаха, любимецо на Повелителя и на Олимамл, нито ще предадем и другите.

— Обладан от зъл дух, казваш? — повтори Кикаха. — Откъде знаеш това?

Клататол не му отговори нищо, преди да се изкачат по стълбите и да се озоват в хоризонтална галерия. Един от контрабандистите запали малък фенер, а другите издърпаха стълбите, сгънаха ги и ги понесоха.

— Малко неочаквано императорът започна да говори само на свещения език — проговори Клататол — и се разбра, че не разбира тишкетмоакски. А жреците съобщиха, че фон Турбат и фон Свиндебарн разговарят само на уишпауамл и карат своите жреци да превеждат заповедите им на останалите.

Кикаха не виждаше как от това следва, че някакъв демон е обладал Уишкатийл, императора. Предполагаше се, че езикът за богослужения ще изпепели устните на демона, опитал се да проговори на него. Но той не възнамеряваше да оспорва това очевидно противоречие, което бе в негова полза.

Групата бързо вървеше по тунела и се чуваха единствено пуфтенето и оплакванията на Джудубра-дебелия. Беше се наложило да го изтеглят през вентилационната шахта. Сега одеждите му бяха разкъсани и кожата му бе одрана.

Кикаха попита Клататол дали храмът на Олимамл се охранява добре. Надяваше се, че по-малката тайна врата не е открита. Тя му отвърна, че не знае. След това Кикаха се поинтересува как щяха да се измъкнат от града. На това тя отговори, че е по-добре той да не знае,

защото не би могъл да предаде останалите, ако случайно бъде заловен. Кикаха не влезе в спор с нея. Макар наистина да нямаше идея как точно ще напуснат града, той имаше достатъчно добра представа за възможните начини. При последното си идване тук бе разбрал как тя и партньорите ѝ прекарваха стоката през митничарите. Тя не подозираше, че това му е известно.

Той се обърна към Анана, която се носеше като фурия напред:

— Жената, която междупрочем се казва Клататол, твърди, че императорът и поне двама от нашествениците са обладани от зли духове. Имаше предвид, че съвсем неочаквано те или не са били в състояние или не са искали да разговарят на друг език освен този на Повелителите.

— Черни звънари — късо отговори Анана след кратко замисляне.

В същия миг в тунела проехтяха викове. Групата замръзна на мястото си, фенерът беше изгасен моментално. В двата края на тунела се появиха светлини и от отворите на шахтите пред и зад тях се разнесоха гласове.

— Ако носите оръжия, пригответе се да ги използвате — прошепна Кикаха на Повелителите.

Те не отговориха нищо. Групата се разтегли в колона по един, като всички се хванаха за ръцете. Водачът им кривна в една от страничните галерии. Вървяха приведени в продължение на поне петдесетина метра. Гласовете зад тях се усилваха, но в този момент те чуха далечния рев на падаща вода. Отново запалиха фенера. Малко по-късно се озоваха в малка зала, в която нямаше никакъв изход с изключение на широка дупка в пода до отсрещната стена. От нея се разнасяше рева на водата, от нея се издигаше влага и пак от нея идваше зловонна миризма.

— Шахтата се спуска под остър наклон и се свързва с тунела на канализацията на около петдесетина метра по-долу. Ще се плъзнем, понеже е най-безопасно — разказа набързо Клататол. — Използваме този път само когато всички останали са недостъпни. Ако човек се спусне по целия път надолу, ще падне в тунел, задръстен с мръсотия и оттам ще полети почти вертикално в реката, излизайки под нивото на повърхността. Ако е още жив, ще изплува и ще бъде заловен от патрулните лодки на розовобузестите, които кръстосват наоколо.

След това Клататол им обясни какво трябва да направят. Те седнаха и се спуснаха по шахтата, притискайки ръце и крака върху улея, за да намалят малко скоростта си. На две трети от пътя спряха. Отклониха се през една дупка в друга, неизвестна на властите, шахта, издълбана благодарение на труда на поколения безименни престъпници. Тя извеждаше обратно към система от шахти и галерии, разположена едно ниво над това, от което току-що бяха избягали.

Клататол каза, че било необходимо да стигнат до онова място, където можело да влязат в друг голям канализационен тунел. Той обаче бил сух, понеже бил блокиран още преди трийсет години с цената на големи усилия и няколко човешки живота от страна на голяма група престъпници. Потокът, предназначен за този тунел, бил отклонен встрани. Сухият тунел водел направо надолу под нивото на водата. Близо до изходното му отворище имало шахта, която отвеждала в хоризонтална посока до подводен пристан, далече от местата, наблюдавани от розовобузестите. Търговските кораби били непосредствено до доковете. За да се стигне до тях се налагало да преплуват широката една миля река.

Три улици нагоре, все още във вътрешността на планината, групата достигна до хоризонталната галерия, която им откриваше пътя към спасението и която се свързваше със спускащия се под четиридесет и пет градуса тунел.

Кикаха така и не разбра как стана провалът. Той изобщо не допускаше, че тевтонците имат и най-малка представа къде се намираха те. Сигурно бяха изпратили отряди да претърсват най-случайно избрани места. И този отряд се бе оказал в точното време на точното място и на всичко отгоре бе видял групата им пръв.

Изведнъж блеснаха светлини, разнесоха се викове, крясъци и някакви глухи удари в човешките тела. Няколко тишкетмоаки рухнаха и в следващия миг Клататол се свлече пред него. Благодарение на фенера, който по някакво чудо беше паднал странично, без да се счупи, Кикаха видя под слабата светлина синкавочерната ѝ кожа, провисналата ѝ челюст, очите обърнати към вечността и късата стрела на арбалет, забила се един пръст над дясното ѝ ухо. Кървава струя се стичаше през гъстата коса, по ухото и надолу по шията.

Той прелази през тялото ѝ, някак вцепенен от шока на атаката и очакващ шока от стрелата, която всеки миг щеше да се забие и в него.

Шмугна се как да е обратно в тунела и после в някакво отклонение, което изглеждаше празно. Зад него в тъмнината се разнесе тежко дишане. После Анана се обади, че е тя. Каза че не знаела какво се бе случило с останалите.

Двамата продължиха да лаят и да вървят приведени докато болката не се просмука в мозъка на костите им. Или поне така им се струваше. Завиваха надясно и наляво както им хрумнеше, без никаква система, и на два пъти дори се изкатериха нагоре по вертикални шахти. В един момент се озоваха в пълна тъмнина и тишина с изключение на диво биещата в слепоочията им кръв. Изглежда се бяха изплъзнали на хрътките.

Оттам нататък продължиха само нагоре. Беше жизнено важно да изчакат, така че нощта да скрие измъкването им навън. Това се оказа не толкова лесно за изпълнение. Бяха изморени и се опитаха да дремнат, но непрекъснато се стряскаха, сякаш скачаха от трамплина на подсъзнателното в пропастта на отворените очи. Краката им потрепваха, ръцете им помръдваха. Осъзнаваха това, но нито можеха напълно да се отпуснат и да заспят дълбоко, нито бяха в състояние напълно да се разсънят, освен за кратко след поредния кошмар.

В горния отвор на шахтата, която водеше навън, се видя, че е настъпила нощта. Изкатериха се през него, виждайки патрули под краката си тях и чувайки ги над главите си. Изчакаха гласовете да затихнат и се изкачиха по стената до следващото ниво. Когато не можеха да вървят, скриваха се в дупките на вентилационните шахти.

Долната част на града представляваше феерия от светлини. Войници и полиция старателно претърсваха наред. С изкачването им нагоре, редиците се сгъстяваха, понеже площта, която трябваше да се покрие, се смаляваше. Навсякъде бяха установени контролно-пропускателни пунктове.

— Ако целта е била да те заловят жив, защо тогава стреляха по нас? — проговори Анана. — В суматоката лесно можеше да се сбърка.

— Сигурно са се възбудили — отговори Кикаха. Беше изморен, гладен, жаден и бесен на убийците на Клататол. Сигурно по-късно щеше да изпита и печал. Но не и вина. Той никога не изпитваше угризения на съвестта, освен ако при крайно основателни причини за това. Дори Кикаха страдаше понякога от невротични кризи — нещо неизбежно, защото той все пак бе човек — но безполезното чувство на

вина не бе сред тях. Той в никакъв случай не носеше отговорност за смъртта ѝ. Тя доброволно бе сключила тази сделка, напълно осъзнавайки, че може да намери края си.

В известен смисъл той дори бе доволен донякъде от смъртта ѝ. Все пак, можеха да убият него вместо нея.

Кикаха се спусна по няколко шахти, за да потърси храна и вода. Анана не искаше да остане сама, опасявайки се, че двамата могат да се загубят. Затова тръгна с него до шахтата, която водеше към тавана на една къща, където някакво семейство задружно хъркаше и изпускаше пари от вино и бира. Той се върна, носейки въже, хляб, сирене, плодове, говеждо месо и две бутилки вода.

Отново изчакаха да отмине деня и нощта да сграбчи в обятията си града. И пак пое нагоре по склона на планината или през системата от шахти, според обстоятелствата. Анана го попита защо отиват нагоре. Той ѝ отговори, че така трябва, понеже долу градът буквално гъмжи от врагове.

Беше към полунощ. Те излязоха от една къща, където бяха влезли и минали на пръсти покрай спящите. Намираше се на една улица директно под двореца на императора. Оттук нататък вече нямаше вътрешни шахти и галерии. И понеже всички пътища и стълбища бяха охранявани, те можеха да достигнат целта си само като изминеха на открито част от пътя. А това нямаше да е никак лесно. Защото цели четиридесет стъпки от лицето на планината бяха нарочно оставени голи и гладки.

И точно докато дебнеха из сенките в основата на стената, те се натъкнаха на два обути в ботуши крака, стърчащи от някаква беседка. Краката принадлежаха на мъртъв часови, до който лежеше друг мъртвец. Единият беше промушен в гърлото, а другият — удушен със жица.

— Нимстоул е минал оттук! — прошепна Анана. — Не случайно му казват Клупа.

На около триста метра от тях надолу по улицата се появиха запалените факли на приближаващ патрул. Кикаха изруга Нимстоул, който нехайно бе оставил телата точно тук. Всъщност за патрула едва щеше да има значение дали другарите им са мъртви или просто ги няма на поста им. При всички случаи щеше да бъде вдигната тревога.

Малката вратичка в стената беше отключена. Заклучваше се само от външната страна. Кикаха и Анана взеха оръжията на часовите, влязоха през вратичката и изтичаха по стълбището помежду двете гладки стени. Когато се изкачиха, гърдите им хриптяха и те едва дишаха.

Някъде долу се разнесоха викове. През тъмния правоъгълник на вратичката нахлуха войници с факли и се втурнаха нагоре по стълбите. Задумкаха барабани, разнесе се звук на рог.

Двамата продължиха да тичат, но не към двореца, който оставаше отдясно на тях, а към поредното стръмно стълбище отляво. Когато стигнаха до върха, пред погледите им проблеснаха в полумрака

сребристи покриви и сиви метални пръти. Обонянието им долови миризмата на животни, слама, старо месо и пресни изпражнения.

— Кралския зоопарк — поясни Кикаха. — Идвал съм тук.

В далечния край на дългата каменна пътека нещо проблесна като светла нишка в шева на нощта. Стрелна се под лунната светлина, потъна в сенките, отново се появи и пак изчезна. После се разтопи в мрака на входа в основата на огромна бяла постройка.

— Нимстоул! — възкликна Анана. Понечи да тръгне след него, но Кикаха безцеремонно я спря. С изкривено лице, побеляло като сребристите лунни лъчи, широко разтворила очи като сова, тя рязко се дръпна от него.

— Не смей да ме докосваш, леблабий!

— Ще го направя, когато си поискам — озъби ѝ се той на свой ред. — Първо, повече не ме наричай леблабий! Следващият път няма да те ударя, а просто ще те убия. И не мисли, че нямам друг избор освен да се примирявам с арогантността и презрението ти. Според мен те се основават на кух и отвратителен егоцентризъм. Повтарям ти, наречеш ли ме пак така, ще те убия. И знай, че с нищо не стоиш по-високо от мен. А за твое нещастие, дори зависиш от мен.

— Аз? Да завися? И то от теб?

— Разбира се — подчерта той. — Да не би да имаш някакъв план за бягство? Какъвто и да е, дори налудничав, стига да е практически приложим?

Тя потрепери от усилието да се въздържи. После се насили да се усмихне. Ако не знаеше каква яростна буря бушува в гърдите ѝ, той би помислил, че това е най-красивата, най-очарователната, най-прелъстителната и така нататък, усмивка в двете вселени, които бе виждал.

— Не! Нямам такъв план. Прав си. Аз наистина завися от теб.

— Е, поне можеш да гледаш трезво на нещата — примирително каза той. — Чувал съм, че повечето Повелители били толкова арогантни, че по-скоро биха умрели, отколкото да признаят някаква своя зависимост или слабост.

Вътре в себе си той отбеляза, че проявената от нея гъвкавост я правеше опасна. Не трябваше да забравя, че тя е сестра на Улф. Улф му бе казал, че сестрите му Вейла и Анана са може би двете най-опасни живи жени. Дори отчитайки извинимата семейна гордост, както и

известна доза преувеличение, вероятно те действително бяха изключително опасни създания.

— Стой тук! — нареди той и безшумно се отправи по следите на Нимстоул. Не можеше да разбере как така двамата Повелители бяха съумели да се доберат точно до това място. Как бяха научили за малката тайна вратичка в стената? Имаше едно-единствено обяснение: по време на краткия си престой в двореца на Улф, те бяха видели карта, на която вратата е била обозначена. Анана сигурно не е била с тях, когато това се е случило, или ако е била, тя по някаква причина криеше този факт.

Но след като двамата Повелители са могли да научат за съществуването на вратата, как така не бяха научили и Черните звънари, които на всичко отгоре бяха разполагали и с повече време? След като помисли малко, той се сети за отговора. Звънарите са знаели за вратата, понеже бяха поставили двама часови пред нея. Но двамата бяха мъртви... В следващия миг той отвори вратата пред себе си и през нея бликна светлина. Кикаха предпазливо надникна в тесния отвор и видя малка стая без прозорци. Четири сребърни полумесеца бяха вкопани в каменния под, но другите четири, които трябваше да висят на куки по стената, ги нямаше. Двамата Повелители бяха използвали вратата за да избягат, но се бяха погрижили да вземат и останалите полумесеци, за да не може никой да ги последва.

Извън себе си от яд, Кикаха се върна при Анана.

— Намерих изхода оттук, но още не сме се отървали — поясни й той.

Той тръгна по извитата пътека, застлана с диоритови плочи, инкрустирани по краищата си със ситни скъпоценни камъни. След малко спря пред една огромна клетка. Две птици стояха една до друга в клетката и го наблюдаваха с пламтящ поглед. Бяха високи поне десетина стъпки. Главите им бяха бледочервени, клюновете бледожълти, крилете и телата бяха с цвета на обедното зелено небе, краката им бяха жълти. Очите им блестяха като огненочервени щитове с черни точки в центъра.

Едната проговори с гъгнивия глас на гигантски папагал:

— Кикаха! Какво правиш тук, нещастен хитрецо?

В огромната глава се намираще мозък на жена, отвлечена от Джадауин преди повече от 3200 години от егейските брегове. За

развлечение и за да намери някакво приложение на тялото, което бе създал в биолобораториите си, Джадауин беше трансплантирал мозъка в птицата. Орлицата беше една от останалите с човешки мозък. Величествените зелени орли, които без изключение бяха женски, се размножаваха чрез партеногенеза^[1]. Бяха оцелели само към четиридесет от първоначалните пет хиляди, а останалите милиони бяха техни потомци.

Кикаха отговори на микенски:

— Девиванира! А ти какво правиш в тази клетка? Мислех си, че си питомка на Подарж, а не на императора.

Девиванира изпищя и захапа с клюн решетката. Кикаха, който бе застанал непредпазливо близо, отскочи назад, но намери сили да се изсмее:

— Точно така, тъпа птицо! Доведи ги тук, за да ти попречат да избягаш!

— Кой да избяга? — попита другата орлица.

— Да! За бягство стана дума — бързо отвърна Кикаха. — Съгласете се да ни помогнете и ние да напуснем Таланак, и ще се измъкнете от тази клетка. Но независимо дали ще кажете да или не, казвайте го веднага! Не разполагаме с никакво време!

— Подарж ни заповяда да убием теб и Джадауин-Улф щом ви видим! — възрази Девиванира.

— Можете да опитате да го направите по-късно — успокои я той. — Но ако не ми дадете думата си, че ще ни помогнете, аз ще ви оставя да умрете в тази клетка. Не искате ли отново да полетите и да видите пак приятелките си?

По стълбите на двореца и към зоопарка се изкачваха хора с факли.

— Да или не? — настоя Кикаха.

— Да! — отговори Девиванира. — Кълна се в гърдите на Подарж, да!

Анана излезе иззад сенките, за да му помогне. Едва тогава орлиците видяха лицето ѝ ясно. Те подскочиха едновременно, плеснаха с криле и изграчиха:

— Подарж!

Кикаха счете за излишно да им обяснява, че пред тях стои сестрата на Джадауин-Улф.

— Лицето на Подарж е послужило за модел — успокои ги той.

Той изтича до склада, доволен, че бе проявил предвидливостта да надникне в него по време на обиколката с императора, и се върна с няколко въжета. След това подпъхна един железен лост под вратата на клетката и натисна с цялата си тежест. Стоманата изскърца и вратата се отвори.

Анана застана отстрани с готов за стрелба лък. Девиванира излезе първа снишавайки се и даде на Кикаха да завърже двата края на едно въже за краката ѝ. Другата орлица, която се казваше Антиопа, също напусна клетката и се подложи на същата процедура.

Кикаха им обясни какво се очакваше от тях. И мига, в който тичащите войници се появиха в градината, двете огромни птици, подскачайки непохватно, се приближиха до перваза на ниския парапет, който обграждаше зоопарка. Това не беше нормалния им начин на придвижване, когато се налагаше да ходят — обикновено те крачеха. Но сега можеха да избягнат нараняването на краката си единствено помагайки си с крилете.

Кикаха се намести между краката на Девиванира, седна на въжето, хвана се здраво за краката над страховитите нокти и извика:

— Готова ли си, Анана? Добре, Девиванира. Лети!

Двата орела подскочиха и излетяха на няколко стъпки във въздуха, въпреки тежестта на хората. Крилата им величествено се размахаха. Кикаха усети въжето да се впира в седалищните му части. Тялото му рязко бе дръпнато нагоре и парапетът остана под него. В следващия миг криволичещите сребристозеленикави улички, осеяни с фигурки, държащи факли в ръце, които все още бяха под него, започнаха да се приближават с обезпокоителна скорост.

Птиците се спускаха опасно близо до планината. Те можеха да издържат относително голям допълнителен товар, понеже крилете им бяха много по-силни от тези на земните орли, но не можеха да размахват грамадните криле достатъчно бързо, за да издигнат високо във въздуха възрастен човек. Най-доброто, на което бяха способни, бе да намалят малко скоростта на спускането си.

Затова полетът им беше почти непосредствено до планинския склон, често пъти опасно ниско — или поне на Кикаха така му се струваше — над поредната улица и птиците пак трябваше със сетни усилия да се плъзват над равните участъци и отново да полетят надолу.

Двете човешки същества бяха подвили крака почти през целия полет, очаквайки всеки миг да се разбият в каменната твърд на планината.

На два пъти те едва не се заплитаха в клоните на дървета непосредствено под тях, а орлите практически ги извличаха обратно от короните им. Веднъж птиците едва успяха да заобиколят в последния момент някакво високо дървено съоръжение, построено с неизвестна цел на покрива на една къща. После неясно защо разстоянието, разделящо ги от планината се скъси до минимум и двамата обърсах с цената на малко кожа и кръв за щастие гладкия нефрит. Защото ако бе имало някакви скулптури или барелефи, те едва ли биха се отървали без счупени кости или без сериозни наранявания.

Изведнъж Кикаха установи, че се намират над най-ниското ниво, наричано улица на Отхвърлените жертвоприношения, макар Кикаха така и да не бе съумял да установи произхода на интригуващото име. Оградата на външния перваз на улицата мина на по-малко от един пръст под краката им. До последния миг Кикаха бе толкова уверен, че този път ударът няма да му се размине, че едва не почувства очакваната болка.

Понесоха се към реката, пикирайки надолу.

В това място течението ѝ беше широко към една миля. На срещуположния бряг се виждаха докове и кораби, а отвъд тях имаше други кораби, хвърлили котва. Повечето от тях бяха дълги двупалубни галери с високи кърми и една-две мачти с квадратни платна.

Кикаха видя всичко това като в блясъка на фотографска светкавица и когато птиците се понесоха към тъмносивата повърхност, той направи онова, за което се бяха договорили с Анана. Уверен, че орлиците ще се опитат да ги убият в мига, когато се почувстват в безопасност, той беше наредил на Анана да скочи в реката при първа възможност.

Реката все още беше на петдесетина стъпки под тях, когато Девиванира направи първия опит с клюна си. За щастие птицата не можеше да се наведе достатъчно, за да го сграбчи или разкъса. Огромният жълтеникав клюн щракна на няколко инча от главата му.

— Пусни ме! — изкрещя в следващия миг тя. — Ще ме завлечеш във водата! Ще се удавя!

Кикаха наистина бе смятал да направи точно това. Страхуваше се обаче, че тя ще се досети за очевидното. Ако можеше да задържи височината достатъчно дълго, докато Антиопа се изравни с Кикаха, Антиопа би могла да го убие с клюна си. После двете птици можеха да разменят ролите си и да повторят същото с Анана.

Затова Кикаха се отпусна назад, превъртя се във въздуха, разгъна тялото си навреме и се заби във водата вертикално с главата надолу. Излезе на повърхността навреме, за да види скока на Анана. Намираха се на около 250 метра от най-близката от петте закотвени галери. Миля и половина нагоре по течението на реката се задаваха светлите точки на факли, а надолу по течението можеха да различат лодка, в която гребците ритмично вдигаха и спускаха греблата си в спокойните води.

Орлите вече бяха над отсрещния бряг и се издигаха пак нагоре в светлината на луната.

Кикаха извика към Анана и двамата заплуваха към най-близкия кораб. Мокрите му дрехи и ножовете го дърпаха под повърхността, така че той се разсъблече и пусна по-големия нож към невидимото дъно. Анана направи същото. Кикаха не обичаше да се разделя с дрехите си, а още по-малко с оръжията, но изживяното през последните четиридесет и осем часа, както и недостига на храна и вода, го бяха изтощили до крайност.

Накрая стигнаха до кораба и се вкопчиха във веригата на котвата, дълбоко поемайки въздух и задавено хлипайки. Никой не излезе на палубата да види какво става. Дори да имаше някой на вахта, той сигурно дълбоко спеше.

Една от патрулните лодки бързо се приближаваше към тях. Кикаха обаче не мислеше, че двамата с Анана са били забелязани. Той й каза какво трябва да направят. Вече дишаха по-спокойно, така че поеа дълбоко въздух и се гмурнаха надолу под кила. Когато прецени, че е достигнал до средата, Кикаха смени посоката и заплува по надлъжната ос към кърмата. Още няколко загребвания и опипа с ръце корпуса над главата си. След малко изплува на повърхността, без да бе постигнал нищо. Анана, която бе изследвала корпуса в предната част, се срещна с него при веригата на котвата. Тя също не бе намерила нищо.

— Много е вероятно нито една от галерите да няма тайници за контрабандисти — задъхано поясни той. — Напълно е възможно да

разгледаме стотици кораби и пак да не намерим нищо. А междувременно, патрулната лодка се приближава.

— Защо не опитахме да се измъкнем по суша? — попита го тя.

— Само ако не намерим тайници. Защото по земя шансовете ни не са особено големи.

Той заобиколи кораба и се отправи към следващия, където повтори разглеждането на кила. Но както този, така и третия се оказаха без секретни люкове в корпусите. Макар и да не я виждаше, Кикаха знаеше, че патрулната лодка е вече съвсем наблизко.

Изведнъж от другата страна на кораба нещо избумтя като карабина за лов на слонове. Чу се втора експлозия, последвана от писъци на орли и крясъци на хора.

Нищо не се виждаше, но той знаеше какво се бе случило: зелените орли се бяха върнали да убият Кикаха. И понеже не го бяха намерили, където очакваха, те бяха решили да си отмъстят на първите попаднали им хора за дългите години пленничество. И затова се бяха стоварили от небето върху главите на нищо неподозиращите моряци. Експлозиите всъщност бяха причинени от внезапното разперване на крилете, за да спрат в последния миг пикирането си от висините. В този момент сигурно бяха на палубата на кораба и разкъсваха с клюнове и нокти всеки, който се изпречеше пред тях.

Чу се плясване във вода. Нови писъци. После настана тишина.

Последва триумфален крясък, подобен на бойния тръбен рев на слон, а след това се разнесе шум от разперване на могъщи криле.

Кикаха и Анана се гмурнаха под четвъртия кораб, съчетавайки скриването от орлите с търсенето на скривалище.

Когато изплува под изнесената назад и високо над главата му кърма, Кикаха чу пляскането на криле, но не можеше да види птиците. Той изчака под заслона на кърмата и не след дълго ги видя да се издигат над съседния кораб. Те или се бяха отказали от понататъшните си опити да му отмъстят, или смятаха да повторят внезапната си атака от небесата. Анана не се виждаше. За Кикаха подобно забавяне можеше да означава само, че е намерила онова, което двамата бяха търсили. Или се бе удавила. Или бе решила да върви нататък сама.

Той се гмурна под носа на кораба и не след дълго пръстите му напипаха очертанията на капак до самия кил. Издигна се, отвори очи и

видя тъмносива повърхност над главата си. В следващия миг се озова над повърхността в затворено квадратно помещение, осветено от едина-единствена лампа. Примигна и видя Анана на четири крака с нож в ръка да го наблюдава внимателно. Платформата, на която стоеше, се намираше на две стъпки над водата и обикаляше по периферията на помещението.

До ръката ѝ с ножа се виждаше и черна коса на човек. Кикаха се изтегли на платформата. Мъжът беше тишкетмоак, който бе здраво заспал.

Анана се усмихна и каза:

— Спеше, когато се показах на повърхността. Голям късмет, защото можеше да се справи с мен, преди да съм разбрала какво става. Ударих го в тила, за да бъде сигурна, че ще продължи да спи.

Первазът, на който стояха, беше към четири стъпки широк и общо взето гол, с изключение на някакви кожи, одеяла, варел с изрисуван върху него йероглифа за джин, няколко каци, пристегнати с железни обръчи, които сигурно съдържаха храна... или поне така му се искаше. Липсата на стока можеше да означава, че контрабандистите вече бяха минали оттук, така че нямаше опасност да бъдат посетени от други гмурци.

Димът от лампата се издигаше към няколко дупки в тавана. Кикаха опря буза до тях и долови леко въздушно течение. Беше сигурен, че светлината не може да се види от никого на палубата, но все пак не искаше да рискува.

Обърна се към Анана:

— Кой знае колко кораби са съоръжени с подобни тайни помещения. Понякога капитаните знаят за тях, понякога нямат представа. — После посочи към мъжа на пода: — Ще го разпитаме по-късно.

Завърза краката му в глезените и го обърна по гръб, за да завърже и ръцете му на гърба. След това, макар да умираше за сън и почивка, отново скочи във водата. Изплува до веригата на котвата и се изкатери по нея. Претърсването му показва, че няма оставени на вахта, а едновременно с това получи и доста добра представа за конструкцията на кораба. Което бе по-важното, намери малко сушено месо и сухари, увити във водонепроницаеми черва. Нямаше и следа от орлите, а

патрулната лодка се бе отдалечила на такова разстояние, че той не можеше да види никакви тела в нея... ако изобщо ги имаше.

Когато се върна в подводния тайник, установи, че мъжът се беше свестил.

Петоток разказа, че се криел, защото бил издирван от полицията. Не искаше да признае за какво точно. Не знаеше за нашествието и беше напълно очевидно, че не вярва на историята, която Кикаха му разказа.

Кикаха се обърна към жената:

— Сигурно са ни видели достатъчно много хора, така че вероятно са прекратили да ни търсят в града. Но ще продължат да претърсват за нас в стария град, фермите, из околността, и със сигурност ще огледат всеки кораб. И когато не ни намерят, може би ще оставят живота да си тече по старому. А този кораб може да се отправи накъдето пожелае.

Кикаха попита Петоток къде може да намери достатъчно храна за тримата за три месеца. Анана разтвори широко очи и възкликна:

— Три месеца в тази прогизнала воняща дупка!

— Ако ти се живее — поясни спокойно Кикаха. — Аз искрено се надявам, че няма да останем тук чак толкова, но искам да се подсигурия за всеки случай.

— Ще полудея — предупреди го тя.

— На колко си години? — поинтересува се той. — Поне десет хиляди, нали? Не ми казвай, че за толкова време не си овладяла нужната психотехника, за да оцелееш в подобна ситуация.

— Аз никога не съм очаквала да се окажа в такава ситуация — сопна се тя.

— Е, най-сетне едно ново изживяване след десет хилядолетия, а? Какво спасение от скуката.

Неочаквано тя се изсмя.

— Уморена съм и съм изнервена. Но ти си прав. По-добре е да си изплашен до смърт, отколкото да ти е скучно до смърт. А след всичко, което се случи...

Тя разпери ръце, за да покаже, че не й стигат думите.

Използвайки това, което Петоток му разказа, Кикаха отново излезе навън. Спусна на вода една от малките лодки, добра се до брега и разби един склад. Напълни лодката с храна и се върна на кораба.

Привързва лодката за веригата на котвата и отиде да вземе Анана. Последва безкрайна поредица от гмуркания и пренасяне на припасите с мрежи, така че накрая двамата едва се движеха. С последни сили се качиха на тясната платформа. Кикаха беше развързал лодката, оставяйки я на течението.

Треперейки от студ и изтощение, той отчаяно се нуждаеше от сън, но не смееше да остави контрабандиста без наблюдение. Анана предложи да решат проблема като убият Петоток. Затворникът ги слушаше, без да разбира нищо, понеже двамата говореха на езика на Повелителите. Но когато я видя да прекарва пръст през гърлото си, той схвана какъв беше предметът на дискусията им и въпреки тъмната си кожа преbledня като платно.

— Не искам да го правим, докато не се наложи — възрази Кикаха. — Освен това дори да го убием, пак ще трябва да дежурим на смени. Защото нищо не ни гарантира, че няма да се появят други контрабандисти. Какво ще стане, ако ни заловят безгрижно да спим? Клататол и бандата ѝ можаха да се противопоставят на изкушението — макар да не съм сигурен колко дълго щяха да издържат — но другите може да не са замесени от толкова благородно тесто.

Той пое първата смяна и успя да се задържи буден само защото плискаше лицето си със студена вода, говореше с Петоток и гневно се разхождаше напред-назад по платформата. Когато прецени, че бяха изтекли два часа, той я събуди с пляскане по бузите и плискане с вода. Накара я да обещае, че няма да заспива и затвори клепащи. Това се повтори още два пъти и тогава го събудиха за трети път. Но не за да поеме смяната.

Тя беше сложила ръка върху устните му и прошепна в ухото му:

— Тихо! Хъркаше! На борда има хора.

Той остана да лежи, без да помръдва, вслушвайки се в трополенето, виковете, разговорите, събарянето на карго из трюмовете над главите им, чукането по стените, което целеше да бъдат открити тайни помещения.

След 1200 секунди, които Кикаха преброи на ум една по една, групата си тръгна. Той и Анана отново започнаха да се редуват в дежурствата.

[1] По безполов път — Бел.пр. ↑

Когато почувстваха, че и двамата са се посъвзели достатъчно, за да останат будни едновременно, той я попита как се бе забъркала в тази ситуация.

— Черните звънари — отвърна тя протичко и вдигна дясната си ръка. На средния ѝ пръст се виждаше пръстен от тъмен метал, на който имаше голям тъмнозелен скъпоценен камък: — Освен това дадох на контрабандистите всичките си скъпоценности — поясни тя. — Отказах да се разделя с него. Заявих им, че първо ще трябва да ме убият. За миг наистина ми се стори, че те са готови да го направят... Нека да помисля откъде да започна... Черните звънари бяха замислени като форма на изкуствен живот, сътворен от учените на Повелителите преди десетина хиляди години. Учените създадоха Звънарите като страничен резултат в процеса на търсенето на истинското безсмъртие... Всеки звънар има камбановидна форма и е изработен от черен неунищожим материал. Дори завързан за водородна бомба, Звънаря би оцелял след експлозията... Така-а... Та, учените създали прототипа на Звънарите, бяха заложили в него пълен автоматизъм. Той няма свое мислене и е само инструмент. Поставен върху главата на някой човек, той установява наличието на кожен потенциал и автоматично изважда две изключително тънки, но здрави игли. Те пробиват черепа и проникват в мозъка на човека... През тези игли Звънаря може да извлече съдържанието на съзнанието, което на практика се свежда до разплитането на гигантските белтъчни молекули, съставляващи паметта.

— И каква е била целта на всичко това? — прекъсна я Кикаха. — Защо някой Повелител би пожелал мозъкът му да бъде разшифрован или както ти се изрази „извлечен“? Няма ли той да се превърне в нищо след това... в *tabula rasa*?

— Да, но ти не разбираш. Разшифрованият мозък принадлежи на някой поданик на Повелител. На роб.

Кикаха не бе от онези, които лесно се шокираха, но този път отвращението му не бе трудно да се забележи.

— Какво? Но...

Анана продължи:

— Нямаше друг начин. Така или иначе, в крайна сметка, робът все някога щеше да умре. Има ли значение кога точно? Но един Повелител може да оживее дори когато тялото му е смъртно ранено.

Тя не спомена, че технологията на Повелителите им позволяваше да живеят с хилядолетия, а може би дори и милиони години, ако се изключеха нещастните случаи, убийствата и самоубийствата. Кикаха, естествено, знаеше за това. Макар и в по-малка степен, факторът възраст беше елиминиран за човешките същества във вселената на Улф. Водите на този свят бяха наситени с вещества, произведени от Улф, които спираха стареенето на обикновените хора в продължение на приблизително хиляда години. Те също намаляваха плодовитостта, така че не се наблюдаваше увеличение на раждаемостта.

— Звънарите трябваше да обезпечат механизъм, благодарение на който съзнанието на един Повелител би могло да се презареди в мозъка на реципиент. По този начин, претърпелият нещастен случай Повелител би могъл да се пресели в нова тяло, докато старото умира от раните си... Звънря е конструиран по такъв начин, че да съхрани съзнанието на Повелителя в продължение наистина на много дълъг интервал от време, ако обстоятелствата го наложат. Звънря притежава собствен хранващ източник, позволяващ нормалното функциониране на прехвърленото съзнание, ако е необходимо. Нещо повече, Звънря автоматично черпи от нервната енергия на реципиента, за да зареди акумулаторите си. Разплитането на молекулите и снемането на матрицата им са начинът, по който Звънря сканира съзнанието и го презаписва в своята структура. Просто казано, става дума за най-обикновено копиране на мозъка. След което обаче той остава напълно изчистен от всякакъв помен на мисъл... Започнах да се повтарям — спря се тя, — но искам да бъда сигурна, че ме разбираш.

— Разбирам те — увери я той, — но цялото това оголване, снемане на матрицата, сканиране и копиране не ми звучи като истинско безсмъртие. Това не е изливане на духовното съдържание на една глава в друга. Не е и като трансплантация на мозъка. На практика става дума за запис на церебралните комплекси на предния и,

предполагам, също на ромбоидния мозък, за да се извлече по деструктивен начин съзнанието... притежават ли междупрочем Звънарите подсъзнание? Целият проблем е, че мозъкът на реципиента не е идентичен с мозъка на оригиналния Повелител. Всъщност по същество Повелителя вече е мъртъв. И макар дубликатът да си мисли, че е тъждествен с оригинала, защото притежава мозъчния му комплекс, той е само дубликат.

— Ха, устата на дете говори с мъдростта на вековете! — възкликна тя. — Това би било истина, ако не съществуваше такова нещо като психика или, както вие хората я наричате още, душа. Повелителите разполагат с неоспоримо доказателство, че всяко разумно създание е неразривно свързано с едно извънпространствено и извънтемпорално образувание, съществуващо в него. Дори вие, простосмъртните, го притежавате. В него е копирано душевното съдържание на тялото или сомата. Може би е по-точно да се каже, че то отразява психо-сомата, макар да не е изключено и обратното. Както и да е, психиката е другата половина на „истинския“ човек. И когато Звънря прехвърля душевното съдържание в реципиента, то психиката също намира своя нов стопанин.

— И вие имате доказателство за физическото съществуване на тази психика? — поинтересува се Кикаха. — Снимки? Някакви сетивни възприятия? И така нататък?

— Никога не съм виждала такива свидетелства — призна тя. — Нито познавам някой, който да е виждал. Но ни увериха, че на времето са разполагали с доказателствата.

— А, добре тогава — каза той със сарказъм, който тя може би не забеляза. — По-нататък?

— Доколкото ми е известно, експериментът отне петдесет години, но накрая Звънарите бяха сто процента надеждни и безпогрешно функциониращи. По-голямата част от изследванията бяха проведени върху хора-роботи, които често умираха или завършваха като идиоти.

— В името на науката, естествено!

— В името на Повелителите — уточни тя. — В името на безсмъртието на Повелителите. Хората, а впоследствие и Повелителите, съобщаваха за някакво трудно поносимо усещане на откъснатост от реалността, за една агония на отдалеченост от света,

докато мозъците им се намирали в Звънарите. Нали се досещаш, мозъкът продължавал да възприема света навън и след изтеглянето на иглите. Но това възприятие било крайно ограничено... За да се преодолее паниката, породена от чувството на изолация, постепенно антенните свойства на иглите били доразвити. Така чрез тях станало възможно да се възприемат звуци, миризма и дори образи.

— Значи Звънарите са бивши Повелители — заключи Кикаха.

— Не! Съвсем случайно учените открили, че неизползваната камбана притежава потенциал да се развие в самостоятелно същество. Така да се каже, тя представлявала малък Звънар. И ако някой ѝ приказва, ако си играе с нея, ако се опитва да я научи да говори, да развие своята собствена ембрионална идентичност... е, тогава тя би се превърнала в нещо повече от механично приспособление... в личност. Наистина особена личност, чуждоземна, но все пак личност.

— С други думи, резервоарът, готов за приемане на човешки мозък, може да развие собствен мозък?

— Да. Учените останали захласнати от открилите се пред тях възможности. Разработили отделен проект да отглеждане на Звънари. Открили, че Звънаря може да се превърне в също толкова сложно организирано и разумно същество, каквото е възрастният Повелител. Междувременно, първоначалният проект бил изоставен, макар че вече били използвани неразвили се Звънари, в които били складирани излишните знания на Повелителите.

— Мисля, че мога да се досетя какво се е случило? — прошепна Кикаха.

— Никой не знае какво точно се случило — възрази тя. — Работата по проекта довела до съществуването на десет хиляди възрастни Звънари и известен брой малки. По някакъв начин, един от Звънарите успял да вкара иглите-антени в мозъка на един от учените. Извлякъл съзнанието му, след което сам се прехвърлил в освободения мозък. Един по един, учените били превзети отвътре.

Кикаха се бе досетил правилно. Повелителите бяха създали своя собствен Франкенщайн.

— Моите предци от ония времена вече били започнали да създават своите вселени — продължи Анана. — Те действително били Повелители... Богове, ако някога изобщо е имало такива. Родната вселена обаче все още оставала мястото, където живеели повечето от

нашата раса... Много от Звънарите, които се били прехвърлили в човешки тела, съумели да се измъкнат от родната вселена и да попаднат в частните вселени. Когато истината била разкрита, вече било невъзможно да се разбере кой е истински и кой фалшив Повелител, защото били осъществени множество прехвърляния. Близко десет хиляди Повелители станали жертви... Войната срещу Черните звънари продължила двеста години. Аз съм се родила точно по това време. По-голямата част от Повелителите-учени и техници бяха вече избити. Над половината от останалите също намерили смъртта си. Родната вселена била опустошена. Така било поставено началото на края на науката и прогреса, и началото на солипсическия^[1] период на расата на Повелителите. Оцелелите разполагали със значителна мощ, с различни машини и приспособления. Но било загубено познанието за принципите използвани в тези машини и осигуряващи тази мощ. От десетте хиляди Звънари са загубени следите на петдесет. Останалите 9950 са прехвърлени и затворени в една вселена, създадена специално за тях. С тройно подсигурени точки на влизане и излизане от нея, така че никой никога да не се измъкне.

— А липсващите петдесет?

— Така и не ги намериха. Но оттогава досега Повелителите живеят в подозрение един към друг и са на ръба на паниката. Все пак, засега няма никакви сведения, че някой е станал жертва на Звънар. С времето паниката поотслабна, а петдесетимата си останаха в неизвестност.

Тя повдигна пак дясната си ръка:

— Виждаш ли този пръстен? Той може да установи присъствието на Черен звънар на разстояние двайсет стъпки. Но не и ако той е в тялото на човек. Успокоителното е, че Звънарите не обичат много да се отдалечават от камбановидните си тела. Всеки звънар би желал да може да се прехвърли обратно в камбаната, ако нещо се случи на тялото, в което временно пребивава... Пръстенът открива близостта на камбана и задейства предупредителна система, имплантирана в мозъка на Повелителя, който го носи. Алармата стимулира определени зони на нервната система по такъв начин, че Повелителя чува в главата си биене на камбана. Доколкото ми е известно, звънът на камбаната не беше чуван близо десет хиляди години. А ние тримата го чухме преди

две седмици. И веднага разбрахме, че древният ужас отново е тръгнал по света.

— Знае ли се вече кои са петдесетимата?

— Не всички. Аз поне съм виждала само някои от тях — отвърна тя. — Според мен обяснението е, че всички те са се събрали в една вселена. И са останали в хибернаторите си вече десет хилядолетия. И тогава някой нещастен леб... — тя спря, като видя промяната на изражението му, и след кратка пауза продължи: — ... някой човек се е натъкнал на тях. Проявил е напълно разбираемо любопитство и е сложил една от камбановидните каски на главата си. Звънря автоматично е извадил иглите си, събуждайки се от дългата си летаргия. Анестезирал е човека през кожата, за да не се боричка, пробил е черепа, проникнал е в мозъка му, изпразнил е съдържанието на съзнанието му, както и всичките му спомени, и след това се е прехвърлил на свой ред в мозъка му. После намерил реципиенти и за останалите четиридесет и девет. След което всички заедно съставили план бързо и без да вдигат шум се захванали да го приведат в действие.

Не можеше да се разбере нито колко вселени бяха паднали в ръцете на Звънрярите, нито колко Повелители бяха убити или загубили телата си. За трима от тях бе ясно, че се бяха отървали поне засега: Нимстоул, Джудубра и Анана. Тя и Нимстоул бяха информирали Джудубра за ситуацията, а той на свой ред им бе разрешил да потърсят спасение в неговата вселена. Само Черните звънряри бяха в състояние да накарат един Повелител да забрави за вечната война, която всеки водеше срещу всички. И точно когато Джудубра бе затварял входа към вселената си, врагът беше нахлул през него. Тримата Повелители се бяха видели принудени да се телепортират в двореца на Улф в тази вселена.

Бяха се спрели точно на него благодарение на слуховете, че в последно време той бил мек и слаб и нямало да се опита да ги убие, ако се уверял в приятелските им намерения. Но дворецът бил празен с изключение на бродещите сред него талоси: полуметалните, полуорганични машини, които играели едновременно ролята на прислуга и охрана за Улф и Хризеис.

— Улф е заминал някъде? — повтори замислено Кикаха. — И Хризеис също? Къде?

— Не знам — каза Анана. — Нямахме много време да разберем какво се е случило. Бяхме принудени да напуснем през залата с пултовете за управление, преди да сме осъзнали къде ще попаднем. Прехвърлихме се в Храма на Олимамл, а от него избягахме в Таланак. Имахме късмета да се натъкнем на Клататол и хората й. Четири дни по-късно драхеландерите нападناха Таланак. Нямам представа как Черните звънари са успели да завземат телата на фон Турбат, фон Свиндебарн и другите.

— Прехвърлили са се в Драхеланд — поясни Кикаха — и са завладели телата на двамата крале, преди поданиците им нещо да заподозрат. Вероятно не са знаели, че аз съм в Таланак, но, разбира се, са разбрали кой съм от записите в двореца. След това са тръгнали по следите ви, чули са, че и аз съм тук и решили да ни елиминират едновременно.

— Защо си им ти?

— Защото аз знам много неща за тайните врати и клопките в двореца. Те никога не биха могли да проникнат в оръжейния склад, ако не знаят как да подхождат към разгадаването на шифъра. Така че съм им необходим и то жив. Заради информацията, с която разполагам.

— Има ли някакви летателни апарати в двореца? — попита тя.

— Улф никога не е използвал такива.

— Струва ми се, че Звънарите ще донесат от моя свят. Но ще трябва да ги разглобят предварително, за да ги телепортират през тесните врати в двореца. После ще се наложи да ги сглобят обратно. Но когато хората видят самолетите, Звънарите ще трябва да им обяснят нещо.

— Могат да им кажат, че това са магически средства за придвижване.

Кикаха съжаляваше, че не разполага с Рога на Шамбаримен или Илмаруолкин, както понякога го наричаха. Когато с негова помощ се изсвиреше определена последователност от ноти в близост до резонансна точка в която и да е вселена, в тази точка се отваряше проход между две вселени. Освен това Рогът можеше да се използва и за прехвърляне между различни пунктове на тази планета. И позволяваше да се забрави за цялото това главоболие с нагласяване на съответстващи си полумесеци. Но тя не беше видяла Рога. Може би Улф го бе взел със себе си там, където беше отишъл.

Дните и нощите, които последваха бяха изпълнени с притеснения и неудобства. Те неспирно крачеха напред-назад, за да поддържат мускулите си във форма. Позволяваха и на Петоток да се поразтъпче, докато Кикаха го държеше завързан с въже на врата. Спяха неспокойно, на пресекулки. Макар да се бяха споразумели да не държат дълго лампата запалена, за да пестят маслото, тя гореше по-голямата част от времето.

На третия ден на борда на кораба се качиха много хора. Котвата беше вдигната и очевидно с помощта на гребла корабът беше откаран до пристана. Празните помещения над главите им закънтяха от стоварването на новото карго. Шумът продължи четиридесет и осем часа, без да спира. После корабът се отдели от дока и гребците отново се хванаха на работа. Разнесоха се ритмичните удари на барабана, задаващ ритъма на гребане, заскърцаха гривните на греблата и в продължение на дълго време се чуваше само спускането и изтеглянето им от водата.

[1] солипсизъм — философско течение, съгласно което обективно съществува само индивида и следователно само той може да бъде единственият обект на истинското познание — Бел.пр. ↑

На шестия ден от пътуването им корабът спря, веригата на котвата издрънча и по стените на тайното помещение, в което се намираха, отекнаха удари от разтоварването. Кикаха беше сигурен, че бяха плавали на запад, към края на Великите равнини.

Когато всичко утихна, той реши да провери какво става навън. Изплува откъм сушата, видя докове и други кораби, огън, разпаден на входа на голяма дървена сграда и нисък, горист хълм на изток.

Намираха се в последния град, където акостираха речните кораби. Тук стоката се прехвърляше в гигантски фургони, които потегляха в кевани към Големия търговски път.

Кикаха не възнамеряваше да пусне Петоток да си върви, но все пак го попита дали той желае да остане с тях или предпочита да рискува връщане при тишкетмоаките. Петоток отвърна, че е търсен за убийство на полицаи и че ще рискува да остане при тях.

Те се промъкнаха в една ферма край града и откраднаха дрехи, три коня и оръжие. Наложиха се да приспят по-задълго легналите собственици и двамата им снове. После напуснаха в галоп заграждения с укрепления град и малкия форт към него. Стигнаха до края на Великите равнини един час преди началото на новия ден. Решиха да следват Търговския път поне известно време. Крайната цел на Кикаха беше селището на хрoваките високо в планините на хиляда мили оттук. Там можеха да обмислят по-сериозен план, свързан с използването на тайните врати на това ниво.

Кикаха беше решил да поддържа духа на Анана по време на доброволното им затворничество в тайното помещение на кораба и не преставаше да се шегува и смее, макар да го правеше тихо, за да не ги дочуят моряците. Но сега направо изглеждаше като човек на прага на избухването — приказваше и се шегуваше, без да спира. Анана не се съдържа и изкоментира този факт, който явно й бе направил силно впечатление; тя каза, че изглеждал най-щастливият човек, който някога е виждала и той разцъфна от удоволствие.

— Че защо не? — възкликна Кикаха и показа с широк жест Великите равнини, ширнали се пред тях: — Въздухът просто опиянява със слънцето, зеленината и живота. Предстои ни да прекосим широките прерии, които много приличат на прериите в Северна Америка от времето преди появата на белия човек. Но колко живописни са те, колко по-екзотични и по-романтични... готов съм да използвам всяко прилагателно, което би ми дошло на ум. Бизоните наброяват милиони, има диви коне, сърни, антилопи, срещат се величествени хищници като равнинния *Felix Atrox*, бягащия лъв, който представлява завършилата като леопард еволюция на пумата, степния вълк, равнинния вълк, койота, прерийното куче! Равнините просто гъмжат от живот! Не само предколумбийски животни, но и много други, телепортирани от Улф от Земята и вече изчезнали там. Като мастодонтите, мамонта, равнинната камила и колко още! Ами номадските племена на американските индианци: каква смес от америндианци и бели номадски племена като тези на скити и сармати от древна Русия и Сибир. Ами полуконете — тези кентаври, създадени от Улф, с реч и обичаи подобни на племената от Равнините... О, за колко много неща може да се говори тук! И колко още има, което не зная, но ще науча някой ден! Осъзнаваш ли, че това ниво има площ, по-голяма от общата площ на Северна и Южна Америка в света, от който съм дошъл?... Какъв свят наистина! Моят свят! Дълбоко в себе си вярвам, че съм бил роден тук и че нещо повече от обикновена случайност ми е помогнало отново да се добера до това място! Опасен свят, но от друга страна, кой свят, включително Земята, не е опасен в един или друг смисъл? Аз съм един от най-големите щастливци да попадна тук и на никаква цена не бих се върнал обратно на Земята. Това е моят свят!

Анана се поусмихна и отговори:

— Ти можеш да си ентусиаст, защото си млад. Почакай да станеш на десет хиляди години. Много малко неща ще ти доставят удоволствие тогава.

— Ще почакам — каза той. — Аз съм на петдесет, ако не греша, но изглеждам като кипящ от енергия двайсет и петгодишен младеж, ако ме извиниш за клишето.

Анана нямаше представа какво означава „клише“, затова се наложи Кикаха да ѝ поясни. Той установи, че тя знае нещо за Земята,

понеже я бе посещавала няколко пъти, за последен път през 1888 година. Както сама се изрази, отишла там на „почивка“.

След известно време стигнаха до една горичка и Кикаха обяви, че трябва да вдигнат бивак за нощувка. После отиде на лов и се върна с малка сърна. Одра я и я изпече на слаб огън. След това тримата насякоха клони и построиха платформа върху два дебели клона на едно дърво. Решиха да дежурят по час. Анана не беше склонна да спи, докато бе ред на Петоток да ги пази, но Кикаха каза, че няма от какво да се безпокоят. Мъжът беше достатъчно изплашен от мисълта да остане сам в това диво място, за да опита да избяга доброволно. Тогава Анана сподели колко е доволна, че Кикаха е с нея.

Признанието го изненада, но му стана приятно. След малко каза:

— В теб има нещо човешко. Може би не си съвсем безнадежден случай!

Тогава тя се ядоса, обърна му гръб и се престори, че спи. Той се усмихна и пое своята смяна. Зеленото кълбо на луната изпъкваше на небето. Дочуваха се най-различни звуци, но всички идваха отдалече: епизодичен тръбен рев на мамонт или на мастодонт, изръмжаване на лъв, пръхтене на див кон, изсвирване на гигантска невестулка. Последният звук го накара за миг да замръзне, а конете изцвилиха неспокойно. Като се изключеха хората и полуконете, онова от което се страхуваше най-много сред Равнините, бе гигантската невестулка. Но мина цял час без звукът да се повтори, нито тя да се появи, а и конете се поуспокоиха. Той разказа на Петоток за животното, предупреди го да оглежда всички сенки за дългото плъзгаво тяло на създанието и да не се колебае да го застреля с лъка, ако помисли, че го е видял. Искаше да бъде сигурен, че Петоток няма да заспи докато е на пост.

Вторият път когато му се падна да пази, беше на зазоряване. Видя проблясването на някаква светлина или може би нещо бяло в небето. После го изгуби от погледа си, но само след минута слънцето освети някакъв предмет в въздуха. Беше далече от тях, но бързо се спускаше и имаше издължена форма. Когато се приближи, той видя някаква изпъкналост в задната му част, нещо подобно на затворена пилотска кабина и за миг зърна силуетите на четирима души.

Летателният апарат се отдалечи над прерията.

Кикаха събуди Анана и ѝ каза какво бе видял.

— Звънарите сигурно са прехвърлили самолет от моя дворец — каза тя. — Това е лошо. Защото самолетът не само може да покрие бързо голяма територия, ами е въоръжен и с два бластера с голям обseg на действие. В допълнение на тях, Звънарите сигурно ще носят и ръчни лъчемети.

— Ще пътуваме нощем — заяви Кикаха. — Дори така ще ни се наложи понякога да спим на открито през деня. Доста са гористите местности сред Равнините, но не са чак толкова много по нашия маршрут.

— Може би те разполагат и с повече от един самолет. Тогава другият сигурно ще кръжи нощем. Те имат средства за наблюдение в тъмнината, както и могат да установят от разстояние присъствието на човешки тела по излъчваната от тях топлина.

Не им оставаше нищо друго освен да продължат пътя си в откритата местност и да се надяват, че ще имат късмет Звънарите да не минат пак над главите им. Когато на следващия ден Кикаха изкачи билото на нисък хълм, първото, което видя, бяха няколко ездачи в далечината. Това не бяха номадите от Равнините, както би могло да се очаква, нито бяха тишкетмоаки. Блясъкът на бронята под слънцето не оставяше никакво място за съмнение: шлемове и ризници. Обърна се, за да предупреди останалите:

— Трябва да са тевтонци от Драхеланд — поясни той. — Не знам как са успели да стигнат дотук толкова бързо... почакайте малко. Да! Телепортирали са се през една от вратите на около десет мили оттук. Полумесеците й са вградени в горната част на две заровени под земята канари. Мислех да отскоча натам, за да видя каква е ситуацията, но после се отказах. Тази врата е еднопроходна.

Тевтонците вероятно бяха изпратени да търсят Кикаха и да му отрежат пътя, ако се опита да мине към планините при хроваките.

— Ще им трябват милион войници, за да ме открият сред Великите равнини, и дори тогава пак ще им се изплъзна — ядоса се Кикаха. — Но онзи самолет! Това е нещо друго.

Следващите три дни минаха без инциденти с изключение на единствен случай, когато се натъкнаха в малък овраг на семейство на Felix Atrox. Самецът и самката скочиха и предупредително изръмжаха. Лъвът тежеше над деветстотин фунта и тъмната му кожа бе на светли ивици. Гривата му бе къса: космите по нея бяха гъсти и не по-дълги от

един инч. Лъвицата беше по-малка и тежеше само към седемстотин фунта. Двете им лъвчета бяха с размерите на малки оцелоти.

Кикаха тихо каза на останалите да се подредят зад него, после извърна треперещия си жребец и безкрайно бавно се отдалечи на него. Лъвовете скочиха напред няколко крачки, но спряха, за да ги изгледат яростно и да изръмжат за пореден път. Не ги нападнаха — полуизяденият труп на диво магаре зад тях разкриваше истинската причина за несвойственото им миролюбие.

На четвъртия ден видяха търговски керван на тишкетмоаки. Кикаха се приближи на половин миля до него. Не можеха да го познаят от такова разстояние, а му се искаше да научи колкото може повече неща за кервана. Не можеше да обясни на Анана точната причина за любопитството, което го гризеше... просто обичаше да е информиран за различни неща, в случай че ситуацията се променеше. И толкова.

Анана се страхуваше, че Петоток ще се възползва и ще опита да избяга при кервана. Но Кикаха държеше лъка си готов за стрелба, а Петоток се бе нагледал на уменията му да борави с него.

Керванът се състоеше от четиридесет големи фургона. Бяха двойни на височина и с по десет колела — от типа, предпочитан от тишкетмоаките, за превоз на тежки товари през Равнините. Всеки фургон се теглеше от впряг от по четиридесет едри мулета. Имаше и известен брой по-малки фургони, които се използваша за спане и превозваха храната за кавалерията, която придружаваше кервана. Охраната наброяваше към петдесетина души. Керванът се съпровождаше и от цяло стадо резервни коне за охраната и мулета за фургоните. Преброи общо към триста и петдесет мъже, жени и деца.

Кикаха продължаваше да язди успоредно на кервана и да го изучава. Накрая Анана не издържа и го попита:

— Е, какво мислиш?

Той се усмихна и отговори:

— Този керван ще мине на двеста мили от планините, където живеят хроваките. Но ще му трябва цяла вечност докато се добере до онези места, така че онова, което си мисля, не е особено практично. Прекалено смело е. И освен това трябва да се съобразяваме с присъствието на Петоток.

Но понеже тя продължаваше умолително да го разпитва, накрая той ѝ каза какво му бе хрумнало. Тя реши за себе си, че е луд. Но след

известно обмисляне трябваше да признае, че оригиналността, риска и неочакваността можеха да сработят в полза на идеята... ако имаха късмет. Но, както бе изтъкнал той, не трябваше да забравят за Петоток.

От известно време насам, винаги когато тишкетмоакът не бе наблизил до тях, тя бе настоявала да го убият. Аргументите ѝ бяха, че той би им забил нож в гърба, ако мислеше, че после ще бъде в безопасност. Кикаха се съгласяваше с нея, но просто не можеше да го убие ей така, без никакъв повод. Минаваше му мисълта да го изостави сред прерията, но се опасяваше, че преследвачите им могат да се натъкнат на него.

Те се отдалечиха от кервана, но в продължение на няколко дни останаха да пътуват успоредно и надалече на него. Нощем се отдалечаваха още повече, защото Кикаха не искаше да бъде изненадан от тях. На третия ден беше готов да изостави кервана и да потеглят в южна посока. Точно тогава видя нещо бяло да проблясва в небето и препусна пред другите към рядката горичка, която можеше да им даде някакво прикритие. Те завързаха конете за храстите, изпълзяха на билото на хълмчето и, скрити сред високата трева, отправиха поглед към кервана.

Намираха се доста далече, така че единственото, което различаваха, бяха човешки фигури. Летателният апарат се спусна от небето пред челния фургон и се задържа на около една стъпка над земята. Керванът спря.

В продължение на доста дълго време група хора остана да стои край самолета. Дори от това разстояние Кикаха виждаше колко оживено размахват те ръце. Търговците протестираха, но след малко се обърнаха и се върнаха при челния фургон. А след това започна нещо, което продължи цял ден, въпреки че тишкетмоаките работиха като побеснели. Всички фургони бяха разтоварени и внимателно претърсени.

— Колко добре се получи, че не вкарахме плана ми в действие — обърна се Кикаха към Анана. — Щяха да ни намерят като нищо! Тези приятели — той имаше предвид Звънарите — не пропускат и най-малката дреболия!

Същата нощ тримата навлязоха още по-навътре в горичката и, за разлика от друг път, не запалиха огън. На сутринта Кикаха отново се прокрадна до кервана и установи, че самолетът беше излетял.

Тишкетмоаките, които явно бяха станали по тъмно, приключваха с товаренето. Върна се при бивака и сподели с Анана:

— Сега, след като Звънарите претърсиха кервана, те едва ли ще го повторят. Бихме могли да направим каквото предлагам... ако го нямаше Петоток.

Той обаче смени решението си да мине по прекия път на юг. Реши да се държат близко до кервана. Струваше му се, че Звънарите няма да дойдат в тази посока поне за известно време.

На петия ден излезе сам на лов. Върна се метнал малка сърна през седлото. Беше оставил Анана и Петоток под две дървета на южния склон на един хълм. Още бяха там, но Петоток лежеше по гръб, зяпнал с уста и изцъклил очи. В диафрагмата му беше забит нож.

— Опитва се да ме нападне, леблабий такъв! — поясни Анана. — Искаше от мен да му легна! Отказах, а той се опита да ме насили!

Петоток наистина бе оглеждал Анана с нескривана похот, но колко ли бяха мъжете способни да я гледат безстрастно. Той никога не се бе опитал да я докосне, а мисълта да ѝ направи някакъв намек сигурно изобщо не беше му хрумвала. Това не означаваше, че не е имал намерение да се възползва от първия удобен случай, но вътре в себе си Кикаха не виждаше как Петоток би се осмелил да ѝ посегне. Беше се отнасял към нея със боязън, а на всичко отгоре го беше страх да не остане сам.

От друга страна Кикаха не можеше да ѝ отпрати каквото и да е било обвинение в убийство или дори в лъжа. Стореното си беше сторено, не можеше да се върне и затова той само каза:

— Извади ножа си и го изчисти. Чудех се какво ли би направила, ако ти кажа, че искам да легна с теб. Е, сега знам!

Но тя го изненада, отговаряйки:

— Ти не си като него. Човек нищо не знае докато не опита, нали?

— Така е — съгласи се той с пресипнал глас. Погледна я с любопитство. Според Улф Повелителите бяха изключително аморални. Това се отнасяше най-малко за повечето от тях. Анана бе невероятно красива жена, която можеше да е, но можеше и да не е фригидна. Все пак, десет хиляди години му изглеждаха като доста дълго време за една жена да остане фригидна. Великата наука на Повелителите сигурно разполагаше с достатъчно средства да се излекува

фригидността. От друга страна би ли могла една истински страстна жена да запази страстността си в продължение на десет хилядолетия?

Улф разказваше, че дълголетните Повелители живеят ден за ден. Подобно на простосмъртните, и те затъвали в ежедневието. И за тяхно щастие, паметта им била далече от свършена. По тази причина, макар да бяха подвластни в много по-голяма степен от така наречените обикновени хора на скуката и досадата, бремето не се оказваше непосилно за тях. Всъщност относителният брой на самоубийствата сред тях беше далече по-нисък, отколкото сред съпоставима група хора, което можеше да се отдаде и на факта, че който бе склонен към самоубийство отдавна бе имал предостатъчно време да го направи.

Каквито и да бяха чувствата на тази жена, те не бе готова да му ги разкрие. Ако страдеше от сексуална неудовлетвореност, както например бе случаят с него в момента, това по никакъв начин не се проявяваше. Може би идеята да легне с него — един долен, дори отблъскващ смъртен — наистина й се струваше немислима. И все пак, той бе чувал за проявяван от Повелителите сексуален интерес към привлекателни човешки същества. Самият Улф му бе разказал, че като Джадауин той бе имал множество похождения сред прекрасните създания на своята вселена и бе използвал цялата си власт и чар, за да получи каквото му се бе искало.

Кикаха сви рамене. В момента имаше по-важни неща за обмисляне. Оцеляването им стоеше над всичко.

Наложи се през следващите два дни да яздят по-далече от кервана, понеже ловните му отряди обикаляха в доста широк кръг, търсейки бизони, сърни и антилопи. И точно тогава, докато отбягваха нежеланата среща с тишкетмоаките, те едва не се натъкнаха на малка банда ловци от племето сатвикилап. Индианците, боядисани от глава до крака на черни и бели ивици, носеха дългата си черна коса, събрана на кок в центъра на темето си, бяха забучили кости през преградата между двете си ноздри, и се бяха нагиздили с огърлици от лъвски зъби на шията, панталони от лъвска кожа и мокасини от кожа на елен. Те се пронесоха на стотина метра от Анана и Кикаха. Но не ги забелязаха, понеже настървено преследваха един бизон, изостанал от стадото.

Нещо повече, тишкетмоаките бяха по петите на същия бизон, но се намираха от другата страна на хълма, на почти цяла миля разстояние от сатвикилапите.

В този миг Кикаха най-сетне взе решение. Той каза на Анана, че трябва да направят каквото е нужно тази нощ. Тя се поколеба, после се съгласи, че има смисъл да опитат. Всичко, което можеше да ги изведе от полезрението на Звънарите, заслужаваше да се опита.

Изчакаха керванджиите да свършат с печеното месо и с пиенето и да се разотидат залитайки по леглата си. По дължината на кервана останаха на пост трезви часове. Понеже керванът се намираше в очертанятия на Големия търговски път, маркирани от стълбовете с издялани върху тях статуи на Бога на бизнеса и търговията, тишкетмоаките нямаше защо да се опасяват от нападения както от страна на хората, така и от страна на полуконете. Някое животно можеше да се натъкне на лагера, както и някоя гигантска невестулка или лъв можеха да си опитат късмета с кон или дори тишкетмоак, но това не се случваше често, така че цареше дух на безметежност.

Кикаха свали всички юзди от конете и ги плесна по хълбоците да се махат. Съжаляваше донякъде за тях, понеже това бяха домашни животни, които едва ли щяха да намерят втори дом сред Великите

равнини. Но и те трябваше да опитат шанса си, както правеше той в момента.

После двамата с Анана изпълзяха до лагера, пристегнали на гърбовете си манерка с вода, малко месо, зеленчуци, и захапали ножове със зъби. Минаха незабелязано покрай двама от часовите, разположени през около четиридесет метра. После се насочиха към огромния десетколесен фургон, който беше дванайсети поред в колоната. По пътя си минаха покрай по-малки фургони, от които се разнасяше хъркането на мъже, жени и деца. За щастие в кервана нямаше кучета и причината за това бе повече от основателна: пантероподобната пума и невестулката проявяваха особени предпочитания към кучешкото месо, така че тишкетмоаките отдавна се бяха отказали да вземат своите първите приятели при пътуванията си през Равнините.

Не беше лесно да разместят плътно подредения багаж в долната половина на фургона, за да се освободи достатъчно място за тях. Наложиха се да изтеглят известен брой дървени кутии, топове плат, навити на рула килими и да ги натрупат над дупката, в която щяха да прекарат дневните часове. Багажът беше натъпкан обратно, където се оказа възможно. Кикаха се надяваше никой да не забележи, че подреждането е по-различно, отколкото при тръгване.

Бяха взели със себе си две празни бутилки за физиологичните си нужди, а одеялата им даваха удобна постеля... или поне така им се струваше, преди керванът да потегли на сутринта. Фургонът нямаше никакви ресори и макар прерията да изглеждаше достатъчно гладка за вървящия човек, неравностите на терена се умножаваха неколkokратно за легналия вътре.

Анана се оплака, че докато в тайното помещение на кораба се бе чувствала само като заключена, то сега ѝ се струвало, че направо е погребана под свлачище. Температурата навън не беше много висока, но липсата на вентилация и близостта на телата им просто ги измъчваше. Налагаше се да седат и да завират носове в малките пролуки между багажа, за да могат да си доставят живителния кислород.

Кикаха малко поразшири тези дупки. Не му се искаше да го прави, защото това увеличаваше опасността да бъдат открити от

кervанджиите, но съобрази, че докато пътуват, никой няма да надзърта в долната половина на фургона.

Първият ден почти не успяха да дремнат. През нощта, докато тишкетмоаките спяха, те се измъкнаха навън и изпълзяха покрай часовите. Измиха се в един вир, напълниха бутилките си, облекчиха се, което се бе оказало практически невъзможно и страшно неудобно в теснотията на фургона. Поразкършиха се, за да раздвижат мускули, вдървени от неудобните им пози, клатенето и блъскането по време на път. Кикаха беше започнал да изпитва съмнения дали идеята му наистина е чак толкова умна. Да се скриеш под носа — или още по-точно под задника — на тишкетмоаките наистина бе изглеждало като върха на дързостта и ако беше сам щеше да се чувства доста по-удобно. Не че Анана се бе оплаквала непрестанно, но несдържаните ѝ стенания, ахкания, охкания и проклетия започваха да му лазят по нервите. Обстоятелствата налагаха често да се докосват макар и напълно неволно и те всеки път беше отскачала. Беше му заповядала да стои в своята половина на „ковчега“, да не прави тялото си така натрапчиво присъстващо и така нататък.

Кикаха започваше да мисли дали да не ѝ каже се грижи вече сама за себе си. А ако откажеше, да я цапне по главата, да я издърпа настрана и да я захвърли на произвола на съдбата. В съзнанието му от време на време се мяркаха картини как ѝ разрязва гърлото или я завързва за някакво дърво, оставяйки я на лъвовете и вълците.

Какво ужасно начало, каза си той, на една любовна връзка.

И в този миг се стресна. Да, действително го бе помислил: любовна връзка. Господи, можеше ли наистина да се влюби в толкова зла и арогантна жена?

Явно можеше. Колкото и да я мразеше, презираше и ненавиждаше, той започваше да се влюбва в нея.

Любовта в никакъв случай не бе непознат феномен за Кикаха както в този, така и в предишния свят... но никога не се бе развивала при подобни обстоятелства.

Нямаше никакво съмнение, че с изключение на Подарж, която поне в лицето приличаше досущ на Анана, и странната, истински неземна Хризеис, Анана бе най-красивата жена, която някога бе срещал.

За Кикаха това в никакъв случай не означаваше автоматично влюбване. Той, разбира се, беше ценител на женската красота, но бе много по-склонен да се влюби в жена с приятен характер, с бърза мисъл и с чувство за хумор, отколкото в нетърпима и/или тъпа жена. Дори дадена жена да бе само умерено привлекателна или дори напълно безлична, той би могъл да се влюби в нея, ако намереше някакви добродетели.

А Анана беше нетърпима.

Как можеше да съжителства любовта с чувството за нетърпимост, не му бе ясно.

Кой знае?, мислеше си Кикаха. Аз явно не знам. И това само по себе си е приятно, защото не бих искал да съм предсказуем и отегчителен сам за себе си.

Неприятното в тази любов беше, че на нея май й бе съдено да си остане едностранна. Е, тя можеше да усети физическата тръпка, но бе малко вероятно чувството да я разтърси и нямаше никакво съмнение, че щеше да бъде придружено и от някаква доза презрение към скромната му особа. Защото тя в никакъв случай нямаше да допусне да се влюби в леблабий! Всъщност той се съмняваше, че тя би могла да се влюби в когото и да е било. Повелителите стояха над любовта. Поне това беше научил от устата на самия Улф.

Вторият ден се изниза по-бързо от първия, може би защото двамата успяха малко да поспят. Същата нощ стадо лъвовете, дошли на водопой при потока, малко след като те двамата бяха стигнали до него, ги накараха да търсят спасение на едно дърво. Времето минаваше, животните не проявяваха никакво желание да се махнат оттук и Кикаха започваше да се отчайва. Скоро щеше да стане светло. И едновременно с това щеше да стане невъзможно да се прокраднат незабелязано обратно във фургона. Той каза на Анана, че се налага да слязат от дървото и да се опитат да изблъфират големите котки.

Както обикновено, Кикаха имаше и втора причина, скрита зад очевидния мотив. Надяваше се тя да използва скритото или имплантирано в тялото й оръжие, ако го имаше. Но тя или нямаше или не смяташе ситуацията за безнадеждна, за да се разкрива. Вместо това, каза му, че той може да опита да изплаши животните щом така е решил, но тя смята да остане на дървото, докато не се увери, че са се махнали.

— При нормални обстоятелства бих се съгласил с теб — каза ѝ той. — Но ние трябва да се върнем във фургона през следващия половин час.

— Не и аз — отвърна му тя. — Освен това ти не уби нищо за ядене. Не искам да прекарам още една гладна нощ в този ковчег.

— Но ти имаше достатъчно сушено месо и зеленчуци — напомни ѝ той.

— Бях гладна през целия ден.

Кикаха тръгна да слиза. Повечето лъвове не му обръщаха никакво внимание. Но един от останалите скочи във въздуха и ноктите на лапата му минаха на няколко пръста под краката на Кикаха и го принуди бързо да се върне обратно горе.

— Май не са в настроение да бъдат блъфирани — отбеляза той. — Някои дни са, днес обаче не...

От мястото където се бяха изкатерили, той можеше да види под лунната светлина част от кервана. Не след дълго луната зави зад монолита и слънцето я последва откъм изток. Керванът започваше да се разбужда. Запалиха се огньове и започна обикновената суматоха преди закуска. После хората събраха лагера. Живописно изглеждащи войници, нахлупили украсени с пера дървени шлемове, навлекли аленочервени ризници, препасали зелени кожени престилки и обули боядисани в жълто гамаши, се метнаха на конете си. Образува се полумесец, в центъра на който потеглиха жени и деца, понесли тенджери, котлета, кани и други съдове. Идваха към вира.

Кикаха простена. От време на време той успяваше да се самонадхитри и този случай бе един от тези.

Не можеше да има какво съмнение в избора, който трябваше да направи. Беше много по-приемливо да се опълчи срещу лъвовете, отколкото да се остави да бъде пленен от тишкетмоаките. Силно се съмняваше, че ще може да ги склони да не го предават на тевтонците. Както и да е, не можеше да се оставя на милостта им. Затова се обърна към спътницата си и ѝ каза:

— Виж, Анана, аз потеглям на север и то потеглям максимално бързо. Идваш ли с мен?

Тя хвърли поглед надолу към огромния лъв, клекнал в основата на дървото и вперил нагоре неподвижния поглед на зелените си очи.

Той чакаше полуотворил уста. Четирите остри зъба — два насочени нагоре и два надолу — изглеждаха дълги като кинжали.

— Ти си просто луд — отбеляза тя.

— Остани си тук, щом искаш. Сбогом и може би завинаги!

Той започна да се спуска от другата страна на ствола на дървото. Огромният звяр стана и изрева, с което накара другите да се надигнат и обърнат към приближаващите хора. Вятърът беше донесъл насам миризмата им.

За момент котките не можеха да решат какво да направят. После самецът под дървото изрева, обърна се настрани и другите го последваха. Кикаха скочи оттам докъдето беше стигнал и се затича след тях. Не погледна назад, надявайки се Анана да прояви достатъчно съобразителност и да го последва. Ако войниците я хванеха или дори само зърнеха за миг, те щяха да претърсят целия район, изхождайки от предположението, че и останалите бегълци са наблизко.

Чу стъпките ѝ зад себе си и в следващия миг тя се изравни с него. Едва сега той се обърна, но не заради нея, а за да види дали конницата се е появила. Видя зад някакво възвишение главата на един приближаващ се войник, сграбчи Анана и я дръпна на земята.

Разнесе се вик... войникът явно ги бе видял. Кое то можеше да се очаква. И сега...?

Кикаха се надигна и се огледа. Първият ездач се виждаше в цял ръст. Беше се изправил на стремената и сочеше в тяхна посока. Другите идваха след него. Водачът препусна към тях, наклонил копие заплашително.

Кикаха погледна зад себе си. Равнина, висока трева и тук-там по някое дърво. Някъде в далечината сива маса, която можеше да бъде стадо мамонти. Львовете бяха изчезнали сред тревата.

Но да, точно котките трябваше да станат основния му коз. Ако съумееше да ги вкара в действие когато се наложи, без да позволява да бъде заловен, тогава можеше да се спаси.

— Последвай ме! — късо нареди той и се затича по-бързо от всякога в живота си. Войниците зад него изреваха и пуснаха конете си в галоп.

Провалиха го львовете. Те се разпръснаха, в никакъв случай не изплашени, а просто нежелаещи да се обърнат и влязат в схватка точно

в този момент. Не пожелаха да му дадат шанса да избяга, докато разкъсват белия кон и ездача му.

Няколко от кавалеристите го подминаха, обърнаха конете си и образуваха с копията си полумесец, отворен срещу него. Други копия образуваха друг полумесец зад тях. Двамата с Анана бяха заклещени, без да има къде да помръднат, ако се изключеше възможността да се хвърлят върху остриетата.

— Ето каква награда получавам за това, че съм прекалено умен — поясни той на Анана.

Тя не се засмя. Но и на него не му беше до смях.

Още по-малко му се смееше, когато го поведоха, завързан и безпомощен, обратно към кервана. Водачът на име Клишкат ги информира, че междувременно обявените за залавянето им награди, били утроени. И макар да призна, че бе чувал за Кикаха и, разбира се, му се бе възхищавал и го бе уважавал като любимец на Повелителя, ситуацията сега беше по-различна, нали така?

Кикаха не можеше да не признае, че такава бе истината. Той попита Клишкат дали императорът е още жив. Въпросът изненада Клишкат. Разбира се, че Миклосимл е жив. Та нали точно той бе обявил наградата. И пак той бе обявил съюз с розовобузестите магьосници, долетели с фургон без колела. И така нататък.

Но надеждата на Кикаха да успее да уговори керванджиите да го пуснат, като им разкаже за истинската ситуация в Таланак, беше осъдена на неуспех. Имперската система от сигнални барабани и експресни служби беше запознала пограничните градове с положението в столицата. Е, ясно бе, че някои от новините са лъжи, но Клишкат не повярва на Кикаха, който опита да го убеди в това. И Кикаха не можеше да го обвини в нищо.

Двамата пленници се нахраниха до насита, жените ги изкъпаха, намазаха с благовонни масла телата и косите им, сресаха ги и ги облякоха в чисти дрехи. През цялото това време водачите, техните помощници и войниците от охраната не спряха да спорят. Началникът считаше, че войниците следва да разделят поравно наградата с тях. Помощниците бяха уверени, че и те имат право на свой дял. В този миг се появиха и представители на останалата част от пътниците с кервана. Те настояха наградата да бъде разделена поравно между всички.

Водачите и войниците се развиваха на новодошлите. Накрая началникът нареди на всички да млъкнат. Каза им, че има единствен начин да се разреши спора справедливо. И този начин е да се остави на императора да вземе решение. Което означаваше, че със случая ще се занимаят върховните съдии на Таланак.

Войниците възразиха. Делото можеше да се проточи с години, преди да бъде решено. А междувременно таксите за съдии и адвокати щяха да погълнат предварително всички пари, които можеха да се получат.

Изплашил всички с неочаквания си ход, Клишкат предложи компромис, който според него даваше удовлетворително решение за всекиго. Една трета отиваше за войниците, втората третина отиваше за водачите на кервана и техните помощници, а последната следваше да се раздели поравно между останалите.

Разгоря се спор, който продължи по време на обедата и вечерята. Керванът не беше помръднал.

И когато почти бяха стигнали до споразумение относно разпределението на печалбата, подхвана се спор на нова тема. Следваше ли керванът да продължи по пътя си, отвеждайки пленниците и разчитайки, че в най-скоро време магическата въздушна лодка ще долети при тях отново, както им бяха обещали розовобузестите магьосници? Тогава пленниците можеха да бъдат предадени на магьосниците. Или може би част от войниците трябваше да ги отведе обратно в Таланак, а керванът да продължи по пътя си.

Някои справедливо възразиха, че магьосниците може никога повече да не се появят. Но дори и да дойдеха, в лодката им нямаше да има място на бегълците.

Други изтъкнаха, че избраните да ескортират обратно пленниците до Таланак, може да поискат цялата награда за себе си. И когато керванът отново влезеше в контакт с цивилизацията, останалите щяха да научат, че ескортът е похарчил всичките пари. И всякакви съдебни дела щяха да бъдат безсмислени.

И така нататък, и така нататък.

Кикаха попита една от жените по какъв начин бяха разговаряли розовобузестите с началника на кервана.

— Те бяха четирима и всеки имаше отделно място в магическата лодка — започна жената. — Но водеха един жрец и той говореше от

тяхно име. Седеше в краката на онзи, който бе на предния стол отдясно. Розовобузестите говореха само на езика на Повелителите — познавам го като го чуя, но не мога да го говоря, — а жрецът слушаше и след това предаваше казаното на наш език.

Вече беше късна нощ и луната бе прекосила половината от определения ѝ път на небето, а споровете не затихваха. Кикаха и Анана отидоха да си легнат в застлани с кожи легла, този път в горната половина на един фургон. Когато се събудиха сутринта, лагерът беше събран. Окончателното решение бе да вземат пленниците със себе си и да чакат магическата летяща лодка да се появи, както бе обещано.

На двамата пленници бе разрешено да вървят редом с кервана през дена. Шест войника ги пазеха денем, други шест наблюдаваха техния фургон нощем.

На третата нощ се случиха онова, на което Кикаха се бе надявал. Шестимата им пазачи се отнасяха силно критично към идеята да делят наградата с останалите в кервана. Те прекараха значителна част от нощта, шепнейки помежду си, и Кикаха, останал буден през част от това време, за да изпробва за пореден път здравината на въжетата, успя да подслуша голяма част от онова, което си казаха.

Предупреди Анана да не вика, нито да се бори, ако бъде разбудена от пазачите им. Не след дълго, двамата бяха смушкани с предупреждение да пазят тишина или ще им бъдат прерязани гърлата. Избутаха ги покрай падналите в несвяст тела на двама от другите пазачи и ги закараха до малка група дървета. Тук ги чакаха готови оседлани и екипирани коне за шест войници и двама пленници плюс няколко товарни коне. Групата тихо потегли, но след няколко мили препуснаха, без да се страхуват, че могат да бъдат чути. Бягството им продължи цялата нощ и половината от следващия ден. Не спряха да правят бивак, докато не се убедиха, че не ги преследват. Понеже бяха напуснали Търговския път и бяха поели на север, те не очакваха, че ще ги преследват в тази посока.

На следващия ден продължиха успоредно на Търговския път. На третия ден започнаха постепенно да се приближават към него. Дългото пребиваване извън зоната на безопасност ги караше да се чувстват неспокойни.

Кикаха и Анана яздеха в центъра на групата. Ръцете им бяха завързани, но не особено стегнато, за да могат да се оправят сами с юздите. По обед спряха. Току-що бяха привършили с печения заек и варените зеленчуци, когато постовият, изпратен на съседния хълм, извика. После препусна в галоп към тях и те разбраха думите му едва когато се приближи достатъчно:

— Полуконете!

Мигновено обърнаха котлето върху жаравата, после засипаха мократа пепел с пръст. Войниците панически събраха по-голямата част

от кухненските принадлежности. Накараха пленниците да се качат на конете и всички заедно се отправиха на юг, към Пътя, който се намираше на много мили оттук.

Едва сега войниците забелязаха огромната вълна на стадото бизони, носещо се през Равнините. Стадото беше действително необятно: няколко мили широко и кой знае колко дълго. Десният му фланг се намираше на три мили от тях, но земята под нозете им трепереше от ударите на безброй копита.

По причини известни само на бизоните, те бяха. Носеха се на запад и то с такава скорост, че не беше сигурно дали групата ще може да се добере до Търговския път навреме. Имаше шанс да успеят, но щяха да разберат по-точно едва когато наближаха стадото.

Полуконете зърнаха хората и се понесоха към тях в пълен галоп. Бяха към трийсет: вождът сложил на главата си малка шапчица, пищно украсена с пера; известен брой закалени в битки воители с ленти на челата, в които бяха втъкнати пера; трима-четирима млади членове на племето, за които това беше първата среща с врага.

Кикаха простена — стори му се, че отрядът е от племето на шойшателите. Бяха още далече и бойните им знаци не се различаваха. Но му се стори, че осанката на вождя доста прилича на онзи, който му бе изкрещял предупреждението, докато Кикаха го бе наблюдавал в безопасност от стените на форта на тишкетмоаките.

После се засмя, понеже нямаше никакво значение към кое племе принадлежаха полуконете. Всичките им племена мразеха Кикаха и щяха да се отнесат към него с еднаква жестокост, когато им паднеше в ръцете.

В следващия миг той извика на водача на войниците Таквок:

— Срежи въжетата на ръцете ни! Само ни пречат! Няма как да ти избягаме, не се безпокой!

За миг изглеждаше като че ли Таквок наистина беше готов да среже въжетата. После размисли, явно преценил на каква опасност би се изложил, ако язди в близост до Кикаха, защото конете им можеха да се спънат или Кикаха можеше да го събори от седлото му. Затова поклати глава отрицателно.

Кикаха изруга, притисна се към шията на жребеца си и се концентрира върху това да измъкне от мускулите на великолепно му

тяло цялата енергия, която се съдържаше в него. Жребецът не реагира, защото вече препускаше със сетни сили.

Макар че едва не летеше, конят на Кикаха се намираше на половин дължина зад жребеца на Анана. Двете животни сигурно бяха с еднакви физически възможности, но по-лекото тегло на Анана оказваше своето влияние. Останалите също бяха недалече зад тях, разпръснати в полукръг. Полуконете се бяха изкачили на полегатото възвишение, където се миг намалиха ход, вероятно смаяни от гледката на огромното стадо бизони. После размахаха победоносно оръжията си и се спуснаха надолу по хълма.

Стадото се носеше на запад. Тишкетмоаките и пленниците им се приближаваха към него под ъгъл от четиридесет и пет градуса. Полуконете се бяха изнесли малко по-назапад, точно преди да излязат на билото на хълма, но превъзходството им в скорост им бе позволило да скъсят значително дистанцията помежду тях и преследваните.

Кикаха зорко наблюдаваше ъгъла, образуван от фланга на огромната колона и почти квадратната ѝ челна част, и прецени, че групичката им може да се втисне точно пред стадото. Оттам-нататък, малко късмет и повече бързина можеха да ги изведат от другата страна. Алтернативата беше да бъдат смазани под копитата на бизоните. Но все пак, те не можеха да пресекат директно пред стадото. Налагаше се да застанат начело на предната редица, захождайки под остър ъгъл.

Дали конете им ще издържат на усилието, което се изискваше от тях, щеше да стане ясно след съвсем малко.

Кикаха подвижна окуражително на Анана, която в този момент обезпокоено поглеждаше назад, но оглушителният тропот на копита, заплашващ да разкъса земята като тътена на вулкан, подтисна викът му.

Ревът, миризмата на животните, облакът прах плашеха Кикаха. И едновременно с това го възбуждаха. Не за пръв път му се случваше екстазът да го измъкне от сковаващата примка на страха. Изведнъж му се стори, че вижда картината пред себе си в едно ново величествено великолепие, стори му се, че е участник в надбягване, в което наградата беше пълна безопасност или внезапна смърт, почувства се роднина на боговете, ако не сам бог! Този момент, когато смъртта бе толкова наблизо и толкова вероятна, беше моментът, в който той усети, че е безсмъртен.

Усещането бързо се изпари, но за този кратък миг Кикаха разбра, че бе изживял нещо мистично.

Когато дойде отново на себе си осъзна, че се носи към сблъскване със стадото в точката, където флангът и челото му се съединяваха.

Оттук добре се наблюдаваха кафявите космати гърбове на гигантските бизони, месестите гърбици, клатещи се нагоре-надолу като тела на подмятани от вълните костенурки, тъмнокафявите масивни и ниски чела, лигавите черни муцуни, налетите с кръв очи, бързо препускащите крака, пяната откъсваща се от муцуните, за да полепне по мощните гърди или горната част на краката.

Нищо друго не се чуваше в началото на стадото, освен страховит тътен, сякаш земята заплашваше да се разтвори под копитата и от нея да изригне огън и дим.

Ноздрите му вдишваха миризмата на милион бизони — зверове, изчезнали от лицето на Земята още преди десет хиляди години, чудовища с рога, достигащи десет стъпки в размах. Миризма, наситена с потта на паниката на това понесло се без посока стадо; миризма на изпразнения и на нещо друго, което приличаше на смес от пяна на устата и кръв в дробовете, но последното, разбира се, можеше да бъде и игра на въображението му. Към тази миризма се наслаждаваше и миризмата на конете.

— Хай-и-и-и-и! — изкрещя Кикаха, надавайки бойния вик на хроваките, съжалявайки, че ръцете му са вързани и не може да размаха никакво оръжие с тях. Не можеше да чуе собственото си предизвикателство, но се надяваше полуконете да видят отворената му уста и да се досетят по подигравателната му усмивка, че се отнася до тях.

Кентаврите се намираха на сто и петдесет метра от преследваните. Бяха като подивели в страстта си да ги догонят — големите им тъмни и широки лица бяха изкривени в агония.

Не можеха да се доближат достатъчно бързо и сами разбираха това. Хората щяха да пресекат пространството пред предния фланг под ъгъл, а те все още щяха да се намират на петдесетина метра зад тях. И когато стигнеха до челото на стадото, групата на хората щеше да се е изнесла прекалено напред. После те бавно щяха да бъдат застигани от

стадото и много преди да стигнеха до другата страна, щяха да намерят смъртта си под острите копита и заплашително сведените рога.

Въпреки това полуконете продължаваха да препускат. Един от младите воители, на чиято лента не се виждаше нито един скалп, някак беше съумял да изпревари останалите. Той се носеше пред всички с такава скорост, че Кикаха широко разтвори очи. Никога преди не беше виждал толкова бърз полукон, а той беше видял много. Новакът скъсяваше дистанцията с такова настървение, че Кикаха очакваше всеки миг мускулите на лицето му да разкъсат плътта по него.

Полуконят замахна с ръка, копието му излетя напред и надолу и Кикаха внезапно осъзна, че предстои да се случи онова, което бе решил, че е невъзможно.

Копието щеше да се заби в задните крака на жребеца му. То летеше над групата на тишкетмоаките по траектория, чийто край беше някъде в задницата на неговия кон.

Той дръпна юздите, за да насочи жребеца наляво, но животното размаха упорито глава и се забави едва-едва. В следващата секунда усети слаб удар и разбра, че копието се бе улучило целта си.

Конят залитна, предните му крака се подгънаха, но задните не бяха спрели да тичат, така че задницата му излетя във въздуха. Кикаха загуби контакт със шията, към която се бе притискал допреди част от секундата, и изхвъркна нагоре.

Така и не разбра как бе съумял да овладее ситуацията. Както и преди, в последния миг нещо го подхвана, и той нито падна, нито се плъзна по земята. Приземи се на крака и силата на инерцията сама го понесе напред, оставяйки чернокафявата стена на стадото отляво на него. Съвсем близко зад гърба му, толкова наблизко, че тропотът им се чуваше над грохота от копитата на бизоните, той чуваше чаткането на конски копита. Звукът го погълна, краката му не издържаха на скоростта, с която бе тичал в продължение на няколко секунди, той падна по лице в тревата и се плъзна напред.

Някаква сянка надвисна над него — сянката на кон и ездач, миг по-късно седемте коня се пронесоха напред и в последния миг той видя лицето на Анана, обърнала се да види какво става с него, а после стадото я скри от очите му... скри и останалите тишкетмоаки.

Те с нищо не можеха да му помогнат. Дори секунда закъснение можеше да означава смърт под копитата на бизоните или от копията на

полуконете. Той би постъпил по същия начин, ако бе останал на коня си, а тя бе паднала от своя.

Да, сега полуконете можеха да изреват от възторг. Жребецът на Кикаха беше мъртъв с пречупен врат и копие, щръкнало в задницата му. Най-големият им враг — Кикаха-хитреца, — който толкова често им се бе измъквал в последния миг, този път не можеше да им избяга. Освен ако не се хвърлеше под копитата на гигантите, които се носеха на не повече от десетина стъпки от тях!

Изглежда тази абсурдна идея ги бе осенила, защото те се понесоха с все сили към него, предвождани от младока, хвърлил злополучното копие. Останалите захвърлиха настрани копия, томаховки, тояги и ножове и сега се приближаваха с голи ръце. Искаха да го заловят жив.

Кикаха не се поколеба и за миг. Беше скочил обратно на крака в секундата, когато бе в състояние да го направи и се бе затичал към стадото. Телата на бизоните се стрелкаха пред него — тела, високи до главата му и понесли се с такава скорост сякаш самото време ги следваше по петите и заплашваше да ги заличи от лицето на този свят, както бе направило със събратята им на Земята.

Кикаха тичаше напред и с периферното си зрение забеляза, че младокът опасно го приближава. Той извика и скочи нагоре с изнесени напред ръце. Кракът му се удари в масивното рамо на близкия бизон и в следващия миг той заби пръстите си в козината на животното. Ритна с крака, плъзна се напред и се озова по корем върху гърба му!

Погледна за миг под себе си и видя колко ненадеждна е позата му върху острия гръб на животното. Усети, че се тръска нагоре-надолу, че му прилява и че бавно се плъзга назад.

Когато пръстите му изпуснаха козината, той сграбчи нов кичур с дясната си ръка и съумя да се премести така, че да яхне бизона в задната му част. Гърбицата беше под носа му и точно за нея се бе хванал.

И докато Кикаха се чудеше дали да повярва в това, което се бе случило, младокът-полукон, изпуснал го от ръцете си в най-последния момент, отказваше да повярва.

Той продължи да галопира с широко разтворени очи покрай животното, което Кикаха бе възседнал, и устата му се отваряше и

затваряше в нямо изумление. Продължаваше да държи ръцете си разтворени, сякаш още се надяваше да сграбчи Кикаха с тях.

Кикаха не искаше да нарушава деликатното равновесие, в което едва се бе задържал, но усещаше, че кентавърът всеки момент ще се съвземе. Щеше да изтегли нож или томахапка от колана, пристегнат в долната част на човешката му половина и щеше да го хвърли по Кикаха. Дори да пропуснеше първия път, разполагаше с достатъчно оръжия.

Затова вдигна крака, така че се озова клекнал върху гърба на гиганта под себе си, без да изпуска козината в една с ръцете си. Бавно се завъртя, успял някак да налучка ритъма на тръскането, скочи напред и се приземи на гърба на съседното животно, което препускаше рамо до рамо с това, което току-що беше напуснал.

Нещо тъмно се превъртя край дясното му рамо. Удари гърбицата на съседния бизон, отскочи от нея и падна помежду двете животни. Беше томахапка.

Кикаха отново се изправи, този път доста по-бързо, пак събра крака под себе си и скочи за трети път. Единият му крак се плъзна настрана в последния миг, но следващият бизон беше толкова наблизо, че той вкопчи пръсти в козината му с двете си ръце. Увисна така, докосвайки с пръстите на краката си земята, размисли малко, позволи си да се отпусне и се оттласна с крака в мига, когато те опряха в тревата. Метна един крак през гърба на бизона и го яхна.

Младият полукон препускаше редом с него. Другите бяха поизостанали. Сигурно бяха решили, че е паднал под бизона и е намерил смъртта си, разкъсан на парчета. Колко ли изненадани бяха сега да го видят да се появява невредим — все той, хитреца, неуловимият, изобретателният, многоликият — врагът способен да им се надсмее дори от устата на самата смърт.

Младокът сигурно направо беше откачил, когато го видя да яхва бизона. Огромното му тяло излетя във въздуха, четирите му копита се стрелнаха и за миг той се озова стъпил върху гърба на бизона в самия край на стадото. После скочи върху гърбицата на следващия, подобно на планинска коза, която скача по движещи се скали.

Беше ред на Кикаха да се изуми и дори да се обърка за миг. Полуконият стискаше нож в ръката си и ухилено гледаше Кикаха в очите, сякаш казвайки: „Ето че най-сетне ти, Кикаха, ще умреш! А аз,

аз ще бъда възпяван от хора и полуконе из цялата прерия и в планините!“

Сигурно такива бяха мислите, които минаваха през голямата му глава. Той наистина щеше да се превърне в най-великия воин на Равнините, ако успееше. „Убиецът-на-хитреца“, така щяха да го нарекат.

„Онзи-който-прескочи-полуделия-бизон-за-да-пререже-гърлото-на-Кикаха!“

Но на третия скок едно от копитата му се подхлъзна, той падна от гърбицата между два от бизоните, размахал крака и навирил опашка. И това беше краят му, макар Кикаха да не видя какво точно правят в този момент копитата на бизоните с него.

Опитът му обаче беше забележителен и почти успешен и Кикаха почувства уважение към него, макар това да бе само полукон... Време беше обаче да се замисли за собственото си оцеляване.

Някои от кентаврите се бяха изравнили с него и го обстрелваха с лъковете си.

Но преди още първата стрела да излети, той се спусна, увиснал на двете си ръце за козината, от другата страна на бизона и праметна крак през гърба му. Позата му бе опасна, защото поради галопящите му малко по малко се изплъзваха, а животното непосредствено до него беше така наблизено, че заплахата да бъде смазан изглеждаше напълно реална.

Стрелите прелетяха над главата му, а една от тях дори жулна стърчащия му крак. Някаква томахавка отскочи от твърдия череп на бизона. Изведнъж той започна да се дави и Кикаха се запита дали някоя от стрелите не беше пробила дробовете му. Животното забави ход, препъна се, възстанови равновесието си и продължи напред.

Кикаха се пресегна, улови се за козината на съседния звяр, пусна другата си ръка и остави тялото си да се свлече надолу. Подобно на цирков ездач, той удари земята с два крака едновременно, отскочи нагоре, изви гръб и праметна левия си крак точно зад гърбицата на бизона.

Животното, което бе изоставил се подхлъзна, спря, рухна странично и едва тогава се видяха двете стрели, забили се между ребрата му. Бизоните зад него го прескочиха, но третият се спъна в тялото му и в следващия миг се образува купчина от десетина гърчещи се окървавени тела, върху която продължаваха да връхлитат напирещите отзад.

Но напред се бе случило нещо друго. Не можеше да види какво бе, защото висеше странично и пред погледа му имаше само подскачащи тела, мяткащи се крака и извиващи се опашки. Но стадото забавяше ход, едновременно завивайки наляво.

Бизонът отдясно измуча като смъртно ранен. Така си и беше. Той залитна, за щастие обратно на посоката, в която се намираше Кикаха,

защото в противен случай щеше да го смаже. После падна и от дълбоката рана в хълбока му бликна кръв.

Изведнъж Кикаха осъзна две неща: първо, че грохотът на препускащото стадо бе стихнал дотолкова, че вече бе станало възможно да се чуват индивидуалните стонове на животните и второ, че в допълнение към букета от миризми, обонянието му долавяше миризмата на изгоряла плът и козина.

В следващия миг падна и животното от другата страна на Кикаха, който се озова да язди в относително празно пространство. Бизонът на Кикаха продължи да се носи напред, подминавайки трупове на току-що падналите си събратя. Блъсна се в една самка, на която липсваше половината от голямата ѝ глава. И когато накрая сам падна, от сътресението Кикаха изпусна захвата си. Претърколи се по земята няколко пъти и скочи на крака, готов без сам да знае за какво.

Светът пред очите му продължи да се люлее насам-натам още малко, после се изправи и застина. Кикаха се озова задъхан, разтреперан, потен, окървавен, покрит с прах и изплескан с животински изпражнения и пяна. Но беше готов да отскочи накъдето ситуацията наложеше.

Местността около него бе покрита с трулове на бизони. Тук-там се виждаха и телата на мъртви полуконе. Стадото препускаше наляво и потокът от милиони тонове тела и копита се отдалечаваше от него.

Изведнъж се разнесе трясък. Грохотът беше толкова силен и неочакван, че той подскочи. Сякаш стотици кораби едновременно се бяха разбили в крайбрежен риф. В продължение на шест-седем секунди, нещо изби всички животни, разположени в една линия, дълга поне миля. Онези зад линията се препънаха в трулове пред тях, тези отзад се забиха в телата по земята.

Само миг по-късно лудият бяг на стадото беше спрял. Животните, които бяха имали късмета да оживеят, сега стояха задъхани и опулено гледаха, без да разбират какво се бе случило. От купищата натрупани едно върз друго тела се раздаваше мученето на все още живите, които единствени от всички имаха основания да изразят гласно някаква емоция. Останалите се опитваха да си поемат дъх.

Едва сега Кикаха разбра причината за внезапното спиране на стадото с цената на безброй жертви. Отляво на него, на четвърт миля

разстояние и на двайсетина стъпки във въздуха, се виждаше някакъв летателен апарат. Имаше издължена форма и беше без крила. Долната му част беше бяла, но украсена със странни мотиви в черно, докато горната част беше от прозрачен материал. В кабината се различаваха пет силуета.

Апаратът преследваше един от тишкетмоаките, опитващ се да избяга с коня си. Но „преследваше“ не бе точната дума. Апаратът се носеше много бързо и все пак някак лениво, сякаш не желаше веднага за земе позиция зад коня. Ослепително бял лъч се изтръгна от малък цилиндър, монтиран на носа. Краят му докосна задницата на коня и той рухна. Тишкетмоакът се хвърли настрани, претърколи се неколкратно и успя да скочи на крака.

Кикаха се огледа. Видя Анана, която се намираше на четвърт миля в обратната посока. До нея стояха няколко тишкетмоаки. Други две тела лежаха като мъртви на земята, едното затиснато под трупа на коня. Всички коне бяха мъртви, явно убити съзнателно от екипажа на летателния апарат.

До един бяха мъртви и полуконете.

Звънарите бяха взели мерки срещу евентуалното бягство на преследваните. Може би дори не бяха сигурни, че мъжът и жената, които търсеха, се намираха в пострадалата група. Не бе изключено просто да бяха видели преследването и да се бяха приближили, за да хвърлят един поглед, след което бяха решили, че преследваните може и да разполагат с някаква нужна им информация. От друга страна Кикаха и Анана бяха видимо по-светлокожи от останалите тишкетмоаки в групата. Все пак самите тишкетмоаки имаха различия в оттенъка на кожата си и малка част от тях бяха не така силно пигментирани. Не беше изключено Звънарите да бяха решили да проверят какво става тук. Или... всъщност възможностите бяха много. Сега това нямаше значение. Важното бе, че двамата с Анана бяха явно безпомощни да се противопоставят на пленяването. Не можеха да се измъкнат. А и оръжията на Звънарите очевидно ги превъзхождаха.

Въпреки безкрайната си умора, Кикаха не можеше просто така да се предаде. Замисли се и докато се питаше какво да направи чу тропота на копита и силно пръхтене. Мигновено скочи напред и под ъгъл, разчитайки да се изплъзне на онова, което би се опитало да го атакува... ако беше атака.

Покрай него изсвистя копие и се плъзна по тревата. Чу се гневно изръмжаване и когато се извърна, Кикаха съзря един от полуконете да се приближава с недвусмислени намерения. Кентавърът беше тежко ранен: задните му крака бяха обгорели, половината от опашката му я нямаше и той пристъпваше напред мъчително. Но беше решен да довърши Кикаха, преди сам да умре. В лявата му ръка се виждаше дълъг нож.

Кикаха изтича до копието, грабна го и го хвърли. Полуконят изкрещя от безсилие и отчаяние и се опита да избегне летящото към него копие. Затруднен от раните по краката си, той просто не можеше да се движи достатъчно бързо. Копието се заби в човешката горна половина на торса му — Кикаха се беше целил в издутия мях под гръдния му кош — и в следващия миг той рухна на земята. Но веднага стана, мъчейки се да се изправи на предните си крака, защото задните отказваха да му се подчинят. Изтръгна копието с дясната си ръка, обърна го и, игнорирайки бликащата от раната кръв, се опита да го хвърли. Намерението му изненада Кикаха, който се хвърли напред, за да му попречи и да го довърши.

Но ръката на умиращия кентавър се оказа слаба. Копието падна само на няколко стъпки пред него и се заби в почвата пред нозете на Кикаха. Полуконят диво изрева. Може би се бе надявал името му да бъде възпято и той да намери почетно място в съвета на мъртвите полуконе. Но миг преди да умре беше разбрал, че ако някога някой полукон успее да убие Кикаха, това няма да бъде той.

След това падна странично и изпусна ножа си. Предните му крака ритнаха конвулсивно няколко пъти, опънатите черти на голямото му лице се отпуснаха, а черните му очи впериха последен поглед към врага.

Кикаха отново бързо се огледа и видя летателният апарат да се носи в бръснещ полет над земята на около четвърт миля от него. Явно догонваше няколкото тишкетмоаки, които се опитваха да се измъкнат бягайки. Анана беше паднала. Не можеше да се разбере какво ѝ се бе случило. Може би опитваше да се престори на мъртъв опосум — една последна възможност, която сам той смяташе да изпробва.

Той размаза малко от кръвта на кентавъра по тялото си, легна пред него, хвана ножа така че да остане скрит под хълбока му и сложи

върха на копието помежду гръдния си кош и ръката. После го изправи, за да изглежда като че ли се бе забило в гърдите му.

Хитростта му беше плод на отчаянието и едва ли щеше да успее. Но това бе единствената му надежда сега, защото съществуваше нищожния шанс Звънарите, които все пак не бяха човеци, да не се окажат в течение на хорските хитрости. Нямаше как, трябваше да направи нещо, а ако опитът се окажеше неуспешен... е, нали не беше разчитал, че ще живее вечно.

Това е лъжа, мина през главата му, защото както повечето хора и той беше очаквал, че ще живее вечно. И беше оцелял досега именно защото се бе борил за живота си по-енергично и по-изобретателно от останалите.

В продължение на дълго време — поне така му се стори — нищо не се случи. Вятърът го облъхваше, изсушавайки кръвта и потта по тялото му. Слънцето бе навлязло в последния си квадрант на небето. Искаше му се вече да е тъмно, защото това би увеличило шансовете му.

Някаква сянка мина над главата му. Той се напрегна, мислейки че това може да е самолетът. Но разнеслият се остър писък му подсказа, че е долетял някакъв гарван, за да се нахрани. Скоро всички хищни птици в околността щяха да долетят на плътни рояци: врани, гарвани, мишелови, гигантските лешояди, още по-големите и от тях кондори, ястреби, а между тях и питомците на Подарж — страховитите зелени орли.

Скоро койоти, лисици, обикновени и степни вълци, щяха да се доверят на носовете си и да се присъединят към грандиозното пиршество.

По-едрите хищници, забравили гордостта си и примирили се с мисълта, че ще хапнат та макар и от чужда плячка, щяха да притичат през гъстата трева и да прогонят с рева си по-дребните си събратя.

Огромните равнинни лъвовے щяха да оповестят пристигането си с могъщ рев и набързо щяха да заемат полагаемото им се място сред останалите пируващи.

Картината накара Кикаха отново да се изпоти. Той прогони със съскане една от враните и за по-сигурно я изруга с ъгълчето на устата си. Някъде в далечината се разнесе вой на вълк. Над главата му

премина сянката на спускащ се кондор, който се насочваше да кацне вероятно върху тялото на един от убитите бизони.

После мина втора сянка. През полузатворените си клепачи той успя да види как самолетът безшумно планира над него. После наклони нос и започна да се спуска, но Кикаха не можеше да го проследи, без да извърти главата си. Понеже височината му бе към петдесетина стъпки, Кикаха се надяваше, че номерът със „забитото“ в него копие може и да мине.

Някой извика на езика на Повелителите. Вятърът отнесе гласа настрани, така че не можа да долови думите.

Настана тишина, а след малко отново се разнесоха гласове, този път донасяни от вятъра. Ако Звънарите все още не бяха слезли от летателния си апарат, той сигурно се намираше в този момент помежду него и Анана. Надяваше се, че някой Звънар ще слезе, за да го види отблизо, надяваше се също, че самолетът няма да увисне ниско над главата му и да даде на екипажа възможност да го разгледа в безопасност. Знаеше, че Звънарите са въоръжени с ръчни лъчемети и че ги държат готови за използване. А в допълнение към тези мерки, другите, останали в самолета, със сигурност щяха да прикриват другарите си с по-големите оръжия, монтирани на него.

Не чу стъпките на приближилия го Звънар. Нямаше никакво съмнение, че той го държи под прицел, готов да го простреля, ако реши, че се преструва на умрял или на загубил съзнание. Кикаха просто нямаше шанс.

Но късметът му отново не го изостави. Този път под формата на бизон. Той се надигна зад Звънаря, измуча и понечи да го нападне. Звънаря рязко се извърна. Кикаха се преобърна и използвайки тялото на умрелия полукон за прикритие надзърна над него. Бизонът беше зле ранен и падна странично, преди да бе направил дори три стъпки. Звънаря реши, че няма смисъл да използва лъчемета си. Но за момент остана обърнат гърбом към Кикаха, а вниманието на другарите му в летателния апарат беше приковано върху другия Звънар, слязъл на земята. Той вървеше към Анана през купищата повалени бизони.

Измучаването на бизона накара един от наблюдателите в самолета да погледне какво става. Звънаря до Кикаха му махна успокоително с ръка, като посочи трупа на животното, и другият отново се обърна в обратната посока. Кикаха се изправи и атакува

Звънря с нож в ръка. Звънря бавно се извърна към него и беше напълно изненадан. Вдигна лъчемета и в същия миг Кикаха хвърли ножа си, макар да бе тежък и най-вероятно неподходящ за тази цел.

Беше прекарал буквално хиляди часове, практикувайки хвърляне на нож. Беше хвърлял най-разнообразни ножове от най-различно разстояние под различни ъгли спрямо целта и дори се бе научил да улучва, хвърляйки от челна стойка. Беше си наложил да тренира тази неособено динамична дисциплина до втръсване и бе хвърлял ножове докато не започна да ги сънува и да губи апетит само като видеше нож.

Безкрайните часове на тренировка, потта, отчаянието и дисциплинираността сега се изкупиха с лихвите. Ножът се заби в гърлото на Звънря и той падна по гръб. Пръстите му се разтвориха около дръжката на лъчемета.

Кикаха се хвърли към оръжието, взе го и видя, че макар да не бе точно като онези, с които бе свикнал, начинът на използването му е същият. Отстрани на дръжката имаше предпазител и натискането му активираше оръжието. Едва тогава ставаше възможно да се натисне спусъка, който представляваше малка изпъкналост от вътрешната страна на дръжката.

Звънря в задната част на летателния апарат започна да завърта големия бластер в посока на Кикаха. От дулото му изскочи ослепително бял лъч, който изрови димяща бразда в земята, после попадна върху купчина бизони и телата им избухнаха в пламъци. Лъчеметът още не беше достигнал пълната си мощност.

Не се наложи Кикаха да стреля. Друг лъч улучи Звънря странично и той се свлече на пода на апарата. Същият лъч се вдигна и спусна, разсичайки самолета надве. Останалите членове на екипажа в кабината бяха вече убити.

Кикаха предпазливо надигна глава и извика:

— Анана! Аз съм! Кикаха! Не стреляй!

След малко пребледнялото лице на Анана се показва над камарата рогати животни. Тя му се усмихна и извика в отговор:

— Всичко е наред! Избих ги до един!

Едва сега Кикаха забеляза отметнатата встрани ръка на Звънря, опитал да се приближи до нея. Той тръгна, но не беше спокоен.

Сега, когато тя вече разполагаше с лъчемет и самолет — или най-малкото част от самолет, — щеше ли да има нужда и от него?

Но преди да направи и четири крачки вече се бе уверил, че ѝ е необходим. Затова ускори ход и се усмихна. Тя не познаваше този свят като него, а силите, срещу които се бе изправила, бяха твърде могъщи. Не, тя не можеше да си позволи да отблъсне такъв ценен съюзник като него.

— Как, в името на Шамбаримен, успя да оцелееш след всичко това? — попита Анана. — Бих се заклела, че стадото бизони ти отсече пътя и че няма как полуконете да не са те заловили.

— О, полуконете бяха дори още по-уверени — ухили се Кикаха. После ѝ разказа какво се бе случило.

След кратка пауза тя го погледна с недоверие:

— Ти наистина ли не си Повелител?

— Не, човек съм, най-обикновен хожър^[1], макар че като се замисля едва ли съм чак толкова обикновен.

— Целият трепериш — отбеляза тя.

— Ами! Аз просто живея на по-високи обороти. Ти самата ми приличаш на трепетлика.

Тя погледна лъчемета в ръката си, чието дуло наистина потрепваше, и малко мрачно се усмихна:

— Какво ни се наложи да преживеем!

— За Бога, няма за какво да се извиняваш. Добре, я да видим какво се получи.

Тишкетмоаките представляваха малки фигурки, смаляващи се в далечината. Бяха побягнали в момента, когато Анана бе започнала да стреля, и по всичко личеше, че не възнамеряваха да се връщат. Подобно развитие на нещата устройваше Кикаха. Те не влизаха в плановете му и той нямаше намерение по никакъв начин да им помага.

— Престорих се на мъртва — поясни Анана, — после хвърлих копие по него и го убих. Звънарите в самолета бяха толкова изненадани, че останаха като замръзнали. Взех лъчемета му и ги убих.

Това беше нейният разказ — чист, къс и логичен. Но Кикаха не му вярваше. Тя не бе имала шанса да се възползва от суматохата като него и той просто не можеше да си я представи как става, хваща копието и пронизва с него Звънаря, преди той да може да използва лъчемета си. Звънаря наистина лежеше с копие в ямката на гърлото си, но от раната беше изтекла много малко кръв, а от друга страна не се виждаше рана, която би могла да бъде направена от имплантиран в

тялото ѝ лъчамет. Вътре в себе си обаче Кикаха беше уверен, че подробният оглед на тялото би разкрил малка дупчица някъде. При това може би дори и в бронята, защото Звънаря беше облечен в плетена ризница, защитна престилка и носеше коничен шлем.

Не беше удобно да оглежда трупа му и да ѝ разкрива, че има подозрения по отношение на нея. Затова просто я последва до летателния апарат, двете части от който продължаваха да висят във въздуха на една-две стъпки над земята. Във всяка от тях имаше по един убит Звънар, а в предната секция, сгъшен под овъглената маса, беше свещенослужителят-тишкетмоак, който изпълняваше ролята на преводач. Кикаха издърпа телата и огледа вътрешността на самолета. Виждаха се четири редици от по две седалки, разделени от тясна пътека по средата. Първите две седалки явно бяха предназначени за пилота и неговия помощник или навигатор. Контролното табло беше отрупано от индикатори и превключватели за управление. Всички бяха маркирани с някакви йероглифи, за които Анана му каза, че били от класическото писмо на Повелителите и рядко се използвали.

— Този летателен апарат е донесен от моя дворец — допълни тя. — Имах четири. Предполагам, че Звънарите са разглобили и телепортирали и четирите.

После обясни, че двете реещи се във въздуха секции не бяха паднали на земята, защото носещата конструкция се зарежда с гравитони, докато апаратът не лети. Цялото управление се намирало в предната част, а тя можела да се използва за летене и самостоятелно. Задната част щяла да остане да виси още известно време. После, с отслабване на полето, тя бавно щяла да се спусне на земята.

— Жалко ще бъде да оставим задния бластер просто така и да рискуваме да попадне в нечий ръце — подхвърли Кикаха. — Освен това разполагаме само с два ръчни лъчмета — останалите ти самата унищожих докато стреляше по екипажа. Да го вземем с нас.

— А къде отиваме? — попита тя.

— При Подарж — кралицата-харпия на зелените орлици. Тя е единственият полезен съюзник, за който се сещам в момента. Мисля, че ако успея да я разубедя да не ни убива, докато проведем разговора си с нея, тя може да се съгласи да ни помогне.

Той се качи отзад и извади някакви инструменти от едно скрито отделение. Започна да демонтира големия бластер от носача, но

изведнъж спря. Ухили се и се обърна към Анана:

— Не знаеш с какво нетърпение очаквам да видя твоето изражение и на Подарж! Ще бъде все едно, че се оглеждате в огледало.

Тя не му отговори. Беше се захванала да нареже на парчета най-апетитните част от тялото на малко бизонче. По-късно щяха да отнесат месото до някой извор и да го сготвят. И двамата бяха толкова гладни, че усещаха стомасите си като подивели животни, които поглъщаха телата им. И трябваше да ги нахранят, за да не погълне плътта им самата себе си.

Макар да бяха толкова изморени, че едва мърдаха ръце и крака, Кикаха настоя да отлетят веднага след като се нахранят. Искаше да стигнат до най-близката планина. Там можеха да скрият самолета в пещера или под някой скален корниз и да се наспят. Беше крайно опасно да останат на открито сред прерията. Ако Звънарите наистина бяха прехвърлили и другите самолети, те можеха да предприемат издирване на изчезналите си другари. Или най-малкото можеха да опитат да се свържат с тях.

Анана се съгласи, че е прав и почти веднага след това заспа. Кикаха вече беше научил от нея как да управлява апарата, така че го насочи към планините с най-високата възможна скорост. Въздушното течение не му пречеше благодарение на прозрачния капак, но все пак нахлуваше през зейналата задна част, виеше и дърпаше дрехите му. Поне му пречеше да заспи.

[1] така наричат в САЩ жителите на щата Индиана — Бел.пр. ↑

Стигнаха до планините точно когато слънцето се готвеше да се скрие зад монолита. Наложих се да обикалят близо петнайсет минути, преди Кикаха да намери онова, което търсеше. Беше недълбока пещера, разположена на две хиляди стъпки височина върху лицето на отвесна стена. Високият ѝ отвор позволи на Кикаха да вкара на заден ход летателния апарат в пещерата. После той изключи пулта за управление, легна на пътеката между седалките и пропадна в небитието.

Но въпреки пълното си изтощение и независимо от чувството за сигурност, което пещерата създаваше, той не заспа дълбоко — струваше му се, че се рее над повърхността на подсъзнанието. Спа неспокойно, стряскаше се често и му се явяваха най-различни сънища. Въпреки всичко, изглежда беше спал по-добре, отколкото му се бе струвало, защото когато се събуди, слънцето беше изминало четвърт от пътя си по небосклона.

Закуси със бизонско месо с няколко кръгли сухари, които намери в отделение под една от седалките. Понеже това бе единствената храна в самолета, на която се бяха натъкнали, налагаше се изводът, че летателните апарати действат базирани не много далече от мястото, където се бе разиграла историята със стадото бизони. Макар да бе възможно и друго обяснение.

Защото ако имаше нещо сигурно в двата свята, които Кикаха познаваше, това бе чувството на несигурност.

Когато Анана се събуди, тя установи, че спътникът ѝ вече беше закусил, беше пропъдил схващането на мускулите си с енергични упражнения, и беше измил лицето и ръцете си. Понеже предишната нощ се бяха къпали в лагера, външният му вид бе достатъчно представителен. Бръсненето не беше проблем за него, понеже малко преди да се раздели с хроваките бе използвал средство, подарено му от Улф, което потискаше растежа на брадата в продължение на месеци. Действието му можеше да бъде неутрализирано във всеки момент чрез

използване на друг препарат, ако се налагаше да си пусне спешно брада, но той бе останал скрит в една колиба в селището на хроваките.

Анана имаше способността да се събужда, изглеждайки готова за прием. Оплака се обаче от лошия дъх в устата си. Дразнеше се също и от невъзможността да облекчи естествените си нужди на скрито.

Кикаха сви рамене и заяви, че една жена на десет хиляди години отдавна би трябвало да се е издигнала над подобни човешки задръжки. Тя не реагира гневно, а само го попита:

— Сега ли излитаме? Или днес е ден за почивка?

Изненада го, че му бе отстъпила ролята на водач. Не това можеше да се очаква от един Повелител. Но тя очевидно притежаваше способност да се адаптира към обстоятелствата, която бе свързана с трезвата ѝ оценка за нещата. Беше разбрала, че това е неговият свят и той го познава много по-добре от нея. Освен това сигурно беше оценила и огромният му потенциал за оцеляване. Истинските ѝ чувства към него не бяха така очевидни. Държеше се до него заради самата себе си и сигурно би го изоставила в момента, когато компанията му се превърнеше от предимство в недостатък — отношение, което в известни граници той одобряваше. Поне до момента двамата бяха действали заедно в добър синхрон. Е, хармонията им не можеше да се нарече идеална, понеже тя ясно бе показала, че няма да му позволи да се люби с нея.

— Цялото ми същество жадува за почивка — обяви той. — Но ми се струва, че ще се чувстваме по-добре, ако почиваме сред хроваките. Има една пещера край селището им, в която можем да скрием това чудо — той посочи летателния апарат. — А докато сме сред тях, ще мога да проведа някои разговори. Ако те се съгласят, бих желал да ги използвам срещу Звънарите. От друга страна не виждам как биха могли да ми откажат. Те обожават сраженията.

Малко по-късно Анана обърна внимание на един индикатор, примигващ върху пулта за управление.

— Викат този самолет от друг, а може би и от щаба им в двореца на Джадауин — поясни тя. Сигурно са обезпокоени, че екипажът не се обажда.

— Бих опитал да ги заблудя като им отговоря, но не владее езика на Повелителите достатъчно добре — каза Кикаха. — А ако опиташ ти, мисля че те няма да приемат глас на жена. Нека си мига. Има обаче

нещо друго, което ме притеснява: разполагат ли Звънарите със средство да открият къде се намира този самолет?

— Това може да стане възможно само ако ние предадем някакво съобщение в продължение на няколко минути. Или ако апаратът се окаже в зоната на пряката видимост. Тези машини са мои и аз съм ги екипирала с някои защитни средства, но на тях не бива абсолютно да се разчита.

— Да, но да не забравяме, че те разполагат с ресурсите на четири дворци: на Улф, твоя, на Нимстоул и на Джудубра. Кой знае дали не са монтирали нещо тайно на самолетите.

Тя изтъкна, че дори това да е възможно, те не са го направили с този самолет. После се прозя и се приготви да подремне. Кикаха възмутено извика, че беше спала цели дванайсет часа и че е крайно време да си размърда красивия задник. И ще ако искат да оцелеят, се налага да си обират парцалите, продължавайки и с други земни клишета.

Тя призна, че е прав. Сговорчивостта ѝ го изненада, но не притъпи бдителността му. Анана седна на пилотската седалка, пристегна се с колана, и обяви, че е готова.

Машината се измъкна от пещерата и се отправи успоредно на отвесната скала в посока към ръба на това ниво, придържайки се на няколко метра над неравния терен на местността. Летяха близо два часа, преди да оставят зад себе си планинския масив и да стигнат до периферията на монолита, върху който бе разположено нивото на Америндия. Пропастта под краката им се спускаше на сто хиляди стъпки. В основата на монолита се намираше Океанос, който всъщност беше не океан, а само море с пръстеновидна форма, което никъде не ставаше по-широко от триста мили и в центъра на което се издигаше монолита.

От другата страна на Океанос — добре видима от тази височина — се различаваше ивица земя, опасваща дъното на тази планета. Ивицата беше широка към петдесетина мили, но от ръба на монолита изглеждаше тънка като косъм. Там, сред пицната зеленина, живееха хора, получовешки създания и митични зверове. Много от тях бяха продукт на биолобораториите на Джадауин и всички дължаха дълголетието и младостта си на него. Сред тях можеха да се открият сирени и тритони, сатири с кози нозе и рога, космати фавни, малки

кентаври и ред други същества, които Джадаун бе направил да приличат на онези от гръцката митология. Ивицата земя представляваше умален модел на Райската градина с някои извънземни, дори извънвселенски, допълнения.

Отвъд края на Градината се намираше ръба на дъното на света. Кикаха беше слизал до него няколко пъти по време на „ваканциите си“ и веднъж когато го бяха преследвали ужасните гуорли^[1], които искаха да го убият, за да вземат от него Рога на Шамбаримен. Така че той бе поглеждал през ръба, изпитвайки тръпката на страха. Зелената бездна — защото под планетата не се виждаше абсолютно нищо — на небето, предизвикваше в него усещането, че ще пада вечно в нея, ако по някакъв начин се изпусне.

Кикаха й разказа за преживелиците си и допълни:

— Бихме могли да се скрием там за дълго. Мястото е страхотно: няма войни, няма дори кръвопролития, ако се изключи някой друг случайно разкъраван нос. Обстановката предразполага към търсене на удоволствия, без никакъв интелектуализъм, което за щастие омръзва след няколко седмици, освен ако не се запиеш или не преминеш на наркотици. Но Звънарите ще стигнат и до там. И когато го направят, те ще са станали много по-силни.

— Можеш да си напълно сигурен, че ще бъде точно така — увери го тя. — Вече са започнали изработването на нови Звънари. Предполагам, че са намерили необходимите за това съоръжения в един от дворците. Не в моя, но...

— Улф разполага с всичко необходимо — отвърна той. — Но дори при това положение, необходими са минимум десетина години, за да съзрее един Звънар и да получи минимума знания, необходими му да заеме място в тяхното общество, нали? Междувременно Звънарите си остават все онези петдесет. Всъщност исках да кажа вече четиридесет и шест.

— Шест или четиридесет и шест, те няма да се спрат, докато не заловят нас, тримата Повелители, и не ни убият. Съмнявам се, че преди това ще предприемат нахлуване и в други вселени. Сгацили са ни в този свят и ще ни преследват, докато не ни довършат.

— Или не ги довършим ние — подхвърли Кикаха.

Тя се усмихна и отговори:

— Точно това харесвам в теб. Бих искала да беше Повелител. Тогава...

Той не настоя да чуе какво бе имала предвид. Вместо това, започна да ѝ дава указания за спускане покрай стената на монолита. Докато се снижаваха видяха, че привидно гладката му повърхност е начупена, набраздена и доста разнообразна на много места. Виждаха се корнизи и издатини, които предоставяха пътеки за минаване на множество познати, както и на доста странни същества. Понякога минаваха покрай пукнатини, които се разширяваха в относително големи долини. Из тях бълбукаха ручеи, водопади се хвърляха през отвори в стената, а веднъж се натъкнаха на широка половин миля река, която с рев се изтръгваше пред отвора на широка пещера, за да полети към морето, намиращо се на седемдесет и пет хиляди стъпки под тях.

Кикаха обясни, че общата повърхност на сушата по всички нива на тази планета, която всъщност представляваше хоризонталната площ на върховете на монолитите, е равна на водната площ на Земята. Към това число можеше да се добави и обитаемата площ по стените на монолитите, която в никакъв случай не беше незначителна и вероятно се приближаваше до площта на земния континент Африка. Нещо повече, съществуваша необятни подземни територии, безкрайни свързани една с друга пещери, които се простираха незнайно докъде. И в които живееха различни народи, животни и растения, пригодили се към подземния начин на живот.

— И когато си представиш всичко това, и осмислиш факта, че тук няма нито безводни пустини, нито вечно заледени полярни области, ще разбереш, че обитаемата площ на цялата тази планета е четирикратно по-голяма от тази на Земята.

Анана отговори, че е била на Земята само веднъж и за кратко и не може да си спомни точните ѝ размери. Но планетата в собствената ѝ вселена била горе-долу с размерите на Земята.

— Повярвай ми — продължи Кикаха, — това място е наистина необозримо. От двайсет и три години съм тук и не съм спрял да пътувам, но съм видял само една малка част. Колко много още ми предстои да видя. Ако оживея, разбира се.

Машината им се бе спуснала доста бързо и сега те се носеха на три стъпки над повърхността на Океанос. Прибойт се разбиваше на бяла пяна в рифовете или директно в каменната твърд на монолита.

Кикаха искаше да се увери, че морето тук е достатъчно дълбоко. Той накара Анана да насочи летателния апарат на две мили навътре. Там изхвърли четирите камбановидни тела във вълните. Водата беше кристално чиста, а ъгълът, под който падаха слънчевите лъчи, беше точно какъвто им трябваше. Телата се виждаха дълго, преди да се скрият в тъмните дълбини. Те пропаднаха през рибно ято, блеснало с всички цветове на дъгата, после се спуснаха и покрай един гигантски октопод на бели и пурпурни ивици, който протегна пипало, докосвайки една от камбаните в пътя ѝ надолу.

Всъщност изхвърлянето на камбаните не беше необходимо, понеже те бяха празни. Но Анана не можеше да се чувства спокойно, докато не се увереше, че те се намират извън досега на разумни същества.

— Четири по-малко. Остават още четиридесет и шест — проговори Кикаха. — Сега да потеглим към селището на хроваките, хората-мечки. Моят народ.

Самолетът прелетя по обиколката на основата на монолита в продължение на седемстотин мили. После Кикаха пое управлението му в ръцете си. Той пое нагоре и десет минути по-късно те се бяха издигнали в дълбоката дванайсет мили бездна покрай на монолита до ръба на нивото на Американдия. Последва един час на предпазливо промъкване през долини и проходи в планините и още половин час на въздушно разузнаване, след което се озоваха над малък хълм, върху който беше селището на хроваките.

В този момент Кикаха се почувства сякаш някой беше пронизал мозъка му с копие. Високите изострени колове, които образуваха защитната стена на селището, бяха изчезнали. Тук-там сред пепелта се виждаха обгорели останки.

Голямата V-образна зала за съвета на старейшините, постройката, в която живееха воините-ергени, мечите бърлоги, конюшната, склада за зърно, пушалнята, дървените колиби... всичко това го нямаше. Или по-скоро беше останала само сивата пепел на пълното опустошение.

Макар предишната нощ да бе валило, тук-там из руините се издигаха тънички струйки дим.

Склонът на хълма беше осеян с разпръснатите овъглени трупове на жени и деца, сред които можеха да се различат по-тъмните останки

на няколко мечки и кучета. Всички те явно бяха намерили смъртта си, докато се бяха опитвали да избягат.

Нямаше никакво съмнение, че това е дело на Звънарите. Но как бяха успели те да го свържат именно с хроваките?

Агонизиращите му мисли се движеха едва-едва. Накрая той си спомни, че тишкетмоаките знаеха, че е член на племето хроваки. Но те нямаха дори приблизителна представа къде се намира то. Войните-хроваки винаги пътуваха поне по двеста мили, преди да излязат на Големия търговски път. Тук те изчакваха минаването на някой от многобройните тишкетмоакски кервани. И макар хората-мечки да бяха големи приказливци, те не биха разкрили местоположението на тяхното село.

Разбира се, не биваше да се забравят старите врагове на хората-мечки, и може би Звънарите бяха получили необходимата им информация от тях. Освен това в двореца на Улф съществуваха филми на селището и на Кикаха, заснети от Улф и оставени на съхранение някъде там. Кой знае, може би Звънарите се бяха натъкнали на тези свидетелства и така бяха намерили хроваките, още повече, че един от филмите започваше с кадър на карта, върху която бе указано местоположението на тяхното село.

Но защо е било опожарено селото и всички в него? Какво можеше да донесе на Звънарите този акт на безсмислена жестокост?

Той зададе на Анана тези въпроси с треперещ глас. Тя му отговори със съчувствие и ако не беше толкова съкрушен, той сигурно би изпитал удоволствие от начина, по който тя реагира.

— Звънарите не са направили това, движени от обикновена отмъстителност — започна тя. — Те са студени и чужди на нас създавания. Трябва да помниш, че макар да са творения на човешки същества — Кикаха бе толкова замаян, че не обърна внимание как тя идентифицира Повелителите с човеци — и да са били отгледани и обучени от хората, те по същество си остават механична форма на живот. Имат съзнание, естествено, което ги издига над обикновените машини. Но са от метал. Жестокостта им е равна на жестокостта на създалите ги хора. Разликата е в това, че тяхната жестокост е студена и механична. И че я използват само когато могат да получат чрез нея нещо, което им е необходимо. Те познават страстта в смисъла на сексуално желание, когато се прехвърлят в тялото на мъж или жена,

точно така както чувстват глад, когато тялото на реципиента им е гладно... Но не са способни на ирационалната отмъстителност, характерна на човека. И следователно не са в състояние да ликвидират цяло племе, просто защото ти го обичаш. Не, трябва да има по-основателна причина — най-малко по-основателна за тях самите, — за да постъпят така.

— Може би са искали да се уверят, че не се крия тук — предположи той. — Щяха да постъпят по-умно да изчакат да се появя и едва тогава да предприемат атаката.

Звънарите може би се бяха скрили някъде в планината, откъдето биха могли да наблюдават всичко. Затова Кикаха настоя да огледат внимателно околността, преди да се доближат до селото. Но ако Звънарите бяха тук те се бяха скрили много добре. Всъщност датчикът на инфрачервено излъчване, монтиран на самолета, не им показва нищо друго освен малки гризачи и птици. Това можеше също да означава, че Звънарите са скрити зад нещо солидно, но в този случай и те не можеха да наблюдават какво правят онези, които им трябваха.

Доста по-вероятно бе обаче след унищожаването на селото летателният апарат на Звънарите да бе огледал околността и след като не бе успял да открие следите им да бе отлетял.

— Аз поемам пилотирането — тихо се обади Анана. — Ти ми разкажи как се стига до Подарж.

Той съзнаваше, че реакциите му са все още доста притъпени, за да оцени нейните действия в правилната им светлина. Това щеше да дойде по-късно.

Затова ѝ каза само да потегли към периферията на нивото и там да се спусне на петдесетина хиляди стъпки. След това трябваше да започне обиколка на тази височина в западна посока с ниска скорост, докато не ѝ кажеше да спре.

Пътешествието мина в тишина, ако се изключеше воя на вятъра в отвора зад гърба им. Той проговори отново едва когато машината спря под огромен надвиснал скален корниз.

— Бих могъл да погребя телата им — каза той, — но това щеше да ми отнеме прекалено много време. Звънарите можеха да се върнат да проверят просто ей така.

— Ти все още мислиш за тях — прошепна тя изумена. — Искам да кажа, притесняваш се, че не си попречил на лешоядите да изкълват

трупове им? Недей! Те са мъртви и ти вече нищо не можеш да направиш за тях.

— Ти не разбираш — въздъхна той. — Когато ги нарекох „моя народ“ аз исках да кажа точно това. Обичах ги и те ме обичаха. Когато ги срещнах за пръв, сториха ми се странни. Аз бях един младеж, израсъл в средата на двайсетия век в американския Среден запад, при това в друга вселена. Те от своя страна бяха надследници на американски индианци, прехвърлени в тази вселена преди двайсетина хиляди години. Ще ти кажа, че привичките на индианеца са чужди, дори непонятни на белия американец. Но аз лесно се адаптирам. Научих всичко за тях и донякъде дори свикнах да мисля като тях. Чувствах се удобно сред тях, както и те в моята компания. Станах Кикаха — Хитреца — човекът, който е непредсказуем. Техният кикаха, страшилище за враговете на хората-мечки... Онова село беше моят дом, те бяха моите приятели — най-добрите приятели, които някога съм имал, — а освен това имах и две хубави и любими жени. Без деца, макар Аудиуиша да си мислеше, че може да е бременна. Вярно е, че се представях за друг на другите нива, особено като преследвания от закона барон Хорст фон Хорстман. Но вече бях започнал да забравям за това... толкова време не съм бил в Драхеланд... Хроваките са моят народ, дявол да го вземе! Аз ги обичах и те ме обичаха!

И той се разплака. Риданията му се изтръгваха болезнено през свитото на топка гърло и дълго след като спря, той продължаваше да усеща някаква дълбоко стаена болка. Не смееше да се помръдне от страх, че тя ще се усили. Но накрая Анана прочисти гърлото си и неспокойно се размърда.

И тогава той каза:

— Добре. Сега съм по-добре. Спусни самолета на онзи корниз. Входът на пещерата на Подарж е на десетина мили на запад. Винаги е опасно да се приближиш до него, особено през нощта. Единственият път когато съм бил вътре беше преди две-три години. Тогава двамата с Улф едва успяхме да уговорим Подарж да ни пусне. — После се ухили и допълни: — Цената, която заплатих, беше да се любя с нея. Сигурно и другите пленници е трябвало да правят това, но са се проваляли, защото са били прекалено изплашени или отвратени, а може би и двете едновременно. Когато я разочаровали Подарж с лекота ги разкъсвала с огромните си нокти. — Той се позамисли и след малко завърши: —

Така че, Анана, по един своеобразен начин, аз вече съм се любил с теб. Или най-малкото съм го правил с нещо... нека да е жена, която има твоето лице.

— Сигурно ти става по-добре — отбеляза тя, — когато говориш по този начин.

— Е, не разбираш ли, че исках да се пошегувам и да поговоря за неща, намиращи се далече от смъртта?

Тя кимна, но не каза нищо. Той също млъкна и то за дълго. Хапнаха студено месо и сухари, защото предпазливостта изискваше да не палят огън. Светлината му можеше да привлече Звънарите или зелените орли. Както и много други живи същества, които лазеха из скалите.

[1] тази история е разказана в първата книга „Създател на вселени“ — Бел.пр. ↑

Нощта мина без произшествия, макар от време на време да ги стряскаха резове, писъци, мучене, свирукане, ръмжене, мляскане... за щастие всичко в далечината.

Закусиха и потеглиха с летателния апарат плътно покрай отвесната скала. Кикаха видя една орлица да кръжи над морето. Насочи самолета към нея, надявайки се тя да не избяга и да не ги атакува. Но каквито и емоции да бе изживяла, любопитството ѝ надви. Тя обиколи машината, която остана неподвижна. Изведнъж орлицата се спусна остро покрай тях с писъка „Кикаха-а-а!“ и полетя надолу в бездната. Беше очаквал да полети с всички сили към пещерата на Подарж. Вместо това, държейки се с всичката характерна само за жените непоследователност — и той сподели това с Анана, — тя отново се издигна към тях. Кикаха показва със знак, че ще кацне на една издатина, където би искал да разговаря с нея.

Тя може би беше решила, че това ще ѝ даде шанса да го атакува. Кацна до машината, предизвиквайки малка вихрушка с могъщите си криле и извиси над него заплашително извития си жълт клюн, разглеждайки го с блестящите си черни очи. Кикаха беше издърпал назад капака на кабината, но държеше без да го крие лъчемета в ръка. Тя го видя и отстъпи назад.

— Подарж? — изграчи орлицата, но не каза нищо повече по отношение на Анана.

Кикаха не можеше да различава орлиците една от друга. Тя обаче явно си спомняше времето, когато двамата с Улф бяха чакали затворени в клетка да бъде решена съдбата им, както и по-късно, когато цяла армия орли беше атакувала двореца на Улф, издигнат на върха на най-високия монолит, в най-високата точка на планетата.

— Аз съм Тивеста — изгъгни повторно тя с характерния за орлиците папагалски изговор. — Какво правиш тук, Хитрецо? Не знаеш ли, че Подарж те е осъдила на смърт? И на мъчения преди смъртта, ако бъде възможно?

— Щом е така, защо не се опиташ да ме убиеш? — попита той спокойно.

— Защото Подарж научи от Девиванира, че си я освободил заедно с Антиопа от клетката им в града на тишкетмоаките. И защото знае, че в Таланак става нещо много странно, но още не е разбрала какво точно. Така че временно те помилва — това не се отнася до Джадаун-Улф — докато не разбере каква е истината. Заповедите ѝ са да те съпроводим при нея, ако се появиш и помолиш за аудиенция. Но аз ще бъда откровена с теб, Кикаха, и ще те предупредя, че влезеш ли в пещерата, може и да не излезеш от нея!

— Аз не моля за аудиенция — отвърна той. — И ако вляза, ще направя това с този апарат и напълно въоръжен. Предай на Подарж това! Но също ѝ кажи, че ако иска да си отмъсти на тишкетмоаките за това, че са убили и пленили много от нейните питомци, то аз мога да ѝ помогна. Кажи ѝ още, че всички сме заплашени от чудовищно зло. Макар тя да не е пряко застрашена... засега! Но и това ще стане. Защото ще дойде миг, в който то ще затвори студените си пръсти върху нея и нейните орлета... в самите им гнезда. Аз сам ще ѝ разкажа подробностите, когато... и ако се видя с нея.

Тивеста обеща да повтори казаното и отлети. Изминаха няколко часа. Кикаха започна да става видимо неспокоен. Сподели с Анана, че Подарж е толкова нерационално импулсивна, че е в състояние да действа срещу собствените си интереси. Призна, че не би се изненадал, ако цяло ято зелени орли се стоварят върху главите им, незабележими до последния миг в зеленото небе.

Но се появи само една от птиците. Тивеста му съобщи, че той трябва да отиде с летателния си апарат и да доведе със себе си самката. Разрешавало му се да вземе всички оръжия, които притежавал, защото те нямало да му помогнат, ако се опитал да изиграе или излъже Подарж. Кикаха преведе съобщението на Анана, защото разговорът се водеше на изроден диалект на микенски — езикът, на който бяха говорили Одисей, Агамемнон и Елена.

— Самката ли! — избухна Анана и презрително добави: — Питам се дали тази воняща птица е в състояние да разпознае Повелител, ако се срещне с него!

— Явно не — отвърна ѝ той. — Не забравяй, че все пак изглеждаш неразличима от обикновените хора. Освен това вие можете

да се размножавате с хората, така че за мен сте като хора, макар и произходът ви да е различен. Всъщност можете ли? Улф има някои доста интересни теории по този въпрос.

Но тя измърмори нещо оскърбително на езика на Повелителите. Кикаха насочи носа на самолета нагоре и последва Тивеста до входа на пещерата, където Подарж беше устроила дома си преди близо петстотин години. Тя бе избрала мястото много добре. Скалата над отвора се издигаше под наклон в продължение на няколко хиляди стъпки и беше огледално гладка. Точно пред входа имаше широк перваз, който позволяваше приближаването до пещерата да става само от една посока. Но пътят беше под непрекъснатата зорка охрана на близо четиридесет орлици. Беше абсолютно невъзможно за което и да било живо същество да изпълзи нагоре или да се спусне надолу по скалата, започваща от отвора на входа. Една армия от готови на всичко мъже би могла да се спусне по въжета отгоре, но хората щяха да останат изложени на свирепата атака на орлиците.

Самият вход представляваше кръгъл отвор в скалата с диаметър към десетина стъпки. През него се влизаше в дълъг извит коридор, издълбан след векове старателно полиране.

Летателният им апарат беше изтеглен по коридора с много усилия. Петдесет метра по-навътре коридорът излизаше в огромна пещера. Тя бе осветена от факли и някакви запалени странни растения, които тлееха с бяла светлина. Те висяха с хиляди от тавана и по стените, впили корените си дълбоко и в най-малките пукнатини.

Проникващ незнайно откъде пресен въздух погали Кикаха по бузата.

Огромната крипта изглеждаше както я бе запомнил, с разликата, че сега в нея имаше повече ред. Явно Подарж бе отделила известно време, за да сложи ред в къщата си. Боклуците по пода бяха изхвърлени, а стотиците сандъци и ковчезета, натъпкани със скъпоценни камъни и *objets d'art*^[1], със златни и сребърни монети, и най-различни други съкровища, бяха изтеглени и подредени покрай стените.

Подредени в две редици орли образуваха шпалир за тегления самолет. Шпалирът прекосяваше петдесет метра от каменния под и свършваше, опирайки в каменен пиедестал. Пиедесталът на свой ред бе десет стъпки висок и достъпът до горната му част ставаше по

стълбище, изработено от кварцови блокове. Старият, издълбан в камъка стол, отсъстваше. На негово място, в центъра на площадката, бе поставен огромен трон от злато, инкрустиран с диаманти и изработен във формата на птица-феникс с разперени криле. Тронът не можеше да бъде сбъркан: той беше принадлежал на Радамантий от Атлантида — владетелят на предпоследното ниво на планетата. Подарж му го бе отнела по време на нападение над столицата преди близо четиристотин години. Сега Радамантий вече го нямаше, почти нито един атлант не бе останал жив, и величественият град бе разрушен. А плановете на Улф за реколониизирането на тази земя бяха провалени от появата на Черните звънари и собственото му загадъчно изчезване.

Подарж седеше на края на трона. Тялото ѝ бе като на харпия, както Улф (тогава Джадаун) си го бе представял преди 3200 години. Краката бяха тънки и птичи, но все пак по-дебели от краката на щраус, за да могат да поемат голямата тежест на тялото. Долната ѝ част също бе птича: покрита със зелени пера и завършваща с издължена опашка. Но горната половина бе като на жена с великолепно бели гърди, изваяна бяла шия и изумително красиво лице. Косата ѝ бе дълга и гарвановочерна. В очите ѝ гореше пламъка на лудостта. Нямаше ръце — вместо тях имаше криле, много дълги и широки криле, покрити със зелени и аленочервени пера.

Подарж се обърна към Кикаха с плътен, малко пресипнал глас:

— Спри въздушната си кола там! Не я приближавай повече!

Кикаха поиска разрешение да излезе от машината и да се приближи до основата на пиедестала. Тя му разреши. Разреши и на Анана да го придружи и самата тя се отправи с едва доловимо поклатане в походката до горния край на стълбището. Загледа се със широко разтворени очи в лицето на Анана.

— Двукрака жено, и ти ли си творение на Джадаун? Той ти е дал лице като моето!

Анана знаеше, че става дума точно за обратното и гордостта ѝ беше жестоко наранена. Но не можеше да си позволи да бъде глупаво арогантна. Затова просто отговори:

— Мисля, че е така. Не знам нищо за собствения си произход. Знаем само, че ме има. От около петдесетина години.

— Горкото дете! Значи си играчка на чудовището Улф! Как успя да му се изплъзнеш? Да не би да ти се е наситил и да те е пуснал на

свобода в този лош свят, за да посрещнеш съдбата си?

— Не знам — отвърна Анана. — Може и да е така. Кикаха счита, че Улф е проявил милост, изтривайки част от паметта ми, така че да не си спомням нито за него, нито за живота си в двореца му, ако наистина съм живяла там.

Кикаха се възхити на историята ѝ. Тази жена беше също толкова изобретателна лъжкиня като него. И тогава през главата му се стрелна мисълта „О! О! О! Тя сбърка! Преди петдесет години Джадаун не е могъл да бъде в своя дворец на тази планета, нито дори в тази вселена. Бил е един загубил паметта си американски младеж, осиновен от семейство, носещо фамилията Улф. Повелител в двореца тогава беше Аруор!“

Това едва ли може да има някакво значение, опита се да се успокои той. След като Анана твърдеше, че е загубила паметта си, то тя не можеше да знае кой е бил тогавашният Повелител.

Но Подарж не се бе замислила за тези неща. Тя се обърна отново към Кикаха:

— Девиванира ми каза, че си ги освободил заедно с Антиопа от клетка в зоопарка на Таланак.

— Каза ли също, че се опита да ме убие вместо отплата, че ѝ дарих свободата? — поинтересува се той.

Тя повдигна малко криле и го изгледа гневно.

— Бяха ѝ дадени заповеди! И те нямат нищо общо с благодарността! Нали няма да отречеш, че си дясната ръка на Джадаун, нарекъл се Улф? — После отпусна отново крилете си и се опита да се успокои, но Кикаха не се остави да бъде заблуден. — Междупрочем, къде е Джадаун? Какво става в Таланак? Кои са тези драхеландери?

И Кикаха ѝ разказа. Не спомена нищо за двамата Повелители, и представи нещата така, че да изглежда като че ли Анана е била прехвърлена преди много време в Американдия и е била държана като робиня в Таланак. Подарж ненавиждаше с дива злоба Повелителите. Ако разбереше, че Анана е една от тях и особено ако дори само заподозреше, че е сестра на Улф, тя веднага щеше да разпорежи да бъде убита. А това би поставило Кикаха пред дилема, за разрешаването на която той щеше да разполага само с няколко секунди. Щеше да се наложи да избира между живота, за да се бори срещу Звънарите,

оставяйки Анана да умре, или можеше да подкрепи Анана и сам да намери смъртта си. Това че може би щяха да избият множество орли, преди да загинат сами, не можеше да му послужи за утешение.

А може би, помисли си той, колкото и малко да е вероятно това, ние бихме могли да избягаме. Ако успея бързо да застрелям Подарж и предизвикам суматоха сред орлиците ѝ, и успеем бързо да се качим на самолета, и веднага да пуснем бластерите в действие, може би тогава ще бъдем в състояние да си пробием път с бой!

И в този момент Кикаха разбра, че беше избрал страната на Анана.

— Тогава Джадауин може да е мъртъв — каза Подарж. — Това не ми харесва, защото от години планирам как да го заловя. Аз искам той да остане жив още дълги години, докато страда! И изплаща греховете си! И продължава да ги изплаща!

Подарж се бе изправила на краката си с разперени нокти и бе изкрещяла последните фрази в лицето на Кикаха. Той крадешком прошепна на Анана:

— Оха! Струва ми се, че напълно откачи! Бъди готова за стрелба!

Но Подарж се овладя и започна да крачи неспокойно напред-назад като огромна пленена птица, затворена в клетка. Накрая спря и каза:

— Хитрецо! Защо да помагам в борбата ти срещу враговете на Джадауин? Ако изключим възможността, че може да са ме лишили от удоволствието да получа лично възмездие!

— Защото те са и твои врагове — отговори ѝ той. — Наистина, до момента те са използвали за опитите си само човешки тела. Но не мисли, че Звънарите няма да се сетят и за орлите! Хората са приковани от съдбата върху земята. Какво би могло да се сравни с това да можеш да се прехвърлиш по своя воля в тялото на орел, да се издигнеш високо над планетата, да полетиш към слънцето, да се носиш подобно на божество над пълзящите създания, над градове и домове на хора, да бъдеш недосегаем, но сам да виждаш всичко и да контролираш с поглед хиляди мили с едно завъртане на главата?... Наистина ли вярваш, че Звънарите няма да осъзнаят това? И допускаш ли, че когато това се случи, те ще се замислят дали да пленят орлите ти, Подарж, а кой знае, може би и тебе самата, да ви нахлупят своите камбани и да обладят вашите тела и мозъци за своите цели?... Черните звънари

използват телата на всички живи същества по начина, по който ние хората използваме дрехите. Когато ги износим, ние ги изхвърляме. Така и те ще изхвърлят вас на бунището, макар че това ще ви бъде вече безразлично, защото макар телата ви да са доживели до този момент, вие отдавна ще сте мъртви.

Той поспя. Орлите, извисяващи се над главите му като триметрови колони, се размърдаха неспокойно и издадоха яростен звук дълбоко в гърлата си. Изражението върху лицето на Подарж беше неразгадаемо, но Кикаха беше уверен, че тя трескаво размишлява.

— В момента съществуват само четиридесет и шест Черни звънари — продължи той. — Да, те са могъщи, но не са много. Сега е моментът да се направи необходимото, за да не се превърнат те в далече по-голяма заплаха. Защото те ще изработят заготовки на нови Звънари в лабораториите на Повелителите... бъди сигурна в това. И ще дойде момент, когато Звънарите ще наброяват хиляди, дори милиони, тъй като те ще направят всичко по силите им, за да обезпечат оцеляването на своя вид. И тайната за това се крие в броя им... Да, ще дойде момент, когато Звънарите ще бъдат толкова многочислени и могъщи, че изстреблението им ще бъде немислимо. Тогава те ще правят каквото им се прииска. И ако пожелаят да се насладят на изживяванията в тялото на един зелен орел, те ще го направят, без да ви попитат.

Настана дълбока тишина и след дълго мълчание Подарж проговори:

— Ти се изказа добре, Хитрецо. Знам малко за онова, което става в Таланак, защото моите питомци заловиха няколко тишкетмоаки и ги принудиха да говорят. Не че научихме много. Те например изобщо не са чували за Черните звънари. Но според тях, таланакските жреци твърдели, че императорът им е обладан от зъл демон. От друга страна присъствието на тази летяща машина, както и на още няколко като нея, забелязани от моите орли, говори в подкрепа на твоята версия. Лошо е, че ти не доведе пленени Звънари, за да се убедим лично в съществуването им, а си ги изхвърлил в морето както сам твърдиш.

— Значи не съм толкова умен колкото мисля, че съм — отвърна Кикаха.

— Има и нещо друго, което трябва да се вземе предвид, дори разказът ти да е истина само наполовина или изцяло лъжа —

продължи Подарж. — Става дума за това, че аз от дълго време замислям отмъщение срещу тишкетмоаките, защото те имаха дързостта да убият няколко от орлите ми и да затворят други в клетки като най-прости животни. Започнаха да си го позволяват откакто сегашния им владетел, Куотшамл, седна на престола. Това значи преди три години и оттогава досега той продължава да игнорира древното споразумение между неговия народ и моя. В побърканото си настървение да обогати колекцията в зоопарка, в страстта си да украси музеите с препарираните тела на орлите ми, той подхвана война срещу нас. Предупредих го да престане, а той плени пратениците ми. Той е луд и е обречен!

Подарж продължи да говори. На нея явно ѝ бе омръзнала компанията на орлите и тя жадуваше за посетители, които да донесат интересни новини. И след като Кикаха беше дошъл с може би най-вълнуващите новини, които някога бе чувала, тя искаше да говори и да говори. И го правеше с такова пренебрежение към чувствата на своите гости, каквото само един монарх може да си позволи. Разпореди да донесат храна и пиене и седна при тях край голямата маса. Те бяха доволни, че най-сетне могат да се нахранят както трябва, но след известно време на Анана ѝ се приспа. Кикаха се оживи. Той подхвърли на Анана, че щом ѝ се спи, най-добре е да си легне. Тя се досещаше какво са намеренията му, но не възрази. Стана, отиде при самолета и легна на пода върху постелката, донесена ѝ по нареждане на Подарж.

[1] предмети на изкуството (фр.) — Бел.пр. ↑

Когато се събуди, видя Кикаха да спи до нея. Лицето му ѝ заприлича на лицето на бебе с късия си нос и високата горна устна, но дъхът му миришеше на вино, а от тялото му се долавяше аромат на екзотичен парфюм. Неочаквано той спря да похърква и отвори едното си око. Ухили се и каза:

— Добро утро! Макар да ми се струва, че е по-скоро следобед!

После седна и я потупа по рамото. Тя раздразнено се дръпна от докосването му. Това не му попречи да се усмихне още по-широко.

— Дали само ми се струва или наистина арогантната супержена Анана-лъчезраната, е малко ревнива? Немислимо, нали?

— „Немислимо“ е удивително точна дума — сопна се тя. — Защо би трябвало да ме вълнува? Откъде-накъде?

Той се протегна и прозя.

— Е, на тези въпроси ще трябва сама да си отговориш. В края на краищата, ти си жена, макар да отричаш, че си човек, а ние бяхме в доста близък, почти интимен по мое мнение, контакт. На всичко отгоре аз съм симпатичен, отчаяно смел и велик воин, щом го казвам, макар че само ти повтарям думи, изречени от хиляди. Е, ти не можеш да се противопоставиш на привличането ми, макар да се презираш, затова че си допуснала един леблабий да ти хареса.

— Опитвала ли се е някога жена да те убие? — попита тя.

— О, поне една дузина. Всъщност като си помисля, трябва да призная, че раните, нанесени ми от жени, са ме приближавали повече до смъртта, отколкото всички рани заедно, нанесени ми от великите воители. — Той опипа два белега върху ребрата си: — На два пъти те едва не постигнаха онова, което и най-заклетите ми врагове не могат. При това и двете се кълнях, че ме обичат. Така че не се притеснявай да ме озариш с искрената си открита омраза винаги когато пожелаеш!

— Не те мразя, нито те обичам — изплъзна се тя. — Аз съм Повелителка и съм...

Прекъсна я една орлица, която дойде да им каже, че Подарж желае да разговаря с тях на закуска. Орлицата видимо се обърка, когато Анана заяви, че първо би искала да се изкъпе и после помоли да ѝ донесат козметичните средства, които без съмнение бяха на разположение тук сред толкова много съкровища, нали? Кикаха се поусмихна и каза, че отива при Подарж и ще се опита да извини закъснението ѝ. Орлицата запристъпва пред Анана на несгъващите си крака и я отведе до филигранна тоалетна масичка, отрупана с всичко, което можеше да ѝ бъде необходимо.

Подарж не се ядоса на отсъствието на Анана, понеже я вълнуваха други неща. Тя поздрави Кикаха с думи, от които трябваше да се разбере, че високо го цени и съобщи, че разполага с някои интересни новини. Един орел долетял призори и разказал за огромна флота, придвижваща по реката, наричана от тишкетмоаките с името Петчотакл. Реката била широка и извеждала покрай местността известна като Дърветата на многото сенки.

Имало сто дълги лодки с по петдесет души във всяка. Така флотилията превозвала пет хиляди от Червените бради, които се наричали тюда, или хора. Кикаха спомена, че бил чувал за тях от самите тишкетмоаки, които се оплаквали, че Червените бради все по-често извършвали нападения над пограничните градове и форпостове. И все пак какво смяташе да прави цяла една флотилия с този размер? Не можеше да има никакво съмнение, че тя замисля нападение, а може би обсада, да речем, на Таланак.

Тя каза, че тюда дошли тук от голямото море на запад, зад Святкащата планина. Кикаха призна, че още не е минавал през Святкащата планина, макар отдавна да му се искало да го направи. Но знаел, че става дума за един район хиляда мили дълъг и триста широк. Мислел, че крайбрежието на морето е населено от америндианци, подобно на Равнините.

Не, отговори му Подарж, доволна от това, че можеше да покаже колко много неща са ѝ известни и докъде се простира могъществото ѝ. Не, орлите ѝ докладвали, че преди много, много години онези места наистина били населени с перести шапки (америндианци). Тогава Джадауин докарал от Земята цяло племе високи дългобради светлокожи мъже. Те се установили по източното крайбрежие и построили свои градове и свои кораби. Не след дълго покорили и

асимилирали тъмнокожите там. Първоначално тъмнокожите били използвани като роби, но постепенно получили права като останалите и накрая се слели с расата на тюда, превръщайки се сами в тюда. Езикът им се опростил, оставайки развален диалект на езика на тюда, примесен с множество местни думи и фрази.

Източното крайбрежие се превърнало във федерация под съвместното управление на Бракя (името на този крал означавало Борба) и Саурга (което на свой ред можело да се преведе като Печал). След това избухнала тежка и продължителна гражданска война, в резултат на която Бракя бил принуден да избяга със шепа воители и жените им. Те прекосили Святкащата планина и се заселили по горното течение на реката. С течение на годините ставали все по-многочислени и по-силни, и започнали грабителските си рейдове по границите на тишкетмоаките, като в отделни случаи нападали лодки и дори кервани. Често се сблъскали с полуконете, но не винаги излизали победители в схватките с тях, както вече били навикнали с другите.

Тишкетмоаките изпратили няколко наказателни експедиции, една от която опустошила един от крайречните градове, а другите били разпердушинени без остатък. Изглежда Червените бради най-сетне са решили да се захванат сериозно с народа на Таланак. Войската им била съставена от едри и добре дисциплинирани воители, но те май нямали представа за размерите и отбранителната способност на нацията, срещу която се опълчвали.

— Възможно е — съгласи се Кикаха, — но когато се доберат до Таланак, те ще установят, че отбранителната способност за защитниците му е сведена до минимум. Дотогава ще сме атакували и може би завладели Нефритения град.

Подарж загуби доброто си настроение:

— Първо ще атакуваме Червените бради и ще ги пръснем като врабчета, спасяващи се от ястреб! Няма да им облекчавам нещата!

— А защо да не ги направим свои съюзници? — предложи Кикаха. — Битката срещу Звънарите, тишкетмоаките и драхеландерите няма да бъде от най-лесните, особено ако се отчете, че те ще използват срещу нас летателните си апарати и бластерите. Ще имаме нужда от всяка помощ, която можем да намерим. Затова предлагам да ги

привлечем на наша страна. Ще има достатъчно плячка и убийства за всички... дори предостатъчно!

Подарж скочи от стола и с един замах на крилото си събори всичко, което беше сложено на масата. Великолепните ѝ гърди се вдигаха и спускаха от обзелия я гняв. Тя го гледаше с очи, в чийто поглед липсваха дори следи от разум. Кикаха неволно се сви вътрешно, макар че си наложи да я изгледа спокойно и дори си позволи да довърши мисълта си:

— Да дадем на Червените бради възможността да убият нашите врагове и да загинат за нашата кауза — предложи ѝ той. — Твърдиш, че обичаш орлите си, дори ги наричаш свои питомци. Защо не искаш да запазиш живота на много от тях, като подсилиш редиците им с Червените бради?

Подарж изкрещя в лицето му и изпадна в пристъп на ярост. Той разбра, че е направил сериозна грешка, позволявайки си да не е съгласен с мнението ѝ и по най-малката подробност, но вече беше твърде късно да поправи стореното. Нещо повече, усещаше, че сам губи контрол над разсъдъка си, поддавайки се на изблика на омраза към нея и арогантните и нечовешко жестоки методи на действие.

Наложи си да се овладее, преди да се е озовал там, откъдето никой не се е върнал. И каза:

— Прекланям се пред върховната ти мъдрост, да не споменавам силата и мощта ти, о Подарж! Нека бъде както сама решиш!

Но остана замислен и твърдо убеден, че ще се наложи да говори с нея още веднъж, когато прецени, че тя е готова да се вслуша в гласа на разума.

Първото нещо, което направи след закуската, бе да изведе самолета навън от пещерата и да изкачи с него петдесетте хиляди стъпки до върха на монолита. Там отлетя до билото на планинска верига непосредствено до периферията на монолита. Двамата с Анана останаха седнали, разговаряйки на висок глас за всичко, което се бе случило напоследък, отплесвайки се в описания на входа за пещерата на Подарж. Оставиха радиото включено, така че всяка казана от тях дума се излъчваше. Тя беше настроила различните средства за засичане от разстояние. След няколко часа разговор Анана се престори, че изведнъж е забелязала „пропуска“ с радиото. Тя жестоко сгълча Кикаха за проявената от него тъпота и моментално го изключи.

Но в този момент на един от екраните вече се виждаха отметките на два самолета, приближаващи се към края на монолита откъм центъра на Американдия. И двата се бяха спуснали от върха, върху които се намираше дворецът на Повелителя.

Понеже двата самолета вече ги бяха засекли с инструментите си, те без никакво съмнение щяха да могат да претърсят и околността, където двамата с Анана смятаха да се скрият. Кикаха насочи самолета на максимална скорост през ръба на монолита и надолу. Задържа се пред входа на пещерата докато не видя първия от преследвачите им да се показва над ръба. После се шумугна в пещерата и по тунела, без да обръща внимание на стръженето в стените.

Сега им оставаше само да чакат. Двата стационарни бластера, включително и ръчните, бяха в ноктите на орлите, сновящи недалече. Те имаха задачата да се спуснат изневиделица от зеленото небе, в мига, когато двата летателни апарата застанеха пред входа на пещерата. Звънарите без съмнение щяха да забележат приближаването им, но едва ли щяха да им обърнат някакво внимание. Тяхната основна цел щеше да бъде да унищожат всякакъв живот в тъмнината на пещерата.

На онези в нея не се наложи да чакат дълго. Един орел, понесъл лъчмет в клюна си, долетя, за да рапортува. Звънарите, по трима в самолет, станали лесни жертви благодарение на пълната изненада на атаката. Телата им били изпечени, а летателните апарати висели на място без никакви повреди, с изключение на няколко дупки в тапицерията на седалките и леко разтопен метал тук-там.

Кикаха предложи на Подарж да вкара двата самолета в пещерата. Звънарите разполагаха с поне още един и нищо чудно да го изпратеха да разследва причината за изчезването на другарите им. „Поне един“, защото Нимстоул и Джудубра може би също разполагаха с летателни апарати от някакъв вид.

— До момента унищожихме дванайсет Звънари. Остават още трийсет и осем — отбеляза Кикаха. — Но сега вече разполагаме със средства за придвижване и малко повече огнева мощ.

Двамата с Анана излязоха с техния самолет. Той се прехвърли в един от двата реещи се във въздуха самолети и го вкара вътре, после отново излезе, за да повтори операцията и с другия. Когато ги подредиха един до друг в пещерата, Подарж настоя двамата да я обучат заедно с няколко подбрани от нея орли, как да ги използва. Кикаха

помоли най-напред да им бъдат върнати ръчните лъчемети, както и онези, които бяха свалени от техния самолет. Продължителното колебание на Подарж накара Кикаха да помисли, че тя е решила, че вече няма нужда от тях. Двамата с Анана бяха напълно безпомощни, защото бяха предали собственото си оръжие на орлите, за да обезпечат успеха на общия им план. Той все още разполагаше с ножа си, който бе решил да забие в слънчевото ѝ сплетение, ако тя с нещо покажеше, че възнамерява да даде заповед на питомците си да ги нападнат. Това нямаше да спаси нито един от двамата, но поне щеше да отнеме живота на Подарж.

Харпията обаче накрая разпореди на питомците си да се подчинят. Излъчвателите бяха върнати, а бластерите бяха монтирани обратно на самолета. Но той все още усещаше някакво безпокойство. Подарж надали щеше да му прости, че е приятел на Улф, и щеше с готовност да забрави за всички услуги, които той ѝ направеше. Веднага щом престанеше да ѝ бъде полезен, щеше да престане да бъде и жив. Което можеше да се случи във всеки миг от близкото бъдеще.

Затова когато реши, че е безопасно да говори с Анана, той я предупреди какво може да очаква.

— Мислех си за същото — призна му тя. — Дори да не беше приятел на Джадаун, ти пак би бил в опасност, понеже си ѝ бил любовник. Тя сигурно добре разбира, че въпреки красивото си лице и разкошните гърди, е чудовище и като такава отвращава мъжете, които принуждава да я любят. И това тя не може никому да прости — затова се чувства задължена да убие мъжа, който по нейно убеждение скрито я презира. Аз, на свой ред, също съм в опасност, защото съм жена, и защото тя със сигурност ненавижда всички жени, понеже се чувства пленница на своето тяло. На второ място, аз имам нейното лице, а тя в никакъв случай няма да допусне жена с моето тяло и нейното лице да живее достатъчно дълго, за да успее да се наслаждава на комбинацията. И на трето място, тя е луда! Ужасява ме!

— Ти, една Повелителка, признаваш, че си ужасена! — напомни ѝ той.

— Дори и след десет хиляди години, аз все още се плаша от някои неща. Мъченията са едно от тези неща, а аз съм сигурна, че те ще ме измъчва по най-отвратителен начин... ако има тази възможност. Но има нещо по-важно: безпокоя се за теб!

— За мен ли? — искрено се изненада той. И подхвърли: — За един леблабий?

— Ти не си обикновен човек. Сигурен ли си, че в кръвта ти не тече поне малко от кръвта на Повелителите? Може би си син на Улф?

— О, със сигурност не съм — отвърна ѝ той усмихнато. — Само не ми казвай, че са ти чужди емоциите на обикновените жени! Може би съвсем мъничко не съм ти безразличен, а? Може би аз съвсем, ама съвсем мъничко те привличам с нещо, а? Може би, Боже опази, ти дори ме желаеш? Ами ако — о, каква ужасна мисъл! — се окаже, че ти малко ме обичаш? Да, това последното само при положение, че Повелителите са способни да обичат!

— Ти си луд като своята харпия! — ядоса се тя. — Дори не помисляй, че след като съм склонна да се възхитя на смелостта и способностите ти, аз съм готова и да те призная за равен на мен!

— О, разбира се, че не съм — подигра я той. — Защото ако не бях аз, ти щеше да си мъртва половин дузина пъти, или най-малкото щеше да пициш от болка и отчаяние в някоя килия за мъчения. Чуй ме внимателно какво ще ти кажа сега: когато си готова да признаеш, че не си била права, аз ще ти спестя неудобството. Наречи ме „любими“, това е всичко. Нито ми се извинявай, нито проливай сълзи на разкаяние. Просто ме наречи „любими“. Не мога да ти обещаю, че ще се влюбя в теб, но ще обмисля, запомни, само ще обмисля, възможността да стана твой любовник. Защото ти си страшно привлекателна, поне физически. А аз не бих искал да оскърбя Улф, като отблъсна неговата сестра, макар че от друга страна не си спомням той да е говорил за теб със силно чувство на обич.

Очакваше изблик на ярост. Вместо това, тя се засмя. Но той не беше сигурен дали смехът не ѝ служи само за прикритие.

След това нямаха време за повече разговори. Подарж ги впрегна да обучават орлите ѝ да използват техниката, с която се бяха сдобили. Разпитваше ги непрестанно за Таланак, за местата, където можеше да се очаква най-ожесточена съпротива, за слабите точки на града и така нататък. На нея самата често ѝ се налагаше да дава заповеди и да изслушва доклади. Стотици пратеници отлетяха, за да доведат останалите орли, които щяха да вземат участие в експедицията. Те трябваше да се съберат там, където малкият приток Куакойомл се вливаше в Петчотакл. Тук именно орлите трябваше да причакат

приближаващата флотилия на Червените бради. Имаше много проблеми, които трябваше да намерят своето разрешение. Изхранването на армията ѝ например изискваше специални мерки, които трябваше да бъдат взети предварително. В недалечното минало орлите бяха организирани в армия почти толкова дисциплинирана както една човешка армия. Но по време на атаката на двореца преди няколко години, Подарж беше загубила толкова много от своите най-добри офицери, че възстановяването се бе оказало невъзможно. Както и да е, проблемът с изхранването беше сложен.

Тя отдели известен брой от орлите за ловци. Понеже крайречните области на Великите равнини гъмжаха от дивеч, те можеха да помислят за набавянето на всичката необходима им храна. Това обаче налагаше два на всеки десет орли почти през цялото време да се занимават само с лов.

На четвъртата сутрин Кикаха си позволи отново да влезе в спор. Той ѝ каза, че не е разумно от нейна страна да прахосва огневата си мощ върху войската на Червените бради и че тя трябва да съхрани всичките си ресурси за мястото, където ще бъдат абсолютно необходими — Таланак, — където Звънарите разполагат с оръжия, на които можеха да се противопоставят само подобни.

Нещо повече, дори в този момент тя разполагаше с достатъчно орли, за да разпорежи атака срещу тишкетмоаките. Тяхното изхранване беше достатъчно тежко преди още да са дошли останалите. На всичко отгоре...

Не успя да ѝ каже нищо повече. Харпията му изкрещя да мълчи, ако не иска да му бъдат избодени очите. Каза че е изморена от неговата арогантност и нахалство. Заяви му, че е живял вече достатъчно дълго и че има прекалено високо самочувствие за собствената си хитрост. Каза му, че едва изтърпява Анана, която според нея била възможно най-отблъскващото същество. Провокира го да се опита да избяга от пещерата сега, ако посмее, и каза, че е готова да остави жената да скочи от някоя скала в морето.

Кикаха мълчеше, но това не я успокояваше. Тя продължи да крещи срещу него поне половин час. Накрая неочаквано млъкна. Усмихна му се. Някаква студена струнка трепна в него, кожата му сякаш се сбръчка и му се стори, че част от нея се опитва да се захлупи върху останалата част.

Имаше време когато можеше да се изчакват събития, както имаше време когато те можеха да бъдат предугадени. Кикаха стана от стола се, вдигна близкия до него край на масата, колкото и да бе тежка тя, и я обърна върху Подарж. Харпията изпищя, защото бе притисната помежду масата и стола си. Главата ѝ се подаде над ръба, крилете ѝ безпомощно помръднаха.

Сигурно трябваше да я простреля в главата там и тогава, но не му се стори, че тя представлява непосредствена лична заплаха за него. Но двете орлици на пост представляваха, защото държаха лъчемети в клюновете си. Те обаче трябваше да ги пуснат на пода и да ги хванат с единия си крак, а това даде възможност на Кикаха да простреля едната. Поставен на половин мощност, лъчеметът подпали зелените ѝ криле.

Анана изтегли собствения си лъчемет и лъчът му се кръстоса с този на втората.

Кикаха ѝ извика и се затича към най-близкия самолет. Тя го следваше по петите и когато двамата скочиха по местата си, тя хвана ръчките на големия бластер. Той седна пред пулта за управление и включи двигателите. Летателният апарат се издигна на една стъпка над пода и се стрелна към изхода на тунела. Три орли се опитаха да им блокират пътя с телата си. И три пъти се чува глухи удари, разтърсващи Кикаха. В следващия миг той залитна напред и се удари с гърди в пулта, защото машината се втисна в стеснението непосредствено преди отвора. Той увеличи мощността. Металът изскърца по гранита и апаратът си проби път като шомпол, прочистващ дулото на оръдие.

За миг входът на пещерата беше блокиран от тялото на голяма птица, но после отново се раздаде звукът на глух удар и самолетът се изтръгна под ярката слънчева светлина на петдесет хиляди стъпки над повърхността на морето.

Кикаха потисна желанието да избягат където им видят очите. Той изтегли машината назад и нагоре, следейки тъмния отвор. Както можеше да се очаква, след малко от там изплува тялото на втория самолет, а след него и онзи, в който те бяха дошли тук. Анана разцепи и двата по надлъжната им ос с помощта на бластера, включен на пълна мощност. Машините се разтвориха като черупката на плод и се понесоха надолу сред разсечените тела на орли, превъртайки се във въздуха дълго преди да паднат в синевата на морето далече долу.

Кикаха свали машината на нивото на тунела и насочи на пълна мощност бластера в него. Писъците, които се разнесоха, му подсказаха, че или беше улучил неясно колко орли, или ги бе изплашил за дълго. Помисли си дали да не откърти няколко къса от скалата и да блокира с тях входа за пещерата, но орлите отвън вече започваха да се събират в гъсто ято. Той си пробви път с носа на самолета през тях, а Анана се погрижи да поопърли перата на най-досадните. Не след дълго бяха на свобода и се носеха на пълна скорост към планинския масив, който отделяше края на монолита от Великите равнини.

Той се понесе в бърснешц полет над терена, защото колкото по-ниско летяха, толкова по-малка беше вероятността да бъдат засечени от самолета на Звънарите. Кикаха държеше апарата практически малко над тревата; над заоблени хълмове; над дърветата; над огромните сиви туловища на мастодонти и мамонти; над безбройни стада черни бизони; над дивите коне, над тромавите, изпосталели равнинни камили с изплашени лица; над деветстотин фунтовите гъвкави светлокафяви тела на Felix Atrox — кръвожадният лъв; над дългокраките, подобни на кучета, леопарди; над саблезъбите смилодони и тъповатите рунтави мегатериуми; над ленивци с размерите на слон; над степни вълци, достигащи на височина човешки бой; над високите до двајсет стъпки древни балухитериумми с магарешка глава; над мегацероси — елени с рога, чиито размах достигаше двајсет стъпки; над хилядите разновидности на антилопите, включително такава, която имаше дълъг раздвоен рог, започващ от муцуната ѝ; над глигани-страшилища, извисяващи се на шест стъпки над земята; над внушаващите ужас и разтърсващи земята с походката си бронтотериуми, създадени отново в биологическите лаборатории на Улф и пуснати на свобода из Великите равнини — сиви, дълги до петнайсет и високи към осем стъпки, с голям плосък рог на края на носа; над койоти и лисици, над щраусоподобни птици, патици, гъски, лебеди и чапли, над щъркели, гълъби, лешояди, мишелови, ястреби — над хиляди животински видове, над милиони разновидности на живота... над всички тях се носеше Кикаха, срещайки се за трите часа полет с повече, отколкото бе видял за пет години странстване из тази земя.

Прелетя над няколко лагера на индианци от Равнините. Пронесе се почти докосвайки вигвамите на уингашути, хайхови, такорити и веднъж дори над отряд на дивите коне, заградил от всички страни своите самки, понесли на шейни племенната собственост и съпровождан от малките си, които рязко се впускаха без видима причина като млади жребчета.

Кръвта на Кикаха кипеше при тези гледки. Единствен измежду всички земляни, той имаше шанса да живее в този свят. До момента късметът го бе съпътствал неотклонно и дори да умреше в тази секунда, той не би могъл да каже, че е прахосал живота си. Точно обратното: беше му дадено много повече, отколкото повечето хора бяха получавали и той бе благодарен на това. И въпреки всичко, той възнамеряваше да продължи да живее още дълго. Защото имаше още много места, които си струваше да посети и да изследва, много красиви жени, които заслужаваха да бъдат обичани. И много врагове, с които да си премери силите.

Едновременно с последната мисъл, стрелнала се през главата му, той зърна някакъв странен отряд сред прерията. Намали скоростта и се спусна на четиридесет стъпки над тях. Бяха драхеландери ездаци, съпроводжани от малък кавалерийски отряд тишкетмоаки. А сред тях се виждаха и трима Звънари. Той ясно различаваше сребърните ковчежета, прикрепени към седлата на конете им.

Те дръпнаха юздите на конете си, очевидно мислейки, че летящият над главите им апарат е с екипаж от други Звънари. Кикаха не ги остави дълго да се заблуждават. Той се спусна още и даде възможност на Анана да ги разреже наполовина с лъча. Другите панически препуснаха. Кикаха взе ковчежетата и ги изхвърли над река Петчотакл. Не му беше ясно как бе станало възможно този отряд да се добере на такова разстояние от Таланак, дори да бяха яздили ден и нощ. На всичко отгоре, ездачите идваха от срещуположната посока.

Тогава се сети, че те са били телепортирани направо тук. Спомни си за една врата, скрита в пещера, забутана сред верига ниски, но стръмни скалисти хълмове на петдесетина мили навътре. Насочи самолета нататък и видя онова, което знаеше, че ще види. Звънарите бяха оставили многочислена охрана, за да бъдат сигурни, че Кикаха няма да може да избяга оттук. Той обаче се възползва от изненадата, изби всички и вкара ловко самолета в пещерата. Един Звънар прекосяваше последните няколко метра, отделящи го от вратата, когато Кикаха проби дупка в тялото му.

— Шестнайсет дотук. Остават още трийсет и четири — промърмори Кикаха. — А следващите няколко минути ще донесат края на още много.

— Само не ми казвай, че смяташ да се прехвърлиш през вратата!
— каза тя с опасение.

— Тази врата положително е свързана с вратата в храма на Таланак — отвърна Кикаха. — Но може би трябва да оставим този ход за по-късно, когато ще имаме някакви подкрепления — той не поясни какво имаше предвид и вместо това ѝ нареди да се отърве от трупове. — Известно време няма да ни има. Ако междувременно Звънарите решат да минат насам, те не бива да разберат какво е станало.

Планът на Кикаха имаше шансове за успех, но това зависеше от способността му да убеждава. Двамата отлетяха нагоре срещу течението на реката, докато не пресрещнаха флотилия от много лодки, по две в колона, които се носеха по течението, подпомагани от гребци. Гледката му напомни за корабите на викингите с издяланите на носовете им драконови глави, още повече, че моряците под тях приличаха от това разстояние на скандинавци. Бяха едри и широкоплещести, носеха на главите си шлемове с рога, обути бяха в шалварести панталони, а въоръжението им се състоеше от бойни секири с двойно острие, мечове, копия и кръгли щитове. Повечето от тях бяха боядисали дългите си бради в червено, но сред армията се виждаха и гладко избръснати мъже.

Облак от стрели го пресрещна, когато опита да се снижи. Но той упорито се промъкваше към челната лодка, в която стоеше жрец, облечен в дълга бяла одежда с червена яка. Войниците в лодката бяха изстреляли всичките си стрели, а самолетът летеше малко извън обсега на бойните им секири. Няколко копия полетяха към тях и едно-две дори попаднаха в корпуса, но Кикаха ловко маневрираше така че да не попада пред отвора на помещението под палубата. Той се обърна към жреца на езика на Повелителите и не след дълго крал Бракя се съгласи да разговаря с него чрез посредничеството на жреца. Двамата се срещнаха на брега на реката.

Оказа се, че Бракя има сериозни основания да проявява враждебност. Само преди седмица един летящ апарат бе опожарил няколко града и бе избил немалко млади хора. На всичко отгоре, мародерите приличали на Кикаха. Наложил се Кикаха да обясни подробно ситуацията, което му отне цели два дни. Забавянето се дължеше на необходимостта да обяснява всичко първо на алхсгума,

както тюда наричаха жреците. Но Кикаха се издигна в очите на Бракя, когато жрецът Витрус поясни на краля, че пред него стои не кой да е, а дясната ръка на Алвалдандс — Всемогъщия.

Придвижването на флотилията бе задържано с още един ден, защото вождовете и Витрус бяха прехвърлени със самолета до пещерата, в която се намираше вратата за телепортиране. Кикаха беше преценил, че именно тук трябва отново да изложи подробно плана си. Бракя пожела практическа демонстрация на телепортирането, но Кикаха отказа под предлог, че това само би предупредило Звънарите в Таланак, че вратата е достъпна за враговете им.

Следващите няколко дни Кикаха описа първо най-общо, а после и в подробности, как да бъдат прехвърлени пет хиляди воина през вратата. Големият брой изискваше точно пресмятане на времето, защото и най-дребният пропуск можеше да доведе до смъртта на мнозина от чакащите реда си, ако вратата се задействаше в миг, когато те не са заели правилно мястото си. Но, както изтъкна той, Звънарите и драхеландерите бяха прехвърлили голям брой хора, а това означаваше, че намерението им е осъществимо.

Междувременно беше започнал да се отчайва от непосилната задача, с която се бе нагърбил, беше започнал да губи търпение, но не смееше да го покаже. Подарж вероятно бе повела многочислената си крилата армада на атака срещу Таланак. Ако бе искала да нападне първо Червените бради, досега щеше да го е направила.

Обратно на обзелите го настроения, Бракя и останалите вождове вече изгаряха от желание по-скоро да започнат провеждането на плана му. Ентусиазмът, с който Кикаха им бе описал очакващите ги съкровища на Таланак, ги бе превърнал във фанатични привърженици на каузата му.

Кикаха организира изработването на открито на точен макет на вратата в пещерата и в продължение на три дни и по-голямата част от нощите проведе многократни репетиции на предстоящото прехвърляне на войските. Към края всички бяха изморени и раздразнителни, но за сметка на това повечето детайли бяха изгладени и като че ли всичко мислимо бе отработено.

Бракя прецени, че всички имат нужда от един ден почивка. „Почивка“ в неговите представи представляваше изтъркулването на големи бъчви пиво и някаква действително „огнена вода“ от лодките

на брега, и последващото им изпиване, докато на шишове над огньовете се печеха сърни, бизони, диви коне и мечки. И всичко това съпроводено от много песни, викове, смях, хвалби и няколко по-сериозни спречквания, завършили с тежки наранявания и смъртта на неколцина.

Кикаха склони Анана да остане в тяхната палатка, главно заради Бракя, който без никакво притеснение я бе оглеждал с нескрита похот. И макар досега да не бе предприемал нищо повече освен отправянето на комплименти, граничещи с неприличното (но напълно допустими в обществото на тюда, както поясни жрецът), алкохолът можеше да го освободи от някои задръжки. Това щеше да принуди Кикаха да се бие с него, понеже всички гледаха на Анана като на неговата жена. Всъщност беше се наложило да спят в една палатка именно за да поддържат това впечатление. Тази нощ Кикаха прие предизвикателството на Бракя да се надпиват, понеже щеше да изгуби уважението на околните, ако го отклонеше. Бракя имаше прозрачното намерение да напие Кикаха до безсъзнание и да отиде в палатката при Анана. Той бе с четиридесет фунта по-тежък от Кикаха и се предполагаше, че без никакви проблеми ще издържи по-дълго. Но малко преди заран той рухна на земята за огромно веселие на няколкото Червени бради, които още се държаха на крака.

Късно следобед Кикаха излезе от палатката с глава, която усещаше като след опит да сплете рога в схватка срещу бизон. Бракя се събуди малко по-късно и едва не си скъса междуребрените мускули, надсмивайки се над себе си. Не беше сърдит на Кикаха и когато Анана се присъедини към тях, той я поздрави унило. Кикаха бе доволен от това развитие на нещата, но не искаше да предприемат атаката същия ден, както бе по план. Армията не бе в състояние да се бие дори срещу жени, да не говорим за тренираните врагове, очакващи ги в Таланак.

Бракя разпореда да изтърколят още бъчви пиво и пиянството се развихри с пълна сила. Точно тогава един гарван — птица с размерите на земен плешив орел, съгледвач на Улф — долетя и кацна на клон над главата на Кикаха.

— Привет, Кикаха! — изграчи птицата дрезгаво. — Откога те търся! Улф Повелителя ме изпрати да ти предам, че му се налага да напусне двореца си, защото трябва да отиде в друга вселена. Някой е

отвлякъл неговата Хризеис и той е решен да открие крадеца, да го убие и да си върне жената.

И гарванът продължи с подробното описание на активираните охранителни системи, задействаните врати за телепортиране и препоръки как да влезе и излезе от двореца, ако пожелае. Кикаха уведоми птицата, че всичко се бе променило и ѝ разказа за завземането на двореца от Звънарите. Гарванът не бе особено изненадан от новините. Той вече бе посетил Таланак, защото отнякъде бе научил, че Кикаха се е мяркал там. Беше видял и Звънарите, макар, разбира се, да не знаеше кои са те. Също така бе видял зелените орли на Подарж на път да атакуват Таланак. Те хвърляли огромна сянка, вещаеща черни дни, върху земята и се носели с плясък на крилете, напомнящ за барабаните на Страшния съд. След като го разпита подробно, Кикаха прецени, че армадата се бе стоварила върху Таланак предишния ден.

Той потърси Бракя и му разказа какво бе научил. Целият лагер бе изпаднал в пиянско веселие. Това не попречи на Бракя да издаде заповед: огромни рогове изсвириха сбор, бойни барабани забиха в тревожен ритъм, воините се строиха в клатушкащи се, но отчетливо построени редици. Бракя и вождовете трябваше да се прехвърлят първи заедно с Кикаха и Анана, които носеха със себе си демонтирания голям бластер от самолета. Следваха голобрадите младежи, които нямаха право да си пуснат брада и да я боядисат в червено, докато не убият човек в битка. Следваше остатъкът от армията.

Кикаха, Анана, Бракя и шестимата вождове бързо стъпиха в кръга от сребрист метал. Началникът на отряда след тях провери дали моментът на активиране на вратата е правилно избран. Миг по-късно, групичката се озова в стая, която за разлика от очакванията на Кикаха не беше голямата зала в храма. Беше много по-малка, макар и доста голяма спрямо останалите. Той моментално съобрази, че това е стаята с врата за телепортиране, разположена в близост до центъра на града — онази, до която не бе успял да се добере, докато го бяха преследвали Звънарите. Той избута тюда извън кръга, в който стояха — те бяха останали като вкаменени след магическото си прехвърляне тук.

Събитията след това се разразиха привидно бързо, макар да продължиха много часове, да изискваха изразходването на много енергия и да доведоха до смъртта на много хора. Старата част на града

беше обхваната от повсеместни пожари. Огнени езици бълваха от всички сгради. Причината беше в запалените факли, хвърлени от орлите. Малко бяха нещата в нефритения град, които можеха да горят, но за сметка на това се виждаха хиляди изгорели и все още димящи трупове на орли. Те бяха паднали жертва на лъчеметите в ръцете на Звънарите. Улици и покриви бяха покрити с телата на големите птици, на воини-тишкетмоаки и на драхеландери. В момента по-голямата част от сраженията се водеха в подстъпите към двореца и около храма.

Защитниците и орлите бяха така концентрирани в битката, че забелязаха Червените бради, едва когато три хиляди от тях се бяха прехвърлили в града. Вече беше късно да се попречи на останалите две хиляди също да се телепортират. Стотици орли се откъснаха от атаката срещу върха на града, за да се нахвърлят върху тюда, и от този момент нататък Кикаха можеше да си спомни само как стреля и преминава нагоре, преодолявайки поредното потънало в кръв, димящо и горящо ниво. Накрая дойде момента, когато зарядите за бластера свършиха и от този момент нататък използваха само ръчните лъчемети. Но дълго преди завземането на върха и те станаха безполезни, така че се наложи да извадят мечовете.

Когато влязоха в храма, той мина покрай куп овъглени тела, в които разпозна Звънари само благодарение на сребърните ковчежета, пристегнати на гърбовете им. Бяха шест на брой и явно бяха намерили смъртта си, хванати в кръстосания огън на въоръжени с лъчемети орли. Това вероятно се бе случило в самото начало, може би дори в първите секунди на изненадващата атака. Орлите на свой ред бяха загинали, но не преди да нанесат тежкия си удар върху оредяващите редици на Звънарите.

Успя да преброи още четири тела на Звънари, преди двамата с Анана, следвани от Бракия и още четирима тюда, да нахлуят в огромната зала, където Звънарите бяха инсталирали голяма постоянно действаща врата. Подарж и останалите живи орли, бяха заклецили известен брой драхеландери, тишкетмоаки и двама... не, трима Звънари. Това бяха фон Турбат, фон Свиндебарн и императорът на Тишкетмоак, Куотшамл. Заобикаляха ги техните бранители, но редиците им се топяха под безпощадно яростните удари на Харпията и гигантските птици.

Следван от Анана и Червените бради, Кикаха атакува. Той удари орлите в тил: кръв, пера и плът се разхвърчаха във въздуха. Кикаха изкрещя възбудено, предвкусвайки приближаващия край на враговете си.

И точно в разгара на схватката той видя тримата Звънари да дезертират и да се отправят тичайки към големия метален кръг на вратата, монтиран в пода на далечния ъгъл на залата. Подарж и няколко орли се впуснаха по петите им. Кикаха изтича след орлите. Звънарите изчезнаха, Подарж ги последва и заедно с орлите зад нея също изчезна от погледите им.

Той беше толкова разочарован, че му се искаше да се разплаче, но не смяташе да се прехвърли след тях. Нямаше никакво съмнение, че Звънарите бяха поставили капан за преследвачите си, в който Харпията и орлите ѝ без съмнение бяха попаднали. Но колкото и да му се искаше да залови Звънарите, Кикаха бе твърде опитен, за да им падне сам в ръцете.

Понечи да се върне, но се оказа, че налага да се отбранява срещу две от големите птици. Успя някак да ги рани колкото да избие ентусиазма им да му попречат да мине през тях, но те не се отказваха и бавно го изтикаха назад към големия кръг на вратата в ъгъла. Едната орлица се приближи и клъвна към него с клюн, а той замахна с меч си, принуждавайки я да се дръпне. После другата орлица се приближи и направи лъжлива атака, а той трябваше да я парира, за да остане атаката наистина лъжлива.

Нямаше смисъл да вика за помощ, защото и останалите бяха в същата ситуация. Изведнъж разбра, че в крайна сметка ще бъде принуден да се телепортира през вратата противно на инстинкта си. Защото ако не го направеше, рано или късно един от кривите клюнове щеше да го порази. Дори в този момент двете птици се разделяха: едната с намерение да го заобиколи в гръб, а може би идеята им беше да го атакуват откъм фланговете, така че дори да успееше да убие едната, другата щеше да се добере до него.

Той хвърли отчаян поглед из залата, видя че Анана и Червените бради не могат да му помогнат с нищо, и реши да действа. Рязко се извърна, скочи на пиедестала, отново се обърна, за да се защити в гръб за няколкото секунди, преди механизма на вратата да задейства, но в

същия миг нещо — може би крило — го удари по главата и той загуби съзнание.

Когато отвори очи, погледът му попадна върху странен и неземеен пейзаж.

Намираще се в широка и плитка долина. Земята, върху която седеше, както и хълмовете, които го заобикаляха, беше покрита от жълтеникава растителност, подобна на мъх.

Небето не беше зеленото небе на света, който бе напуснал. Беше синьо в толкова тъмен оттенък, че трептеше на границата с черното. Би помислил, че се здрачава, ако не виждаше слънцето подминало с малко зенита си. Отляво на него едно огромно тяло с формата на кула висеше в небето. Беше предимно зелено с тъмно и светлосини кръпки по повърхността, прошарена от големи грапави бели петна. Наклонът му напомняше за кулата в Пиза.

Гледката извади Кикаха от замайването. Спомни си, че е бил тук и схвана, че само ударът по главата му бе попречил да осъзнае този факт веднага.

Забравил за преживяното преди, той скочи на крака, излетя във въздуха, разпери крайниците си и се приземи първо по лице, а после на четири лакти и на колене. Ударът, макар да го разтърси, за щастие беше смекчен от възглавницата на гъстия жълт мъх.

Вече съвсем предпазливо той се поизправи на ръце и крака и разтърси глава. Едва тогава видя фон Турбат, фон Свиндебарн и Куотшамл да тичат, преследвани от Подарж и четири орли. Думата „тичат“ обаче можеше да предаде само какво бе намерението им, а не как го правеха. Тримата мъже се носеха с невероятно дълги скокове, често се подхлъзваха при приземяване върху мъха, и губеха равновесие в най-високата точка от дъгата на скоковете си. Паниката очевидно усилваше непохватността им и при друга ситуация сигурно и те самите биха намерили гледката за комична.

Точно за комична я намираще Кикаха, който не бе непосредствено заплашен. Той се посмя от сърце няколко секунди и внезапно млъкна, осъзнавайки, че и собственото му положение е

далече от безопасно. Дори може би бе още по-опасно от това на тримата, които явно имаха нещо наум, а това можеше да ги спаси от преследвачите им.

На мястото, където се бе приземил след неволния си скок, можеше да се види ръбът на кръгъл камък, полузаровен сред мъха. Стана му ясно, че това е някаква врата за телепортиране. Тримата бегълци явно бяха знаели, че телепортирайки се през вратата в храма, те ще попаднат на луната. Нямаше никакво съмнение, че замисълът им предвиждаше да подмамят преследвачите си тук, а те да се върнат обратно в Таланак или още по-вероятно в двореца на Повелителя.

Също така несъмнено бе, че вратата, към която сега така отчаяно тичаха, бе настроена за еднократно действие. Тя щеше да приеме и телепортира първия, стъпил в нея. След това щеше да се самоизключи и да остане неизползваема докато не бъде активирана повторно. А средствата за активирането й определено не бяха лесно достъпни.

Клопка, точно по вкуса на Кикаха, който сам обичаше да поставя подобни и често го правеше успешно. С разликата, че в случая, поставилият клопката бе заплашен от опасността да се хване в нея. Подарж и орлите положително не бяха онзи тип преследвачи, на които се бе разчитало. Макар сами затруднени от неумението си да се движат в условията на понижена сила на притегляне и все още непреодолили шока след озоваването си тук, те успешно използваха крилете си, за да запазят равновесие по време на скоковете. И нещо повече — те се придвижваха много по-бързо от тримата мъже пред тях, понеже не толкова скачаха, колкото планираха с разперени криле.

Фон Турбат и фон Свиндебарн скочиха едновременно и хванати за ръце се приземиха точно върху един камък. И изчезнаха.

Куотшамл се движеше на пет секунди след тях и когато се приземи върху същия камък, остана на мястото си. Отчаяният му писък раздра спокойния и безжизнен въздух.

Широко разперила криле, за да забави спускането си, Подарж се стовари върху гърба му и го затисна под себе си. После нададе писък, напомнящ по-скоро за птица в агония, отколкото говорещ за триумф, и започна да откъсва парчета плът от гърба на човека. В следващия миг пристигнаха и орлиците и накачаха в кръг около Подарж и гърчещата се жертва, навеждайки се да забият клон сами, когато им се откриеше удобна възможност да го сторят.

Ковчежето, което Куотшамл носеше на гърба си, бе откъснато и отхвъркна, падайки странично до камъка.

Няколко секунди по-късно оставаха само още двајсет и трима живи Звънари.

Кикаха бавно се вдигна на крака. В мига, в който Подарж и орлиците ѝ свършеха гнусната си работа, те щяха да се обърнат. И нямаше как да не го видят, ако той не се махнеше оттук веднага. Перспективите да им се скрие не изглеждаха особено светли. На миля оттук лежаха руините на град Корад. Големите бели постройки блестяха под слънцето като една далечна надежда. Но даже да стигнеше до тях навреме, щеше да намери там не надежда, а по-скоро затвор. Единствената врата наблизо, която би могъл да използва, се намираше не в града, а бе скрита в една пещера сред хълмовете. А Подарж и орлиците ѝ се намираха точно помежду него и пещерата.

Кикаха реши да се възползва от абсолютната концентрация, с която птиците се бяха отдали на рядкото удоволствие, за да си припомни как се бягаше на тази планета. Беше идвал тук много пъти и няколко от тях бе оставал задълго. Така че адаптацията му можеше да се сравни с опита да заплува отново след години отшелничество в пустиня. Веднъж усвоеното не можеше да се забрави. Но това не беше нищо повече от аналогия. Защото хвърленият във водата човек незабавно започва да плува. На Кикаха му трябваша само няколко минути, за да си припомни необходимата координация на движенията.

Междувременно бе изминал към четвърт миля. И тогава дочу крясъци, които съдържаха в себе си по-различна емоция от тази да си отмъстиш чрез разкъсване на врага. Погледна зад гърба си. Подарж и четирите ѝ орлиците го бяха забелязали и сега се носеха на пълна скорост след него. Те скачаха във въздуха и прелитаха дълги отсечки като летящи ръби. Очевидно все още не се чувстваха достатъчно добре, за да опитат да летят.

И сякаш прочели мислите му, те изоставиха тромавите си подскоци и полетяха. Издигнаха се доста по-бързо, отколкото бяха свикнали да го правят на планетата и отново изкрещяха. Но този път крясъкът издаваше объркването им. Вместо да съкратят дистанцията, която ги разделяше, тя се бе увеличила.

Кикаха разбра какво се е случило, защото рискуваше по някой поглед назад, докато се намираше в най-високата точка на поредния си

скок. В следващия миг той се подхлъзна при приземяването си, така че когато скочи отново, тялото му се преобърна два пъти. Опита се да се приземи отново на крака, или поне на един крак, или най-малкото на ръце, но вместо това, тежко се заби в земята. Въздухът със свистене напусна гърдите му, той конвулсивно се сви и стана, преди да се бе възстановил напълно.

При следващия си скок той изтегли меча от ножницата. Изглеждаше му, че ще има нужда от него, преди да се добере до града. Подарж и една от орлиците се намираха пред него, но много високо в небето. Те завиваха и не след дълго се насочиха към него в дълга плоска дъга. И останалите птици бяха над главата му и пикираха напълно свили криле.

Стана му ясно, че Подарж и орлиците ѝ бяха разчели със заложения в тях автоматизъм на подобни пресмятания спусканията си така, че те да завършат в края на следващия му скок. Кикаха продължи напред. Поглед нагоре потвърди, че телата на орлиците продължаваха да се увеличават с приближаването си към него. Жълтеникавите нокти на разперените им пръсти на изпънатите напред крака бяха подготвени да поемат удара от съприкосновението с неговото тяло. Подарж и приятелката ѝ летяха вече почти успоредно на земята и дори махнаха няколко пъти с криле, за да се издигнат малко повече. Намираха се на шест стъпки над покрития с мъх терен и очакваха да забият в него ноктите си още в самото начало на дъгата на следващия му скок.

Подарж се бе озъбила в триумфална усмивка. От ноктите ѝ още капеше кръв, а устата и зъбите ѝ бяха червени. Брадата ѝ също бе покрита с кръв.

— Кикаха-а-а-а-а! — изкрещя тя. — Най-сетне-е-е-е-е!

Кикаха се зачуди дали тя наистина не вижда меча в ръката му или е толкова подивяла, че това ѝ е безразлично.

Това нямаше значение. Той се приземи и отново се издигна в скок, който по сметките на Подарж трябваше да го изпрати в ноктите ѝ. Но този път той отскочи вертикално с всичка сила. Скокът беше изумителен и тялото му се стрелна покрай смаяната Подарж и другата орлица. Яростните им писъци отекнаха като свирка на влак.

Последваха нови писъци. Този път на объркване, на паника и страх. Глухи удари в земята. Гръмотевично пляскане на криле, опитващи се да спрат в последния миг полета към земната твърд.

Кикаха се спусна и продължи придвижването си напред. На втория скок рискува да погледне какво се бе случило. Подарж и орлиците бяха на земята. Във въздуха хвърчаха зелени пера, откъснати от удара на Харпията и четирите орлици. Самата Подарж лежеше по гръб и краката ѝ стърчаха нагоре. Една от орлиците беше в безсъзнание, други две бяха на крака, но крачеха залитайки. Четвъртата се опитваше да стане, но продължаваше да се катурва, безпомощно пляскаше с криле и надаваше крясъци.

Въпреки сблъскването, подарило му нов аванс, той успя да се вмъкне на безопасно място в един вход само няколко метра, преди да бъде настигнат от Подарж. Едва тогава се обърна и замахна към нея с меч си, а тя отскочи назад, разпери криле, за да запази равновесие и изкрещя към него. Устата ѝ беше все така окървавена, а в очите ѝ пламтеше неистов гняв. Сега се виждаше, че от рана под дясната ѝ гърда тече кръв. Или при сблъскването, или по време на мелето след това, тя бе получила рана от нокът.

Забелязвайки, че я следват само три от орлиците, при това на значително разстояние, Кикаха изскочи от прикритието на входа с вдигнат меч. Подарж бе толкова изненадана от хода му, че позволи на здравия разум да се върне в съзнанието ѝ. Извърна се, скочи във въздуха и размаха криле. Той мина толкова близко до нея, че ударът с меч му отсече няколко от дългите пера на опашката ѝ. После се приземи и отново трябваше да потърси спасение във входа. Орлите се опитваха да се доберат до него.

Едва когато леко рани две от птиците, те се оттеглиха. Подарж зави и се спусна, кацвайки редом с тях. Кикаха се извърна и се затича през необятен салон, а после също така огромна стая, подредена с множество украсени с дърворезба писалища и столове. Прекоси стаята, озова се в поредната зала, излезе в просторен вътрешен двор и скочи в първия попаднал му вход точно навреме. Една от орлиците излизаше през врата на сградата, която току-що бе напуснал, а Харпията и друга орлица завиваха зад ъгъла на постройката. Както бе очаквал, ако се бе задържал под несигурното прикритие на първия вход, щяха да го нападнат в тил.

След малко попадна в стая, за която знаеше, че има само един вход и се поколеба. Не можеше да реши дали да остане тук, сигурен, че е невъзможно да бъде изненадан в гръб, или да потърси спасение в

подземните катакомби. Кой знае, може би щеше да се отърве от тях, скривайки им се из тъмните лабиринти. От друга страна може би орлите щяха да го открият по миризмата, където и да се скриеше. А там долу имаше и други неща, също така смъртно опасни както орлите, и дори много по-отвратителни. Сам той бе дал на Улф идеята за тях, а Повелителя само я бе материализирал в биологическите си и бе пусал съществата на свобода тук.

Разнесе се писък. Той скочи през вратата пред себе си и се обърна, за да се защитава до смърт. Подсъзнанието му само бе взело решение вместо него. И бе предпочело тази стая пред зловещата неизвестност на подземията. Едва сега, останал без алтернатива, той съжали, че бе спрял вместо да продължи да бяга напред. Струваше му се, че докато е в състояние да се движи, има шанс да надхитри преследвачите си и някак да спечели накрая. Но сега, блокиран в тази стая без изход, той не виждаше как може да излезе победител. Това в никакъв случай не означаваше, че се е предал. Защото и Подарж, подобно на него, се бе оказала в същата клопка. Тя нямаше представа как да се махне от луната и да се върне на планетата, докато той знаеше. Ситуацията предразполагаше към сключване на сделка, ако бъдеше принуден да преговаря с нея. Междувременно... беше интересно да види как биха се развили нещата оттук нататък.

Стаята беше голяма и покрита с мрамор. В нея имаше легло, изработено в сложни орнаменти от злато и сребро, увиснало на голяма златна верига, окачена в центъра на тавана. Стените бяха покрити от картини в ярки цветове, на които се виждаха светлокожи, добре сложени красиви хора, облечени грациозно в свободно падащи върху телата им одежди, отрупани с накити от метал и скъпоценни камъни. Мъжете бяха голобради и всички имаха дълги жълтеникави или кестеняви коси. Играеха на различни игри. През прозорците на някои от нарисуваните сгради се виждаше синьо море.

Стенописите бяха дело на самия Улф, които безспорно имаше талант и дори може би беше гений. Но идеята бе на Кикаха, който всъщност беше внушил на Улф всичко за луната, с изключение на мисълта за създаването на самото небесно тяло.

Малко след обратното превземане на двореца и завръщането на Улф на престола като Повелител, той бе споделил с Кикаха, че отдавна не е стъпвал на луната. Кикаха бе заинтригуван и настоя да я посетят

заедно. Улф му отговори, че там няма нищо освен тревисти равнини, няколко хълма и ниски планини. Както и да е, прехвърлиха се тук през една от вратите. Голямооката Хризеис — дриадата-съпруга на Улф с пъстра коса — им бе приготвила за пикника кошница пълна с плодове и напитки, точно както би постъпила на нейно място една земна средноамериканска домакиня за излет в парка из покрайнините на града. Но те взеха със себе си оръжие и няколко талоса — полуорганични роботи, изглеждащи като рицари в броня. Дори така един Повелител не можеше абсолютно да се отпусне. Той винаги стоеше нащрек пред заплахата да бъде нападнат от друг Повелител.

Прекараха добре. Кикаха изтъкна, че е видял повече неща, отколкото Улф му бе казал, че може да очаква. На първо място идваше великолепната и малко страшничка гледка на увисналата в небето планета и дори само заради нея си заслужаваше да се дойде тук. После идваше удоволствието да поскачат като скакалци.

Към края на деня, понапил се от виното, равно на което никога не бе имал щастието да опита на Земята, той разви идеята за онова, което сам нарече „Проект Барзум“. Двамата с Улф бяха разговаряли за живота на Земята и за книгите, които бяха обичали да четат. Кикаха си бе признал, че на младини като Пол Янус Финеган, живеещ във ферма извън Тер От, Индиана, той се бе влюбил в книгите на Едгар Райс Бъроуз. Особено му допадали Тарзан, Дейвид Инес и Джон Картър и той просто не можел да отдаде предпочитание на никой от тях. Но май все пак харесвал най-много Джон Картър.

И точно в този момент той се бе изправил толкова неочаквано, че бе разсипал чашата си с вино.

— Имам идея! — бе извикал той. — Барзум! Нали спомена, че тази луна е с размерите на Марс. Все още разполагаш с огромния потенциал на биологическите си и можеш да правиш всякакви биологически „чудеса“ в тях, нали? Какво ще кажеш да пресъздадеш Барзум?

И бе изпаднал в такава възбуда, че излетя във въздуха, но понеже още не можеше да контролира движенията си, се бе приземил обратно върху обяда им. За щастие, по-голямата част от него вече бяха изяди. Макар изплескан с храна и вино, Кикаха бе толкова въодушевен, че не обръщаше внимание на това.

Улф внимателно го изслуша, често с усмивка на уста, но отговорът му отрезви Кикаха.

— Аз мога доста точно да възпроизведа Барзум. И намирам желанието ти да се превърнеш в Джон Картър за забавно. Но отказвам повече да си играя на Бог с разумни същества.

Кикаха не бе загубил надежда и бе продължил да го умолява, но Улф остана непреклонен. Улф можеше да бъде по-непреклонен и от най-твърдия човек, който Кикаха някога бе срещал. Кикаха също беше упорит, на да се спори с Улф, когато той бе взел решение, бе същото като да се изтрие граница като се изтръсква върху него водата от крайчетата на пръстите.

Все пак Улф каза, че ще засее бързоразстиящ жълтеникав мъх, който скоро щял да унищожи тревата и да покрие луната от полярната шапка на единия полюс до полярната шапка на другия полюс с жълт килим.

Щеше да направи и още нещо, за да не мисли Кикаха, че се опъва на всичките му идеи просто от твърдоглавие. Призна че подобен проект му се вижда интересен. Да, щеше да изработи в биологическите си тоати и бантове, както и останалите животни на Барзум. Но Кикаха трябваше да разбере, че това ще отнеме време и резултатите могат да бъдат по-различни от желаното.

О, щеше да създаде дори Дървото на живота и щеше да построи руините на няколко града. Щеше да изкопае канали.

Но нямаше да създаде червени, бели или жълти тарки, нито бели барзумци. Джадаун не би се колебал. Но Улф никога не би го направил.

Но дори да забравеха за нежеланието му да си играе на Бог, научните и чисто технически проблеми, свързани със създаването на цели народи и култури, започвайки от нулата, бяха изумителни по мащабите си. Подобен проект би отнел стотици земни години само в организационната си фаза.

Той се поинтересува дали Кикаха осъзнава например сложността на марсианските яйца? Те вероятно бяха малки при снасяне и с размерите на футболна топка когато ставаха най-големи, а вероятно дори и по-малки, защото Бъроуз така и не бе описал точните им размери в момента на снасянето им от женската. Тези яйца се слагали в инкубатори под светлината на слънцето. След пет години от тях се

излюпвали малките. Но междуременно яйцата пораствали до две, две и половина стъпки в диаметър. Или поне толкова можело да се очаква да бъдат, ако се имало предвид, че марсианците били с човешки размери.

Добре, но откъде черпят енергия яйцата, за да пораснат? Ако тя идва само от жълтъка, ембрионът никога не би могъл да се развие. Яйцето е затворена система — то не може да получава храна от майката, както прави ембрионът благодарение на пъпната връв. Налага се изводът, че яйцата доставят необходимата им енергия чрез абсорбиране на слънчевите лъчи. Теоретично това не е невъзможно, но тази енергия е пренебрежимо малка, ако се има предвид малката площ на яйцето.

Улф призна, че му е трудно да си представи естеството на биологичните процеси, които да обезпечат феноменалния растеж на яйцата. Трябвало да има приток на енергия и след като Бъроуз не бил казал откъде, тогава Улф и свръхмощните му компютри трябвало да намерят подходящия източник.

— За щастие — беше допълнил тогава Улф, усмихвайки се, — не ми се налага да решавам подобна задача, тъй като няма да има разумни марсианци, нито зелени, нито каквито и да е било. Но може да си поиграя с проблема, за да видя дали той има решение.

Имаше и други въпроси, по които трябваше да се направят компромиси, за да стане луната подобна на Марс. Атмосферата тук беше с плътността на тази на планетата и макар за Улф да не бе проблем да я поразреди, той не вярваше, че Кикаха би искал да живее при подобни условия. Можеше да се предположи, че атмосферата на Барзум беше еквивалентна на тази на Земята на три километра височина. Имаше и друго: параметрите на двата спътника на Марс — Деймос и Фобос. Ако се пуснеха две тела с подобни размери в орбити близки до тези на двете малки луни, те щяха да изгорят от триенето в атмосферата за много кратко време. Защото атмосферата на луната се простираше до точката на изкривяване на гравитационното поле, което съществуваше в пространството помежду планетата и нейния спътник. Улф намери решение като пусна в орбита две енергийни образувания, които светеха с яркостта на Фобос и Деймос и обикаляха около луната със същата скорост и за същото време.

По-късно, когато разсъди на трезва глава, Кикаха разбра колко прав бе Улф. Дори да бе възможно да се създадат в биологическите желанието от него същества, дори да имаше смисъл да бъде заселена луната с тях и да бе осъществимо те да усвоят навиците и културата, за които можеше да се съди по някои подмятания в марсианската серия романи на Бъроуз, това едва ли щеше да бъде добро дело. Човек не можеше да си играе на Бог. Улф се бе опитал да го прави като Джадаун и това бе донесло много страдания и мъки.

Или можеше? В края на краищата, помисли си тогава Кикаха, марсианците щяха да получат шанса на живот и щяха да имат същите шансове като всички останали живи същества да обичат, да се надяват и така нататък. Вярно бе, че щяха и да страдат, щяха да познаят болката, лудостта, душевната агония, но не беше ли по-добре това, отколкото да си останат вечно неосъществени? И то просто защото някой е преценил, че ще е по-добре да не бъдат излагани на риска да страдат. Не беше ли сам Улф казал, че е по-добре да си живял, независимо от изпитанията, отколкото никога да не си съществувал?

Улф призна, че е така. Но каза също, че Кикаха трябва да опита да се освободи от ирационалната си идея. Обясни му, че иска да си играе на Джон Картър, точно както се е опитвал да го прави като дете във фермата на един хожър. Е, добре, Улф не виждал смисъла да измисли, сътвори, изработи, обучи един жив, дишащ, дори мислещ зелен марсианец, та дори и червен зоданган, просто за да даде на Кикаха възможността да го прониже с меч си. Или обратното!

Кикаха бе въздъхнал, после се бе засмял, бе поблагодарил на Улф за всичко, което той бе направил и бе прехвърлил на луната. После бе излязъл на лов за банти, бе овързал с въжета един малък тоат и бе бродил из руините на Корад и Тарк, както бе нарекъл градовете, построени от талосите на Улф. След това се бе почувствал самотен и се бе върнал на планетата. Няколко пъти се бе връщал „за да си отдъхне“, веднъж с жена си от Драхеланд и няколко тевтонски рицари, и веднъж с отряд на хрораките. Но с изключение на него, останалите се бяха почувствали неуютно на луната, обхващаше ги нещо близко до паника и опитите да си „отдъхне“ бяха завършили катастрофално неуспешно.

За последен път се бе телепортирал на луната преди три години. И ето че отново се бе върнал тук в обстоятелства, които надминаваха и най-развинутиите му фантазии. Харпията и придружаващите я орлици бяха пред вратата на стаята, а той бе хванат без изход вътре в нея. Взаимен пат! Той не можеше да излезе, а те не можеха да влязат без сериозни загуби. Но те имаха предимство. Можеха да си намерят храна и вода. И ако бяха склонни да си загубят времето, можеха да го изчакат докато не отслабнеше от жажда и глад или докато станеше невъзможно да стои буден. И нямаше никаква причина да не изчакат. И без това никой не ги караше да бързат.

Но скоро и това можеше да се случи. Не бе изключено, дори в известна степен бе вероятно, Звънарите да се върнат тук през някоя от другите врати. И този път численото превъзходство щеше да бъде на тяхна страна.

Ако Подарж си мислеше, че той ще стои в стаята докато не припадне, тя бъркаше. Той смяташе да опита някой друг номер и ако нищо не станеше, щеше да опита да си пробие път с бой. Имаше малък шанс да ги победи или поне да се промъкне покрай тях към подземията. Наистина малък шанс: клюновете и ноктите бяха бързи и жестоки. Но и той не беше човек за подценяване, нали?

Реши да ги затрудни максимално. Дръпна плъзгащата се врата, така че остана само тесен процепа и извика през него към Подарж:

— Мислиш, че съм в ръцете ти, а? Дори да е така, какво от това? Готова ли си да прекараш остатъка от живота си сред тази пустош? Тук дори няма планини, достойни да се наричат така. Теренът е досадно равнинен. Не е лесно да се намери храна. Защото всички животни тук са чудовищно големи и умеят да се борят за живота си!... Самата ти, Подарж, няма вече да бъдеш кралица на своите орли! Защото ако орлиците ти снесат яйца, за да увеличат по този начин броя на твоите поданици, те ще се видят в чудо как да ги опазят от големите любители на яйцата сред животните тук! Дори няма да ти споменавам за

гигантските бели маймуни, които просто обожават яйца! А похапват и месце, включително орлово, сигурен съм в това!... Споменах ти за гигантските бели маймуни. Не си ги срещала още, нали? — Той изчака малко, за да им даде време да помислят върху думите му. После продължи: — Ще останеш тук, докато не те споходи смъртта! Освен ако не сключим примирие! Защото аз мога да ти покажа как да се върнем на планетата! Досещаш се, че знам къде са скрити вратите!

Поредна пауза. Долови тих разговор между орлите и Харпията. После Подарж извиси глас и се обади:

— Думите ти звучат много изкусително, Хитрецо! Но мен те не могат да заблудят! Единственото, което трябва да направим, е да изчакаме да ти се приспи неудържимо или да започнеш да умираш от жажда! Тогава ще ни паднеш в ръцете жив и ще те измъчваме докато не ни кажеш всичко, което искаме да научим от теб! После ще те убием! Какво ще кажеш за това?

— Какво мога да кажа — измърмори той на себе си, а на висок глас извика: — Първо ще се самоубия! Какво ще кажеш ти на това, Подарж, развратна кралице на големите умни птици?

Писъкът ѝ и пляскането на големите криле му показаха, че те има същото мнение за неговите думи, каквото имаше той за нейните.

— Знам къде са вратите! И уверявам те, че никога няма да можеш да ги откриеш без мен! Напъни това, което минава за мозък при теб и вземай решение, но го направи бързо. Давам ти половин час, Подарж! После ще действам!

Той дозатвори вратата и седна, подпрял гръб на червеникавото дърво, от което беше изработена. Така не можеха да я отворят без да му дадат достатъчно време, за да стане и се приготви да ги посрещне. А междувременно можеше да си отдъхне. Дългата битка в Таланак, шокът от захвърлянето му на луната и последвалото преследване го бяха изморили. А и така му се пиеше вода.

Сигурно беше задрямал. Бе му се присънило, че се носи върху тежки мазно преливащи се вълни. Устата му бе суха, сякаш натъпкана с прах. Чувстваше очите си като две парещи твърдо сварени яйца, току-що вмъкнати в очните му орбити.

Вратата не се бе помръднала, така че бе неясно какво точно го бе събудило. Изведнъж слухът му долови слаби писъци и резове и той разбра какво го бе извадило от дрямката. Скочи и предпазливо плъзна

вратата наполовина встрани. Звуците на битката в коридора го удариха със сила в лицето.

Подарж и трите орлици се бяха изправили срещу три огромни, светлокафяви, подобни на котки същества с по десет крака. Две от тях имаха характерната за самците грива, а третото беше с издължената шия на самка. Това бяха банти — марсиански лъвове, описани от Бъроуз, пресъздадени от Улф в биологическите му и прехвърлени тук, на тази луна. Те се хранеха с тоати, с малките на зитидарите, както и с големите бели маймуни или каквото и да е било друго, което успееха да хванат. Нормално излизаха на лов нощем, но гладът сигурно ги бе подгонил по следите на плячката през деня. Нищо чудно и да бяха разбудени от гълчавата на преследването и съблазнени да излязат от мириса на кръв.

Каквито и да бяха причините, зверовете бяха заклецили неговите преследвачи. Бяха убили едната орлица, вероятно по време на първата им изненадваща атака, съобрази Кикаха. Зеленият орел е страхотен боец, способен да обърне в бяг един-два тигър, без да загуби дори перо. Но до момента бантите бяха убили една от орлиците и бяха нанесли достатъчно рани на останалите, за да се покрият те с кръв.

Надавайки мощен рев, те отскочиха назад от плячката. Затичаха напред-назад из широкия коридор и от време на време някой от тях се хвърляше срещу случайно избран орел. Някои от атаките бяха лъжливи и приключваха на безопасно разстояние от опасните като бойни секири клюнове на птиците. В други случаи атаката завършваше с удар на ноктестата лапа по една от двете останали орлици и тогава започваха да се стрелкат острозъби муцуни, жълти клюнове, жълти или аленочервени нокти, парчета светлокафява козина се разлитаха из въздуха сред виещи се зелени пера, проблясваха зелени, червени или жълти очи, рукваше кръв, надаваха се резове и писъци. После лъвът се откъсваше и изтичваше при събратята си.

Подарж стоеше изправена зад двете грамадни орлици.

Кикаха наблюдаваше и чакаше. И дочака: в един момент трите лъва атакуваха едновременно. Един от самците се вкопчи в една от орлиците и телата им се удариха във вратата. Кикаха отскочи назад, после бързо пристъпи напред и мушна мечата си в боричкащите се тела. Не го интересуваше кой ще бъде промушен, но се надяваше това да е орлицата. Те бяха по-интелигентни като същества, бяха способни на

по-голяма концентрация и можеха да посветят живота си на една цел — да отнемат неговия живот.

Но в същия момент телата се претърколиха в обратна посока и мечът едва ги докосна с върха си. Шумът беше толкова силен, че не стана ясно кого все пак бе успял да нарани.

За миг пред него се откри чист път за бягство по центъра на коридора. Двете орлици бяха ангажирани с лъвовете, Подарж бе притисната до стената и ноктите ѝ задържаха разярената лъвица на безопасно разстояние. Самата лъвица кървеше от очите и наполовина откъснатия си нос. Заслепена от кръвта, тя не бе сигурна дали трябва да продължава опитите си да се добере до Харпията.

Кикаха се хвърли напред, прескочи двете тела, които се претърколиха така че да му затворят пътя. Кракът му се приземи върху мускулестия гръб на лъва и той отхвъркна високо във въздуха. За нещастие, бе вложил толкова много сила в скока си, че удари глава в мраморния таван и поряза слепоочието си в един диамант, инкрустиран в мрамора.

Полузамаян, той залитна напред. Осъзна, че точно в този момент е напълно незащитен. Ако сега го нападнеше орел или лъв, той щеше да го убие както вълк убива болно зайче. Но всички бяха ангажирани един с друг и не след дълго той излезе от сградата. Няколко минути по-късно напусна очертанията и на града и се отправи с дълги скокове към хълмовете.

Прелетя над разкъсаното тяло на орлицата, пострадала най-тежко след сблъскването. Едно друго разкъсано тяло лежеше до нейното. Беше на бант, решил да атакува ранената птица, очаквайки лесен улов. Но бе сбъркал и бе заплатил с живота си своята грешка.

След това прелетя над тялото на Куотшамл — по-скоро над останките от тялото му, които бяха разпръснати в широк кръг: глава, крака, ръце, вътрешности, дробове и най-различни парчета.

Изкачи се на скокове по хълма, който бе толкова стръмен, че почти заслужаваше да бъде удостоен с името планина. На две трети от пътя към върха, скрит под изданина от осеян с кварцови вложения гранит, се намираше входът за пещерата. Нямаше никаква причина да не стигне до него: само преди минути ми се бе сторило, че късметът му го бе изоставил, а сега отново се бе върнал при него.

Но писъкът, който се разнесе в този миг, го върна към реалността, подсказвайки му колко крехка е надеждата, че отново лесно ще се отърве. Погледна през рамо. На четвърт миля от него Подарж и двете орлици се носеха към него, помагайки си с криле. Нямаше и следа от банти. Те явно не бяха успели да удържат Подарж и орлиците й заклещени в ъгъла. Кой знае, големите котки може би с облекчение ги бяха оставили да избягат. Така те можеха да останат живи със сигурност и да се нахранят с орела, който все пак бяха успели да убият.

Каквото и да се бе случило, той отново беше заплашен от плен. Преследвачите му бяха усвоили техниката на придвижване в условията на понижена гравитация. В резултат, те се приближаваха с една трета по-бързо, отколкото биха успели да го направят на планетата или поне така се стори на Кикаха. Всъщност схватката и загубата на кръв сигурно ги забавяха.

И наистина, втори поглед назад му показва, че Подарж и едната орлица бяха пострадали. Крилата им се размахваха забележимо по-бавно и те изоставаха зад другата орлица. Макар перата й да бяха покрити с кръв, тя не изглеждаше сериозно ранена. Не след дълго тя подмина Кикаха и се спусна върху него като ястреб върху катерица.

Тази катерица обаче бе въоръжена с меч и вече бе решила какво да направи. Изчислявайки наум кога нейната атака ще се пресече с пътя, по който бе поел, той се извъртя във въздуха наскоро скока си. Приземи се обърнат назад, а протегнатите нокти на орлицата се оказаха точно в обсега на меча му. Тя изпищя, разпери криле, за да спре, преди да е врхлетяла върху него, но той замахна с меча. Липсата на здрава опора под краката попречи на удара му да придобие необходимата сила и увереност, инерцията го повлече и той се завъртя, загубвайки неустойчивото равновесие след приземяването си. Въпреки това, острието преряза единия й крак близо до ноктите и се заби наполовина в другия. В следващата секунда Кикаха падна странично на земята и за миг остана без дъх.

Почти веднага отново се изправи на крака, дишайки на пресекулки като пробит ковашки мех. Успя да вземе меча си от мястото където го бе изпуснал. Орлицата се тръшкаше върху земята като ранено пиле и дори не забеляза, кога острието се спусна към шията й.

Главата отскочи, черната зеница, обрамчена в аленочервено го изглежда яростно, после погледът потъмня и изстина.

Все така задъхан той се втурна през входа на пещерата с двайсетина метра аванс пред Подарж и последната орлица. Скокът му го изведе в самия център, после той скочи за последен път към гранитната стена в дъното, на четиридесет стъпки от него.

Оказа се, че беше нарушил семейна идилия, защото пред него седеше семейство бели маймуни. Татенцето, висок над дванайсет стъпки, четирирък, бял и лишен от окосмение с изключение на голямо по площ кече от бяла четина в центъра на грамадния като самун кръгъл череп, с лице на горила и розови очи, клечеше до стената отдясно, където разкъсваше с огромните кучешки зъби откъснатия заден крак на малък тоат. Мама пък обираше месото по главата на тоата и едновременно с това кърмеше двете малки.

(Улф и Кикаха се бяха поувлекли при създаването на големите бели маймуни. Забравиха, че единствените млекопитаещи в романите на Бъроуз са човекът и едно малко животно. Когато осъзнаха грешката си, вече беше доста късно да спрат. Няколко хиляди от маймуните бяха телепортирани на луната и някак не им се искаше да унищожат първия продукт на биолобораториите и да се захванат с обмислянето на немлекопитаещи маймуни.)

Огромните създания бяха изненадани не по-малко от него самия, но той имаше предимството, че бе в движение. И все пак, оставаше му да извади от тесен отвор един малък застопоряващ камък и да бутне назад доста тежката част от стената в дъното. Каменната стена щеше да се завърти около вертикалната си ос и щеше да отвори процеп, извеждащ към тайно помещение. В гранитния под до стената бяха вградени седем полумесеца. Отдясно, на нивото на очите, имаше окачалка, на която висяха седем от добре познатите му метални сребристи полумесеци. Всеки от тях беше настроен в резонанс с един от полумесеците върху пода и съответствието се разкриваше от сходството в надписите върху двата полумесеца на всяка двойка.

Съединяването на краищата им, при което се образуваше кръг, ги превръщаше във врата към предварително програмирано място на планетата. Две от вратите представляваха капани. Нещастникът, който минеше през тях, щеше да се озове в непристъпен отвън и отвътре затвор в двореца на Улф.

Кикаха разгледа йероглифите с бързина, която не му допаднаше, но нямаше избор. Вътрешното помещение беше доста тъмно и той едва различаваше надписите. Сега осъзнаваше, че е трябвало да остави тук източник на светлина още при построяването на тази стая. Но беше късно за съжаление — нямаше време за каквото и да е било друго, освен няколко мигновени и недобре обмислени инстинктивни реакции.

В пещерата бе станало шумно, като във вътрешността на барабан. Двете възрастни маймуни се бяха изправили на кривите си и относително къси крака и ревяха към него, докато горният чифт на ръцете им барабанеше по гърдите, а долните — по стомаха. Но преди да успеят да направят и крачка напред, те едва не бяха пометени от забързаната Подарж и спътницата ѝ, които нахлуха в пещерата като изстрел от двуцевка.

Бяха се надявали да хванат един относително безпомощен Кикаха, макар опитът да им бе показвал многократно, че с него следва винаги да са внимателни. Вместо това, оказа се, че са сменили трите ранени, изморени и може би неохотно сражаващи се банти, за две чудовищно големи, отпочинали и вбесени от нахълтването им бели маймуни.

Кикаха с удоволствие би останал и наблюдавал битката, окуражавайки маймуните, но не искаше да поставя късмета си на изпитание, понеже той и без това му бе дал доказателства, че е започнал да се изтънява до скъсване. Така че хвърли двата полумесеца „клопки“ на пода и взе в ръка останалите пет. Четири сложи под мишница с намерението да ги вземе със себе си. Дори Харпиите да се справеха с маймуните, те щяха да свършат в килиите на Улф.

Въпреки воплите на здравия разум, Кикаха се бе забавил твърде много. Подарж изведнъж се откъсна — а може би „захвърлена“ беше по-точна дума за дефиниране на метода на нейното отделяне от маймуната, която ѝ бе посветила цялото си внимание — и прелетя през пещерата като бейзболна топка. Тя влетя в малката стаичка с такава сила, че се наложи той да пусне на пода четирите полумесеца, за да може да изтегли меча от ножницата. В следващия миг те се стовари в него с ноктите напред и то с такава сила, че го заби в стената, разкъсван от болка в черния дроб и бъбреците. Беше му невъзможно да вдигне меча, защото, първо, тя бе прекалено близко до него и, второ, заслепяващата болка правеше това непосилно.

Миг по-късно двамата се претърколиха по пода като тя бе забила ноктите си в бедрата му. Болката беше агонизираща и тя го заудря с предните ръбове на крилете си по лицето, главата, шията и раменете.

Въпреки болката и шока от ударите, той съумя да ѝ нанесе удар под брадата с юмрук, след което я удари с дръжката на меч.

Погледът в очите ѝ се кръстоса и помръкна. От носа ѝ шурна кръв. Тя падна назад и крилете ѝ се разтвориха като разперени ръце. Ноктите ѝ обаче останаха впити в бедрата му, така че се наложи да ги извади един по един. Краката му се обляха в кръв, която образува локвичка на пода. Точно бе извадил и последния нокът, когато мъжката маймуна се вмъкна на шест крака в стаята. Кикаха вдигна меч с окървавените си ръце и го стовари върху протегнатата лапа. Ударът прониза ръката му и едва не го накара да изпусне меч. Но отсечената китка падна на пода. Струята кръв, която шурна, го заслепи за миг. Той я избърса навреме, за да види как маймуната панически бяга от него на два крака и три ръце, крещейки като обезумяла. Тя се натъкна на последната орлица, която току-що беше свършила с изкормването на самката. Двете тела се вплетоха за последна схватка.

В същия миг Подарж се свести. Надигна се от пода с пронизителен крясък и френетично пляскане с криле. Кикаха вдигна един полумесец от пода, видя че йероглифът върху него съвпада с най-близкия от вградените полумесеци и съедини двата в кръг. После се извърна и нанесе удар към Подарж, която подскачаше наоколо, опитвайки се да изпадне в транс, за да го атакува. Тя отбягна меч му и той стъпи в кръга, образуван от двата полумесеца.

— Сбогом, Подарж! — каза той. — Остани тук и изгний!

Едва бе произнесъл името ѝ и вратата се активира. Напусна пещерата без всякакво чувство за движение — както обикновено — и се озова на друго място, застанал в друг кръг от два полумесеца. Приближаването на двата полумесеца в пещерата в съчетание с навлизането на масата на неговото тяло в полето, излъчвано от тях, бе задействало механизма на телепортация след закъснение от три секунди. Той и подвижният полумесец бяха прехвърлени при полумесеца, който беше в резонанс с този в пещерата, в другия край на подпространствения континуум.

Беше успял да избяга, макар да го грозеше опасността да умре от загуба на кръв, ако не намереше начин да спря кървенето.

И в този миг разбра каква грешка бе допуснал, действайки прибързано заради атаката на Подарж. Беше взел погрешен полумесец след изпускането на петте при нахлуването на Харпията. Неясно как по време на сборичкването единият от полумесеците-уловки се бе смесил с останалите. И той бе имал нещастieto да вдигне точно него и да го използва за телепортиране.

Нямаше никакво съмнение, че се бе случило именно така, защото той се намираше в затворническа килия в подземията на двореца на Улф.

Веднъж, при разговор, се бе похвалил пред Улф, че може да избяга от смятаните за напълно осигурени килии, ако някога се озове в една от тях. Смяташе, че няма затвор, който да може да удържи зад стените си един умен и решен на всичко мъж. Да, подготовката на бягството можеше да отнеме дълго, но то бе неизбежно.

Сега простена и съжали, че бе бърборил толкова необмислено. Защото Улф бе организиран затвора си много добре. Беше разположил килиите под скала с дебелина осемдесет стъпки без никаква директна връзка с външния свят. Килията представляваше напълно затворена система с едно-единствено изключение: храната и водата за затворника

се телепортираха от кухнята при двореца през врата, достатъчно малка, за да приеме само подноса.

Разбира се, имаше врати в затвора, през които ставаше прехвърлянето на затворниците от и в килиите. Но тяхното задействане бе по силите само на човек, добре запознат с тайните на двореца над главата му.

Помещението бе цилиндрично с диаметър около четиридесет стъпки. Осветлението нямаше конкретен източник и не хвърляше сянка. Стените бяха изписани от Улф със сцени от древната история на планетата Земя. Улф не бе очаквал да има други затворници освен Повелители и се бе постарал заради тях. В мотивите на стенописите се долавяше известна жестокост, защото всички те изобразяваха сцени навън, на простор, напомняйки с това на затворника къде се намира той в момента.

Мебелировката бе великолепна и подбрана в стила, известен сред Повелителите като средно-тиамарзанска от епохата преди Преселението. Във вратичките на солидните писалища и различните шкафове бяха монтирани много устройства, чието предназначение бе да развеселят ежедневието на затворника. Те липсваха в първоначалния замисъл на интериора на килиите. Но след като Улф си бе възвърнал замъка, той сам бе организиран поставянето им, защото по собствените му думи бил престанал да вярва в необходимостта да изтезава своите затворници, та дори и със скука. Затова се бе погрижил да имат каквото им е необходимо, още повече, че често отсъстваше за дълги периоди от време и не можеше да контролира какво става с тях.

До момента в тази килия не бе имало затворници. Беше доста иронично, че първият посетител е и най-добрият приятел на надзирателя, който, от своя страна, не знае нищо за това.

Надяваше се и Звънарите, настанили се в двореца над него, да не научат. Знаеше, че пристигането му в килията ще активира три светлинни индикатора на различни места в двореца: единият щеше да започне да мига в спалнята на Улф, вторият — на индикаторното табло в голямата контролна зала, и третият — в кухнята.

Ако Черните звънари хвърлеха поглед върху кой да е от тези индикатори, те без съмнение щяха да се обезпокоят. Нямаше никакъв начин да разберат какво означават примигващите светлинки. Талосите, обслужващи кухнята, щяха да знаят естествено, но дори да ги

попитаха, те не биха могли да отговорят. Те възприемаха заповеди, но устата им служеше само за ядене и вкушване, а не за говорене.

Мислейки за всички тези неща, Кикаха потърси аптечка за бърза помощ в чекмеджетата. Намери антисептични препарати, средства за местна упойка, други най-разнообразни медикаменти, бинт... всичко, от което имаше нужда. Почисти раните си, подготви спрей с псевдотъкан и напръска местата. Кървенето моментално спря и той усети оздравителният процес да започва.

Отпи глътка вода, но и отвори бутилка студена бира. Остана дълго под душа, изсуши се, потърси и намери транквилизатор, защото искаше да се наспи. Хапчето обаче трябваше да почака, докато не се нахрани и не разгледа подробно мястото, където се намираше.

Беше истина, че може би моментът не бе най-подходящ да мисли за почивка. Времето беше от ключово значение. Не знаеше какво става в Таланак с Анана и Червените бради. Нищо чудно точно в този момент да ги атакуваше летателен апарат на Звънарите, съоръжен с мощни бластери. Какво ли правеше и фон Турбат? След като се бяха изплъзнали с фон Свиндебарн на Подарж, те положително се бяха телепортирали в двореца. Но дали ги устройваше да се крият точно сега? А може би, и това изглеждаше на Кикаха доста по-вероятно, те се бяха върнали обратно на луната през друга врата. Сигурно мислеха, че той е прикован там и е неспособен да им навреди. Не бе изключено да решаха да проверят дали наистина е така. Тогава щяха да вземат един летателен апарат и охрана от десетина души, за да го заловят.

Той се засмя. Представи си как го търсят там горе, на луната, постепенно изпадайки в паника, а той през цялото това време да се спотайва под краката им. Е, възможно бе в крайна сметка да открият пещерата при Корад. В този случай сигурно щяха да изпробват всички полумесеци и нищо чудно в един момент тук да се появи един от Звънарите. В такъв случай, той правеше грешка, че си позволява да спи. Може би трябваше да продължава да се мъчи да намери изход от тази килия колкото може по-бързо.

Кикаха реши, че трябва да се наспи. В противен случай или щеше да рухне или реакциите му щяха да се забавят до степен, в която щеше да стане опасно уязвим. Настроен безгрижно след бутилката бира и последвалите три чаши вино, той се отправи към малката вратичка в стената, над която мигаше в жълто едър топаз. Отвори я и

извади от нишата сребърен поднос. Върху подноса имаше дванайсет сребърни чинии, инкрустирани с диаманти, и всяка от тях съдържаше великолепно приготвено ястие. Той изяде всичко и върна подноса в нишата. Нищо не се случи докато не затвори вратичката. Миг по-късно отново я отвори. Нишата беше празна. Подносът бе телепортиран в кухнята, където един от талосите щеше да се погрижи чиниите да бъдат измити и подсушени. Шест часа по-късно талосът щеше да постави следващ поднос с храна в нишата на кухнята и щеше да го изпрати към подземната килия.

Кикаха искаше да е буден, когато пристигнеше следващия поднос. За нещастие, в затвора липсваха часовници, така че той оставаше зависим от собствения си биологически часовник. Който при сегашните условия не бе особено надежден.

Сви рамене и прати наум всичко по дяволите. Нямаше какво друго да направи, освен да опита. Ако не успееше този път, щеше да успее следващия. Сега бе жизнено важно да се наспи, за да бъде във форма, ако някога се измъкнеше от този затвор. Всъщност това място бе най-безопасното за него в цялата вселена... при положение, че Звънарите не намереха пещерата с вратите на луната.

Първо, трябваше да изследва подробно останалата част от килията, за да се убеди, че всичко е наред и да види какво от намереното би могло да му влезе в работа. Отиде до вратата в другия край на килията и я отвори. Озова се в малко празно антре. Вратата на отсрещната стена го изведе в нова цилиндрична килия със същите размери като първата. Тя бе луксозно обзаведена в друг стил. Но мебелите непрекъснато променяха формата си и всеки път, когато опитах да се приближи до диван, стол или маса, съответният мебел се отдръпваше от него. Ускоряването на хода му не помагаше, защото само довеждаше до по-бързото отдръпване. Всичко с килията се раз местваше, за да даде път на затворника и преследвания от него мебел.

Стаята беше замислена да развеселява, да озадачава и може би в крайна сметка да вбесява затворника. Основното ѝ предназначение бе да отвлече мислите му от централния му проблем.

Кикаха се отказа от опитите да залови ненужния му диван и напусна килията през следващата врата. Тя се затвори зад гърба му подобно на останалите дотук. Той знаеше, че вратите не могат да се

отворят от другата страна, но продължаваше да проверява дали е така, просто за да се убеди, че Улф не е допуснал грешка. Да, и тази врата отказа да се отвори от другата страна. Намираше се в поредното малко антре. Стаята от другата му страна бе студио. По-следващата стая бе четири пъти по-голяма от предишната и основната част от нея бе заета от плувен басейн. Басейнът се пълнеше непрекъснато с прохладна прясна вода телепортирана от запасите на двореца, която се оттичаше също чрез телепортиране в канализацията. Притокът ставаше през скрита зад решетки дупка в стената на басейна, а оттичането — през също така защитена от дебела решетка дупка в центъра на дъното му. Кикаха огледа внимателно басейна и продължи със следващата стая.

Тя бе с размера на първата. Обзаведена бе с гимнастически уреди и силата на тежестта в нея бе половината от тази на планетата, която от своя страна бе приблизително еднаква със земната. По-голямата част от уредите изглеждаха екзотични дори на Кикаха, който бе пътувал и видял много. Единственото, което предизвика някакъв интерес в него, бяха въжетата, завързани за халки на тавана, чието предназначение бе за катерене.

Той направи ласо от едно от тях и намота на рамо още няколко от останалите, за да ги вземе със себе си. Огледът завърши, когато мина през всичките двайсет и четири стаи, всяка отличаваща се по нещо от останалите. В края на обиколката се озова отново в първата стая.

Всеки друг затворник би помислил, че стаите са свързани верижно. Но той знаеше, че между тях няма никаква физическа връзка, защото всяка стая бе отделена от другите с поне четиридесет стъпки плътен гранит.

Минаването от една в друга ставаше чрез телепортиране през вратите, сложени в рамките на стените на антретата. В мига, в който се отвореше поредната врата, затворникът биваше телепортиран мигновено в следващото антре, което изглеждаше идентично с онова, в което той смяташе, че току-що е влязъл.

Кикаха влезе в първата стая предпазливо. Искеше да е сигурен, че в нея няма Звънар, прехвърлен от луната по време на експерименти с полумесеците в пещерата. Стаята беше празна, но това не изключваше възможността евентуално дошлият Звънар да е тръгнал на обиколка подобно на него. Натрупа три стола един върху друг и носейки ги в ръце, мина в следващата стая — онази с изплъзващите се

мебели с променяща се форма. Избра си един от диваните и метна ласото към една издатина на гърба му. Издатината моментално смени формата си, но метаморфозите бяха възможни само в определени граници, така че ласото се спусна около нея. Диванът, както можеше да се очаква, се дръпна назад, но Кикаха легна на пода и се придърпа към него, оставяйки го да се мята както му беше удобно. Дебелият мокет на пода го спаси от смъкване на кожата, макар да не му се размина без ожулвания. Накрая той се вкопчи в дивана и се метна върху него. Едва тогава той спря, потръпна, втвърди се и се превърна в обикновен мебел. Кикаха обаче беше сигурен, че той веднага ще възвърне особените си свойства, ако го напуснеше макар и за миг.

Кикаха завърза единия край на ласото за издатината. После го хвърли върху нищо неподозиращият стол, който невинно стоеше наблизо. Столът не реагира докато Кикаха не се опита да го издърпа с ласото. Тогава реши, че трябва да се измъкне. Скочи от дивана и изпробва серия маневри, целящи да изтласка свързаните с въжето мебели към входа на стаята. Накрая с помощта на другите въжета и различни предмети вместо тежести, той успя да съоръжи сложна система. Идеята беше всеки който влезе в стаята да стъпи в примката на пода. Близостта му до дивана и стола щеше да ги изпрати в панически бяг, което, от своя страна, щеше да затегне примката около глезена му. Единият ѝ край беше завързан за въжето, свързващо дивана и стола. Друго въже свързваше издатината на дивана със златния полилей, инкрустиран с брилянти и тюркоази. Стъпил на най-горния от трите сложени един върху друг столове, Кикаха бе изпълнил направо цирков номер на балансиране, докато изтегляше куката, на която висеше полилея, така че той да остане да виси, но да бъде на ръба на падането. Когато диванът и столът се стрелнеха встрани от неканения гост, опъването на въжето, завързано за куката, щеше да я доизтегли. Полилеят щеше да се стовари на пода. И ако пресмятанията му бяха точни, той щеше да падне върху онзи, който бе влачен за глезена из стаята.

Честно казано не очакваше, че всичко това може да се случи. Не допускаше, че тук може да се появи някой толкова отнесен, че да не забележи лежащата на пода примка. Все пак, някакъв шанс съществуваше. Този свят, както и другия, от който бе дошъл, бяха пълни с глупци и непохватни идиоти.

Влезе в следващата стая — студиото. Взе в ръка голяма топка пластилин. Тя беше крайно мека и лесно можеше да бъде накарана да задържи желаната форма, като ѝ се впръскаше специален препарат. Отнесе топката и спринцовката с препаратата в залата с плувния басейн. Гмурна се до дъното на басейна и запусти с топката отточния канал на басейна. След това размачка пластилина във формата на диск покриващ отвърстието и го фиксира с препаратата за втвърдяване. После изплува на повърхността и се изтегли през ръба на басейна. Нивото на водата беше започнало забележимо да се покачва. Беше както се бе надявал: нямаше никаква обратна връзка между ниво и дебит, така че притокът продължаваше дори след като водата преля извън басейна. Улф беше пропуснал да предвиди подобна възможност. А може и да бе решил, че не си струва да се замисля по такъв въпрос: щом затворникът искаше да се удави, той имаше пълната свобода да го направи.

Кикаха мина в следващата стая. Натрупа мебелите откъм вътрешната страна на вратата, изсуши се и легна да спи. Беше сигурен, че никой няма да може да се добере до него, без да преодолее сериозни препятствия по пътя си. Или поне най-малкото нямаше да може да влезе, без да вдигне много шум.

Събуди се трепвайки с усещането, че звънчетата, закачени за краищата на нервите му, подрънкват. Сърцето му лудо биеше като на яребица при излитане. Някой беше нахлул в сънищата му. Не, в стаята му. Той скочи иззад дивана, където се бе свил, с меч в ръка. Стана в момента когато някакъв мъж падна на пода, повлечен от висока водна вълна. Вратата автоматично се затвори. Човекът дишаше тежко, сякаш бе задържал дъха си в продължение на дълго време.

Беше дългокрак як тип със светла кожа, множество лунички и тъмна коса, която можеше да се окаже русоляво-червеникава, след като се изсушеше. Не носеше лъчемет. Единственото му оръжие изглежда беше кинжал и къс меч. Нямаше и ризница. Бе облечен в червена риза с къси ръкави, а тесните му жълти панталони бяха пристегнати с широк кожен колан.

Кикаха заобиколи дивана и изтича към новодошлия с вдигнат меч. Изненаданият мъж осъзна, че няма да има време да стане на крака, за да се защити и после разбра, че Кикаха му дава шанс да запази живота си. Постъпи като разумен човек. Кикаха се обърна към

него на езика на Повелителите. Мъжът видимо се обърка и отговори на немски. Кикаха повтори заповедта си на немски, след което му позволи да стане и да седне на стола. Човекът се тресеше от студената вода и не на последно място от това, което Кикаха би могъл да му стори.

Фактът, че беше в състояние да говори немски гладко, убеди Кикаха, че това не може да е Звънар. Речта му издаваше че е роден сред планините Айнхорнер. Звънарите явно бяха решили, че не си струва да се излагат на неизвестните рискове, свързани с телепортирането през тайни врати и бяха изпратили други вместо тях.

До Шуптарп разказа на Кикаха всичко, което му беше известно. Бил баронет, който ръководел гарнизона при замъка на фон Турбат в Егесхайм. Останал там по време на нашествието срещу Таланак. Но съвсем неочаквано фон Турбат и фон Свиндебарн се върнали. Излезли от някакво тайно място вътре в замъка. Заповядали гарнизона и известен брой други войници да ги последват в „магическата“ стая. Фон Турбат обяснил пред всички, че техният архивраг Кикаха сега се намирал на луната и че се налагало да отидат там с помощта на магия — бяла магия, естествено, — за да го открият и заловят. Фон Турбат и дума не обелил за съдбата на войниците, които бил отвел в Таланак.

— Те всички са мъртви — информира го Кикаха. — Но на какъв език разговаря фон Турбат с вас?

— Чрез посредничеството на жрец, както прави напоследък — отвърна До Шуптарп.

— На теб това не ти ли се струва малко странно?

До Шуптарп сви рамене:

— Толкова много странни неща се случиха едновременно напоследък, че това е само едно от тях. Освен това фон Турбат заяви, че бил осенен от божествено просветление от страна на Повелителя. Каза че неочаквано добил дарбата да говори на свещения език. И му било забранено да използва друг, защото Повелителя пожелал всеки да разбере, че гледа благосклонно на фон Турбат.

— Да, колко удобно обяснение и извинение — измърмори Кикаха.

— Над замъка се появи магическа летяща машина — продължи До Шуптарп. — Кацна, после ние я разглобихме и отнесохме парчетата в онази стая, от която трябваше да заминем за луната.

Описа изпитания ужас да се озове за миг на луната и да види планетата, на която се намирал само допреди секунда, да виси в небето, заплашвайки да се стовари всеки момент на луната и да смаже всички.

Но, философски заключи той, човек можело да свикне с почти всичко.

Пещерата на хълма била открита от търсачите недалече от мястото, където се натъкнали на обезглавена орлица без крака. В пещерата лежали обезобразените трупове на две маймуни и този на един орел. На пода имало пет полумесеца. Чувайки това, Кикаха разбра, че Подарж беше избягала през една от вратите.

Фон Турбат лично избрал десет от най-достойните си рицари, за да изпрати по двама през всяка от петте врати. Надявал се някои от тях да намерят и убият Кикаха.

— Били сте двама?

— С мен дойде и Карл фон Ротхадлер — поясни До Шуптарп. — Мъртъв е. Не успя да стъпи в примката, макар да влезе в онази стая толкова бързо, че само по някакво чудо я избегна. О, той беше голяма работа, когато трябваше да се разбие врата и да се влезе някъде с меч в ръката. И майната му, че може да има нещо, от което човек трябва да се предпази! Та, втурна се той в стаята, а диванът и столът светкавично отскочиха назад. Не знам как си ги омагьосал да го направят, но сигурно си велик магьосник. Те изтеглиха куката и полилеят падна на главата му.

— Значи клопката е сработила, макар и не точно според замисъла — замислено каза Кикаха. — А ти как се промъкна през стаята пълна с вода?

— След смъртта на Карл аз опитах да се върна по пътя, по който бяхме дошли. Но вратата не се отваряше. Затова продължих напред. Когато стигнах до вратата на стаята пълна с вода, трябваше да я натисна с всички сили, за да я откrehна поне малко. През процепа бликна вода. Спрях да я натискам. Не можех да се върна, пътят беше отворен само напред. Отново натиснах вратата. Налягането на водата от другата страна беше много голямо. Не можех да я отворя изцяло, а бликащата вода едва не ме събори на пода. Успях някак да се втисна... аз съм много силен. Докато мина, антрето се напълни с вода, така че вратата се затвори в мига, в който пристъпих в голямата зала... Водата

беше чиста, а осветлението ярко. Иначе сигурно щях да се удавя, преди да намеря другата врата. Изплувах нагоре, надявайки се да намеря малко въздух под тавана, но стаята бе пълна догоре. Така че заплувах към отсрещната стена. Налягането на водата беше отворило вратата и антрето се пълнеше. Не знам как, но вратата някак се затвори. Кой знае, може да се е отваряла и затваряла непрекъснато. Антрето бе пълно наполовината... Натискът отвори и вратата за тази стая. Изчаках я веднъж да се затвори. Когато след малко отново започна да се открехва, аз я блъснах с два крака. И се озовах тук, като моряк изхвърлен от урагана на брега на пустинен остров.

Кикаха не отговори веднага. Мислеше си за тревожната ситуация, в която сам се бе озовал — заедно с този младеж — оставяйки басейна да прелее. Ставаше ясно, че самоотварящите се от водното налягане врати ще доведат до запълването на всичките двайсет и четири подземни стаи.

— Добре! — въздъхна той накрая. — Ако не измисля начин да се измъкнем оттук, това ще ни е краят!

До Шуптарп не дочу какво бе измърморил и попита. Кикаха обясни ситуацията. До Шуптарп пребледня още макар това да бе изглеждало невъзможно. Кикаха разказа за повечето неща, които стояха зад събитията от последните няколко дни. Дори навлезе в известни детайли за Черните звънари.

— Сега разбирам много от нещата, които ми се струваха необясними — замислено прошепна До Шуптарп и на по-висок глас продължи: — Спомням си онзи ден... всичко бе както обикновено. Готвех се да тръгна начело на експедиция за лов на дракони. И точно тогава фон Турбат и фон Свиндебарн обявиха свещена война. Обясниха, че лично Повелителя е наредил да нападнем един град на нивото под нас. За да открием и убием тримата еретици, които се криели в него... Повечето от нас не бяха и чували за Таланак, за Тишкетмоак или за Кикаха. О, знаехме за барона-разбойник Хорст фон Хорстман, разбира се. Тогава фон Турбат каза, че Повелителя ни е дал магическо средство за придвижване между отделните нива. И поясни защо ще говори вече само на езика на Повелителя... Сега ти ми разказа, че душите на моя крал, на фон Свиндебарн и на още неколцина са били изядени. И че в телата им са проникнали зли демони.

Кикаха виждаше, че войникът още не всичко разбира, но не се опита да разсее заблужденията му. Щом предпочиташе да сведе нещата до свръхестествени сили, това си беше негово право. Важното бе да знае, че двамата крале сега представляват изключителна опасност.

— Не знам дали мога да ти се доверя? — обърна се той към До Шуптарп. — Ще ми помогнеш ли сега, когато вече знаеш истината? И убеден ли си, че това е истината? Разбира се, всичко това е без значение, ако не намеря начин да се прехвърлим в двореца над нас, преди да сме се издавили тук.

— Ще ти дам клетва за вечна вяност!

Кикаха не беше много убеден, но не му се искаше да го убива. А и До Шуптарп можеше да му помогне в определен момент. Той му каза да си вземе оръжията и тръгна пред него към килията, в която и двамата бяха пристигнали тук. Когато стигнаха в нея, Кикаха се огледа за записващо устройство и веднага намери такова. Ставаше дума за една от множеството машинки, с които затворникът можеше да се забавлява. Кикаха обаче имаше нещо друго наум. Той взе в ръка лъскавия черен куб, натисна червеното петно върху долната му стена и каза няколко думи на езика на Повелителите пред него. След това натисна бялото петно отстрани и чу обратно току-що изречените думи.

Двамата изчакаха няколко безкрайно дълги часа докато топазът над нишата в стената не започна да пулсира призивно. Той извади подноса, върху който имаше храна за двама. Сигурно в кухнята светеха две светлини и талосът бе взел съответните мерки.

— Яж! — нареди Кикаха на До Шуптарп. — Следващото ти ядене може да е след много време... ако изобщо имаш щастието да се нахраниш поне още веднъж!

До Шуптарп примигна. Кикаха се опита да се храни бавно, но рязкото отваряне на вратата, последвано на бликналата през нея вода, го накара да се задави. Вратата почти веднага се затвори обратно, но след малко пак се отвори и изплю нова водна вълна.

Той остави чиниите обратно върху подноса и го върна в нишата. Надяваше се талосът да не е зает с нещо по-важно точно в този момент. Защото ако забавеше макар и с малко обратното телепортиране на подноса, това можеше да се окаже гибелно за затворниците.

Беше сложил върху подноса и записващия куб, които бе започнал да повтаря инструкциите му. Трите последователни натискания на белия бутон го програмираха да възпроизведе записа шейсет пъти, и всичките им надежди бяха свързани с това талосът да извика обратно подноса, преди кубът да спре.

Топазът спря да мига. Той вдигна вратичката. Нишата беше празна.

— Ако талосът направи онова, което го инструктирам, всичко ще бъде наред — поясни той на тевтонския рицар. — Най-малкото ще се измъкнем оттук. Но ако талосът не се подчини... тогава бълбук, бълбук... нали се сещаш — край на всичките ни грижи.

Нареди му да го последва в антрето. Останаха вътре в течение на шейсет секунди. После Кикаха отново се обади:

— Ако съвсем скоро нищо не се случи, можем да се целунем от... — но не успя да довърши.

Намираха се в голяма стая върху кръгла плоча от сив метал. Мебелировката беше екзотична — от ранно-радамантийския период. Стените и пода бяха от розов камък прошарен с черни жилки. Не се виждаха нито врати, нито прозорци, макар едната стена да приличаше на прозорец, който предлага гледка навън.

— Сигурно някой индикатор в този момент показва, че се намираме точно в тази килия — проговори Кикаха. — Да се надяваме, че Звънарите няма да разберат смисъла на тези индикатори.

При толкова много индикатори, примигващи без никаква видима причина, Звънарите сигурно бяха изпаднали в паника. Без съмнение, те сновяха из двореца, опитвайки се да разберат какво се бе случило, без да са разбрали.

След малко част от привидно цялата стена се отмести и се скри в самата стена. Кикаха тръгна напред. Един талос висок шест стъпки и половина и покрит с броня като рицар, ги очакваше. Той му подаде черния куб на записващото устройство.

— Благодаря — каза Кикаха и продължи: — Разгледай ни внимателно. Аз съм твоят господар. Този човек е мой слуга. Ще се подчиняваш и на двама ни, освен ако този мъж, моят слуга, направи нещо, което би могло да ми навреди по някакъв начин. В такъв случай, спри го! Останалите живи същества в замъка са мои врагове и ти трябва да ги атакуваш и убиеш в мига, в който зърнеш един или повече от тях. Първо обаче ще вземеш този куб след като запиша в него каквото поискам и ще дадеш на другите талоси да чуят моето послание. Това ще бъдат инструкции да нападнат и убият враговете ми. Разбра ли всичко?

Талосът отдаде чест, показвайки, че бе разбрал. Кикаха заговори в куба, програмира го да повтори казаното хиляда пъти и го връчи на талоса. Облеченото в броня създание отново отдаде чест, обърна се и с маршова походка се отдалечи.

— Те са перфектни изпълнители на заповеди, но най-малко от всички може да разчита на това господарят им — подхвърли Кикаха. — Улф много добре знаеше за тази им особеност, но не пожела да промени нещата. Казваше, че някой ден това може да се обърне в предимство, защото едва ли някой нашественик би могъл да се досети, колко малко може да разчита на тях.

Кикаха подробно обясни на До Шуптарп как се стреля с лъчамет, ако обстоятелствата му дадат тази възможност и те се отправиха към оръжейния склад на двореца. За да стигнат до него, наложи им се да прекосят цялото това крило, а после да се спуснат шест етажа. Кикаха използваше стълбищата, оставяйки елеваторите на Звънарите.

До Шуптарп бе смаян от великолепието на двореца. Огромните зали, тяхното обзавеждане, натрупаните в тях съкровища, всяко едно от които бе достатъчно да се купят всички кралства на Драхеланд, го смазваха и потискаха. Той жадуваше да поспре, да разгледа подробно, да пипне, а може би и да напълни джобовите си. После се стресна, сви се и млъкна, защото пръснатите наоколо богатства го караха да възприема цялото това място като свещен храм.

— Можем да вървим с дни и пак да не срещнем никого — обади се в един момент той.

— Щяхме да срещнем, ако не знаех къде отиваме — възрази му Кикаха. Той продължаваше да се пита доколко може да разчита на своя спътник. Нямаше никакво съмнение, че при нормални обстоятелства той би бил първокласен воин. Поведението му в запълнената с вода подземна стая доказваше, че е смел и лесно се адаптира. Но попадането му в двореца на Повелителя оказваше същото въздействие върху него, както би се почувствал един земен християнин прехвърлен в града на Бога... и установил, че той е превзет от дяволите.

Близо до основата на стълбището Кикаха подуши разтопен метал и пластмаса заедно с изгоряла протоплазма. Той внимателно надникна зад ъгъла. На стотина стъпки по-нататък лежеше по очи тялото на талос. Откъснатата от лъча на лъчемета ръка беше паднала до него.

Двама Черни звънари — или поне за такива ги взе Кикаха, съдейки по пристегнатите на гърбовете им ковчезета — лежаха мъртви до него. Вратовете им бяха извити на цял оборот. Други двама Звънари, стиснали в ръце лъчемети, разговаряха възбудено. Единият държеше останките от черния куб на записващото устройства. Кикаха

злорадо се ухили. Апаратът явно беше повреден след попадението на лъча и беше спрял да възпроизвежда. Следователно, Звънарите не знаеха защо талосът ги бе нападнал и какво бе съдържанието на записа.

— Двайсет и девет мъртви. Остават още двайсет и един — прошепна той и дръпна глава. — Но сега вече ще бъдат нащрек. Ако това не се бе случило, оръжейният склад можеше и да бъде неохраняван. Но сега, като знаят, че някаква неизвестна опасност броди наоколо, те със сигурност ще го охраняват. Добре, тогава ще опитаме друг подход. Може да се окаже по-опасно, но кое на този свят не е опасно! Да се върнем при стълбището.

Той отведе До Шуптарп до един салон на шестия етаж. Помещението бе дълго над шестстотин стъпки, широко бе поне триста, и бе натъпкано с препарирани животни — сред които можеше да се намерят и препарирани разумни същества — от много вселени. Минаха покрай прозрачен куб, в който подобно на водно конче в кехлибар, висеше същество наполовина насекомо, наполовина човек. Имаше дълги мустачки, огромни, макар и съвсем човешки очи, тесен кръст, тънки крачета, покрити с розов мъх, четири костеливи ръце, и беше с голяма гърбица, от която излизаха четири криле като на пеперуда.

Въпреки че не разполагаха с много време, До Шуптарп спря и впери изумен поглед в неземното същество. Кикаха поясни:

— Този екземпляр е на десет хиляди години. Нарича се квисвас — човек-колеоптер — и е продукт на биолобораториите на Анана, или поне така ми е казано. Повелителя на този свят нападна света на своята сестра и си набави някои екземпляри за своите музеи. Доколкото ми е известно, квисвасът е бил любовник на Анана по онова време, но не бива да се вярва на всичко, особено на онова, което един Повелител е готов да каже да друг. Освен това става дума за неща от далечното минало.

Чудовищно големите очи бяха гледали с празен поглед през дебелата прозрачна пластмаса в продължение на десет хилядолетия — пет хилядолетия преди зараждането на цивилизацията на Земята. И макар Кикаха да го бе виждал и преди, той винаги изпитваше страхопочитание, боязън и усещане за собствената си незначителност, пред него. Колко ли умно е било това същество и колко ли ожесточено

се бе борило за живота си, точно както сега Кикаха се бореше за своя? Може би не по-малко енергично и не по-малко безразсъдно! Но бе загинало, както и той щеше да загине, а после бе препарирано и поставено тук, за да наблюдава с невиждащите си очи борбите на другите. Колко преходни са нещата...

Той разтърси глава и примигна с очи. Хубаво е да се философства, но само когато обстоятелствата го позволяват. А настоящите не бяха особено подходящи. И освен това смъртта спохожда всички, дори такива като него, които с всички сили и с цялата си изобретателност се опитват да я избегнат! И какво от това? Дори една допълнителна минута живот си заслужава борбата за нея, ако си е струвало предишните минути да бъдат изживени!

— Питам се каква ли е историята на това същество? — прошепна До Шуптарп.

— На собствената ни история ще бъде сложен подобен край, ако не си размърдаме задниците — заплаши го Кикаха.

Когато стигнаха до далечната стена на залата, той се пресегна към някаква издатина в стената, която по нищо не се отличаваше от останалите, завъртя я надясно на 180°, после наляво на 160°, и накрая два пъти надясно около оста ѝ. Част от стената хлътна навътре. Кикаха тежко пое дъх, без да крие неувереността си. В никакъв случай не бе сигурен, че е запомнил кода правилно. Грешка в манипулацията можеше да доведе до неприятни последици, като се започне от облак отровен газ и и се стигне до лазерен лъч, който прерязва за миг тялото надве.

Той дръпна До Шуптарп зад гърба си. Тевтонецът понечи да възроптае, но веднага отвори уста, за да изкрещи, тъй като двамата полетяха надолу в непрогледно тъмна шахта. Предугадил тази реакция, Кикаха сложи ръка върху устата му и го успокои:

— Тихо! Няма нищо опасно!

Въздушното течение буквално откъсна думите от устните му. До Шуптарп продължаваше да се дърпа, но се усмири, усещайки, че падането им се забавя. Няколко секунди по-късно те имаха чувството, че висят неподвижно във въздуха. Стените неочаквано се осветиха и се разбра, че продължават да се спускат, но много бавно. Няколко стъпки над и под тях шахтата беше тъмна. Светлината ги съпровождаше в спускането им надолу. Не след дълго се озоваха на самото дъно.

Нямаше прах, макар дълбоката тишина в съчетание с мрака над главите им, да създаваха впечатлението, че това място не бе виждало живо същество от стотици години насам.

— Едва не ми се пръсна сърцето — гневно извика тевтонецът.

— Трябваше да го направя по този начин — оправда се Кикаха. — Ако знаеше, че ще падаш, едва ли щеше да дойдеш с мен доброволно. Не бих могъл да поискам това просто ей така от теб.

— Но ти скочи — каза До Шуптарп.

— Да, разбира се. Правил съм го много пъти. Но не смеех да помисля, че мога да опитам, докато Улф — Повелителя — не го направи пред очите ми няколко пъти. — После се усмихна: — Ще ти призная, че не бях сигурен, че полето продължава да е включено. Звънарите биха могли да го изключат. Каква шега щяха да си направят тогава с нас, а?

Но До Шуптарп изглежда не виждаше нищо смешно в идеята. Кикаха се обърна и се залови със задачата да излязат от шахтата. За целта беше необходимо да изчука с пръстите на ръката особен код върху стената. Част от нея се плъзна встрани и те пристъпиха в ярко осветена малка стая с бели стени. В стаята нямаше нищо с изключение на една дузина вградени в пода полумесеци и друга дузина, окачени на стената. Полумесеците не бяха белязани с никакви знаци.

Кикаха протегна ръка, за да спре До Шуптарп.

— Нито стъпка повече. Пребиваването в тази стая е крайно опасно, ако не се спази специална процедура. А аз не съм сигурен дали си спомням всички подробности от нея!

Въпреки прохладния въздух тевтонецът беше обилно изпотен.

— Недоумявах защо не дойдохме тук още в самото начало — каза той, — вместо да бродим из коридорите. Сега разбирам.

— Да се надяваме, че ще продължиш да разбираш — изрече двусмислено Кикаха. После направи три стъпки по права линия от входа на стаята. След това тръгна странично, докато не се изравни с най-десния от окачените на стената полумесеци. Завъртя се веднъж около оста си и се отправи към полумесеца, държейки по особен начин дясната си ръка под ъгъл към пода. В мига когато пръстите му докоснаха полумесеца, той каза:

— Добре, войнико. Можеш да дойдеш по обикновения начин при мен... или поне така мисля.

Но усмивката застина на лицето му, докато разглеждаше полумесеците.

— Един от тях трябва да ни пренесе в оръжейния склад. Но не си спомням кой: вторият или третият отдясно!

До Шуптарп попита какво може да се случи, ако изберат друг полумесец.

— Един от тях — но не знам кой — ще ни изведе в контролната зала — отвърна Кикаха. — Бих избрал него, ако имах лъчамет в ръка или ако допусках, че Звънарите не са инсталирали датчици за маса в контролната зала. Е, и ако знаех кой е!... Друг ще ни върне директно в подземния затвор, от който се измъкнахме. Трети ще ни изпрати на луната. Четвърти — на нивото на Америндия. Забравил съм какво точно правят останалите, с изключение на един, който би ни прехвърлил във вселена, в която... как да се изразя?... човек не би искал да попада!

До Шуптарп потръпна, без да го крие, и подчерта:

— Аз съм смел мъж. Доказвал съм го многократно на бойното поле. Но сега се чувствам като малко дете, загубено в гора, пълна с вълци.

Кикаха не отговори нищо, но откровеността на тевтонеца му допадна. Той все още не можеше да реши дали трябваше да се спре на втория или на третия полумесец. Налагаше се да избере един от двата, защото шахтата не позволяваше връщане през нея — подобно на много специални маршрути в двореца тя беше еднопосочна.

Накрая той проговори:

— Добре, дяволите да го вземат. Не можем да стоим тук вечно.

Той нагласи третия отдясно-наляво от висящите на стената полумесеци с третия отляво-надясно от вградените в пода.

— Помня, че съответствието беше кръстосано — каза той. После обясни на До Шуптарп процедурата по използването на вратите за телепортиране и какво можеше да ги очаква. Двамата стъпиха едновременно в кръга, образуван от двата полумесеца. Изчакаха около три секунди и без никакво усещане за движение се озоваха в неголяма стая. На рафтове до стените, на специални окачалки и стативи се виждаха познати и напълно екзотични видове оръжие и брони.

— Късмет — прошепна Кикаха. Излезе от кръга и обясни: — Ще вземем лъчемети, акумулатори за тях, въжета, летящ шпионин и очила.

А, разбира се, и няколко ръчни неутронни гранати с ограничен обсег на действие.

Той избра за себе си два ножа с балансировка, която ги правеше удобни за хвърляне. До Шуптарп изпробва своето оръжие върху малка мишена в дъното на оръжейния склад. Металният диск с дебелина шест пръста се разтопи за пет секунди. Кикаха пристегна с ремъци на гърба си метална кутия. В нея имаше няколко летящи шпиони, мощен приемник-предавател за управлението им и комбинирани видео-аудио очила.

Надяваше се Звънарите да не са се натъкнали още на тези полезни неща. Защото, ако бяха поставили часови със специални указания да следят за летящи шпиони, или ако сами ги използваха за контрол на коридорите, това означаваше край на всичко.

Вратата беше заключена от Улф и, доколкото Кикаха можеше да прецени, не бе отваряна от никой. В нея имаше вградени много системи, чието единствено предназначение беше да попречат влизането на неупълномощени лица, но нямаше нищо, което да попречи на излизането. Кикаха изпита облекчение. Звънарите явно не бяха влизали тук, следователно нямаша достъп до летящите шпиони. Освен ако не си бяха донесли такива от другите вселени. И все пак понеже досега не бе забелязал Звънарите да използват такива, той беше практически сигурен, че те не ги притежават.

Той сложи очилата върху очите си и държейки малкия пулт за дистанционно управление насочи един от миниатюрните летящи апарати през отворената врата. Устройството беше три инча дълго и имаше формата на сгънато от хартиен лист самолетче. Беше прозрачно, макар малките му оцветени части да можеха да се различат при внимателно вглеждане под силна светлина. В „носа“ му беше монтирано „око“, през което Кикаха получаваше странна видеокартина, и „ухо“, благодарение на което можеше да чува и усилва по желание приеманите звуци.

Той насочи шпионина насам-натам, увери се, че отвън в залата няма никой и вдигна очилата на челото си. Двамата излязоха от оръжейната и той затвори вратата, знаейки, че тя автоматично ще се самозаклучи. След това тръгнаха използвайки собствените си очи, за да насочат апаратчето в по-съмнителните места и неговите, за да се придвижат напред.

По този начин двамата извървяха над шест мили в хоризонтална и вертикална посока, напуснаха едното крило на двореца и преминаха в другото, където се намираше и контролната зала. Бяха крайно предпазливи и това направи експедицията им доста продължителна.

В един момент минаха покрай огромен прозорец, разположен над ръба на монолита, върху който бе издигнат двореца. До Шуптарп видя слънцето и едва не припадна. То беше под него. Налагаше се да наведе глава, за да го разгледа. А когато съзря нивото на Атлантида да се разстила в радиус от петстотин мили, после ивица от нивото под него и късче от онова под тях, той просто пребледня.

Кикаха го дръпна от прозореца и се опита накратко да му обясни кулообразната структура на планетата и въртенето на мъничкото слънце около нея. Понеже дворецът се намираше на върха на най-високия монолит на планетата, той се оказваше над слънцето, което обикаляше в плоскост минаваща през средата на средния монолит.

Тевтонецът отговори, че е разбрал. Но той никога не беше виждал слънцето от друго място, освен от своето ниво. И, разбира се, от луната. Но и от двете места то бе изглеждало високо в небето.

— Ако си мислиш, че това е много страшно — каза му Кикаха, — ще трябва някой път да погледнеш през ръба на света от дъното на най-долното ниво, което наричат Градината.

Те влязоха в централната част на двореца, където се намираше контролната зала. Тук придвижването им стана още по-бавно. Минаха през необятна зала, покрита открай-докрай с огледала, които отразяваха не толкова физическата външност, колкото физическата вътрешност. Според Кикаха всяко огледало улавяло вълни с различна честота, излъчвани от мозъка, после ги смесвало с музика, цветове и инфразвуци, и накрая ги излъчвало обратно като образи. Едни бяха отвратителни, други възвишено прекрасни, трети възмутително непристойни, четвърти тайнствено заплашителни.

— Това не означава нищо — поясни Кикаха, — освен ако наблюдателят не иска да го интерпретира по-свой начин. Но обективно погледнато, тези образи нямат смисъл.

До Шуптарп бе доволен, че трябва да продължат нататък. Кикаха се заизкачва по стълбище, чиято широчина би позволила едновременното изкачване на десет взвода войници в една редица.

Стълбицето се извиваше нагоре и нагоре, сякаш нямаше край, сякаш извеждаше в самите небеса.

Накрая тевтонецът не издържа и помоли за почивка. Кикаха се съгласи. Той изпрати летящият шпионин нагоре, за да се увери, че не ги грози никаква опасност. И наистина, на етажа под онзи, на който бе контролната зала, нямаше нито един Звънар. За сметка на това, на първите шест стъпала на стълбището се търкаляха обгорелите и разтопени тела на десет талоси. Те явно се бяха отправили с маршова стъпка, за да убият Звънарите в контролната зала, но междуременно сами бяха паднали под лъчите на лъчешметите. Устройството, което най-вероятно бе направило това, се гушеше на горната площадка на стълбището. Представляваше малка черна кутийка на колелца с дълга тънка „шия“ от сив метал. В края на израстъка се проблясваше стъклен обектив. През него устройството можеше да забележи движеща се маса и да я унищожи с лазерен лъч на максимално разстояние четиридесет стъпки.

То въртеше дългата си шия и оглеждаше стъпалата. Не обърна никакво внимание на шпионина, който прелетя над него, а това означаваше, че „змийската глава“, както Кикаха го кръсти за себе си, бе програмиран да засича тела с по-голяма маса. Кикаха насочи шпионина към двойната врата на контролната зала. Тя, естествено, беше затворена. Но благодарение на „окото“ на своя шпионин той можа да види, че по цялата дължина на стените в коридора са монтирани множество малки дискове — това бяха датчици на маса. Обсегът на действието им беше малък. Те оставяха извън контрол тясна пътека в центъра на коридора, по която предупрежденият можеше да върви, без да задейства алармената система. Сигурно имаше и някакви средства за визуален контрол, понеже Звънарите не бяха от онези, които биха пренебрегнали подобна възможност. Той вдигна летящото апаратче под самия таван и го насочи съвсем бавно, защото не искаше да бъде видян. И точно в този момент забележа видеокамерите: те бяха скрити в кухите глави на два бюста, поставени на пиедестали. Мястото за камерите бе издълбано от Звънарите.

Кикаха внимателно върна шпионина, свали очилата и тръгна пред До Шуптарп нагоре по стълбището. Не бяха изминали много и им замириса на изгоряла протоплазма и пластмаса. Когато стигнаха до етажа с телата на талосите, Кикаха спря тевтонеца:

— Доколкото мога да преценя — поясни той, — всички те са се затворили в контролната зала. Задачата ни е да ги изкараме оттам или да ги нападнем в залата, преди да са ни усетили. Искам от теб да следиш тила ни през цялото време. Не спирай да се оглеждаш! В контролната зала има много врати за прехвърляне в най-различни места из двореца. Ако Звънарите са се ориентирали коя за къде е, те със сигурност ще ги използват. Затова бъди внимателен!

В този момент той се намираше малко извън обсега на действие на „змийската глава“. Седна на пода и раздърпа влакната в края на най-тънкото въже, което бяха взели, после завърза крайчетата им около шпионина. Сложи отново очилата и го насочи нагоре по стълбището. Апаратчето летеше бавно заради тежестта на въжето. Змийската глава продължаваше да сканира стълбището в широчина, но не се опита да поразии с лъча си нито въжето, нито шпионина. Това може и да означаваше, че устройството със сигурност е програмирано да се задейства от по-големи маси, но в никакъв случай не бе гаранция, че не изпраща картина в контролната зала. В мига в който Звънарите видеха шпионина и въжето, те щяха да изскочат от залата и да ги поразят с огън през перилата на стълбището. Кикаха нареди на До Шуптарп да следи какво става над главите им и да стреля мигновено щом долови някакво движение там.

Шпионинът се шмугна покрай змийската глава, издърпвайки въжето със себе си. След това зави и се върна обратно. Кикаха свали очилата, развърза въжето, хвана здраво двата му края и силно дръпна. Змийската глава полетя напред и надолу по стъпалата. Остана да лежи странично по средата, а шията и „окото“ продължаваха да се въртят напред-назад, но бяха насочени към другата страна на стълбите. Кикаха се приближи, държейки се извън полезрението му, и го изключи завъртайки някакъв ключ в задната му част.

Изкачи се по останалите стъпала, хванал машинката под мишница, без да изпуска лъчемета от дясната си ръка. Малко преди да стигне горната площадка, той се сниши и постави пазача на пода. Завъртя го така че да сочи към единия от бюстовете в края на салона от

другата страна на вратата за контролната зала. Нагласи нещо върху циферблата и го пусна да се придвижи напред. След малко се разнесе силен трясък. Той сложи очилата и изпрати своя шпионин, за да види какво бе станало. Както и се бе надявал, змийската глава бе изминал разстоянието до бюста и след като се бе приближил достатъчно, за да се задейства от масата му, бе включил лазера си върху кухия камък, докато накрая пиедесталът беше паднал. Бюстът лежеше странично и видеокамерата гледаше към стената. Змийската глава бе насочил енергията на лъча си върху падналия бюст.

Кикаха слезе обратно по стълбите така че да не бъде забелязан от някой, който би дошъл до горната площадка или да погледне през перилата надолу. Отново сложи очилата и насочи летящия шпионин в позиция директно над двойната врата. Устройството се притисна до стената и застина във вертикално положение, насочило „окото“ си надолу.

Кикаха зачака. Минутите течаха. Прииска му се да свали очилата и да провери дали До Шуптарп наблюдава както му бе заповядал. Въздържа се — трябваше да е готов, ако вратата се отвореше.

И тя се отвори. През процепа се подаде тръба на перископ и се завъртя в двете посоки. После се прибра обратно и на нейно място се появи русолява глава. Последва я тялото. Звънря изтича до змийската глава и я изключи. Кикаха изпита разочарование, защото очакваше, че устройството ще поразии Звънря. То обаче явно бе програмирано да контролира и да реагира само на онова, което ставаше пред него.

Бюстът междувременно се бе разтопил напълно. Звънря го разгледа, после взе змийската глава и го отнесе обратно в контролната зала. Кикаха се възползва от отварянето на вратата и вкара летящия шпионин ниско под горния ѝ праг. Залата беше с размерите на самолетен хангар. Той насочи апаратчето под тавана, после го спусна покрай далечната стена и го вкара ниско до пода зад един от пултовете за управление. В същия миг качеството на картината и на звука падна, което го накара да допусне, че вратата е била затворена. Макар преподавателят да бе в състояние да предава през препятствия, ефективността на работата му силно се влоши.

Зиматол разказваше на Арсвурд за странното поведение на змийската глава. Беше подменил устройството с друго и се надяваше то да работи нормално. Но не беше подменил камерата. Дублиращата

камера от другата страна можеше да свърши същата работа. Зиматол изрази съжалението си, че са били толкова заети с ремонта на комуникационния лазер, за да се свържат с фон Турбат на луната. Защото ако бяха наблюдавали екраните на мониторите, сигурно щяха да видят какво се бе случило.

На Кикаха му се искаше да продължи да подслушва, но трябваше да проведе операцията докрай. Той изключи шпионина в залата и завърза въжето за друг шпионин. Изпрати го за обиколка около заместника на змийската глава и повтори онова, което беше направил преди няколко минути. Този път пазачът се изтърколи по стълбите доста по-надолу и се спря едва когато стигна до телата на талосите. Сочеше нагоре във въздуха. Кикаха изпълзя при него, пресегна се над обгорелите останки, и го изключи. Изкачи с няколко скока стълбите, постави змийската глава на пода, насочи го към втория пиедестал и го изпрати да свърши разрушителното си дело. Когато се разнесе вторият трясък, той беше успял да слезе при тевтонеца и да сложи очилата, настроени за следващия шпионин. Така че този път чу трясъка през очилата.

Окото на шпионина му разкри, че историята се бе повторила. Той върна апаратчето над вратата, но този път дълго нищо не се случи. Накрая реши да се включи към шпионина в залата. Попадна в разгара на спор, по време на който Зиматол твърдеше, че повредата на втората машина вече не може да бъде случайна. Твърдеше че навън става нещо подозрително и следователно опасно. И не искаше да излиза втори път и да разследва причината.

Според Арсвурд обаче те не можеха да стоят просто така и нищо да не правят, докато врагът броди необезпокояван. Трябваше да бъде убит, още повече, че вероятно ставаше дума за враг на име Кикаха. Кой друг би могъл да се вмъкне в двореца в момент, когато всичките му охранителни системи са включени с цел да го направят непристъпен?

Но за Зиматол това не можеше да бъде Кикаха. Щяха ли фон Турбат и фон Свиндебарн да стоят на луната и да го търсят, ако той не беше там?

Това действително озадачи Кикаха. Какво наистина правеше фон Турбат на луната, след като му бе известно, че Кикаха е избягал през врата в криптата от пещерата? Възможно ли бе фон Турбат да има толкова високо мнение относно изобретателността на своя архивраг, че

да допусне, че Кикаха е телепортирал някакъв предмет през вратата, само за да изглежда като че ли не е на луната? И ако беше така, какво би могло да го накара да приеме, че на луната има нещо, заради което Кикаха иска да остане там?

Мисълта го разтревожи и малко изплаши. Дали Анана не се бе телепортирала на луната след него? Нея ли преследваха Звънарите? Беше малко вероятно, но дори само мисълта за такава възможност го изпълваше с безпокойство.

Зиматол спомена, че само Кикаха би могъл да програмира талосите за действия срещу тях. Арсвурд отвърна, че ако това е така, става още по-наложително да се отърват от подобна опасност. Зиматол попита как.

— Само не като се криеш страхливо тук.

— Тогава излез ти и го намери — опъна се Зиматол.

— Точно това и ще направя — заяви Арсвурд.

Кикаха намери за интересен факта, че този разговор бе прозвучал толкова човешки. Оказваше се, че макар Звънарите да са направени от метал, те в никакъв случай не идваха направо от конвейера. В тях бяха заложени всичките различия на човешките индивидуалности.

Арсвурд се отправи към вратата, но Зиматол го извика да се върне. Изтъкна му, че в техните задължения влиза да не поемат ненужни рискове. Вече бяха останали толкова малко, че смъртта макар и само на един от тях силно намалява шансовете им за крайна победа. Всъщност вместо да гледат към победата, в момента те просто се борели за собственото си оцеляване. Кой би могъл да помисли, че един леблбий ще бъде в състояние да ги избива токова изобретателно и така неумолимо? Та Кикаха не беше дори Повелител, а един най-обикновен човек!

Зиматол заяви, че трябва да изчакат завръщането на двамата им водачи. Не можело да влязат във връзка с тях, никакви смущения осуетявали опитите им. Кикаха можеше да им каже защо усилията им щяха да се окажат безполезни. Самата структура на пространствено-времевия континуум на тази вселена беше изкривена по особен начин и предотвратяваше възможността за нормално излъчване на някакво съобщение, независимо дали бе направено по радиото или с помощта на лазерния лъч. Нещо повече, ако някой се опиташе да прелети

разстоянието до луната с помощта на обикновен летателен апарат, той щеше да заседне в една тясна зона посред двете небесни тела. Единственият начин за подобно пътуване бе чрез телепортиране през врата.

Двамата Звънари продължиха нервно да разговарят на редица теми. Двайсет и девет от тях вече били мъртви. Сега оставали двама тук, двама във вселената на Нимстоул, двама в тази на Анана и още двама във вселената на Джудубра. Според Зиматол те трябвало да бъдат спешно извикани тук на помощ. А още по-доброто решение би било, всички Звънари в тази вселена да я напуснат и да запечатат след себе си всички врати. Имало толкова много други вселени, защо да не се откажели от тази завинаги? Щом Кикаха толкова си я искал, нека да му я оставят. А те междувременно щели да изработят милиони нови Звънари на някое по-безопасно място. И след десет години щели да бъдат в състояние да пометат Повелителите навсякъде.

Но фон Турбат (когото те наричаха Граумграс) бил страхотно упорит. Щял да откаже да се предаде. И двамата бяха на единно мнение по този въпрос.

За Кикаха постепенно ставаше ясно, че Арсвурд, въпреки демонстративната му настойчивост да излезе от стаята и да ликвидира опасността, всъщност не само че не иска, ами изобщо и няма намерение да го направи. Явно му се искаше да изглежда като смелчага.

Двамата души, в чийто спор се бе заслушал, съвсем не бяха онези студени, нечовешки логични, напълно неемоционални същества, които Анана му бе описала така картинно. Ако се извадеха определени фрази от разговора им, те щяха да звучат като най-обикновени войници от коя да е нация в коя да е вселена.

За момент се подвоуми дали все пак не беше възможно да се стигне до споразумение със Звънарите и дали те нямаше да приемат едно най-обикновено място редом с останалите разумни същества в този свят.

Мисълта изчезна също така бързо както се бе и появила. Звънарите предпочитаха да завладяват телата на хората. Те просто не можеха да се задоволят да останат в своите метални камбани. Радостите и предимствата на живата плът бяха прекалено изкусителни. Не, те нямаше да бъдат доволни от перспективата да останат в

камбаните си, щяха да продължат да извличат човешки мозъци и да се наместват в опразнените тела.

Тази война можеше да има само един край: смъртта на всички Звънари или тази на Кикаха.

В този момент той се почувства като че ли на раменете му се бестоварило цялото бреме на света. Ако го убиеха, те щяха да развият плана си както го бяха замислили, понеже малко бяха онези, които знаеха тяхната самоличност и те също щяха да умрат. Но този свят беше неговият, както сам често се бе хвалил, и той се смяташе за най-щастливият човек на двете вселени, защото единствен от всички земляни бе успял да мине през стената помежду двата свята. За него този свят беше по-съвършен от Земята и той го бе направил свой по начин, недостъпен и за самия Улф-Повелителя.

Но ето че радостите бяха изчезнали, за да бъдат заместени от отговорност толкова огромна, че той се плашеше дори да се замисли за нея.

Но осъзнаваше, че за човек поел такава отговорност, досега той бе действал направо безразсъдно.

Това донякъде му бе помогнало да оцелее до този момент. Ако бе действал с по-голяма предпазливост, дължаща се на осъзнаваната си важност, сигурно вече щяха да са го заловили и убили. Или щеше да е избягал, оставайки напълно недееспособен от страх да предприеме каквото и да е било. Безразсъдно или не, той щеше да продължи да действа по стария начин. Ако сбъркаше някъде, щеше да стане част от миналото, а Звънарите щяха да окупираат настоящето и бъдещето. Така да бъде!

Той пусна трети шпионин и го разположи до стената над самата врата. След това остави пулта за дистанционно управление и очилата до себе си. Каза на До Шуптарп какво смята да предприеме. За тевтонеца идеята беше направо безумна, но се съгласи. Сам той нищо не можеше да предложи. Двамата вдигнаха един талос и издърпаха тялото му, което тежеше сигурно над петстотин фунта, нагоре по стъпалата. После го изтеглиха през салона, внимавайки да не навлязат в полето на датчиците на маса, и го подпряха на стената точно срещу вратата. След това бързо, но предпазливо се върнаха на стълбищната площадка на долния етаж.

Кикаха се огледа и отново сложи очилата. Свали шпионина от позицията му над вратата, разположи го от едната страна на талоса и го заби в подобната му на шлем глава. Ударът повреди устройството, но той бързо изпрати друго на същото място. Картината му показва, че талосът бе паднал точно както бяха искали. Главата и раменете му бяха в обсега на датчиците. В контролната зала сигурно виеха сирените на задействаните алармени инсталации.

Но нищо не се случи. Вратата не се отвори. Той изчака, докато не усети, че повече не може да издържа. Макар да бе жизнено важно да остави шпионина позициониран над вратата, той го снижи до пода и се превключи на апарата, който бе съумял да вкара в контролната зала. Не виждаше нищо освен задната част на пулта за управление. До ушите му не достигаше нищо. Никакво виене на сирени, които сигурно бяха изключени. Звънарите не говореха и не издаваха никакъв звук, макар да бе увеличил усилването до край.

Превключи на шпионина пред вратата. Тя беше все така затворена, затова се върна на другия в залата. Отново никаква следа от живот.

Какво ставаше?

Май някой играеше игра на нерви. Дали не се опитваха да го накарат да излезе на открито и да ги нападне с голи ръце?

Той изпрати летящия шпионин в залата ниско над пода към стената. Бавно го издигна покрай нея, но образът беше ясен само непосредствено пред камерата и се размиваше на разстояние по-голямо от една-две стъпки. Възнамеряваше да го вдигне до тавана и бавно да го спуска с надеждата да види Звънарите, преди те да са видели апаратчето. То можеше да се използва и за убиване като куршум, но зоната на видимост бе толкова стеснена, че това можеше да стане успешно само наистина отблизо. Все пак, ако някой от Звънарите извикаше, звукът щеше да го издаде и Кикаха щеше да има шанс да го порази, преди той да унищожи шпионина с лъчемета си. Нищожен шанс, който Кикаха вече бе готов да поеме.

Вече беше свалил апарата приблизително на нивото на пулта, зад който го бе държал до преди малко. Не след дълго устройството се спусна до пода, без да види или чуе нищо. Вдигна го и направи кръг с него, но от Звънарите нямаше и следа. Разшири зоната на търсене. Звънарите може би бяха забелязали вече шпионина и сега се криеха от

него. Но това можеше да има някакъв смисъл само ако искаха да ангажират вниманието на оператора, докато някой от тях излезеше от залата, за да го открие. Може и да не знаеха как точно работи летящото апаратче, но със сигурност разбираха, че обхватът му на предаване беше ограничен и че операторът по необходимост се крие наблизо.

Кикаха се обърна и предупреди До Шуптарп да бъде особено внимателен и зорко да следи да не би някой от Звънарите да се покаже на горната площадка на стълбището. Напомни му също да използва неутронните гранати при първа възможност. Едва бе свършил с инструкциите си, когато До Шуптарп извика. Кикаха беше толкова изненадан, че неволно вдигна ръце нагоре. Пултът за дистанционно управление отхвъркна. Едновременно с него скочи и Кикаха. Той рязко смъкна очилата от главата си, претърколи се няколко пъти в случайна посока, за да попречи на точното прицелване на онзи, който можеше да се опита да го убие. Нямаше представа какво бе накарало тевтонеца да извика, но още по-глупаво беше да стои и да се озърта докато разбере какво го бе обезпокоило.

Усети горещината от попадение на лъча в килима до себе си. Той идваше от крайно неочаквано място — далечния край на салона. Една глава и ръка с лъчемет в нея се подаваха иззад ъгъла. За щастие До Шуптарп бе стрелял в мига, в който бе видял Звънаря, с което му бе попречил да се прицели точно. От това разстояние ефективността на ръчните лъчемети беше ограничена. От близко разстояние оръжието можеше да разсече дванайсетинчова стоманена плоча, или да изпепели човек за част от секундата. Но скритият в далечината Звънар можеше само да му причини изгаряне трета степен или да го ослепи, ако по някаква случайност лъчът минеше през очите му.

До Шуптарп се бе хвърлил надолу по стълбите, за да потърси убежище зад телата на талосите. Кикаха изтича през салона, за да излезе от прицела на Звънаря в далечния му край, без да забравя, че вторият Звънар можеше да го изненада от близката страна. Единият или и двамата Звънари се бяха телепортирали извън контролната зала, предприемайки атака от фланга. Нямаше да има нищо чудно, ако пак по този начин извикаха и помощ.

Кикаха изруга, обърна се и се върна при захвърлените очила и пулт за дистанционно управление. Звънаря в далечния край надигна глава от легнало положение и стреля. До Шуптарп, който се намираше

под ъгъл спрямо позицията му, отговори с изстрел. Кикаха също стреля. Звънаря се изтегли, преди лъчите на двамата му противници да се бяха събрали в ъгъла, където се бе скрил.

Трите гранати бяха прекалено далече, за да се рискува да ги вземат. Кикаха вдигна с една ръка очилата и пулта, извърна се и се хвърли назад в коридора. Очакваше някой да се появи и в близкия край, така че бе готов всеки миг да скочи под прикритието на първата врата. Когато му оставеше да пробяга покрай последните две врати, той видя една глава да надзърта иззад ъгъла. Той стреля веднага, облизвайки с лъча си ъгъла. Главата обаче се бе дръпнала мигновено. Кикаха прилекна покрай стената и стреля покрай ръба, надявайки се част от енергията да се отрази обратно и да поизпече онзи или онези, които се криеха там. Викът, който се разнесе му показва, че или беше изплашил или бе опърлил някого.

Ухили се мрачно и се върна назад, преди Звънарите да му върнеха със същия номер. Ситуацията не беше за смях, но той никога не бе успявал да се въздържи, когато успееше да изработи своя противник.

Стаята в която се бе скрил, беше относително малка. Бе като една от стотиците други в двореца и основното ѝ предназначение ѝ беше като малка галерия за предмети на изкуството. За разлика от обикновеното хранилище, предметите бяха подредени с вкус и създаваха впечатлението, че стаята е обитавана или най-малкото често посещавана.

Той се огледа, търсейки някоя от многото скрити из двореца врати, които просто не можеше да бъдат запомнени. Не видя нищо подозрително. Това, разбира се, не означаваше нищо положително, но ситуацията изискваше да приема някои неща на доверие. Иначе просто не би могъл да предприеме нищо.

За пореден път дръпна над очите си очилата. Караха го да се чувства напълно безпомощен, защото междувременно нито виждаше, нито чуваше. Подключи се към шпионина в контролната зала. Апаратчето все още беше във въздуха и обикаляше в кръг, подчинявайки се на последната му заповед. От Звънарите нямаше и следа. Прехвърли се на шпионина пред вратата, свали го през шахтата на стълбището и го насочи към себе си по коридора. Колкото повече се приближаваше до него толкова по-силен ставаше приеманият сигнал. И толкова по-добре се подчиняваше на командите му.

До Шуптарп продължаваше да държи под прицел Звънаря в далечния край и с това му пречеше да се покаже. Непосредствената заплаха за тях представляваше промъкналият се в близкия край на коридора. Кикаха изпрати самолетчето под тавана и го насочи покрай ъгъла. Картината му разкри, че имаше трима Звънари, въоръжени с лъчемети. Лицето на единия от тях беше почервенияло, като след слънчево изгаряне. Недалече от тях се виждаха други двама, които се приближаваха, тикайки пред себе си количка с вграден гравигенератор. На нея беше монтиран стационарен бластер, който бе като оръдие в сравнение с лъчеметите. Те сигурно щяха да стрелят с него иззад ъгъла, а лъчът след отразяването си от отсрещната стена щеше

да задържи Кикаха на разстояние, докато останалите го нападнеха с лъчешметите си. Под прикритието на техния огън големият бластер щеше да бъде избутан в коридора и за кратко щеше да реши битката. Защото всичко до което се докоснеше, щеше да бъде унищожено.

Кикаха не се поколеба. Той насочи на пълна скорост шпионина към десния от двамата, които бутаха количката. Картината за миг загуби фокус, после екранът потъмня. Апаратчето се бе забило или в Звънря или в нещо достатъчно твърдо, за да се разруши. Той извади друго от кутията, която бе свалил от гърба си и бе сложил на пода до себе си, и го насочи под тавана навън от стаята. В същия миг един от Звънряните, крещейки с намерение да обърка невидимия противник в салона, изскочи иззад ъгъла, видя самолетчето и вдигна лъчешмета си. Кикаха го насочи срещу него и натисна бутона за скоростта до края. Екранът отново потъмня. И този шпионин бе свършил забит дълбоко в плътта на жертвата си, разрушен в пода или разтопен от лъча.

Кикаха не посмя да извади следващ шпионин и да го изпрати към групата зад ъгъла, за да разбере какво се бе случило. Ако Звънря се бе спасил, сега той щеше да търси човека, който изпращаше тези летящи апаратчета. И със сигурност щеше да извика и останалите да му помогнат.

Кикаха смъкна очилата и с лъчешмет в ръка се отправи към вратата. Беше я оставил отворена, за да подобри малко качеството на картината и да облекчи връзката със шпионите. Това имаше допълнителното предимство, че Звънряните щяха да обърнат внимание първо на стаите със затворени врати. Противно на очакванията му той едва не се сблъска с един от Звънряните, който се задаваше откъм вратата. Кикаха държеше лъчешмета пред гърдите си и в мига, в който рамото на мъжа се появи изцяло, той просто натисна спусъка. Звънря почерня, от кожата му се издигна дим и тя се свлече на парцали, бялото на очите му се превърна в тъмнокафяво, а после очната течност закипя и се пръсна напред, косата се вдигна във воняща миризлива факла, белите зъби станаха черни, устните набъбнаха и се нацепиха, ушите се накъсаха и навиха на руло. Дрехите, които не можеха да изгорят, просто се разтопиха.

Всичко това стана за четири секунди. Кикаха ритна вратата, за да я затвори, после натисна пластинката на ключалката. Миг по-късно вече беше прекосил с няколко големи крачки стаята и натисна бутона, с

който се изключваше енергийното поле в зоната на прозореца. Изхвърли през него кутията с летящите шпиони, за да не попаднат те в ръцете на Звънарите. Завърза единия край на въжето за крака на едно от писалищата и се измъкна през прозореца. Под краката му имаше пропаст, дълбока сто хиляди стъпки. Тази част на двореца се издаваше над ръба на монолита и ако пожелаеше той можеше да огледа половината му площ само с едно завъртане на главата. В този момент той се насили да не мисли за възможното дълго, много дълго падане. Прикова поглед върху малкия корниз на около шест стъпки под висящия край на въжето. Спусна се по него, леко се оттласна с крака навън и скочи в мига, когато започна да се връща обратно към стената. Приземи се стабилно на два крака върху перваза и обхвана с ръце рамката на прозореца. Коленете му, леко подвити напред, се намираха опасно близо до невидимия екран на енергийното поле.

Продължавайки да се държи с една ръка за рамката, той съблече ризата си, омота я около ръката си и взе в нея нож. Бавно придвижи ножа напред. Беше извърнал глава настрани със затворени очи. Защитният екран щеше да се активира от ножа и щеше да изгори както ножа, така и тъканта на ризата, а може би и ръката под нея. Освободената енергия можеше да запрати ножа встрани с такава сила, че да изхвърли ръката му рязко назад и да го повлече в пропастта.

Имаше известна надежда, че защитното поле може да не е включено. Вероятността не бе особено голяма, защото Улф със сигурност би активирал всички защитни системи и капани, преди да замине... но само ако бе разполагал с време да го направи. Но дори той да бе пропуснал, Звънарите едва ли.

Ослепителен блясък проникна под клепачите му. Огнен език близна лицето му, голите му рамене, гърдния кош и краката. Ножът трепна, но той го задържа в обсега на действие на полето, дори когато усети, че тъканта пламва. Почувства ръката си като пъхната в пещ.

В следващия миг се хвърли през прозореца и се претърколи върху пода в стаята. Имаше двесекунден интервал от презареждането на полето до повторното му активиране и той се надяваше да е избрал правилно момента на скока си. Фактът че все още беше жив, бе доказателство, че преценката му е била точна. Ножът представляваше локвичка разтопен метал на пода. Материята на ризата бе овъглена, ръката му бе потъмняла и по кожата ѝ започваха да се образуват

мехури. При други обстоятелства, картината би го обезпокоила сериозно. Сега обаче нямаше време да се занимава с нищо друго, освен с тежки рани, които биха му попречили да действа със сто процента от възможностите си.

Неочаквано видя въжето да полита покрай прозореца. Горният му край гореше. Лъчетметът явно се бе справил с вратата и бе изпепелил всичко вътре в стаята над главата му. Всеки момент Звънарите щяха да се втурнат по стълбището към него. Бедният До Шуптарп щеше да направи най-добре, ако се погрижеше максимално бързо за себе си. Без никакво съмнение бластерът щеше да бъде насочен най-напред срещу него, за да премахнат всички препятствия по пътя им. Но ако той проявеше съобразителността да се качи нагоре по стълбището, това би ги накарало да разделят силите си.

Кикаха надникна през вратата, не видя никого и се затича надолу по коридора. Стигна до стълбището и хвърли поглед нагоре, преди да пресече площадката пред него. Звънарите все още не се виждаха. Той изтича през салона и пое надолу по необикновено дългото стълбище. Прекоси коридора на долното ниво и мина покрай залата с ретрофизическите огледала. Подмина няколко асансьора, защото допускаше, че те или ще избухнат при опит да бъдат използвани, или се контролират централно. Целта му бе да се добере до една стая с тайна врата, която досега не бе искал да използва. Дори сега нямаше да я използва, освен ако не бъдеше принуден да го направи. Просто искаше да бъде наблизо до нея за всеки случай.

Когато пристигна в стаята, той разглоби един от столовете и извади един полумесец от тайно отделение под седалката.

Другият полумесец бе скрит в дебелия пиедестал на една от статуите. Макар да изглеждаше, че тежат половин тон, двата полумесеца бяха леки. Той ги запъхна отзад на кръста си и затегна колана. Не беше много удобно да се движи с тях, но неудобството си заслужаваше, понеже те представляваха неговата застраховка за живот.

Имаше хиляди подобни скрити на тайни места полумесеци навсякъде из двореца, както имаше също така хиляди други оставени на открито, но лишени от всякаква маркировка. Последните можеха да бъдат използвани от всекиго, ако той бе готов да се отправи на пътешествие с неизвестен край. Дори Улф не би могъл да запомни къде са всички тайни врати, или къде извеждат всички открити за

свободно ползване. Затова той бе въвел зашифрвания списък в специално записващо устройство, което бе маскирал и оставил в контролната зала.

Макар да бе тичал бързо, Кикаха беше закъснял. В мига, в който излезе от стаята той зърна един Звънар в края на коридора. Друг надзърташе иззад ъгъла в другия край. Вероятно го бяха видели да тича в тази посока и го бяха последвали с надеждата да го заловят. Поне един от тях бе проявил съобразителността да подмине стаята, в която се бе спуснал на този етаж и го бе прехванал на стълбището.

Кикаха се дръпна обратно в стаята, деактивира силовото поле и надзърна през прозореца. Наистина имаше корниз на петдесетина стъпки под него, но той не разполагаше с нищо, с което да се спусне дотам. И не изпитваше желание да се бори със следващия защитен екран на прозореца, освен ако това станеше неизбежно. Върна се при вратата, извади навън ръката с лъчмета и стреля последователно в двете посоки на коридора. Разнесоха се викове, но те идваха от голямо разстояние и той бе уверен, че не е наранил никого. Вратата на стаята отсреща беше затворена. Можеше да се хвърли към нея с надеждата, че тя ще му предложи по-добри възможности за бягство. Но ако вратата се окажеше заключена — което бе много вероятно — той щеше да се окаже под обстрел от двете страни, а и не можеше да пренебрегне опасността да го заловят докато тича обратно.

Вече бе късно за съжаления. Ако не се беше забавил с изваждането на двата полумесеца, сигурно щеше да има аванс пред преследвачите си. Отново бе попаднал в ситуация без изход, защото макар да носеше изхода със себе си, той не искаше да го използва. Щеше да бъде много по-трудно да се върне в двореца втори път. А и това означаваше да остави До Шуптарп да се оправя сам. Кикаха имаше усещането, че го предава, но нямаше какво да направи.

Той сърба двата полумесеца в кръг на пода. Изправи се в мига, в който една граната отскочи от рамката на вратата и рикошира в стаята. Тя спря, въртейки се около оста си. Беше на около трийсет стъпки от него, което означаваше, че той е извън обсега на действие на неутронния поток. Но всеки момент щяха да последват други гранати — двете, които несъобразително бе оставил в ръцете им, макар че Звънарите сигурно разполагаха и с още. А накрая те щяха до докарат тук и мощния бластер. Безсмислено бе да отлага неизбежното до

момент, в който можеше да се окаже, че е късно да направи дори и него.

Той стъпи във вратата. И мигновено се озова в храма на Таланак. Там бяха Анана, Червените бради и няколко тишкетмоаки. Бяха се дръпнали настрани и тихо разговаряха. В следващия миг го зърнаха и някои извикаха, други скочиха, а трети просто се изненадаха. Той направи крачка напред и в следващия миг те изчезнаха. Небето над главата му беше лишено от звезди, но някакъв малък светец обект го прекосяваше запад към изток, докато друг подобен летеше доста по-бавно на запад. Наклонена като кулата в Пиза планета висеше в небесата. Сиянието ѝ озаряваше някъде в далечината белите мраморни сгради на Корад. Стоящите на стотина метра от него драхеландери разбраха, че някой се бе появил във вратата. Над хълма се издигаше тъмен летателен апарат. Самолетът на Звънарите.

Миг по-късно всичко това изчезна. Този път той се озова в малка пещера. Слънцето ярко светеше през отвора ѝ. Гигантско дърво, израсло под налудничав ъгъл, бе разперило в далечината короната си от огромни шестоъгълни азурносини листа. Зад него се виждаха аленочервени храсти и дебелите стебла на някакви увивни растения, издигащи се във въздуха без никаква опора, подобно на въже изправено на долния си край във фокус на индуски факир. Още по-нататък се виждаше тънка синя линия, бяла ивица и тъмна черна линия. Море, прибой и черния пясък на брега.

Беше идвал тук няколко пъти преди. Това бе една от вратите, през които се бе прехвърлял на най-ниското ниво — Градината — за да прекара няколко дни на „отдых“.

Макар и леко замаян, той схващаше, че е попаднал в резонансна верига. Някъде някой бе нагласил устройство, което, поставяше капан на всеки прехвърлил се през някой от вратите във веригата. Нещастникът не можеше да се измъкне, понеже времето за активиране бе прекалено кратко. Всъщност можеше, но рискуваше да остави половината си тяло в едната врата, а другата половина да бъде телепортирана до другата.

Пещерата изчезна и той се видя стъпил на висок връх, заобиколен от други върхове. През тесен планински проход далече в страни от него се виждаха може би Великите равнини. Да, черното покривало върху зеленокафявата прерия можеше да бъде само стадо бизони. Над главата му прелетя ястреб и нададе остър крясък. Имаше изумруденозелена глава и спираловидно поникнали пера по краката. Доколкото му бе известно, такива ястреби имаше само на нивото на Американдия.

Картината изчезна и той се озова пак в пещера. Беше по-голямата от другата на нивото на Градината и бе тъмна. Полумесеците на пода бяха свързани с някакви проводници, които отиваха зад една канара на двайсетина стъпки от него. Някъде там тънко писукаше сигнала на алармената инсталация. До далечната стена се виждаше шкаф с отворени врати. Полиците му бяха отрупани с различни оръжия и устройства с неясно предназначение. Той разпозна пещерата и се досети, че именно тук бе монтирано устройството, което го бе хванало в плена на безкрайното прехвърляне по веригата врати. Но човекът, който бе поставил в действие коварния си план, не се виждаше или най-малкото не бе достатъчно наблизо, за да чуе предупредителния сигнал.

При следващото прехвърляне той се озова в някаква зала без прозорци, чийто стени бяха иззидани от каменни плочи, наклонени в една страна, сякаш някаква гигантска ръка ги бе тласнала натам. Част от покрива се бе срутила. Небето беше светлозелено. Монолитът, част от който се виждаше, бе тънък, черен и извисяващ се — картина, характерна за нивото на Атлантида. На върха на каменната колона — на сто хиляди стъпки над главата му — се намираше двореца на Повелителя.

И това изчезна и той разбра, че се е върнал в мястото, от което бе започнал това побъркващо пътешествие. Стоеше в кръга на двата полумесеца в стаята в двореца. Двама Звънари се пулеха срещу него и в следващия миг започнаха да повдигат лъчеметите си. Той стреля пръв, защото през цялото време бе очаквал, че може да му се наложи да се защитава. Лъчът близна Звънарите през гърдите.

Трийсет и четири убити. Още шестнайсет.

Врата отново се задейства. Анана и няколко тюда сега стояха до самата врата. Той ѝ извика „Резонансна верига! Капан!“ и се озова на

луната. Самолетът вече беше по-наблизо и се спускаше по склона на хълма. Екипажът може би още не го бе видял, но при следващата телепортация или другата след нея, те щяха да са кацнали. Единственото, което трябваше да направят след това, бе да насочат лъча на бластера върху вратата и да го оставят включен.

Войниците-драхеландери тичаха към него. Няколко бяха останали по местата си, но опъваха тетивите на своите арбалети. Кикаха, който не искаше да привлича вниманието на летящите в самолета, устоя на желанието да обезкуражи стрелците с лъчемета си.

Пещерата от нивото на Градината. Върхът в Америндия, където го очакваше изненада. Ястребът влетя в обсега на действие на вратата. Птицата се оказа не по-малко изненадана. Тя изкрещя, кацна върху гърдите му и заби нокти в тялото му. Той вдигна ръка пред лицето си, за да се защити, почувства пареща болка от забиването на клюна в изгорялата му ръка и отмахна настрани с нея. Птицата загуби захвата си, но отнесе със себе си частици от неговата плът. После излетя от зоната на кръга, но не бе разсечена надве. Краят на едното ѝ крило бе отрязан като с ножица, но това бе всичко. Полетът ѝ съвпадна с паузата на включването и тя се озова в пещерата на нивото на Драхеланд. Щастливо избавление.

Огромният дебел мъж, влязъл току-що в пещерата, държеше убит полуовъглен заек в едната си ръка и лъчемет в другата. Беше очаквал появата на мъж или жена, без да знае, разбира се, точно кога. Но в никакъв случай не бе очаквал побесняла топка от пера и нокти в лицето си.

Кикаха можеше само да види, че Джудубра пуска заека и лъчемета на пода и вдига ръце пред лицето си. В следващия миг вече беше сред руините на Атлантида. Клекна и скочи нагоре, внимавайки да не докосне с част от тялото си невидимите граници на кръга около себе си. Беше в най-високата точка на скока, подвил крака, когато се озова отново в стаята в двореца. Скокът му, целящ да се окаже над лъча, насочен с цел да бъде прерязан на две, се бе оказал излишен. Двамата Звънари лежаха на пода почернели и с обгорели дрехи. Задущливата миризма на овъглена плът изпълваше стаята. Не знаеше какво се бе случило, но бе убеден, че следващия път тук щеше да има и други Звънари. Надяваше се, че подобно на него и те щяха да бъдат в неведение какво се бе случило. Сигурно щяха да бъдат озадачени, но

едва ли толкова глупави, за да не се досетят, че убиецът беше дошъл телепортирайки се през вратата и бе избягал пак през нея. И щяха да изчакат.

Отново храма в Таланак. Анана я нямаше. Жрецът Витрус му извика:

— Тя също скочи! Сега и тя е в капана и се...

Беше на луната. Летящият апарат се приближаваше, но не бе увеличил скоростта си. Ярък лъч се откъсна от носа му и се спря точно върху него. Изглежда Звънарите неочаквано бяха забелязали вълнението сред войниците, тичащи към вратата, и насочените им към нея арбалети. Бяха включили един от прожекторите, за да видят каква е причината за тази суматоха.

Чу се бръмването на много тетиви, освободили стрелите си едновременно. Но той вече бе в пещерата в Градината. Следващата спирка бе малката площадка на върха в Америндия. Неволно сведе поглед върху гърдите си, по които се стичаше кръв, после върху ръката си, която също бе окървавена. Болеше го, но не толкова колкото знаеше, че ще го боли по-късно. По някакъв начин нервните му пътища бяха блокирали за по-малките болки: голямата болка бе неговата ситуация и неизбежният край, към който стремглаво се носеше. Или дебелият в пещерата, или Звънарите щяха да го убият. След като се отървеше от ястреба, дебелакът щеше да се скрие зад канарата и щеше да го простреля в мига, в който той се материализираше. Разбира се, съществуваше малката вероятност, че мъжът може да пожелае да го плени.

Озова се в пещерата. Ястребът и дебелакът лежаха мъртви и почернели. Гадна миризма на опърлени пера и изгоряла плът се носеше наоколо. Имаше едно-единствено обяснение: Анана, която се телепортирала преди него по веригата, ги бе убила с лъчемета си. Дебелият сигурно все още се бе борил с ястреба и тя едва ли бе имала проблем с него.

Ако бе имал никакви съмнения, че тя го обича, сега имаше доказателство, че това е така: тя бе проявила готовност да пожертва собствения си живот, за да го спаси. И го бе направила почти без замисляне, защото времето, с което бе разполагала да разбере какво става, бе нищожно кратко, но тя бързо бе съобщила и още по-бързо се бе хвърлила във вратата. Сигурно е била наясно, че може да се включи

само ако скочи в мига след активирането ѝ. Но най-трудното бе в това, че тя не можеше да знае точния момент на телепортацията: беше го видяла само на два пъти да се появява и да изчезва и бе решила да рискува.

Сигурно ме обича, помисли си той.

Но ако тя е могла да се включи, без да пострада, тогава той би могъл да излезе от веригата.

Руините на Атлантида се материализираха изневиделица и той скочи напред. Приземи се на крака на пода в залата на двореца, но не без последствия. Петата му го болеше сякаш някакъв плъх я бе изгризал. Погледна и видя, че деактивиращото поле бе отсякло част от кожата му.

В този миг се появи още нещо. Анана.

— Предмети! — каза тя. — Хвърляй ги... — и изчезна.

Не му се наложи да се замисля над значението на думите ѝ, защото още преди това се бе надявал, че тя ще направи нещо подобно, за да спре безкрайното прехвърляне по веригата. Освен изключването на устройството, което предизвикваше верижната телепортация, единствената друга възможност да се спря тя бе да се поставят предмети с достатъчна маса в празните врати. Когато всички врати се запълнеха, телепортацията щеше да бъде блокирана.

Очевидният метод, състоящ се в разделянето на двата полумесеца на някоя от вратите, в този случай не би могъл да се използва. Резонансната верига създаваше поле на привличане между полумесеците на всички врати във веригата, така че те не можеха да бъдат раздалечени, освен ако не се използваше някое специално приспособление от онези в двореца на Улф. А всички подобни устройства бяха заключени на сигурно място в оръжейната.

Държейки под око вратата и готов всеки миг да използва лъчемеца си, той придърпа тялото на единия Звънар до полумесеца. Броеше секундите, опитвайки се да прецени максимално точно момента, в който тя щеше да се появи отново тук. И докато броеше, видя с крайчеца на окото си пет предмета да се появяват последователно във вратата и почти мигновено да изчезват: варел; горната половина от тялото на драхеландер, прерязан надве в кръста; половината от голям сребърен сандък, от който се сипеха

скъпоценности; голяма нефритена статуя и обезглавеният труп на зелен орел, лишен също от краката, както и от крилете си.

Обхвана го безпокойство. Съюзниците им тюда в храма на Таланак сигурно се подчиняваха на заповедите ѝ, дадени точно преди да скочи във веригата. И сега хвърляха различни предмети във вратата с цялата бързина на която бяха способни. Но веригата можеше да се окаже блокирана в мига, в който тя се намираше на луната и тогава със сигурност или щеше да бъде пленена или убита.

И точно когато се готвеше да бутне трупа на Звънря в кръга на полумесеците, Анана отново се появи. И този път не изчезна.

Кикаха изпита такова удовлетворение, че даже забрави да държи под око вратата, през която всеки миг можеха да нахлуят останалите Звънряри в двореца.

— Какъв късмет само! — извика той и осъзнавайки, че викът му може да се чуе извън стаята, допълни по-тихо: — Шансовете да спреш точно тук бяха нищожни! И въпреки това...

— Изобщо не става дума за шанс — спокойно му отвърна тя. После излезе от вратата, прегърна го с две ръце през шията и го целуна.

При други обстоятелства това би го изпълнило със щастие. Но сега той каза:

— По-късно, Анана! Звънрярите!

Тя отстъпи една крачка назад и го предупреди:

— Всеки момент ще се появи Нимстоул. Не стреляй по него.

Дребният Повелител се материализира от нищото. Държеше лъчмет в ръката си, а друг се виждаше запъхнат в колана му. Носеше нож и въже, намотано на едното му рамо. Кикаха беше извърнал своя лъчмет от вратата на стаята и сега го държеше насочен към Нимстоул.

— Това не е необходимо — каза му Повелителя. — Аз съм ваш съюзник.

— До момента когато...? — остави недоизказан въпроса си Кикаха.

— Всичко, което искам, е да се върна в моя свят — поясни Нимстоул. — Наситих се да убивам и да ми се разминава на косъм. О, Шамбаримен, защо цял един свят не се оказва достатъчен на един човек?

Кикаха не му вярваше, но реши, че може да му се довери, поне докато не бъде убит и последният от Звънарите. Затова каза:

— Не знам какво става извън тази стая. Очаквах атака, но тя отдавна трябваше да бъде предприета. Те имат бластер и досега можеха да ни изпекат тук вътре.

После попита Анана какво се бе случило, макар да се досещаше за част от него. Тя му обясни, че Нимстоул се бил върнал в пещерата и намерил своя партньор мъртъв, явно убит от онзи, на който сам бе сложил този капан. Тогава Нимстоул решил, че е уморен да се крие в пещерата. Искал да получи шанс да се върне на своя свят, но също искал, както би пожелал това всеки друг Повелител, да бъдат убити Звънарите. Затова изключил устройството, задействало резонансната верига, в мига когато се появила Анана. Няколко секунди по-късно вече бил препрограмирал резонатора да прехвърли през кратък интервал от време двама души в двореца, където Анана била видяла преди това Кикаха.

— Какво искаш да ми кажеш? — възмутено се осведоми Кикаха. — Аз трябваше сам да скоча! И едва не си загубих петата.

— Е, ти просто не си могъл да знаеш — успокой го тя. — Но ако не бе скочил, миг по-късно щеше да можеш да излезеш сам, без да бързаш.

— Както и да е — прекъсна я той. — Ти тръгна след мен. Това е най-важното.

Тя го гледаше загрижено. Ръката му беше изгорена и кръвта все още се стичаше по пода. Но не му каза нищо. Не можеше да му помогне с каквото и да е, докато не намереха аптечка. А такава сигурно имаше наблизо, ако съумееха да се измъкнат от тази стая.

Някой просто трябваше да подаде глава през вратата. Нимстоул явно нямаше да се съгласи доброволно, а Кикаха не искаше да позволи на Анана да го направи. Затова надзърна сам. Но вместо огнената вълна на лъч в лицето, той видя празен коридор. Направи знак на двамата да го последват и тръгна към една стая, която се намираше на около четвърт миля напред по коридора. Там стерилизира раните и изгарянията си, постави слой псевдотъкан върху тях и изпи някакво лекарство, което трябваше да му помогне да преодолее шока и да ускори образуването на кръв от кръвотворните му органи. После се нахраниха и обсъдиха какво има да се прави.

Но нямаше много за какво да говорят. Защото единственото, което трябваше да направят, бе да обиколят из двореца и да видят какво става всъщност.

Едва когато стигнаха до централното стълбище, извеждащо на етажа с контролната зала, намериха нещо интересно. Натъкнаха се на мъртъв Звънар, чиито крака бяха практически овъглени. А зад почернелите останки на един диван лежеше втори Звънар. Той бе поразен странично, но степента на обгаряне показваше, че част от енергията на лъча е била абсорбирана от нещо, преди да стигне до него. Все още беше жив.

Кикаха се приближи предпазливо и едва когато се увери, че онзи не се преструва на умрял, коленичи до тялото му. Възнамеряваше да използва някои от по-грубите методи, за да го върне в съзнание, така че да може да го разпита. Но Звънаря отвори очи в мига, в който главата му бе повдигната.

— Лува! — извика Анана. — Това е брат ми Лува! Единият от братята ми! Но какво прави той тук? Как...?

Тя държеше в ръцете си предмет, който сигурно бе взела несъзнателно зад дивана. Имаше формата на рог на африкански бизон, беше извит и дълъг към две стъпки и половина. Не се разширяваше много при отвърстието, а в по-тесния му край се виждаше някакъв мундщук, изработен от златиста мрежа. Върху горната му страна имаше седем малки бутончета, подредени в редичка.

Той веднага разпозна в предмета Рога на Шамбаримен. Скочи на крака, изпълнен с надежда.

— Улф се е върнал! — извика той.

— Улф? — не разбра Анана. — А, Джадауин! Да, възможно е. Но какво прави тук Лува?

Лува имаше лице, което при нормални обстоятелства би изглеждало симпатично. Беше Повелител, но спокойно можеше да мине за обикновен ирландец с чипия си нос, високата горна устна, многото лунички и бледосините си очи.

— Защо не опиташ ти да говориш с него — предложи й Кикаха. — Може би той...

Тя коленичи до Лува и му заговори. Той изглежда я позна, но изражението на лицето му би могло да означава всичко.

— Може и да не ме познае в това състояние — тихо каза тя. — А може и да е силно изплашен. Може би мисли, че ще го убия. Нали помниш, че аз съм от расата на Повелителите.

Кикаха изтича през салона до една от стаите, откъдето донесе вода. Лува жадно отпи. После зашепна нещо на Анана. Няколко минути по-късно тя се изправи на крака и поясни:

— Попаднал е в клопка, поставена му от Уризен^[1] — нашият баща. Или поне така изглеждало в началото, макар накрая да се оказало, че в основата на плана е Вейла — наша сестра. Той и Джадаун — Улф — станали приятели. Улф и жена му Хризеис попаднали в същата клопка заедно с останалите — още един наш брат и няколко братовчеди. Лува казва, че историята е много дълга, за да ми я разказва сега. Оказва се, че само Лува, Улф и Хризеис са успели да оцелеят. Върнали се с помощта на Рога, който може да се настрои в резонанс с всяка врата, освен ако вратата е програмирана така че да променя своята честота по случаен начин... Прехвърлили се в тайно отделение на контролната зала. Улф разгледал залата на екрана на монитор. В нея нямало никого. Включил се към другите камери и чрез тях видял множество мъртви тела на хора и на талоси. Разбира се, в началото не разбрал, че хората са всъщност Черни звънари. Но по-късно видял пристегнатите на гърбовете им ковчежета. Все още не могъл да направи връзката... все пак изминали са... колко, десет хиляди години! Но се прехвърлил с Хризеис в контролната зала. За сигурно прехвърлил Лува в една от стаите на долния етаж. Идеята била, ако някой ги атакува в контролната зала, Лува да се промъкне тайно откъм гърба му.

— Улф е предпазлив — обади се Кикаха. Той се питаше как така Улф не е видял живи Звънари, но си спомни, че дворецът е толкова огромен, че Улф би прекарал дни наред, за да надзърне с камерите си във всяко помещение. Вероятно е искал да си отдъхне след несъмнено уморителните си приключения и е бил толкова доволен най-сетне да се види у дома, че малко е прибързал. Освен това все пак контролната зала и зоната около нея били празни.

— Лува ми каза, че се изкачил по стълбището и се готвел да влезе в залата, за да каже на Улф, че всичко е чисто. Точно в този

момент се появили двама мъже. Дошли през голямата врата, която явно била монтирана от избитите неканени гости. Ние знаем, че това са Звънарите. Имало части от разглобен самолет, а сред тях и мощен бластер.

— Фон Турбат и фон Свиндебарн! — възкликна Кикаха.

— Вероятно — съгласи се Анана. — Те са знаели, че нещо не е наред от твоето, а после и моето появяване и изчезване във вратите. Отказали са се от търсенето и...

— Разкажи ми останалото, докато пренасям Лува — каза той. — Отиваме там, където можем да се погрижим за изгарянията му.

Анана тръгна напред, а Нимстоул изостана, за да прикрива тила им. Кикаха отведе изпадналия в безсъзнание Повелител в същата стая, където неотдавна бе взел мерки за своите рани.

Докато повтаряше процедурата върху Лува, Анана му довърши неговия разказ. Двамата водачи на Звънарите изглеждали нащрек и били готови да реагират внезапно. Стреляли с големия бластер и принудили Улф и Хризеис да потърсят спасение сред огромните пултове и разнообразни устройства. Самият Лува се хвърлил зад една конзола в близост до вратата. Двамата Звънари продължили обстрела, а междувременно продължавала телепортацията на войски. Заедно с останалите пристигнало и едно същество, което се сторило доста странно на Лува, но Анана разбрала по описанието, че става дума за Подарж. Лува я видял за кратко, но тя изглеждала в безсъзнание, защото я носели няколко войници.

— Подарж! Но аз мислех, че тя е използвала една от вратите в онази пещера на луната — възкликна Кикаха. — Чудя се дали... Ти как мислиш?

Въпреки тревожното положение, той не се сдържа и се засмя тихо. Една от вратите на луната бе програмирана за телепортиране в пещера на нивото на Атлантида. Там имаше други шест-седем врати, всички с надписи, които казвали къде извеждат те. Но надписите лъжели и само Улф, Кикаха и Хризеис знаели кода. Подарж без съмнение бе избрала онази врата, която обещавахе да я изведе в Американдия, откъдето бе лесно да се добере до дома си.

Но се бе върнала обратно на луната, в същата пещера.

Защо тогава там имаше само четири полумесеца, след като нейното завръщане би следвало да ги направи пак пет?

Изглежда и самата Подарж беше решила да прояви хитрост. Те сигурно бе телепортирала някакъв предмет, за да останат полумесеците само четири. И понеже До Шуптарп не бе споменал в разказа си за двете малки от семейството бели маймуни, тя явно беше прехвърлила точно тях. Защо не бе опитала тогава другите полумесеци? Може би поради вродената си подозрителност бе решила, че всички те са фалшиви и че Кикаха е използвал единствения добър чифт. Кой можеше да каже какви мисли бяха минали през главата на жената-птица? Както и да е, тя явно бе решила да изчака на луната. А Кикаха, докато се бе носил по резонансната верига, бе видял отрядът, който я преследвал из руините на Корад.

Лува трябвало да отстъпи пред превъзхождащите го сили извън контролната зала, още повече че някои от войниците били въоръжени с лъчемети. Това изненада Кикаха. Звънарите сигурно бяха изпаднали в голямо отчаяние, за да дадат в ръцете на драхеландерите подобно оръжие.

Така че Лува се изтеглил, но не преди да убие няколко от преследвачите си. После бил тежко ранен, но въпреки това убил и останалите тръгнали след него. Шестима от тях носили сребърни ковчежета на гърбовете си.

— А Улф? Хризеис? — попита тревожно Кикаха. — Те трябва още да са горе. И сигурно имат нужда от нас!

Въпреки трескавото нетърпение, той си наложи да се придвижат предпазливо към контролната зала. Малката им група мина покрай много обгорели тела, доказателство за битката, която Лува бе водил така успешно.

Кикаха водеше може би малко по-бързо, отколкото обстоятелствата налагаха, но чувстваше, че Улф може да се нуждае от него в този момент. Пътят към контролната зала бе маркиран от трупове и поражения по мебелите и стените. Миризмата на изгоряла плът се засилваше с приближаването им към целта. Кикаха усети, че го е страх да влезе в залата. Каква истинска трагедия щеше да бъде, ако Улф и Хризеис са намерили смъртта си, след като бяха преживели толкова много.

Той събра всичкия си кураж, но когато се хвърли приведен в залата, огромното помещение беше тихо. Навсякъде се виждаха

трупове, включително тези на още четири от Звънарите, но от Улф и Хризеис нямаше и следа.

Кикаха с облекчение разбра, че те се бяха телепортирали някъде, но къде? Огледът на помещението разкри къде се бяха барикадирали. Мястото се намираше близо до един от ъглите в дъното на залата, където те се бяха скрили зад стена от монитори. Екраните се бяха пръснали под лъчите на лъчemetите, а металните шкафове се бяха полуразтопили. Безразборно изпонападали трупове лежаха сред конзолите... главно драхеландери, поразени от лъчemetите на Улф и Хризеис.

Но тук бяха също телата на фон Турбат (Граумграс) и фон Свиндебарн. Те лежаха зад големия бластер, който явно бе продължил да стреля, докато не бе изчерпил енергията на акумулаторите си. В стената, срещу която бе останал насочен, зееше огромна дупка, а в основата ѝ съскаше локва разтопен метал. Фон Турбат бе разсечен почти надве, а фон Свиндебарн бе направо изпечен от хълбоците нагоре. Ковчежетата им все още бяха пристегнати на гърбовете.

— Остава само един Звънар, за който не знаем нищо — обади се Кикаха. После се върна при ъгъла, от който Улф и Хризеис бяха водили своята битка. Там, на металния под, беше прикрепен голям сив метален диск. Сигурно това беше нов тип врата, монтирана от Улф, след последното идване на Кикаха в двореца.

— Анана — обърна се Кикаха към нея, — може би ще разберем къде води тази врата, ако Улф я е вписал в своя списък. Освен това ако е имал време, сигурно е оставил някакво съобщение за мен. Нищо чудно Звънарите да са го унищожили... Първата ни задача е да намерим последния Звънар. Ако той се е измъкнал оттук и се е прехвърлил обратно в твоята вселена, в тази на Нимстоул или онази на Джудубра, тогава проблемът е сериозен.

— Всичко това е толкова ужасяващо! — прошепна Анана. — Защо Повелителите не спрат борбите помежду си и не се обединят, за да се отърват от последния Звънар?

Тя се изтегли настрана. Безпокойството и паниката, които я обземаха при задействането на алармения сигнал в мозъка ѝ, дължащ се на близостта ѝ до сребърните ковчезета, бяха очевидни.

— Трябва да се махна оттук — заяви тя. — Поне на известно разстояние.

— Аз ще разгледам отново трупове. Ти върви. Почакай! Къде е Нимстоул?

— Беше тук — отговори тя. — Мислех, че... не, не знам кога е изчезнал!

Кикаха се раздразни, че тя бе изпуснала дребничкия Повелител от погледа си. Но не каза нищо, защото гневът не можеше да им донесе нищо хубаво. Освен това последните събития можеха да извадят от релсите който и да е, а отекващата в мозъка ѝ аларма съвсем обяснимо я бе разсеяла.

Тя бързо напусна залата. Той огледа всяко тяло както бе обещал.

— Улф и Хризеис добре са се справили — промърмори той на себе си. — Не знам как са се целили, за да улучат толкова много противници все скрити зад пултовете. Всъщност... май са били прекалено точни. Нещо не ми се вярва.

А Подарж?

Той се върна при вратата, където Анана беше приклепнала на стража.

— Има някои неща, които не ми се връзват — поясни той. — Ако Улф е избил всичките си нападатели — а това е доста невероятно! — защо са избягали двамата с Хризеис? И как, по дяволите, е успял да поразии двамата им водачи, след като те е трябвало да го изпарят още при първия изстрел с онзи бластер? После, къде е Подарж? И липсващият Звънар?

— Може тя също да се е прехвърлила по време на схватката — изказа предположение Анана. — Или просто да е избягала от контролната зала.

— Добре, къде тогава е Нимстоул? Ела с мен. Започваме да го търсим.

Анана простена. Той я разбираше. И двамата бяха изтощени, но не можеха да спрат точно сега. Той ѝ помогна да се изправи и след малко те оглеждаха трупове в коридорите пред контролната зала и по стълбите. Той се увери, че наистина бе убил двама Звънари с летящите си шпиони. И докато оглеждаха обгорялото тяло на онзи, който бе намерил смъртта си по време на престрелката с Лува, те чуваха стенание.

Хванали лъчеметите си по-здраво, двамата се приближиха до преобърнатото бюро. Намериха зад него Нимстоул, облепнат с гръб на

стената. Държеше се за дясната страна на гърдите си и през пръстите му се процеждаше кръв. До него лежеше мъж с ковчеже на гърба.

Това беше липсващият Звънар. Беше свършил с нож, забит до дръжката в корема му.

Нимстоул поясни:

— Беше въоръжен с лъчамет, но зарядът му явно е бил изчерпан. Опитва се да се промъкне и да ме убие с ножа. Да убие мен! С нож!

Кикаха огледа раната на Нимстоул. Макар кръвта обилно да течеше, раната не бе дълбока. Той помогна на дребния Повелител да се изправи на крака, после го обискира, за да се убеди, че не носи скрити оръжия. След това го пренесе до стаята, в която спеше Лува, сложи пласт псевдотъкан върху раната и му даде от стимулаторите на кръвообразуването.

— Ама без малко да успее — прошепна Нимстоул — толкова неочаквано скочи върху мен. Но това — и той вдигна ръката си върху която имаше голям пръстен, подобен на този върху пръста на Анана, — това ме предупреди навреме.

— Всички Звънари са мъртви — отбеляза Анана.

— Невероятно! — отвърна й той. — Най-сетне! А аз убих последния!

Кикаха се усмихна, но остави това без коментар.

— Добре, Нимстоул, стани на крака — нареди той. — И не опитвай нищо. За известно време ще те заключа.

Той отново обискира Нимстоул. Дребният Повелител бе изпълнен с възмущение.

— Но защо постъпваш така с мен? — извика той.

— Просто не искам да поемам рискове. Ще те проверя много подробно. Ела. Тук има една стая, където ще те заключа, докато не се убедя, че си чист.

Нимстоул не спря да протестира по целия път. Преди да заключи вратата, Кикаха го попита:

— Какво правеше толкова далече от контролната зала? Трябваше да си с нас. Нали не се опитваше да ни избягаш, а?

— Е, и какво ако съм се опитал? — извика Нимстоул. — Битката беше спечелена или поне на мен ми се струваше, че е така. Искан да се върна в моята вселена, преди онази кучка Анана да се опита да ме убие сега, когато вече няма нужда от мен. Не бих могъл да очаквам от тебе,

че ще си в състояние да я контролираш. Както и да е, стана добре, че ви напуснах. Защото ако не го бях направил, онзи Звънар можеше да се изплъзне или да ви устрои засада.

— Може и да си прав — отвърна му Кикаха. — Но така или иначе, ще останеш тук за известно време — той затвори вратата и я заключи, натискайки един бутон на стената.

[1] за тези събития и всичко случило се с Улф по време на неговото отсъствие, се разказва във втората книга от серията „Вратите на създанието“ — Бел.пр. ↑

Двамата с Анана продължиха търсенето. Можеха да си спестят ходенето от стая в стая, ако бяха в състояние да използват видеомониторите в контролната зала, тъй като всички коридори и повечето стаи можеха да бъдат огледани с тяхна помощ. Но Улф ги бе деактивирал при напускането на двореца, знаейки, че Кикаха ще може да ги включи отново, ако пожелае. Звънарите не бяха успели да намерят конкретния пулт за управление, а от друга страна нямаха достатъчно хора, за да разглобят главния пулт за управление и да го препрограмират. Сега Кикаха беше в затруднение, понеже битката ги бе направила негодни за използване.

Те прегледаха стотици стаи, дузини коридори, десетки стълбища, но всичко това представляваше само една малка част от двореца.

Решиха, че трябва да се нахранят и наспят. Провериха какво става с Лува, който спеше спокойно и поръчаха ядене в кухнята. Там имаше няколко талоса, които не бяха взели участие в атаката срещу Звънарите. След като хапнаха, Кикаха реши да се качи в контролната зала и да се убеди, че междувременно не се бе случило нещо важно. Той хранеше известни надежди, че Улф може да се върне, колкото и малка да бе вероятността за това. Защото повечето врати бяха еднопроходни, освен ако не се използваше Рога на Шамбаримен, а той бе останала в Лува.

Двамата с Анана се изкачиха обратно по стълбището. Кикаха все още не смееше да използва асансьорите, опасявайки се, че те може да са заредени с експлозив. Миг преди да влязат в залата, той се спря и се послуша.

— Не чу ли нещо?

Тя поклати глава. Кикаха ѝ направи знак да го прикрива, скочи през вратата, претърколи се по пода и се изправи приклепнал зад един от многото пултове за управление в залата. Остана зад нея, вслушвайки се напрегнато. След малко чу тих стон. Последва пауза. После нов стон. Той запълзя като змия между пултовете,

приближавайки се към източника на тези звуци. Беше изненадан, но в никакъв случай не и шокиран, когато се натъкна на Харпията, Подарж, която се бе отпуснала до един от пултовете. Перата ѝ бяха потъмнели и миришеха отвратително. Краката ѝ бяха обгорели толкова силно, че някои от пръстите ѝ бяха окапали. Великолепните ѝ някога гърди, сега представляваха червенокафяво месо. Полуразтопен лъчемет лежеше до нея и един от ноктестите ѝ пръсти продължаваше конвулсивно да го стиска за дръжката.

Тя явно бе влязла в залата докато двамата с Кикаха не ги бе имало и някой я бе прострелял. Без да се надига от пода, той разучи какво бе станало и след малко намери онзи, който бе виновен за случилото се. Това беше войникът, До Шуптарп, за когото бе мислил, че е убит от Звънарите. Сега се сещаше, че нито един от труповете, които бе огледал много внимателно, не бе приличал на неговия. Това не беше особено изненадващо, понеже повечето бяха толкова обгорели, че не бе възможно да бъдат идентифицирани.

В такъв случай До Шуптарп бе избягал на Звънарите и вероятно се бе укрил някъде на горните етажи. После се бе върнал да разбере какво се бе случило. Подарж също се бе върнала след бягството си от залата, където се бе разразила битката между Улф и Звънарите. Дватамата, които всъщност нямаха никаква причина за враждебни действия един срещу друг, се бяха ранили фатално.

Кикаха се наведе над тевтонеца и му каза няколко думи, на които той отговори неразбираемо. Кикаха се наведе, за да чуе по-добре. Думите наистина бяха трудноразбираеми, но той долови няколко от тях. Но не бяха казани на немски. Тевтонецът беше проговорил на езика на Повелителите!

Кикаха се върна при Подарж. Очите ѝ бяха все още отворени, но погледът в тях застиваше, сякаш тънък воал на слоеве падаше върху тях.

Кикаха я попита:

— Подарж! Какво се случи?

Харпията простена и каза нещо, а Кикаха се изуми. Тя говореше не на микенски, а също на езика на Повелителите!

Миг по-късно умря.

Той повика Анана да влезе. И докато тя го охраняваше, Кикаха се опита да разпита До Шуптарп. Тевтонецът беше изпаднал в тежък шок

и бързо умираше. Но сякаш за миг разпозна Кикаха. И може би жаждата за живот му даде последни сили, с които да помоли Кикаха за нещо, което би го спасило... ако Кикаха бе проявил милосърдието да го направи.

— Камбаната ми... там... сложи я... на главата ми... аз ще...

Устните му потрепнаха, нещо в гърлото му изклокочи. Кикаха го попита:

— Ти си се преселил в До Шуптарп, нали? Вместо да го убиеш! Кой си ти?

— Десет хиляди години! — прошепна Звънря. — И после... ти!

И погледът му застина. Челюстта му се отпусна като подвижен мост, давайки на душата му да излезе... ако Звънряните имаха душа. А защо да нямат, нали всички други имат? Звънряните бяха смъртно опасни врагове, особено ужасни заради начина, по който се възползваха от телата на жертвите си. Но в действителност те не бяха по-злобни или по-жестоки, отколкото който и да е от хората-врагове и макар завземането на тялото да изглеждаше особено ужасяващо, то бе абсолютно безразлично за жертвата, която умираше, преди съзнанието на Звънря да се е преселило в мозъка ѝ.

— Един трети Звънря се е прехвърлил в мозъка на До Шуптарп — поясни Кикаха. — Той сигурно е избягал на горните етажи, преценявайки, че ако неговите събратя не се справят с мен, това ще може да направи сам той, макар и по-късно. Сигурно е разчитал да го взема за До Шуптарп... Така-а, сега да се върнем на Подарж. Смятах, че някой от Звънряните се е преселил в нея още на луната, но това не е възможно. Там имаше само двама Звънряни — фон Турбат и фон Свиндебарн. А Лува каза, че ги е видял да пристигат в контролната зала. Значи прехвърлянето е могло да стане само след като Улф и Хризеис са се измъкнали. Тогава един от тях двамата се е прехвърлил в главата на Подарж, но не преди двамата да унищожат драхеландерите, за да се създаде впечатлението, че всички са избити от Улф и Хризеис... После двамата са завзели мозъците на Подарж и един от войниците, оставен жив специално за тази цел. И точно Звънря в тялото на този войник е нападнал Нимстоул с нож. Значи, фон Турбат и фон Свиндебарн сега са мъртви и то въпреки хитростта си! Звънря в тялото на Подарж е щял да се престори, че тя се е отказала от фикс-идеята си да ме ликвидира и е щял да се държи като че ли Подарж

съжалява за всичките си грешки. Щеше да ми каже, че иска да възстановим старото приятелство между нас. И в мига, когато се отпуснех!... Смешна история, наистина! Нито Звънаря в Подарж, нито Звънаря в До Шуптарп са знаели, че другият също е Звънар! И са се убили един друг!

Той се заля в смях. Но изведнъж се замисли.

— Улф и Хризеис са някъде, откъдето не могат да се върнат. Да отидем в библиотеката и да потърсим някаква следи от зашифрования му списък на вратите. Ако е включил в него и тази, през която са се измъкнали, тогава ще знаем как да я използваме и къде се намират.

Те се отправиха към вратата. Кикаха поизостана малко, защото смъртта на Подарж наистина го бе опечалила. Тя беше с лицето на Анана и дори само това бе достатъчно да го разтърси, защото гледайки нея, той имаше чувството, че вижда мъртва Анана. Освен това лудостта на Подарж, душевните ѝ терзания, продължили 3200 години, бяха една наистина трудна за разбиране трагедия. Тя бе имала възможността да си върне женското тяло, ако бе приела предложението на Улф. Но лудостта ѝ вече се бе задълбочила до крайност: тя искаше да страда, но също искаше да си отмъсти жестоко на онзи, поставил я в тялото на Харпията.

В този момент Анана спря толкова неочаквано, че той се блъсна в нея.

— Този сигнал в главата ми! — каза тя. — Отново го чувам.

Тя изпищя и вдигна лъчемета си. Кикаха вече бе стрелял. Лъчът му бе минал опасно близко до нея в посока към вратата, където още никой не се бе появил. Беше превключен на пълна мощност... и бе отсякъл парче от лявото рамо на Нимстоул.

В същия миг Нимстоул бе отскочил обратно под прикритието на вратата.

Кикаха се затича нататък, но не мина през рамката.

— Това е фон Турбат или фон Свиндебарн! — изкрещя той. Мисълта му работеше светкавично. Единият от двамата водачи бе използвал тялото на Подарж, другият се бе прехвърлил в мозъка на войника. После двамата бяха стреляли в старите си тела и бяха напуснали контролната зала, всеки по пътя си с надеждата да убият своите врагове.

Онзи в тялото на войника бе атакувал Нимстоул. Може би дори наистина го бе ранил. И по някакъв начин се бе прехвърлил в тялото на Повелителя.

Не, такава схема просто не бе възможна, понеже прехвърлянето на съзнанието изискваше двама Звънари. Единият от тях трябваше да задейства апаратурата в камбаната, която осъществяваше самото прехвърляне на другия.

В такъв случай Подарж — по-скоро Звънаря в нейното тяло — трябва да е била заедно с онзи в тялото на войника. Вероятно тя е осъществила прехвърлянето и после си е тръгнала. Звънаря в тялото на Нимстоул е забил нож в корема на войника, който вероятно е бил ударен по главата още преди прехвърлянето.

И номерът с Нимстоул щеше да сработи, ако Кикаха не бе действал от общи съображения за предпазливост. Но сега Нимстоул-Звънаря се бе измъкнал от заключената стая. По какъв начин? С помощта на маломощен лъчемет, скрит с някоя от телесните кухини?

Нимстоул-Звънаря се бе надявал да хване Кикаха и Анана неподготвени. И ако бе успял, щеше да изпълни плана на Звънарите. Но не бе устоял на желанието да вземе ковчежето със себе си, а то бе задействало алармата в главата на Анана точно когато трябваше.

Сигурно Подарж беше асистирала при прехвърлянето на войника-Звънар в Нимстоул. Но ако не беше тя, тогава оставаше възможността да е действал още един допълнителен Звънар, който трябваше да бъде намерен, идентифициран и убит.

Но първо трябваше да приключат с Нимстоул-Звънаря.

Кикаха бе изчакал достатъчно. Ако Звънаря беше решил да бяга, той сега се намираше достатъчно далече, така че излизането от контролната зала беше безопасно. А ако лежеше в коридора и умираше от загуба на кръв — а още по-добре, ако бе умрял от загуба на кръв — тогава Кикаха съвсем спокойно можеше да излезе навън. Само ако Звънаря не бе ранен достатъчно зле, той щеше да причаква Кикаха да се покаже.

Каквото и да се бе случило, Кикаха не можеше повече да чака.

Той направи знак на Анана да се дръпне настрана. Отстъпи няколко крачки, засили се и скочи във въздуха високо през прага на вратата. Извърна се още докато летеше с включен лъчемет, чийто лъч прогаряше дълбока бразда в мрамора, готов да го насочи в Звънаря.

Той лежеше отпуснат на пода и около рамото му се бе образувала локва кръв. Оръжието лежеше в краката му, главата му бе отметната назад, долната му челюст бе провиснала. Кожата му бе започнала да придобива синкав оттенък.

Кикаха се приземи на крака, изключи лъча на лъчемета си и бавно се приближи към Звънря. Убедил се, че с той нищо не може да го застраши, Кикаха се наведе над него. Нимстоул го погледна с очи, в които все още имаше следи от живот.

— Ние сме обречен народ — изграчи той с немощен глас. — Всичко беше в наша полза, а ни победи един човек.

— Кой си ти? — попита го Кикаха. — Граумграс или онзи, който се наричаше Свиндебарн?

— Граумграс. Кралят на Звънарите. Аз бях в тялото на фон Турбат, а после в това на войника.

— Кой ти помогна да се прехвърлиш в Нимстоул... в това тяло?

В погледа на Звънря проблесна искрена изненада.

— Ти не знаеш? — прошепна той с отслабващ глас. — Значи все още има надежда за нас!

Анана свали ковчезето от гърба на Звънря. Отвори го и с гримаса на отвращение извади големия черен камбановиден апарат. После му каза:

— Сигурно си мислеше, че ще те оставим да умреш, без да си ни казал кой е онзи Звънар и какво смята да прави? Само че си сбъркал.

Граумграс се опита да се съпротивлява, но беше слаб като дете. Накрая попита:

— Какво ще правите с мен?

— Ами ще прехвърлим съзнанието ти в тази камбана — поясни спокойно тя. — Мисля, че добре го знаеш. После това тяло ще умре, но ние ще ти намерим ново здраво тяло. И ще прехвърлим съзнанието ти в него. А след това ще те подложим на изтезания, докато не ни кажеш онова, което искаме да знаем.

— Не! Не! — простена Граумграс и се опита да изпълзи настрана. Кикаха с лекота го задържа в ръцете си и Анана сложи камбаната на главата му. След малко погледът на Граумграс потъмня и смъртта затропа с кастанетите си в гърлото му. Кикаха погледна към дъното на камбаната, която Анана вдигна, за да я разгледат. Двете тънки игли се бяха прибрали на мястото си.

— Мисля, че прехвърлихме съзнанието му, преди тялото да умре — каза той. — Но, Анана, аз няма да ти позволя да изчистиш мозъка на един човек само и само за да прехвърлиш това нещо тук в главата му и така да получим информацията. Без значение колко важна може да се окаже тя!

— Знам това — отвърна му тя. — Аз самата не бих могла да го направя. Знаеш ли, общуването ми с теб ми върна част от загубената човечност. Освен това доколкото виждам, около нас няма нито едно живо тяло, което бихме могли да използваме.

Тя направи пауза и той се възползва от нея:

— Не ме гледай. Нямам този кураж.

— Не мога да те обвиня — каза тя. — А и не бих искала да го направя. Аз ще го направя.

— Но...! — и той спря. Трябваше да се направи и ако тя не бе пожелала сама, той щеше да предложи себе си, макар и крайно неохотно. Почувства се засрамен, че ѝ позволява тя да се подложи на отвратителната процедура, но не в такава степен, че да настоя той да го направи. Той имаше предостатъчно кураж, но този акт изискваше от него повече, отколкото имаше в момента или дори отколкото някога би имал, особено след като друг се бе изправил срещу опасността. Абсолютно безпомощното състояние, в което щеше да се окаже, го караше да се проявява като страхливец. Чувство, което му бе непоносимо.

— Има препарати, с които може да се научи истината... или поне онова, което субектът смята, че е истина. Няма да е трудно да се изтръгне тази истина от тебе... от Звънря, искам да кажа, но мислиш ли, че това е необходимо?

Каза го, макар добре да разбираше, че е необходимо. Но не искаше да приеме необходимостта и тя да се подлага на това изпитание.

— Знаеш какъв ужас изпитвам от камбаната — въздъхна тя. — Но аз ще прехвърля съзнанието си в една от тях и ще позволя на едно от тези създания да влезе в тялото ми, ако това би помогнало да се открие последното от тях и с това да се приключи веднъж и завинаги!

На устата му бе да възрази, че нищо не може да си струва това, но устните му останаха здраво стиснати. Трябваше да се направи. И макар да се наричаше страхливец, защото сам не можеше да го стори, а

кожата му настръхваше от мисълта, че те ще го направи, той щеше да ѝ разреши да използва камбаната.

Анана се притисна до него и със сила го целуна, преди да се отпусне за процедурата. После му каза:

— Обичам те! Не искам да правя това! Имам чувството, че се готвя да легна в гроб и то точно в момент, когато пред нас е любовта!

— Защо не претърсим двореца? — предложи той. — Няма как да не го намерим.

— Но ако се е измъкнал, ние никога няма да знаем кого да търсим — настоя тя. — Не. Хайде! Направи го! Бързо! Чувствам като че умирам в този миг!

И тя легна на дивана. Затвори очи докато той нагласяше една от камбаните върху главата ѝ. После я задържа с ръце, докато нещото вържеше ужасната си работа. Дишането ѝ, което безпокойството бе направило бързо и плитко, се успокои и тя задиша дълбоко. Клепачите и трепнаха и се отвориха. Погледът в тях изглеждаше като прикован във времето, сякаш замръзнал в някаква особена полярност.

Като изчака няколко минути за по-сигурно, той свали камбаната от главата ѝ. Постави я в едно от ковчежетата на пода, завърза ръцете и краката ѝ, и пристегна с ремъци тялото ѝ за дивана. Постави върху главата ѝ камбаната, в която се съхраняваше съзнанието на Граумграс. Изминаха двайсет минути и той реши, че операцията трябва да е завършила. Мускулите на лицето ѝ играеха, очите ѝ диво блестяха като на пленен ястреб. Гласът ѝ си беше все същият глас на любимата Анана, но в него се долавяха чужди интонации.

— О, чувствам, че съм в тялото на жена — каза тя (то).

Кикаха кимна и инжектира серума на истината в ръката ѝ. Изчака шейсет секунди и едва тогава започна да извлича информацията, която им трябваше. Събирането на необходимите факти му отне по-малко време, отколкото бе трябвало на серума да действа.

Оказа се, че Повелителите са били в грешка относно точния брой на Звънарите. Те бяха петдесет и един, а не петдесет, и Звънарите естествено не бяха разсеяли заблуждението на враговете си. „Допълнителният“ Звънар се казваше Табуз. Той бе останал в биологическите на двореца през по-голямата част от времето и там се бе занимавал със създаването на нови Звънари. Когато бе обявена тревога за издирването на Кикаха, той се бе присъединил към

останалите. Не бе имал шанса да направи кой знае какво, но поне бе успял да помогне на Граумграс да надделее над Нимстоул и бе асистирал при прехвърлянето му в неговото тяло.

Озовал се в тялото на дребния Повелител, Граумграс бе възнамерявал да опита още веднъж да се справи с двамата противници на Звънарите. Преди това обаче бе заповядал на Табуз да се телепортира на Земята със собствената си камбана и знанията, които имаше, в случай че Граумграс се провалеше. Там, в тази най-забутана измежду всички вселени, той трябваше да изработи нови Звънари, които да поемат в нов поход.

— И коя врата използва той? — попита Кикаха.

— Същата, през която избягаха Улф и Хризеис. Тя води към Земята.

— Откъде знаеш това?

— Намерихме зашифрования бележник на Улф, разчетохме го и така научихме за тази врата. На Табуз бе наредено да я използва, ако ситуацията наложи да напусне спешно двореца и се скрие някъде.

Кикаха бе шокиран, но след като размисли реши, че по-скоро трябва да е доволен. Сега вече имаше две причини да отиде на Земята. Първата, най-важната, бе да издири Табуз и да го убие, преди той да е сложил началото на ужасния проект. На второ място, трябваше да намери Улф и Хризеис и да им съобщи, че вече могат да се върнат у дома. В случай че пожелаеха, разбира се, защото той не се съмняваше, че Улф ще поиска да помогне на двамата им с Анана да ликвидират Звънаря.

Той смени камбаната на главата на Анана. Петнайсет минути по-късно съзнанието на Граумграс бе извлечено обратно. После сложи на главата ѝ камбаната с нейното съзнание. След двайсетина минути тя отвори очи и извика името му. Той я прегърна, а тя се разплака. Разказа, как е имала усещането, че мозъкът ѝ е отсечен и поставен в центъра на черно и празно пространство. Спомена как през цялото време се е страхувала, че нещо може да се случи с Кикаха и тя завинаги ще остане прикована в онази камбана. Беше сигурна, че ще полудее, а мисълта, че може да остане луда до края на дните си, я бе хвърлила в още по-голяма тревога.

Кикаха се опитваше да я успокои и когато му се стори, че се бе посъвзела, той ѝ разказа какво бе научил. Анана заяви, че трябва да

отидат на Земята. Но първо трябва да се отърват завинаги от Граумграс.

— Това е най-лесното — успокой я той. — Ще излея пластмасов куб около камбаната и ще я поставя в музея. По-късно, когато намеря време — искам да кажа, ако се върна от Земята — ще го предам в Таланак. Мисля, че е редно да го прехвърлят в осъден на смърт престъпник и да го убият. А междувременно, да се приготвим за отиване до Земята.

Той провери бележника за пълната информация, която му бе необходима. Вратата телепортиреше до древна врата в южна Калифорния, макар точното място да не бе упоменато.

— Изпитвал съм известни пристъпи на носталгия по Земята от време на време — призна Кикаха, — но общо взето успях да ги преодоля. Този свят е моят — този свят на многото нива, на зелените небеса и на митичните животни. Земята изплува в главата ми като един голям сив кошмар, когато се замисля за възможността да бъде прикован за остатъка от живота си на нея. Но... все пак понякога ми става мъчно.

Той замълча, после продължи:

— Не е изключено да се задържим там. Ще ни трябва пари. Чудя се дали Улф не е скътал някоя сумичка някъде.

Компютърът му каза къде се намира склада със земната валута. Кикаха се върна с особена усмивка на лицето и пътна чанта в ръка.

— Купища американски доларови банкноти — каза той. — Огромно количество банкноти от по сто долара, плюс една дузина редки банкноти от по хиляда. Всички от емисии преди 1875 година! — Засмя се и допълни: — Няма как, ще трябва да се задоволим с тях. Кой знае, можем да ги пласираме на колекционери. Освен това какво ни пречи да вземем малко скъпоценни камъни?

Той програмира машините да изработят дрехи за него и Анана. Те разполагаха с информация за модата от средата на четиридесетте.

— Ще ни свършат работата, докато си купим нови.

Докато се приготвяха, преместиха Лува в по-голяма и по-комфортна стая и поставиха на кухненските талоси заповед да се грижат за него. Кикаха остави Анана да поговори с брат си докато сам се залови да набави всичко, което можеше да им потрябва за екскурзията до Земята. Взе лекарства, лъчемети, заряди за тях, нож за

хвърляне, малък кинжал за нея, в кухата дръжка на който имаше отрова. Рогът на Шамбаримен си имаше специален калъф.

Кикаха отнесе калъфа в стаята, където бе оставил двамата.

— Изглеждам като музикант — оплака се той. — Ще трябва да се подстрижа по подходящ начин при първа възможност, когато пристигнем там. Косата ми е по-подходяща за ролята на Тарзан. Не бих искал да привличам внимание към себе си. А, да, защо не започнеш да ме наричаш Пол отсега нататък? Пред теб отново е Пол Я. Финеган.

Сбогуваха се с Лува, който каза, че се нагърбва да бъде пазител на двореца по време на тяхното отсъствие. Щеше да се погрижи талосите да разчистят трупове и щеше да активира всички защитни системи срещу попълзновенията на Повелители-мародери, които можеха да проявят апетит към изоставената собственост. Беше опиянен от щастие, че отново е с Анана, макар и за кратко. Виждаше се, че не е като останалите Повелители.

Коего не попречи на Кикаха да я попита още в мига, когато излязоха от неговата стая:

— Поговорихте ли за миналото, както те помолих?

— Да — отвърна му тя — и имаше много неща, за които той не можеше да си спомни.

— Мислиш, че...? — замръзна Кикаха.

Тя поклати глава и се разсмя:

— Не. Действително има много неща, за които той не може да си спомни — неща, които един Звънар просто не би могъл да знае. Но от друга страна той ми припомни много случки, за които аз бях забравила. О-о, той ми е брат, а не Звънар, както се притесняваше ти.

Кикаха се усмихна и подчерта:

— Не забравяй, че ти помисли за тази възможност едновременно с мен! — И я целуна. Миг преди да стъпят във вратата, която щеше да ги телепортира на Земята, той се сети да я попита: — Говориш ли английски?

— Живяла съм три години на Земята в Париж и Лондон — отвърна му тя. — Но съм забравила и френския и английския.

— Е, бързо ще си го припомниш — успокои я той. — Остави ме аз да се оправям в началото.

Той спря, сякаш преодолявайки последните се колебания срещу пътуването.

— Е, има нещо успокоително в тази история. Наистина трябва да издирим онзи Звънар. Но поне не сме застрашени от зли Повелители.

Анана го погледна изненадано:

— Нима Улф не ти е казвал за това? Тайният Повелител на Земята е Червения Орк!

ЗАД СТЕНИТЕ НА ТЕРА

Това приключение на Кикаха е посветено на Джек Корбс, който живее в джобната вселена на Пиория и Пекин.

* * *

Цели двайсет и четири години небето над главата му беше зелено. Изведнъж то стана синьо.

Кикаха премигна. Отново си беше у дома. Или по-точно казано, отново беше на планетата, на която се бе родил. Беше живял на Земята двайсет и осем години. Следващите двайсет и четири бе прекарал в джобната вселена, която сам бе нарекъл Светът на нивата. И ето че сега, макар и против волята си, той отново си бе „у дома“.

Намираше се в сянката на надвиснал над главата му огромен скален корниз. Всяка пращинка по каменния под беше отдавна издухана от вятъра, брулещ лицето на скалата. Навън от тази полупещера се намираха планини, покрити с иглолистни гори. Въздухът беше хладен, но щеше да се стопли, тъй като това бе едва утрото на един юлски ден в южна Калифорния. Или поне би следвало да бъде, ако изчисленията му бяха верни.

Понеже се намираше високо върху планинския склон, той можеше да вижда надалече в югозападна посока. Там някъде, зад няколкото по-близки долини, се виждаше една голяма долина, за която предполагаше, че се намира в околностите на Лос Анжелис. Беше изненадан и леко обезпокоен от гледката, защото тя съвсем не бе онова, което беше очаквал. Долината беше затисната от голямата сива гъба на огромен отровен на вид облак, който създаваше впечатлението, че се състои от хиляди отделни пушеци, сякаш дъното на долината под облака бе покрито от множество кипящи гейзери, които с облекчение се освобождаваха от смръдливите газове на вътрешността на Земята.

Нямаше представа какво се бе случило тук от онази нощ през 1946 година, когато една случайност го прехвърли от тази вселена във вселената на Джадаунин. Може би големите котловини около Лос Анжелис бяха напълнени с отровни газове след атака на вражеска нация. Не можеше да се сети що за враг би могъл да бъде това, още повече, че когато бе напуснал този свят, както Япония, така и Германия бяха победени и напълно разбити, а Русия бе излязла с тежки поражения.

Сви рамене. Щеше да разбере, когато му дойдеше времето. Компютърът от величествения дворец на върха на единствената планета във вселената на зелените небеса го бе уведомирал, че тази „врата“ се отваря нейде високо в планините край едно езеро, наречено Ероухед.

Самата врата представляваше кръг от неунищожим метал, скрит на няколко инча под каменния под. Единствено едва различимия полуизтрит пурпурен кръг по повърхността на камъка подсказваше за присъствието му.

Кикаха (роден под името Пол Янус Финеган) бе висок шест фута и един инч, тежеше сто и деветдесет фунта, беше широкоплещест, с тесен кръст и масивни бедра. Косата му бе бронзово червеникава, веждите му бяха плътни, черни и извити, очите му бяха гористозелени, носът му — прав и къс, горната му устна бе висока, а в брадичката му се забелязваше дълбока трапчинка. Беше облечен в туристически екип, а на гърба му висеше пътна чанта. В едната си ръка стискаше дръжката на черно кожено куфарче, което изглеждаше като калъф на музикален инструмент — може би хорна или тромпет. Косата му се спускаше върху раменете. Беше му минала мисълта да я отреже преди завръщането си на Земята, за да не привлича чуждото внимание. Но не му бе останало време и за това, така че бе отложил подстригването за първата бръснарница тук. Щеше да обясни на любопитните, че двамата с Анана са прекарвали из планините толкова дълго, че не бе имал възможност да се подстриже.

Жената до него бе надарена с всичката хубост, която можеше да се види в една жена. Имаше дълга тъмна коса на едри вълни, безупречна бяла кожа, тъмносини очи и великолепно фигура. И тя бе облечена в туристически екип: боти, дънки, риза на едро каре и кепе с дълга козирка. На гърба ѝ беше метната раница, в която имаше обувки,

рокля, бельо, малка чантичка и няколко устройства, които биха изненадали и шокирали всеки земен учен. Косата ѝ бе оформена в стила от 1946-а, така както Кикаха си го спомняше. Не носеше грим, а и нямаше никаква нужда от него. Още преди няколко хиляди години беше поруменила устните си, така както правеха всички Повелителки.

Той целуна жената по устните и проговори:

— Знам, че си била в много светове, Анана, но съм готов да се обзаложа, че нито един от тях не е толкова странен както Земята.

— И преди съм виждала синьо небе — отговори му тя. — Улф и Хризеис имат пет часа аванс пред нас. Звънря е само с два часа и половина. Не забравяй че пред тях е един голям свят, в който могат да се загубят с лекота.

Кикаха кимна в знак на съгласие:

— Наистина няма причина Улф и Хризеис да се навъртат наоколо, още повече, че тази врата е едноръчна. Сигурно са поели към най-близката двуръчна врата в района на Лос Анжелис, ако тя още съществува. В противен случай следващите най-близки са в Кентъки и на Хаваите. Значи знаем накъде са се отправили. — Той поспря, облиза устни и продължи: — Колкото до Звънря... кой би могъл да каже? Може да е тръгнал накъдето му се е приискало, а може и още да е някъде тук. Да не забравяме, че той се намира в един напълно чужд за него свят, че не знае нищо за Земята и че не може да говори на нито един от местните езици.

— Не знаем как изглежда, но ще го открием. Познавам Звънряните — каза тя. — Убедена съм, че и този няма да зарови някъде своята камбана, за да се скрие по-лесно, разчитайки някога да се върне за нея. Никой Звънряр не може да понесе мисълта, че трябва да се отдалечи от камбаната си. Затова ще си я носи навсякъде, поне докато може. И това ще бъде единственото, по което бихме могли да го идентифицираме.

— Знам това — Кикаха усети, че му е трудно да диша и че очите му се пълнят със сълзи. Миг по-късно той вече плачеше.

Анана се обезпокои за миг, но после каза:

— Поплачи! С мен се случи същото веднъж, когато се върнах на моя свят. А преди това си мислех, че очите ми са пресъхнали завинаги и че сълзите са само за простосмъртните. Онова завръщане след дълго отсъствие ми доказа, че не се бях отърсила от тази слабост.

Кикаха избърса сълзите си, откачи манерката от колана си, отвъртя капачката и отпи няколко глътки.

— Обичам моя свят, света на зеленото небе — въздъхна той. — Не харесвам Земята и в нито един от спомените ми няма кой знае колко обич към нея. Но сега разбирам, че съм съхранил в себе си повече любов, отколкото съм допускал. Готов съм да призная, че понякога, доста нарядко, съм изпитвал носталгия, някакъв смътен копнеж отново да я зърна, да видя пак хората, които познавах. Но...

Под тях, може би на хиляда стъпки по-надолу, двулентовият макадамов път се извиваше заедно със склона на планината и продължаваше нагоре, за да се загуби след завоя зад другата страна. Една кола се появи в издигащия се участък, набра скорост и също изчезна заедно с пътя. Кикаха разшири очи и промълви:

— Никога не съм виждал подобна кола. Изглеждаше като буболечка!

Понесен от въздушните течения на не повече от сто метра над главите им, се спусна ястреб.

— Първият червеноглав, който виждам откакто напуснах Индиана! — каза с радостна почуда Кикаха.

Той пристъпи изпод скалния корниз, забравяйки за миг, но наистина само за миг, своята предпазливост. И веднага скочи обратно под защитата на корниза. Направи знак на Анана и тя се отправи към единия край на нишата, докато той отиде към другия.

Под тях, докдето се простираше погледа му, нямаше никой, макар многото дървета да даваха неизброими възможности на онзи, който би поискал да ги наблюдава, да остане скрит. Той се осмели да пристъпи още по-навън и вдигна поглед нагоре, но нямаше как да надзърне отвъд корниза. Първият оглед не му подсказа как се слизаше оттук, но след малко видяха поредица изпъкналости от дясната страна. Това стигаше за начало и той беше уверен, че след като започнеха да се спускат, щяха да се появят достатъчно възможности да се хванат с ръце или да стъпят с крак.

Кикаха се обърна с гръб към ръба на корниза, легна по корем и спусна крак, опипвайки за място, където да стъпи. После се изтегли обратно горе и отново подробно огледа пътя и гората под тях. Крясък на сойки се разнесе някъде под него и му се стори, че въздухът в пропастта насочва слабия звук като във фуния.

Той извади малък бинокъл от джоба на ризата си и настрои трите циферблата върху него. После взе една малка слушалка и мушна извода ѝ в куплунг отстрани на бинокъла. Започна да оглежда гората под тях и накрая концентрира вниманието си върху мястото, където сойките така шумно изразяваха възмущение.

В окуляра на бинокъла далечната гора изглеждаше близка, а едва доловимите звуци из нея се чуваха високо и ясно. Нещо тъмно се помръдна и след като настрои бинокъла, Кикаха видя лице на мъж. Внимателният оглед на този район му помогна да различи части от телата на още трима. Всички бяха въоръжени с пушка с оптически прицел, а двама имаха и бинокли.

Кикаха даде устройството на Анана, за да се убеди сама.

— Значи, доколкото ти е известно, Червения Орк е единственият Повелител на Земята?

Тя свали бинокъла и отговори:

— Да.

— Но той знае за тези врати и вероятно е поставил някаква алармена система тук, за да разбере кога са били активирани. И хората му могат да живеят наблизо, макар че могат да идват и отдалече. Кой знае, може би Улф, Хризеис и Звънря са се измъкнали точно преди съгледвачите му да дойдат. А може и да не е така. Във всеки случай нас са ни очаквали.

Никой не спомена за липсата на постоянно действащ капан при вратата, както и за отсъствието на постоянна охрана. Червения Орк или който и да беше Повелителя отговорен за присъствието на тези хора, със сигурност щеше да превърне в игра нахлуването на други Повелители в собствената му територия. Макар и смъртно опасна, това трябваше да бъде игра.

Кикаха отново започна да наблюдава четиримата мъже под тях. След малко се обади:

— Те разполагат с радиотелефони.

Миг по-късно двамата доловиха шум от мотор над главите си. Кикаха се обърна по гръб за да види и зърна странна летяща машина, която току-що беше минала над хребета вдясно от тях.

Преди да каже каквото и да е, машината се скри за момент зад склона на планината. Кикаха скочи и изтича в дъното на нишата, следван от Анана.

Пърпоренето на витлото се превърна в оглушителен рев и машината увисна точно пред отвора.

Корпусът на летателния апарат беше прозрачен и вътре се виждаха пилот и трима въоръжени с пушки мъже. Двамата с Анана бяха попаднали в капан, от който нямаше къде да избягат.

Несъмнено Червения Орк бе изпратил хора, които да установят с какви оръжия са въоръжени натрапниците. Целта беше да бъдат принудени да ги използват или да се предадат, ако предпочитат това. Е, те не предпочитаха плена. Така че изрекоха активиращата парола, насочиха пръстените си към машината пред тях и прошепнаха думата за стрелба.

Изскочиха тънки като игла златни лъчи, понесли в себе си пълния заряд на микроскопично малките батерии на пръстените.

Фюзелажът на хеликоптера се разцепи надве и машината рухна. Кикаха изтича напред и погледна миг преди парчетата да се забият в планинския склон под краката им. Едната половина избухна в ослепително ярко огнено кълбо и се разпръсна на цяла дузина помалки топки. Парчетата се посипаха по дъното на долината недалече едно от друго и продължиха да горят.

Четиримата скрити под дърветата наблюдаваха сцената с пребледнели лица, после онзи с радиотелефона бързо каза няколко думи в микрофона. Кикаха се опита да свие лъча максимално, за да го чуе, но шумът от пламтящите останки на хеликоптера пречеше.

Беше доволен, че е успял да нанесе пръв удар, но един очевиден факт помрачаваше удоволствието му. Нямаше никакво съмнение, че Повелителя нарочно бе пожертвал екипажа в хеликоптера с намерението да разбере колко опасни са противниците му. Кикаха би предпочел да се измъкне оттук незабелязано. Най-лошото бе, че спускането трябваше да се отложи до падането на нощта. А дотогава Повелителя сигурно щеше да атакува пак.

Двамата с Анана презаредиха батериите на пръстените си. Той продължи да наблюдава четиримата в гората, а тя внимателно огледа склоновете на планината. Не след дълго една червена кола с отметнат гюрук се появи отляво, спускайки се по пътя. В нея седяха мъж и жена. Колата спря недалече от все още горящите останки от катастрофата и двамата слязоха, за да разгледат. Останаха известно време разговаряйки, после се върнаха в колата и потеглиха видимо бързайки.

Кикаха се ухили. Без съмнение те щяха да уведомят властите. А това означаваше, че четиримата няма да могат да ги атакуват. От друга страна властите можеха да ги открият тук в тази ниша. Да, той можеше да заяви, че те са най-обикновени туристи и тогава едва ли щяха да ги задържат за дълго. Но колкото и кратко да продължеше арестът им, той щеше да даде на Повелителя възможност да ги залови в мига, когато ги пуснеха. На всичко отгоре двамата с Анана щяха да имат проблем с легитимирането си, което създаваше опасността да бъдат задържани, докато не се разбере кои са.

Нищо не можеха да научат за Анана, разбира се, но ако се опитаха да идентифицират неговите отпечатъци, щяха да се натъкнат на нещо, което трудно би могло да се обясни. Щяха да установят, че той е Пол Янус Финеган, роден през 1918 година близо до Тер От, Индиана, че е служил в танкова бригада в състава на Осма армия по време на Втората световна война, че мистериозно е изчезнал от апартамента си в Блумингтън като студент в Университета на Индиана и че оттогава не е виждан.

Естествено той щеше да заяви, че страда от амнезия, но не би могъл да предложи никакво обяснение на факта, че е на петдесет и две години, а изглежда като на двацет и пет. Още по-трудно щеше да оправдае наличието на странните устройства в раницата си.

Той тихо изруга на тишкетмоакски, на лакотахски — езика на полуконете, на средновековен немски в диалекта, говорен из Драхеланд, на езика на повелителите и на английски. После превключи мислите си на английски, защото беше позабравил този език, а се налагаше отново да свикне с него. Ако онези четиримата се решаха да ударят преди появата на властите...

Но те бяха решили да не остават дотогава. След дълъг разговор и явно подчинявайки се на получената по радиотелефона заповед те потеглиха. Изкатериха се обратно на пътя и не след дълго отдясно се зададе кола. Спря, четиримата се качиха в нея и тя изчезна надолу по пътя.

Кикаха помисли, че това може да е блъф, целящ да ги прилъже двамата с Анана да слязат долу. Нищо чудно докато се спускаха да се появи нов хеликоптер или мъжете да се върнеха. А може би и двете.

Но ако изчакаше докато се появи полицията, те нямаше да могат да слязат преди падането на нощта. Хората на Орк щяха да ги очакват

и нищо чудно да разполагаха с някои от оръжията на Повелителите, които спокойно можеха да използват под прикритието на нощта в този отдалечен район.

— Хайде — обърна се той към Анана на английски. — Слизаме сега. Ако полицията ни види, ще им кажем, че сме туристи. Остави ме аз да се оправям с тях. Ще им обясня, че си финландка и още не говориш английски добре. Да се надяваме, че сред тях няма да има финландец.

— Какво? — каза Анана. Тя беше прекарала три и половина години на Земята около 1880, беше понаучила малко английски и малко по-добре френски, но още не бе забравила малкото, което знаеше.

Кикаха бавно повтори казаното.

— Това си е твоят свят — отговори му тя на английски. — Ти водиш.

Той се усмихна, понеже знаеше колко малко са Повелителките готови да признаят, че изобщо може да съществува ситуация, в която мъжът има власт над тях. Отново легна по корем и прехвърли крака през ръба. Започваше да се изпотява. Слънцето се беше прехвърлило от тяхната страна на хребета и сега печеше над главите им, но не то бе причината за изпотяването. Кикаха се притесняваше от възможността хората на Повелителя да се появят всеки миг.

Двамата с Анана бяха успели да се спуснат на около една трета от склона, когато се появи първата полицейска кола. Беше боядисана в черно и бяло и имаше голяма звезда отстрани. От нея слязоха двама мъже. Униформите им бяха като на щатските полицаи от Средния запад, както той си ги спомняше.

Няколко минути по-късно пристигна и втората кола, следвана от линейка. После спряха още две коли. Не след дълго долу на пътя имаше десет коли.

Кикаха избра маршрут, който, макар и малко по-опасен, ги водеше надясно по склона. Той и Анана оставаха скрити от погледите на онези долу. А и да ги видеха, пак нямаше да трябва да спират. Полицаяите можеха да се качат за тях, но щяха да изостанат толкова назад, че всякакво преследване щеше да бъде безсмислено.

Или поне така изглеждаше докато не се появи вторият хеликоптер. Той мина напред-назад, очевидно оглеждайки склоновете

за оцелели. Кикаха и Анана се скриха зад една голяма канара докато машината не се приземи на една площадка край пътя. После продължиха спускането си.

Когато стигнаха до пътя, те поспряха да пийнат вода и да хапнат от концентрираната храна, която бяха донесли от другия свят. Кикаха ѝ каза, че ще продължат пешком надолу по пътя. И ѝ напомни, че Червения Орк ще ги търси и в двете посоки.

— Тогава защо не се скрием до падането на нощта? — попита тя.

— Защото денем аз бих могъл да разпозная със сигурност, че дадена кола не е на Орк. И не бих имал нищо против да се кача на автостоп в такава. Но ако хората на Орк се появят и опитат нещо, ще трябва да бъдем нащрек и да сме готови да използваме пръстените. Нощем няма как да разбереш кой спира, за да те вземе. Вярно е, че можем да напуснем пътя и да вървим през горите, но това много ще ни забави. Не бих искал Улф или Звънря да имат много голям аванс пред нас.

— А откъде знаем, че те не са тръгнали в другата посока? Или че Орк не ги е заловил?

— Изобщо не можем да сме сигурни — отвърна той. — Но аз съм готов да се обзаложа, че този път води към Лос Анжелис. Върви на запад и се спуска. Улф би знаел това със сигурност, а инстинктите на Звънря също биха му казали да върви надолу. Така поне мисля, макар че е възможно да бъркам. Но не мога да остана тук и да се чеша по главата, питайки се какво точно се е случило. Да вървим!

Те потеглиха. Въздухът беше чист и опияняващ, невидими птици пееха наоколо, една катеричка изтича в края на клона на висок полуизсъхнал бор и се загледа в тях с блеснали очички. Доста бяха мъртвите или умиращи дървета наоколо. Явно бе, че някаква болест ги бе поразила. Единствените следи от човек бяха високите стълбове на далекопровода и алуминиевите кабели, които отиваха нагоре по склона. Кикаха обясни на Анана какво е тяхното предназначение. Той добре съзнаваше, че му предстои много да обяснява. Нямаше нищо против. Това щеше да ѝ даде възможност да научи английски, а на него да си го припомни.

От към гърба им се зададе кола. Когато я чуха, Кикаха и Анана се отдръпнаха в края на пътя, готови да стрелят с пръстените си или да скочат надолу по склона, ако се наложи. Кикаха вдигна ръка с изпънат

палец към колата, в която седяха мъж, жена и две деца. Колата дори не намали ход. После се зададе голям камион с ремарке. Шофьорът за миг се поколеба дали да не спре, но продължи да кара.

— Какви превозни средства! — възкликна Анана. — Колко са примитивни! Колко шумни! И колко вонящи!

— Да, но ние разполагаме с атомна енергия — каза Кикаха. — Най-малкото притежавахме атомни бомби. Америка притежаваше. Не знам защо си мислех, че междувременно са се появили коли, задвижвани с атомна енергия. Цяло едно поколение е имало възможността да ги разработи.

Подмина ги кремав на цвят микробус, в който пътуваха мъж със жена си и двете им деца. Кикаха се загледа в момчето. Косата му беше дълга поне колкото неговата и доста по-рошава. Момичето имаше дълга жълта коса, която гладко падаше върху раменете ѝ, а лицето ѝ бе скрито под дебел слой грим. Като проститутка, мина през главата му. Наистина ли добре бе видял, че е със зелени клепачи?

Двамата родители — хора към петдесетте — изглеждаха нормално. С разликата, че жената бе с фризура, която определено би шокирала през 1946-а. И също бе с тежък грим, макар и не чак толкова, колкото на дъщеря си.

Нито една от подминалите ги коли не му бе позната. Някои от тях бяха с емблемата на GM^[1] и това бе единственото, което нещо му говореше. Това също можеше да се очаква. Но той се изненада, когато следващата подминала ги кола се оказа същият бръмбар, който бе видял, когато за пръв път бе погледнал от корнизата. Или поне изглеждаше почти като нея. VW? Какво ли означаваше пък това?

Беше се настроил, че ще има много промени, някои от които труднообясними. И ето че не можеше да се сети за причина, поради която една тясна и грозна кола като това VW би могла да бъде възприета, макар да си спомняше мъничките Вилиси от своето детство. Сви рамене. Търсенето на обяснение на всичко, което видеше, щеше да му отнеме прекалено много време и енергия. Ако искаха да оцелеят, той трябваше да се концентрира върху основния им проблем: как да се измъкнат на хората на Червения Орк? Ако това изобщо бяха хора на Червения Орк.

Двамата с Анана бързо вървяха, разпускаяки крайниците си. Тя започваше да се отпуска и вече забелязваше красотата, която ги

заобикаляше. Усмихна се, стисна ръката му и прошепна:

— Обичам те.

— И аз те обичам — целуна я той по бузата.

Забеляза, че тя започва да прилича и да се държи като една земна жена, а не като свръхаристократична Повелителка.

Дочу приближаването на поредната кола откъм завоя на една миля зад тях и погледна към нея. Беше чернобяла кола на щатската полиция, в която имаше двама мъже със златисти шлемове. Кикаха се загледа право пред себе си, но с ъгълчето на устата си предупреди Анана:

— Ако колата спре, дръж се непринудено. Това е полиция. Ако вдигна два пръста, скачай веднага надолу по склона. Не! Размислих... виж какво, ще продължим с тях. Те ще ни отведат до града или наблизко и тогава ще ги парализираме с пръстените. Нали разбра?

Колата обаче се пронесе покрай тях, без дори да намали ход.

Продължиха да вървят надолу. Излязоха на дълъг към половин миля прав участък и точно тогава доловиха зад гърба си рев на мотори в далечината. Тътенът се усилваше и Кикаха доволно се усмихна:

— Мотоциклети. И то много.

Ревът стана непоносимо силен. Те се обърнаха и видяха към двайсетина огромни черни машини да се задават като черен облак иззад завоя. Кикаха се смая. Никога преди не беше виждал мъже или жени, облечени по този начин. Някои от тях събудиха в него рефлекс, който бе смятал за отдавна умрял — още след обявяването на мира в края на войната. Ръката му неволно посегна към дръжката на ножа и той се огледа за канавка, в която да скочи.

Трима от мотоциклетистите носеха немски шлемове с формата на кофа за въглища, върху сивия метал на които бяха нарисувани големи черни свастики. На вратовете им висяха на вериги немски железни кръстове или метални свастики.

Всички бяха с тъмни очила, които в съчетание с брадите, тънките мустачки и широките бакенбарди при мъжете, и тежкия грим при жените, правеха лицата им като на насекоми. Дрехите им бяха тъмни, макар няколко от мъжете да носеха мръсни тениски, които навремето може и да са били бели. Повечето бяха обути във високи до над глезените ботуши. Една от жените беше нахлупила френска фуражка и се бе облякла в светлочервена куртка на драгун. На черните кожени

якета и на тениските се виждаха изрисувани черепи и кръстосани кости с формата на фалоси, под които имаше надпис: Гаднярите на Луцифер.

Кавалкадата се пронесе покрай тях, като някои натиснаха педала на газта, други им помахаха с ръка, а няколко минаха на зиг-заг, скръстили ръце. Кикаха одобрително се усмихна — той сам бе притежавал мотоциклет в Тер От по време на колежанските си години.

Анана обаче сбърчи нос.

— Вонята на горивото е достатъчно неприятна — отбеляза тя. — Но подуши ли ги и тях самите? Не са се къпали седмици наред. А може би и месеци.

— Повелителя на този свят много ги е разпуснал — засмя се Кикаха.

Той имаше предвид навиците на хората из джобните вселени, управлявани от другите Повелители. Макар господарите на тези светове често да се отнасяха жестоко към своите поданици, те винаги държаха на чистотата и красотата. Бяха наложили закони и религиозни норми, които следяха чистотата да бъде в основата на всяка култура.

Имаше и изключения. Някои Повелители бяха позволили на човешките общества да дегенерират до степен на пълно безразличие.

Анана му беше обяснила, че Повелителя на Земята е уникален в много отношения. Червения Орк управляваше, спазвайки абсолютна секретност и анонимност, макар не винаги да бе правил така. В началото, в зората на човека, той често бе действал като бог. Но беше изоставил тази роля и се бе скрил. И бе оставил нещата да се развиват по своите закони. И това обясняваше всички минали, настоящи и несъмнено бъдещи бъркотии, в които хората затъваха.

Кикаха бе разполагал с много малко време, за да научи повече неща за Орк, още повече, че не бе подозирал за неговото съществуване няколко минути преди двамата с Анана да се телепортират през вратата в този свят.

— Всички изглеждаха толкова грозни — заключи Анана.

— Нали ти казах, че тук човек е оставен на сам на себе си — напомни ѝ той. — Никакво селективно размножаване, нито от страна на Повелителя, нито от страна на самите хора.

Те отново чуха рева на моторите и минута по-късно видяха осем от тях да се завръщат нагоре по пътя. Бяха само мъже.

Мотоциклетите ги подминаха, забавиха, завиха обратно и ги застигнаха отзад. Кикаха и Анана продължиха да вървят. Три от мотоциклетите се стрелнаха покрай тях, минавайки толкова близко, че той би могъл да ги събори с едно бутване. Започна да се пита дали не трябваше да направи точно това и да подобри малко съотношението на силите. Ставаше ясно, че с тях ще се погаврят, ако не нещо по-лошо.

Някои от мъжете подсвирнаха на Анана и ѝ направиха предложения с най-неприлични фрази. Анана не разбра думите, но почувства какво означават тона и съпътстващите жестове. Тя сама им се озъби и направи жест, използван от Повелителите. Макар да бе нов за тях, мотоциклетистите го разбраха. Един от тях едва не падна от мотора си, заливайки се от смях. Другите обаче оголиха зъби в някакво подобие на усмивки.

В този момент Кикаха спря и се обърна към тях. Те наобиколиха двойката в полумесец и изгасиха двигателите.

— Окей — каза Кикаха. — Какво искате?

Един шкембелия с дебел врат, с косми, щръкнали през отворената му риза, с къса остра брадичка и кръгъл тропически военен шлем, се обади:

— Ами, приятел, ако бяхме от Робите на Сатаната, щяхме да искаме теб. Но понеже сме с права резба, ще вземем твоята *la belle dame con, voilà*.

— Човече, тази е върхът! — обади се едно високо костеливо момче с белези от младежки пъпки, голяма адамова ябълка и златна халка в ухото. Дългата му черна коса висеше под раменете и падаше върху очите му.

— Убийствена! — съгласи се друг с белези по лицето, дупки в зъбите и рунтава брада.

Кикаха много добре знаеше кога да мълчи и кога да говори, но понякога му беше трудно да постъпва както бе най-добре. Нито имаше време, нито бе настроен за кавги в момента. Предстоеше му сериозна работа. Всъщност ставаше дума за жизнено важно нещо. Ако Звънря се измъкнеше и се адаптираше към земните условия така че да отпочне производството на камбани, той и съществата от неговия вид буквално щяха да залееят Земята. Звънря не беше чудовище, измислено от научно-фантастичната литература, той съществуваше и ако не го убиеха, това означаваше „Сбогом, Земя!“ А може би и „Сбогом,

човечество!“ Защото телата можеха да оцелеят, но мозъците щяха да бъдат изпразнени и на тяхно място щяха да се настанят съзнанията на пришълци!

Какво нещастие, че спасението не можеше да бъде изборително. Спасяването на другите означаваше да бъдат спасени и тези, които сега стояха пред тях.

В момента обаче изглеждаше съмнително, че Кикаха ще бъде в състояние да спаси дори сам себе си, да не говорим за света. Осмината бяха слезли от мотоциклетите и се приближаваха към тях с различни оръжия в ръцете. Трима клатеха дълги вериги, двама стискаха железни тръби, един — автоматичен нож, друг си бе сложил бокс, а последният държеше алпинистки пикел.

— Да разбирам ли, че смятате да я нападнете посред бял ден толкова близко до полицаите? — попита ги той.

Младежът с тропическия шлем отговори:

— Човече, ние не бихме ти досаждали. Но когато видях това маце... е, беше твърде много! Каква кукла! Никога не съм виждал друга такава. Истина ти казвам, не издържах! Трябва ни! Чат ли си?

Кикаха не разбра последната фраза, но това беше без значение. Пред него бяха брутални типове, които действително смятаха да получат онова, което искаха.

— Бъдете готови да умрете! — мрачно ги предупреди той.

Те се изненадаха. Онзи със шлема пак проговори:

— Имаш стил, приятел, признавам ти го. Виж, ние просто можем да те изкормим и да стъпчем червата ти в прахта и това ще ни достави кеф, чат ли си, но аз се възхищавам на стила ти, човече. Дай ни мацето и обещавам да ти я върнем след час-два. — Той се поусмихна и допълни: — Е, може да не е в същото състояние, но, по дяволите, никой не е идеален!

Кикаха се обърна към Анана на езика на Повелителите:

— Ако имаме шанс, ще се измъкнем на един от тези мотоциклети. Ще ни откара до самия Лос Анжелис.

— Ей, на какъв език бърборите? — извика типът със шлема. Направи знак на мъжете с веригите и те пристъпиха пред останалите, хилейки се. После изтеглиха ръце назад, за да ги ударят, а Кикаха и Анана ги поразиха с пръстените си, настроени да парализират. Тримата изпуснаха веригите, хванаха се през коремите и се прегънаха

надве. Лъчите ги докоснаха по главите и те рухнаха напред. Лицата им изведнъж почервеняха от спуканите кръвоносни съдове. Когато се свестяха щяха да останат замаяни дни наред, стомасите им щяха да ги болят и щяха да бъдат червени от спуканите вени и артерии.

Останалите замръзнаха и пребледняха от шока.

Кикаха измъкна ножа от ножницата си и го хвърли към рамото на онзи със шлема. Типът изпищя и изпусна пикела. Анана го довърши с лъча си, а Кикаха се доразправяше с останалите.

За щастие през следващите няколко минути не се появиха никакви коли. Двамата издърпаха стенещите полуприпаднали младежи през банкета на пътя и ги избутаха по склона. Телата им се изтърколиха и спряха, забивайки се в някаква скала.

С изключение на един, мотоциклетите също бяха избутани през банкета, но на място, където нямаше какво да ги спре. Те се понесоха подскачайки и преобръщайки се и няколко от тях избухнаха в пламъци.

Кикаха се разтревожи, защото не искаше пушекът да привлече вниманието на някого.

После разказа на Анана какви бяха намеренията на групичката по отношение на нея. Тогава тя слезе по склона до натрупаните едно връз друго тела. Нагласи пръстена на минимална мощност за изгаряне и изгори панталоните заедно с много от кожата на всеки от мъжете. Те едва ли щяха да я забравят скоро. Но дори да я проклинаха понякога след това, трябваше да благославят Кикаха. Защото той я спря да ни ги убие.

Кикаха вдигна портфейла на младежът с тропическия шлем. Шофьорската книжка бе на името на Алфред Роджър Гудрич. Снимката изобщо не приличаше на Кикаха, но нямаше какво да се направи. Сред другите неща имаше и петдесет долара.

Той поясни на Анана как да се държи зад него и какво да очаква докато пътуват. Няколко минути по-късно излязоха на магистралата и се носеха към Лос Анжелис. Противно на очакванията му ревът на двигателя не събуди щастливи спомени от младежките му години в Индиана. Пътуването го тревожеше, а миризмата на бензин и масло го отвращаваше. Беше живял в един тих и чист свят прекалено дълго.

Хванала го през кръста, Анана остана мълчалива доста дълго. Когато се обърна веднъж, той видя черната ѝ коса да се развява. Седеше полузатвортила клепачи зад тъмните очила, които бе свалила

от един от Гаднярите. След малко тя му извика нещо, но вятърът и ревът на мотора му попречиха да я чуе.

Кикаха опита това-онова с мотора и установи, че много неща бяха свалени от собственика, вероятно с цел да се намали общото тегло. Предните спирачки например ги нямаше.

След като разбра силата и слабостта на возилото, той продължи да кара напред, но макар да бе вперил поглед в пътя, мислите му бяха далече оттук.

Беше изминал дълъг и направо фантастичен път от Университета на Индиана до това пътуване из планините на Южна Калифорния. По време на престоя си в Германия заедно в Осма армия той бе намерил онзи полумесец от сребрист метал в един от местните музеи. Беше го взел със себе си в Блумингтън, където една нощ се бе появил човек на име Ванакс, за да му предложи направо невероятна сума за полумесеца. Беше отказал да му го продаде. По-късно същата нощ бе намерил Ванакс в апартамента си в момента, когато поставяше до неговия полумесец на пода друг такъв, така че да се образува кръг. Кикаха се бе хвърлил към Ванакс и случайно бе стъпил в кръга. В следващия миг се бе озовал на едно много странно място.

Двата събрани един срещу друг полумесеци образуваха „врата“ — устройство на Повелителите, — която даваше възможност за телепортация от една вселена в друга. Кикаха беше попаднал в една изкуствена „джобна“ вселена, създадена от Повелител, известен като Джадауин. Но Джадауин вече не беше в своята вселена — беше изгонен от нея от друг Повелител, който му бе отнел собствеността и го бе заточил на Земята. Джадауин бе загубил и паметта си. Беше се превърнал в Робърт Улф.

Историите на Улф (Джадауин) и Кикаха (Финеган) бяха дълги и с много перипетии. Благодарение на Кикаха, Улф бе получил възможност да се завърне в своята вселена и след серия приключения си бе възвърнал паметта. Беше си върнал и властта над частната си вселена и се бе установил със своята любима Хризеис в своя дворец на върха на подобната на Вавилонска кула планета в една вселена, чиито „стени“ заграждаха по-малък обем от този на Слънчевата система, в която се намираше Земята.

Но неотдавна Улф и Хризеис тайнствено бяха изчезнали, може би в резултат от машинациите на някой Повелител, действащ от своята

вселена. Кикаха се бе натъкнал на Анана, която, заедно с двама други Повелители, бягаше от Черните звънари. В началото Звънарите били устройства, създадени в биолобораториите на Повелителите с предназначение да съхраняват съзнанията на Повелителите по време на прехвърлянето им от едно тяло в друго. Но подобните на камбани устройства се развили в същества със собствен разум. И на свой ред успели да се прехвърлят в тела на Повелители, за да поставят началото на една тайна война срещу тях. Били разкрити и се отпочнала дълга и безжалостна битка, в резултат на която уж всички Звънари били заловени и заточени в специално създадена за тях вселена. Петдесет и един обаче успели да се изплъзнат и след продължила близо десет хиляди години летаргия, успели отново да намерят човешки тела и да поемат кръстоносния си поход.

Кикаха бе избил самолично или индиректно всичките без един. Той, пренесъл съзнанието си в тялото на човек на име Табуз, бе успял да му избяга през една врата, извеждаща на Земята. Улф и Хризеис се бяха върнали в двореца си, но след като бяха нападнати от Звънарите, бяха потърсили спасение през вратата, която по-късно бе използвал и Табуз.

И ето че сега Кикаха и Анана бяха тръгнали да търсят Улф и Хризеис. Но едновременно с това бяха решили да открият и убият последния от Черните звънари. Ако Табуз съумееше да им се изплъзне, той щеше да построи още камбани и заедно с тях щеше да започне война срещу човечеството на Земята, а по-късно щеше да нахлуе в частните вселени на Повелителите, да се отърве от съзнанията им и да завладее и техните тела. Повелителите обаче не бяха забравили за Звънарите и всеки от тях продължаваше да носи пръстен, който бе в състояние да открива присъствието на металните камбани на техните отколешни врагове и да изпраща предупредителен сигнал към имплантираната в мозъка на всеки Повелител алармена система.

Хората на Земята не бяха и чували за Звънарите. Не знаеха нищо и за Повелителите. Кикаха беше единственият землянин, който бе разбрал за съществуването на Повелителите и знаеше за техните джобни вселени.

Хората бяха беззащитни и нищо не можеха да противопоставят на процеса на извличане на съзнанията им от антените на камбаните и наместването на Звънарите в мозъците им. Войната щеше да се

развива толкова незабележимо, че само някакъв инцидент би разкрил на останалите какво става.

Черният звънар на име Табуз трябваше да бъде открит и ликвидиран.

А междувременно Повелителя на Земята — известен като Червения Орк, — бе научил за пристигането на петима души на негова територия. Той и не подозираше, че един от тях е Черен звънар. И сигурно щеше да се постарее да залови и петимата. Не беше възможно да бъде предупреден, че по Земята броди на свобода Черен Звънар, понеже никой нямаше представа къде се намира Червения Орк. Всъщност допреди няколко часа Кикаха дори не бе предполагал, че Земята има Повелител.

Само за петнайсет минути те се смъкнаха от склона на платото. Малкото селце в мястото, където пътищата се пресичаха, изглеждаше приятно, макар и прекалено комерсиализирано. Беше чисто и светло с множество бели къщи и сгради. Но точно когато минаваха по централната улица, те подминаха дълга сергия за хамбургери. Там, край дългите маси за пикник, запивайки сандвичите с кока-кола или бира, се бе отбила останалата част от Гаднярите на Луцифер. Те вдигнаха глави при познатия рев на мощния „Харли Дейвидсън“, видяха двамата и буквално онемяха. Едно от момчетата скочи на мотора си и запали двигателя с мощно ритване с крак. Беше висок, чорлав младеж с дълги мустачки, с висока шапка в стила на конфедеративната кавалерия, с бяла риза с дантелена яка и маншети на ръкавите, лъскави опънати черни панталони с червени шевове и ботуши, подплатени с кожа.

Другите бързо го последваха. Кикаха не вярваше, че те ще се обалят в полицията — имаше нещо в тях, което му подсказваше, че отношенията им с полицията не са приятелски. Най-вероятно бе да поемат отмъщението в собствените си ръце. Но едва ли щяха да опитат каквото и да е било в чертите на селището.

Кикаха натисна педала на газта докрай.

Когато излязоха от завоя, който скри селцето от погледите им, Анана се извърна на седалката. После хладнокръвно изчака водачът да се доближи на десетина стъпки зад тях. Той се бе привел над волана и озверяло се хилеше. Явно очакваше да ги задмине и или да ги принуди да спрат, или да ги събори на пътя. Зад него, в редица един до друг,

така че двама бяха навлезли в лентата за насрещно движение, караха още петима мотоциклетисти. Моторите, натоварени с по двама, ги следваха на двайсетина метра по-назад.

Кикаха се озърна и подвижна на Анана. Тя стреля и задържа пръст върху спусъка достатъчно дълго, за да пререже предното колело на най-близки преследвач надве. Предницата на мотора пропадна и мотоциклетистът излетя над дръжките на волана, отворил уста във вик, който никой не чуваше. Тялото му се удари в макадама и дълго се плъзга по лице преди да спре. Петимата зад него се опитаха да го заобиколят и се разпръснаха като подплашено рибно ято, но Анана срязва колелата на следващите двама и тримата поразени се скупчиха един върху друг, докато останалите се плъзнаха странично извън пътя. Следващите ги мотоциклети от основната група намалиха навреме за да избегнат ударите в падналите тела и мотори.

Кикаха се засмя и извика:

— Много добре, Анана!

В същия миг усмивката му замръзна и той изруга. Там, зад завоя, на не повече от половин миля пред тях, се бе появила кола в бяло и черно с проблясващи червени светлини на покрива. Всички надежди, че ще спре, за да разследва причините за произшествието, бързо се изпариха. Колата рязко отби върху банкета, за да не мине през изпадащите тела и машини, после зави в обратна посока и с вой на сирената се понесе по следите на Кикаха.

Беше ги наближила на петдесетина метра, когато Анана буквално близна с лъча си предните ѝ колела. Докосването наистина бе кратко, но успя да разсече гумите надве. Колата поизостана, макар да продължаваше да ги преследва, но скоростта ѝ падна толкова рязко, че двамата полицаи вътре едва избегнаха удара в предното стъкло. Сирената замлъкна, светлините спряха да мигат и след няколко секунди колата спря с разтърсване. Кикаха и Анана завиха по следващия завой и повече не видяха полицаите.

— Ако продължава все така, скоро ще изразходваме всичките си заряди! — обади се Кикаха. — Дявол да го вземе, аз се надявах да ги съхраня за изключителни ситуации. Изобщо не бях предполагал, че ще имаме толкова много неприятности! Та ние сме едва в началото!

Продължиха пет мили без инциденти и тогава видяха следваща полицейска кола да се задава срещу тях. Долината през която

минаваше пътя я скри за минута от погледите им. Кикаха извика „Дръж се здраво!“, зави настрани и със скок премина над ската в посока към широкото поле, в което се виждаха повече камъни, отколкото трева. Беше се насочил към малка горичка на стотина метра от пътя и почти бе стигнал до нея, когато полицейската кола отново се появи. Притисналата се с всички сили до гърба му Анана извика, че колата ги следва през полето. Кикаха намали скоростта. Анана прекара лъчът пред приближаващата ги кола. Изпепелената почва избухна в облак от прах, появи се бразда, после гумите експлодираха, а от радиатора на колата изригна гейзер от пара и вода.

Кикаха върна мотоциклета обратно на пътя, насочвайки се под ъгъл спрямо заседналата кола. Двама полицаи изскочиха от нея, прицелиха се в тях и започнаха да стрелят. Вероятността да улучат от това разстояние някой от тях или мотора беше минимална, но един от куршумите попадна в задната гума. Гумата се пръсна и моторът започна да върви на зиг-заг. Кикаха изгаси двигателя и те спряха. Полицайте се затичаха към тях.

— Дявол да ги вземе, не искам да ги убиваме! — изпъшка Кикаха. — Но...

Полицайте бяха едри мъжаги и изглеждаха на възраст между четиридесет и петдесет. Кикаха и Анана носеха раници по около трийсет фунта всяка, но бяха физиологически на двайсет и пет.

— Ще ги надбягаме — каза той и двамата побягнаха към пътя. Двата мъже зад тях се развикаха и стреляха по няколко пъти, но забавиха ход и не след дълго само леко подтичваха. Половин миля по-нататък те просто спряха и безпомощно изгледаха как двамата се смаяват в далечината.

Кикаха се захили и зави обратно към колата им. Погледна веднъж зад гърба си и видя, че полицайте едва сега осъзнават, че идеята му е била само да ги отдалечи от колата. Те се втурнаха към тях, но не им бяха останали сили. Движенията им загубиха енергичността си и те просто продължиха да се приближават вървешком.

Кикаха отвори вратата, откъсна микрофона от радиотелефонната гарнитура, пресегна се под волана и отскубна всички проводници, свързани с радиото. Анана също беше пристигнала.

Ключовете за запалването бяха на мястото си, а гумите не бяха дълбоко разрязани. Той каза на Анана да влезе в колата, седна зад

волана и запали. Полицайте за пореден път се разбързаха и отново започнаха да стрелят, но колата потегли и заподскача по камъните из полето все пак ускорявайки ход. Един куршум прониза и разби задното стъкло, но в следващия миг колата изскочи обратно на пътя.

След две мили стържене и каране на подскоци, Кикаха реши, че толкова им стига. Той отби върху банкета, слезе, хвърли ключовете сред бурените край пътя и отново потегли пешком. Но не бяха изминали и петдесетина метра, когато шум от двигател ги накара да се обърнат. Някакъв автобус се стрелна покрай тях. Беше покрит с ярки точки, квадрати, кръгове и цветни петна. Светложълти букви в оранжева рамка провъзгласяваха от предницата му и по страничните стени: Кралят-джудже и неговите развалени яйца. Над надписа бяха изрисувани жълти и червени ноти и петолия, малки китари и барабанчета.

Поглеждайки към лицата зад прозорците, той за миг помисли, че автобусът беше качил Гаднярите на Луцифер. Защото видя само дълги коси, мустаци, бради и напластен грим.

Но лицата бяха по-различни: в тях имаше нещо диво, но не зло или жестоко.

Автобусът намали със скърцане на спирачките. После спря, една от вратите му се отвори, някакъв брадат младеж с огромни очила се показва през нея и им махна с ръка. Те изтичаха и се качиха, потапяйки се в шумната атмосфера на смях и подрънкващи китари.

Шофьорът — младеж, който приличаше на Бъфало Бил^[2] — подкара автобуса. Кикаха се огледа: заобикаляха ги усмихнатите физиономии на шест момчета и три момичета. В дъното на автобуса седяха трима по-възрастни мъже и играеха карти на сгъваема масичка. Те погледнаха към тях, кимнаха и отново се задълбочиха в играта. Част от автобуса беше затворена — както разбра по-късно, там имаше тоалетна, умивалня и две малки гримьорни. На свободните седалки и багажниците бяха подредени китари, барабани, ксилофон, флейта и лира.

Две от момичетата носеха поличките, които едва покриваха задниците им, бяха обути в тъмносиви чорапи, носеха ярки дантелени блузки, а на шиите им висяха огърлици с разноцветни мъниста. Тежък грим покриваше лицата им: зелени или сребристи клепащи, изкуствени мигли, кръгове като на панда около очите, зелени (!) и моравочервени

(!) устни. Третото момиче изобщо не бе гримирано. Дългата ѝ права коса падаше до самия ѝ кръст; беше облечена в обтегнат върху бюста ѝ пуловер на зелени и червени ивици с дълбоко деколте; дънките ѝ бяха прилепнали по краката; беше обута в сандали. Няколко от момчетата бяха обути в провиснали дънки, носеха дантелени ризи и всички бяха дългокоси.

Краля-джудже беше много висок, болнав на външен вид младеж със ситно накъдрена коса, тънки мустачки и огромни очила, кацнали в края на дългия му нос. В ухото му се виждаше обеща. Представи се като Лу Баум (рождено име Голдбаум).

Кикаха обяви, че се казва Пол Финеган, а Анана представи като Ан Финеган. Каза на Баум, че му е съпруга, пристигнала неотдавна в Америка от финландска Лапландия. Измисли този ѝ произход, защото се съмняваше, че е възможно да се натъкнат на някой, който говореше лапландски.

— От Земята на елените? — проточи Баум. — Е, тя наистина прилича на сърна, бога ми! — Той подсвирна и прати въздушна целувка на Анана. — Страхотна е! Какво парче! Ей, да не би някой от вас да свири на нещо? — беше се загледал в кутията, която Кикаха носеше със себе си.

Кикаха отговори, че никой не свири на нищо. Въздържа се да обяснява, че едно време беше опитвал да свири на флейта или че беше духал в нещо подобно на гайда по време на пребиваването си при хората-мечки на нивото на Америндия в Света на нивата^[3]. Нито му се струваше разумно да разкрива, че Анана може да свири на много инструменти, някои от които подобни на земните, но болшинството нямащи нищо общо.

— Използвам този калъф просто за куфарче — подметна той. — На път сме откакто пристигнахме от Европа. Изкарахме един месец в планините и решихме, че е крайно време да посетим Лос Анжелис. Никога не сме били там.

— Значи няма къде да отседнете — заключи неочаквано Баум. Говореше на Кикаха, но не откъсваше поглед от Анана. Очите му блестяха, а ръцете му не спираха да се движат, сякаш оформяха тялото на Анана от въздух.

— Тя може ли да пее? — също така неочаквано попита той.

— Не на английски — отговори Кикаха.

Момичето с дънките стана и проговори:

— Хайде, Лу. Нищо няма да постигнеш с това маце. Приятелят й ще те убие, ако я докоснеш с пръст. А може и тя да го направи. Знаеш ли, мисля, че наистина би могла да го стори!

Лу се стресна. Той доближи лице и се взря в очите на Кикаха, сякаш гледаше в окуляра на микроскоп. Кикаха долови странна кисела миризма в дъха му. Миг по-късно помисли, че се досеща за причината: жителите на Таланак — град на нивото на Американдия, издълбан в планина от нефрит — пушеха наркотизиран тютюн, който оставяше същия дъх. Без да бъде уверен в това, понеже никога не го бе опитвал на Земята, Кикаха подозираше, че става дума за марихуана, която таланаките — потомци на древните олмеки в Мексико — бяха донесли със себе си при прехвърлянето им през вратата, предоставена им от Улф.

— Я ми разкажи повече — нареди Лу на момичето, Му-Му Нансен, след като се отдръпна от близкия контакт с ясно зелените очи на Кикаха.

— Има нещо странно в тях — започна Му-Му. — Много са привлекателни, много жизнени и много страшни. Чуждоземни. Сякаш наистина идват от друга планета.

Кикаха почувства как по тила му ползват мравки. Анана се приближи до него и прошепна на езика на Повелителите:

— Не знам какво разказва, но не ми харесва. Това момиче има дарбата да вижда същността на нещата, тя е зундра.

Зундра нямаше превод на английски, защото означаваше комбинация от психолог, ясновидец и магьосник със склонност към лудост.

Лу Баум поклати глава, изтри потта от челото си, свали и избърса очилата си. Бледосините му очи примигнаха безпомощно.

— Мацето е екстрасенс — поясни той. — Особена е. Но е на себе си и много добре знае какво говори.

— Аз долавям вибрации — продължи Му-Му. — И те никога не ме лъжат. Мога да разбера какво е един човек просто ей така! — и тя звучно щракна с пръсти. — Но има нещо във вас двамата, особено в нея, което не мога да разбера. Може би наистина не сте от този свят! Сякаш сте марсианци или... нещо друго.

Един набит нисък младеж с посипано от белези от акне лице, който им се бе представил само като Унищожителя, вдигна поглед от седалката, където настройваше китарата си.

— Финеган не е марсианец — заяви той усмихнато. — Не долавяш ли този ясен акцент от Средния запад, сякаш е роден в Индиана, Илинойс или Айова? Мен да питаш, той е хожър^[4]. Прав ли съм?

— Наистина съм хожър — призна Кикаха.

— Затворете си очите, мили хора — предложи Унищожителя. — Чуйте го да говори! Хайде, кажи нещо, Финеган! И ако не доловите ли в гласа му Гери Купър, аз ще си изям оная работа!

Кикаха изрече няколко думи, другите се засмяха и казаха:

— Ама наистина. Същински Гери Купър!

Това като че ли разчупи натегнатата атмосфера, която думите на Му-Му бяха създали. Му-Му се усмихна и отново седна, но тъмните ѝ очи не спираха да ги оглеждат крадешком и Кикаха разбра, че тя не е удовлетворена. Лу Баум седна до нея. Адамовата му ябълка се раздвижи като че ли надуваше топка. На лицето му бе застинало изражение на изненада и за Кикаха бе очевидно, че той изгаря от любопитство. Но едновременно с това и умира от страх.

Баум явно вярваше в репутацията на своята приятелка. И го беше страх от нея.

Кикаха не се интересуваеше от тези подробности. Той съзнаваше, че нейният анализ на новодошлите може да се окаже най-обикновена маневра, предназначена да охлади интереса на Баум към Анана.

Най-важното сега бе да се доберат до Лос Анжелис колкото е възможно по-бързо и да не дадат шанс на хората на Орк да ги открият. Минаващият автобус можеше да се окаже онази щастлива случайност, от която имаха нужда. Но не биваше да се предоверяват на него: веднага щом се окажеха в града на място, където да могат да слязат, трябваше да го направят без замисляне. И да се сбогуват с Краля-джудже и развалените му Яйца.

Кикаха разгледа останалата част от автобуса. Тримата възрастни мъже отново повдигнаха поглед към него, но не казаха нищо. Той почувства леко отвращение от плешивите им глави, сивата коса, отпуснатите черти на лицата им, червените жилки в очите, бръчките, гънките в плътта им, издутите им коремни. Беше видял само четирима

старци за всичките дваисет и четири години, прекарани във вселената на Джадаун. Хората там живееха по хиляда години, ако успеяха да се опазят от нещастни случаи или убийство, като остаряваха едва през последните стотина от тях. Малко обаче стигаха до тази възраст. Това обясняваше защо Кикаха бе забравил, че има и стари хора. Неговото отвращение обаче не можеше да се сравни с това на Анана. Тя бе израсла в свят, където изобщо нямаше физически остарели хора и макар да бе на десет хиляди години, никога не беше живяла във вселени, в които има грозни хора. Повелителите бяха естети, така че отдавна бяха изплевили грозното измежду тях, давайки шанс на оцелелите да живеят като красиви младежи.

Баум се приближи по пътеката между седалките и попита:

— Търсиш ли нещо?

— Обикновено любопитство — призна Кикаха. — Има ли друг изход освен през предната врата?

— Има аварийен изход в женската гримьорна. Защо?

— Обичам да знам за тези неща — отговори Кикаха. Не виждаше причини да навлиза в подробности и да обяснява, че винаги държеше да знае точния брой на изходите и пътя до тях.

Той отвори вратите за двете гримьорни и тоалетната, после внимателно огледа аварийния изход, убеждавайки се, че ще може бързо да го отвори, ако се наложеше.

Застанал зад него, Баум отбеляза:

— Не ти липсва смелост, приятел! Не знаеш ли, че любопитството е убило котката^[5]?

— Котката, на която го казваш, е жива благодарение на него.

Баум снижи глас и се приближи плътно до Кикаха.

— Ти наистина ли държиш много на онова маце?

— Да. Защо?

— Лошо. Защото аз нещо превъртах по нея. Не се обиждай — бързо каза той, забелязвайки, че Кикаха гневно присвива очи. — Му-Му е голям сладур, но е малко странна, ако ме разбираш. Тя казва, че и вие двамата сте странни и аз наистина долавям нещо по-особено, но то ми харесва. Друго исках да ти кажа... Ако имаш нужда от пари, да кажем... хиляда или две хиляди... и ако ме пуснеш да се пробвам на твоето маце, така да се каже, а ти просто си отидеш... е, много по-богат, нали разбираш...

Кикаха се усмихна и се поинтерсува:

— Две хиляди казваш, а? Тя май много ти харесва?

— Две хиляди не се търкалят по улицата, приятел, но за твоята кукла...

— Май бизнесът ти върви доста добре, щом можеш да хвърлиш толкова пари — отбеляза Кикаха.

— Човече, ама ти шегуваш ли се? — възкликна Баум, искрено изненадан. — Не си ли чувал досега за мен и групата ми? Ние сме известни! Били сме в „Топ-тен“ трийсет и осем пъти, имаме златна плоча, изнасяли сме концерти по стадионите. Дори в този момент сме на път за един стадион. Ти май не си в течение на нещата!

— Нали ти обясних, че сме отскоро тук — каза Кикаха. — Добре, какво ще стане, ако ти взема парите, а Анана не си падне по теб? Разбираш, че не мога да я накарам да ти легне.

Баум се обиди.

— Абе, всяка нощ ми се предлага по една дузина мацета. Не се шегувам. Аз съм страхотен! Да не искаш да кажеш, че тази Ан, Дъщерята на елена, ще ми откаже? На мен, Баум, Краля-джудже?

Не само лицето на Баум не беше красиво, но по него се виждаха няколко пъпки, а и зъбите му бяха криви.

— Парите в теб ли са?

Само допреди миг гласът на Баум беше звучал въпросително и доста неуверено. Сега в него зазвуча триумф и се прокрадна презрение.

— Ще ти дам хилядарка. Соли, агентът ми, може да ти даде още петстотин. За останалото ще получиш чек.

— Това ако не е търговия с бели робини! — въздъхна Кикаха. — Ти не си дори на двацет и пет, нали? Питам се как е възможно да пръскаш пари така безразсъдно!

Той си спомни за собствените си младини по време на Депресията^[6] и колко трудно беше да се оцелее тогава.

— Ти наистина си особен — прошепна Баум. — Сигурно знаеш нещо, а? Или само се опитваш да ме изработиш?

Но в гласът му звучеше презрение. Кикаха искаше да му се изсмее в лицето и се бореше с желанието да заби юмрука си в зъбите му. Не направи нито едното, нито другото. Вместо това отговори:

— Ще приема петнайсетте стотачки. Но ги искам веднага. А ако Ан се изплюе върху теб, няма да ти върна нищо!

Баум неспокойно погледна към Му-Му, която се бе преместила да седне до Анана.

— Почакай докато не пристигнем в Л.А.? — предложи той. — Ще спрем някъде да хапнем и ти ще можеш да си вървиш. Тогава ще ти дам парите.

— Ще събереш ли кураж да обясниш на Му-Му, че аз си тръгвам, а Ан е решила да се присъедини към вас? — иронично се поинтересува Кикаха. — Добре. С изключение на парите! Защото ги искам сега! Иначе ще предам на Му-Му онова, което току-що ми каза.

Баум леко пребледня и долната му челюст провисна.

— Ах ти, гадино...! Осмеляваш се да...! Мислиш, че ще те изработят и ще те предам на копоите?

— Смятам да ти поискам писмено заявление защо си ми дал парите. Ще приема всяко законно основание — продължи Кикаха, питайки се дали „копои“ означава полиция.

— Може и да те е нямало дълго насам, но не си забравил нито един от номерата, а? — попита Баум, но част от презрението му се бе произпарило.

— Такива като теб ги има навсякъде — извини се Кикаха.

Той знаеше, че двамата с Анана ще имат нужда от пари и че няма да разполагат с време да ги заработят с труд, а не искаше да се занимава с грабежи, поне докато можеше да го избегне. Щом този гаден тип мислеше, че може да купи Анана, той бе готов да го остави да плати за привилегията да разбере на собствен гръб дали това е възможно или не.

Баум бръкна в джоба си и извади осем банкноти от по сто долара. Подаде ги на Кикаха, после прекъсна своя менажер — дебел плешив мъж, захапал огромна пура. Менажерът започна енергично да ръкомаха, погледна Кикаха с омраза, но накрая се предаде. Баум се върна с още пет банкноти по сто долара. После написа на един лист, че парите представляват изплащане на стар заем, който е дължал на Пол Я. Финеган. Даде бележката на Кикаха и настоя да получи обратна разписка. Кикаха също прие чек за останалата част от договорената сума, макар да не вярваше, че ще може да го осребри. Баум щеше да спре изплащането, той беше сигурен в това.

Кикаха остави Баум и седна на една седалка, на която имаше много списания, книги с меки корици и един брой на „Лос Анжелис Таймс“. Прекара известно време в четене, а когато свърши, остана да седи загледан през прозореца.

Да, Земята се беше променила от 1946 година насам.

Излизайки от транс си, той взе една карта на Лос Анжелис, която бе забелязал между списанията. Разгледа я и осъзна, че Улф и Хризеис могат да бъдат навсякъде из огромния, проснал се върху голяма площ, град. Но вярваше, че те бяха тръгнали именно насам, а не към Невада или Аризона, понеже най-близката врата беше в района на Лос Анжелис. Кой знае, те може би в момента пътуваха в друг автобус няколко мили пред тях.

Понеже Улф и Хризеис бяха използвали вратата, извеждаща към Земята, като спасение от атаката на Звънарите в двореца, те сигурно още бяха облечени в дрехите на Повелителите. Хризеис можеше да бъде и гола. Значи двамата са били принудени да си вземат дрехи от другите. А сигурно им се бе наложило да намерят и тъмни очила за Хризеис, защото всеки зърнал огромните ѝ теменуженосини очи макар и само за миг, щеше да знае със сигурност, че тя не е родена на Земята. Или щеше да я вземе за изрод, въпреки голямата ѝ красота.

И двамата бяха достатъчно изобретателни, за да се справят, още повече, че Улф бе живял на Земята по-дълго дори и от Кикаха.

Звънря обаче щеше да се озове в един абсолютно чужд за него и ужасяващ го свят. Той не можеше да обели и дума на който и да е било от местните езици и беше сигурно, че щеше да задържи близко до себе си камбаната, която щеше да го притеснява и да му причинява неудобства. Но специално той би могъл да потегли накъдето си пожелае.

Единственото логично нещо, което Кикаха можеше да предприеме, бе да тръгне към най-близката известна му врата, надявайки се Улф и Хризеис да постъпят също така. Ако се срещнеха при вратата, двете двойки можеха да обединят усилията си, да обмислят какво трябва да се направи и да разработят план, който да им даде максимален шанс да открият Звънря. Но ако Улф и Хризеис не се появяха, тогава всичко щеше да се стовари пак на гърба на Кикаха.

Му-Му седна при него. Сложи ръка върху неговата и въздъхна:

— Боже, какви мускули!

— Да, имам тук-там — усмихна се закачливо той. — Е, добре, след като омекна дотам, че да коментираш моята твърдост, мога ли да те попитам какво си намислила?

Тя се облегна върху него, притисна гърдите си в ръката му и прошепна:

— Ах, този Лу! Превърта всеки път, когато види някое по-симпатично маце. Видях че разговаряхте и знам, че се е опитал да те склони да му я отстъпиш, нали? И съм готова да се обзаложа, че е предложил да ти заплати за това.

— Да, вярно е — призна Кикаха. — И какво?

Тя стисна мускулите на бедрото му и продължи:

— Тази игра може да се играе от двама!

— Искаш да кажеш, че и ти ми предлагаш пари, така ли?

Тя се отдръпна, погледна го с разширени очи и възкликна:

— Ти шегуваш ли се? Аз да ти платя?

При друга ситуация Кикаха би изиграл играта до края. Но колкото и шаблонно да звучеше, съдбата на Земята наистина лежеше на плещите му. Ако Звънря се адаптираше към този свят, ако успееше да организира производството на други камбани и ако зародишите на съзнания в тях се прехвърлеха в човешки тела, тогава щеше да настъпи време, когато... Самата Му-Му щеше да се превърне първо в лишено от съзнание тяло, а после мозъкът ѝ щеше да бъде завзет от друго същество.

Макар че имаше вероятност всичко това да беше без всякакво значение. Ако поне половината от онова, което бе прочел в списанията и вестника, бе вярно, то човешката раса сама се бе обрекла на изчезване. Заедно с останалия живот на планетата. И кой знае дали не бе по-добре за самата Земя да бъде населена от Звънряри в телата на хора. Звънрярите поне бяха същества на логиката и ако им се дадеше тази възможност можеха да почистят кашата, забъркана от хората по цялата им планета.

Кикаха леко потръпна. Този начин на мислене беше опасен.

Не можеше да става и дума за почивка, докато не убиеха последния от Звънрярите.

— Какво ти има? — попита Му-Му с глас, който бе загубил част от мекотата си. — Не ти ли харесвам?

Той я потупа по бедрото и се усмихна:

— Ти си красива, Му-Му, но аз обичам Ан. Но ето какво ще ти предложа: ако Краля-джудже успее да превърне Ан в едно от Развалените си яйца, тогава ти и аз ще опитаме да правим музика заедно. И ти обещавам, че това няма да бъде какафонията, която това радио повръща!

Тя подскочи:

— Какво искаш да кажеш? Та това са „Ролинг Стоунс“!

— Е, под тях със сигурност не е могло да се събере мъх^[7]!

— Ти нещо не си наред! Боже колко си тъп, тъп, тъп! Сигурен ли си, че не си над трийсетте?

Той сви рамене. Никога не бе харесвал поп-музиката, дори и тази от своите младини. Но сега си мислеше, че бе имало и приятни парчета, особено сравнени с този стържещ ритъм, от който му се струваше, че се е захапал със собствените си зъби.

Междувременно автобусът беше напуснал каменистата местност и сега около тях се виждаше повече зеленина. В момента се носеха по магистралата и увеличаваха скорост въпреки оживения трафик. Слънцето прежуряше, а въздухът беше като в пещ. Около тях се разнасяше ревът на коли и вонята на отработени газове. Очите му сълзяха, а в носа си чувстваше забодени игли. Някъде напред се надигаше сивкава мараня, те се забиха в нея, въздухът изненадващо се произчисти и после отново се насочиха към маранята.

Му-Му спомена, че тази година смогът наистина е жесток и особено в тази част на града. Кикаха бе прочел няколко думи за смога в едно от списанията, но не можеше да се досети какъв е произходът на тази дума. В едно беше напълно наясно: ако жителите на Южна Калифорния живееха в това нещо, той не искаше да има нищо общо с него. Очите на Анана бяха зачервени и сълзяха, тя подсмърчаше и се оплакваше от главоболие и задръстени синуси.

Му-Му го изостави, което даде на Анана възможност да седне при него.

— Ти изобщо не ми беше споменал за всичко това, когато ми описваше твоя свят — упрекна го тя.

— Нищо не знаех. Всичко това е станало след войната.

Автобусът се носеше бързо и малко предизвикателно. Той сменяше лентите на зиг-заг, вмъкваше се опасно между колите, поднасяше със свистене на гумите по завоите. Шофьорът се бе привел

над волана, очите му сякаш пламтяха, устата му беше полуотворена, езикът му облизваше пресъхналите устни. Той не обръщаше никакво внимание на свистящите спирачки на другите коли и с удоволствие натискаше клаксона, когато искаше да сплаши някой по-бавен пред него. Клаксонът беше изненадващо силен и басов като свирка на локомотив и сигурно бе изплашил не един стреснат шофьор. Изпречилите се на пътя им обикновено рязко отбиваха в друга лента, често с опасност за себе си.

Не след дълго трафикът се сгъсти дотолкова, че и техният автобус бе принуден да забави, а от време на време дори и да спира заедно с другите. В продължение на няколко мили те едва лазеха напред. Топлината и маранията се сгъстяваха.

Му-Му се обърна към Баум:

— Защо не монтираме климатик на този автобус? Поне за това печелим достатъчно!

— А колко често пътуваме по магистралите? — напомни ѝ с реторичен въпрос менажерът.

Кикаха разказа на Анана за предложението на Баум.

— Не знам дали да се изсмея или да повърна — призна му тя.

— Е, по малко и от двете може да те облекчи. Виж какво, обещах да не се опитвам да те разубедя, ако решиш, че той ти допада повече от мен. Между прочем, той е сто процента сигурен, че точно така ще стане.

— След като си ме продал, ще те накарам да се поизпотиш докато не взема решение — сръза го тя.

— Да, разбира се, обещавам да се поизпотя — отвърна ѝ той. Стана, тръгна залитайки по пътеката и разгледа задната половина на автобуса. Не след дълго се върна и отново седна до Анана. Обясни ѝ шепнешком: — Зад нас има едни черен „Линкълн Континентал“. Познах един от мъжете вътре. Точно него видях, когато погледнах през бинокъла там горе, в пещерата.

— Но как са могли да ни намерят? — попита тя. Гласът ѝ беше равен, но тялото ѝ видимо се напрегна.

— Може да не са ни открили — предположи Кикаха. — Това може да е най-обикновена случайност. Нищо чудно те изобщо да не подозират колко сме наблизо. От друга страна...

Предположенията, които бе изказал не изглеждаха особено вероятни. Но ако не беше случайност, наистина как ги бяха открили? Нима ги бяха чакали покрай пътя и ги бяха зърнали през прозорците на автобуса? Беше ли възможно Орк да разполага с толкова широка мрежа от хора, че да има някой в автобуса, който да му бе съобщил за качването им?

Той отхвърли последното предположение като чиста параноя. Само времето щеше да покаже дали ставаше дума за случайност.

До момента мъжете в колата не бяха проявили по-специален интерес към автобуса. Те оживено спореха за нещо. Трима от тях бяха мургави и на възраст между четиридесет и петдесет и пет. Четвъртият бе младеж с руса коса, подстригана в стил „Юлий Цезар“. Кикаха внимателно го разгледа, докато чертите на лицето не се запечатаха в съзнанието му. После се върна на мястото си в предната част.

Не след дълго трафикът понабра скорост. Автобусът пресече някаква индустриална зона, минавайки покрай тъмните задни входове на порутени сгради. Сивкаво-зеленикавият смог беше престанал да се уплътнява, но корозивното му въздействие се бе дори засилило.

— Нима твоят народ винаги живее в тези условия? — попита Анана. — Тези хора трябва да са невероятно жиливи!

— Ти знаеш точно колкото мен — отвърна той.

Баум изведнъж се надигна от мястото си до Му-Му и извика на шофьора:

— Джим, когато наближиш центъра, отбий и се огледай за закусвалня. Гладен съм.

Останалите възроптаха. Те всички искаха да се нахранят в ресторанта на хотела, когато пристегнеха там. Какво значение имаше половин час? Защо трябваше да се бърза?

— Аз съм гладен! — изкрещя той, погледна ги с див поглед и тропна с крак. — Гладен съм! И не искам да чакам нито секунда повече! И освен това ако се наложи пак да си пробиваме път през тълпата посрещачи, това ще ни забави Бог знае колко. Искам да ям сега!

Останалите се примириха. Явно го бяха виждали да се държи по същия начин и друг път. Той изглеждаше като човек, готов да крещи и да тропва с крак, докато не продъни пода, ако не му бъде угодено.

Но този път не ставаше дума за обикновен каприз. Му-Му извъртя очи към небесата, после дойде при Кикаха и му каза:

— Решил е, че е време за сбогуване, хубавецо. Сега ще е най-добре да си събереш парцалите и да целунеш приятелката си за последно.

— Май подобни сцени е имало и преди — захили се Кикаха. — Кое те кара да мислиш, че Ан ще реши да остане?

— Съвсем дори не съм сигурна по отношение на нея — съобщи му тя. — Почувствах във вас нещо странно и това чувство не отслабна. Всъщност дори се засили.

После изненада напълно Кикаха като го попита:

— Вие двамата бягате, нали? От полицията. И от други. От нещо по-страшно от полицията. Нещо, което в този момент се намира много наблизо. Защото аз подушвам опасност! — Тя го стисна за ръката, наведе се още по-ниско и прошепна: — Ако мога да ти помогна, ще бъда в „Бевърли Хилтън“ една седмица. Можеш да ме потърсиш там. Ще предупредя да те пуснат. Ела по всяко време.

На Кикаха му стана приятно от интереса, който тя проявяваше към него и предложението ѝ да му помогне. И в същото време той не можеше да се освободи от натрапчивата мисъл, че тя може да знае повече от всеки негов бъдещ съюзник. Беше ли възможно тя да е човек на Червения Орк?

Той отхвърли тази мисъл. Животът му бе непрекъснато пълен с изненади, той излизаше от една опасна ситуация, за да влезе миг по-късно в друга и вече си беше изработил подсъзнателният навик да разглежда най-опасния вариант и да планира действията си съобразно с него. В конкретния случай Му-Му не можеше да бъде нищо повече от екстрасенс или — в най-безобидния случай — просто един свръхчувствителен човек.

Автобусът отби от магистралата и се отправи в посока на Музикалния център. Кикаха оглеждаше с интерес високите сгради тук, напомнящи му за тези в Манхатън и съжеляваше, че няма време да ги разгледа, но с другото си око следеше голямата черна лимузина с четирите ѝ пътника, която все още караше зад тях. Тя също бе отбила заедно с автобуса и сега ги следваше отблизо. Кикаха бе склонен да приеме факта на едновременно излизане от магистралата като поредната случайност, но се съмняваше, че това е така.

Автобусът спря в ъгъла на един паркинг, в центъра на който се виждаше голяма сергия за хамбургери. Вратите се отвориха и шофьорът слезе пръв. Баум хвана Анана за ръката и го последва. Кикаха забеляза това с периферното си зрение, защото основното му внимание бе концентрирано върху лимузината. И тя бе спряла на паркинга на пет коли разстояние от сергията.

Баум бе незабавно заобиколен от пет-шест пискащи девойчета, които го зовяха по име сред порой от неразбираеми възкличания. Опитвах се и да го докоснат. Баум им се усмихна и махна с ръце да го оставят на мира. След кратка борба той и хората му успяха да ги изтласкат назад.

Носейки калъфа в ръка, Кикаха слезе след Му-Му и прекоси разстоянието до сгъваемите маси под навеса, където бяха седнали Баум и Анана. Сервитьорката донесе хамбургери, млечни шейкове и кока-коли. Устата му се напълни със слюнка, когато видя своя хамбургер. Боже Господи, та той не бе вкусвал такова нещо цели двайсет и четири години! Заби зъби в сандвича и бавно задъвка. Имаше нещо в месото, някакъв неопределим елемент, който не му харесваше. Неприятната субстанция присъстваше и в листа маруля, и в домата.

Анана също направи гримаса и се обади на езика на Повелителите:

— Какво слагате в тази храна?

Кикаха сви рамене и отговори:

— Може би инсектициди, макар да не ми се струва възможно да ги забележим в концентрация едно към един милион или колкото и да е. Но наистина има нещо.

Шоколадовият млечен шейкс им допадна повече. Беше все така гъст и ароматен както го помнеше. И Анана кимна в знак на одобрение.

Мъжете си седяха в лимузината и гледаха към него и Анана. Както и към цялата им група.

Баум хвърли поглед към Кикаха и се обади:

— Окей, Финеган. Това е всичко. Потеглай!

Кикаха го погледна и отговори:

— Сделката беше да си тръгна само ако тя се съгласи да остане с теб.

Баум се засмя и подметна:

— Опитвах се да ти спестя унижението, селяко. Но... да бъде както пожелаеш. Сега ме наблюдавай добре. Може и да научиш нещо.

Той се наклони към Анана, която разговаряше с Му-Му. Му-Му вдигна поглед към лицето му, стана и се отдалечи. Кикаха наблюдаваше с интерес Баум и Анана. Разговорът беше кратък, финалът му беше експлозивно груб.

Анана удари Баум през лицето с такава сила, че звукът се извиси над бърборенето на неговите почитателки и ревът на трафика. Всички наоколо млъкнаха едновременно, а тинейджърките нададоха гневни писъци. Баум разярено изкрещя и замахна с десния си юмрук към Анана. Тя се гмурна под ръката му, плъзна се към края на скамейката и в следващия момент тълпата около тях я скри от погледа на Кикаха.

Той събра дребните монети, оставени по масите от посетителите, сложи ги в джоба си и скочи сред боричкащите се тела. Преди да успее да направи каквото и да е, едва не бе пометен от люшналата се в негова посока маса тела, които явно се опитваха да се измъкнат. Момичетата се забиха в купа хора, крещейки, разтворили нокти и ритайки.

Неочаквано пред него се образува пролука. Той зърна просналия се върху цимента Баум, видя, че е свил крака и се е хванал с две ръце през слабините. Някакво надвесено над него момиче се държеше за стомаха. Видя гърба на друго, обърнало към дървената маса, което повръщаше.

Кикаха сграбчи ръката на Анана и извика:

— Хайде! Точно това е шансът, който ни трябваше!

Хванал калъфа в другата си ръка, той я поведе към задния край на паркинга. Миг преди да изчезнат в тъмната уличка между двете високи сгради, той погледна назад. Колата с преследвачите им беше влязла в паркинга и трима от мъжете слизаха от нея. Те също ги видяха и се втурнаха след тях. Но не бяха толкова глупави, че да изтеглят оръжието си, преди да са ги настигнали. А в намеренията на Кикаха не влизаше да бъдат настигнати.

И точно в този момент, докато излизаше от тясната уличка на булеварда, през главата му се стрелна мисълта: А защо не? Мога да прекарам години в търсене на Червения Орк, но ако заловя някой от онези, които работят за него...

Следващата улица бе също толкова оживена както и тази, която току-що бяха напуснали. Спряха да тичат, но продължиха с бърз ход

напред. Една полицейска кола, която се движеше в същата посока, неочаквано ускори и червените светлини на покрива ѝ заприимигаха. Тя зави на ъгъла със свистене на гумите, предизвиквайки проклятията на старец, който изглеждаше като сериозен почитател на виното.

Кикаха пак погледна назад. Тримата продължаваха да ги следват, но не правеха опит да ги застигнат. Единият говореше нещо в ръката си. Очевидно разговаряше или с останалия в колата, или със своя началник. Кикаха вече беше разбрал, че радиоапаратите в тази епоха бяха много по-малки от онези през 1946-а и че човекът като нищо можеше да говори в най-обикновен миниатюризиран радиотелефон. От друга страна можеше да използва устройство неизвестно на Земята за всички, освен онези, които работеха за Червения Орк.

Продължиха да вървят. Две преки по-нататък той отново погледа зад гърба си. Точно в този момент тримата преследвачи се качваха в големия черен „Линкълн“. Кикаха спря пред някаква зложна къща и погледна през мръсната витрина към изобилието, в което се концентрираха толкова хорски надежди. После каза на Анана:

— Ще им дадем възможност да ни заловят. Не съм сигурен дали ще намерят кураж да го направят посред бял ден, но ако се решат, ето какво ще направим ние...

Лимузината ги застигна и спря.

Кикаха се извърна и се усмихна на мъжете в колата. Предната и задна врати отдясно едновременно се отвориха и тримата мъже отново слязоха. Отправиха се към двойката, без да изваждат ръце от джобовете на палтата си. В същия момент се разнесе вой на сирена. Като по сигнал тримата извърнаха глави към полицейската кола, която неочаквано се бе появила. Те се провря между останалите коли, рязко зави пред лимузината и мина на светофара в мига, в който светваше червено. Продължи, без да спира — явно не отиваше към сборичкването точно зад ъгъла.

Тримата се бяха обърнали безгрижно и се приближаваха към лимузината. Кикаха се възползва от тревогата им по отношение на полицейската кола. Преди да успеят отново да се обърнат към тях, той се озова зад гърбовете им. Заби пръст в гърба на най-възрастния и прошепна:

— Ще ти направя дупка, ако се опиташ да бъдеш интересен.

Анана също бе опряла пръста с пръстена си в гърба на младежа с разбърканата руса коса. Той се вдърви, челюстта му провисна, сякаш не можеше да повярва, че онези, които бяха преследвали не само бяха сменили ролите си с тях, ами и го правеха пред поне петдесет свидетели.

Десетки клаксони засвириха разярено към лимузината. Шофьорът направи знак на тримата да побързат и видя Кикаха и Анана залепени за гърбовете на неговите хора. Третият, който също бе чул предупреждението на Кикаха, му махна да потегля. Колата се стрелна напред със свистене на гумите и зави на ъгъла, без да обръща внимание на знака „СТОП“.

— Умен ход! — каза Кикаха на човека, който беше точно пред него. — Едно на нула за вас!

Третият понечи да се отдалечи.

— Ще застрелям този приятел, ако не се върнеш веднага! — заплаши го Кикаха.

— Убий го! — каза онзи и продължи да се отдалечава.

Кикаха се обърна на езика на Повелителите към Анана:

— Пусни твоя да си върви. Ще задържим само моя човек и ще го отведем някъде, където да си поговорим.

— А какво ще попречи на другите да ни проследят?

— Нищо. Но това в този момент не ме интересува.

Интересуваше го, разбира се, но не искаше другите да разберат това.

Блондинът му се озъби и наперено се отдалечи. Имаше нещо в походката му обаче, което го издаваше. Той явно изпитваше облекчение, че се бе отървал така евтино.

Кикаха съобщи на пленника си какво ще му се случи, ако се опиташе да им избяга. Човекът не отговори нищо. Изглеждаше много спокоен. Истински професионалист, помисли си Кикаха. Може би трябваше да задържат блондина, който не създаваше впечатление на човек, който може да бъде пречупен трудно. Но вече бе късно да избират.

Проблемът бе къде да откарат пленника за разпит. Намираха се в центъра на огромен метрополис, непознат на Кикаха и още по-малко на Анана. Ако се съдеше по състоянието на сградите и по външния вид на повечето пешеходци, тук трябваше да има третокласни хотели.

Сигурно щеше да е възможно да наемат стая и да проведат разпита в нея. Но пленникът им можеше да провали всичко, ако отвореше уста и се развиваше. А дори и да успееш да го набутат в хотелската стая, партньорите му щяха да ги проследят и да повикат помощ. Тогава хотелската стая щеше да се превърне в капан за тях.

Кикаха даде заповед и тримата тръгнаха. Вървяха от двете страни на мъжа. Кикаха изучаващо огледа профила му, който изглеждаше малко жесток, но излъчваше сила. Мъжът беше към петдесетте, имаше сива кожа с нездрав вид, кафяви очи, голям извит нос, дебели устни и масивна брадичка. Кикаха го попита за името и мъжът изръмжа:

— Мазарин.

— За кого работиш? — зададе следващия си въпрос Кикаха.

— За някой, срещу когото е най-добре да не се изправяш — бе отговорът.

— Ако ми кажеш кой е твоят шеф и как мога да се добера до него, аз ще те пусна, без да ти сторя нещо — обясни му Кикаха. — В противен случай ще те горят на бавен огън, докато не науча каквото ми трябва. Известно ти е предполагам, че всеки има граници на издръжливостта си и макар да издържиш дълго, накрая ще се предадеш.

Мъжът сви рамене и каза:

— Разбира се. Какво толкова.

— Ти винаги ли си толкова лоялен? — поинтересува се Кикаха.

Мъжът го погледна презрително:

— Не, аз просто не вярвам, че ще имаш възможността да направиш каквото и да е. И освен това не смятам да казвам нищо повече.

Той стисна устни и извърна поглед.

Бяха изминали две преки. Кикаха погледна назад. Лимузината се бе появила отново и бе прибрала двамата мъже, а сега пъплеше бавно напред по най-близката до тротоара лента.

Нямаше никакво съмнение, че тримата бяха установили контакт със своя шеф и сега очакваха подкрепления. Ситуацията беше патова.

После той отново се усмихна.

Бързо каза нещо на Анана и направи знак на Мазарин да отиде към края на платното. Изчакаха лимузината да се изравни с тях и

отстъпиха крачка назад. Тримата в колата гледаха с изражение, което показваше, че не вярват на очите си. Изглеждаха малко неспокойни. Кикаха им махна с ръка. Двата от дясната страна извадиха пистолетите си и ги насочиха през стъклото на прозореца, макар да се опитваха да скрият оръжието в дланите си.

Кикаха бутна Мазарин пред тях, те пресякоха пред колата и спряха до прозореца на шофьора. Анана изчака на пет крачки вдясно от колата.

— Влизай вътре! — нареди Кикаха.

Мазарин го погледна с неразгадаемо изражение на лицето. Отвори задната врата и се наведе за да влезе вътре. Кикаха го бутна и се вмъкна след него. В същия момент Анана пристъпи към колата. Шофьорът и останалите двама се бяха обърнали към Кикаха. Тя натисна пръстена, който отново бе нагласен да зашеметява, до главата на мъжа отпред. Той се свлече, а в същия миг Кикаха парализира Мазарин.

Блондинът отдясно на задната седалка насочи пистолетът си срещу Кикаха и изсъска:

— Ти си се побъркал! Не мърдай или ще те застрелям!

Енергията на пръстена го блъсна в тила и се разпръсна по цялата кост на черепа му, най-вероятно причинявайки му изгаряне първа степен през всичките слоеве клетки. Главата му се отметна назад сякаш я бе ударил огромен юмрук. Автоматикът в ръката му оглушително изгърмя веднъж в тясното пространство на кабината. Мазарин трепна, падна назад, отметна ръце и удари Кикаха през гърдите. После бавно се свлече върху него.

Шофьорът изкрещя и натисна педала на газта. Анана отскочи в страни. Кикаха извика на шофьора, но той не му обърна внимание и не отлепи педала от пода на колата. Напсува го. Явно смяташе да мине през кръстовището макар да бе червено, разчитайки, че Кикаха няма да посмее да го застреля, опасявайки се от последствията.

Въпреки това Кикаха го парализира и колата рязко забави ход. Не спря обаче и се заби в задницата на колата пред тях, която чакаше светофара да превключи на зелено. Кикаха се бе сгушил в пространството зад седалката на шофьора, за да смекчи удара. Той се заби в нея, а тялото на шофьора пое основната енергия.

В следващия миг той отвори вратата и изпълзя навън. Мъжът в предната кола все още седеше, смаян до такава степен, че беше забравил да стане. Кикаха се пресегна обратно в лимузината и взе портфейла на Мазарин от вътрешния джоб на самото му. Регистрационният талон не беше на предното стъкло, нито в жабката. Времето течеше неумолимо. Кикаха се отдалечи с небрежна походка, но се затича, когато зад гърба му се разнесе крясък.

Двамата с Анана се срещнаха на ъгъла и завиха наляво. Някакъв човек беше тръгнал след Кикаха, но спря, когато той го измери с поглед и не продължи.

Кикаха вдигна ръка на едно такси и двамата се качиха. Спомняйки си картата на Лос Анжелис, която подробно бе разгледал в автобуса, той нареди на шофьора да го остави на „Лорейн“, южно от „Уилшър“.

Анана се въздържа да го пита какво е решил, защото ѝ бе казал да мълчи. Той не искаше шофьорът на таксито да остава със спомена за жена, която е говорела на чужд език, макар че красотата ѝ в комбинация с туристическите им дрехи, сигурно вече ги бяха запечатали в съзнанието му.

Кикаха избра произволно един жилищен блок пред който да спрат и плати на шофьора, оставяйки му един долар бакшиш. После двамата с Анана се изкачиха по стъпалата и влязоха във фоайето, което за щастие се оказа празно. Изчакаха таксито да се отдалечи и се върнаха на „Уилшър“. Там взеха автобус.

След няколко минути Кикаха дръпна Анана, за да слязат и тя го попита „А сега какво?“ макар да не изглеждаше особено заинтересувана от следващия им ход. Гледаше с интерес към бензиностанцията от другата страна на пътя. Архитектурата ѝ беше нещо ново и за Кикаха. Можеше да я сравни само с декорите от едновременните серии за Флаш Гордън^[8]. Анана, разбира се, бе виждала различни стилове. Не бе възможно една жена да е живяла десет хиляди години в няколко различни вселени, без да види най-разнообразни архитектурни стилове. Но Земята представляваше един истински миш-маш.

Кикаха ѝ обясни какво им предстои да направят. Щяха да тръгнат към Холивуд и да потърсят хотел или мотел в по-евтините квартали там. Беше научил благодарение на едно от списанията, а също и от вестника, че в този район пребивават много скитници — „хипита“,

както ги наричаха сега — както и по-буйни разновидности на днешната младеж. Сред тях дрехите им и липсата на багаж нямаше да направят никому впечатление.

Хванаха такси почти веднага и то ги откара до „Сънсет Булевард“. Там повървяха пеша. Слънцето най-сетне залезе и над града светнаха светлини. „Сънсет“ започна да се задръства с движещи се броня до броня коли. Тротоарите също започнаха да се изпълват главно с „хипитата“, за които бе прочел. Имаше още и ред други „герои“, което бе нещо естествено за Холивуд.

Спряха и попитаха някои от безцелно шляещите се младежи къде биха могли да отседнат. Един от тях, с коса до под раменете, тънки мустачки и дълги бакенбарди, но облечен в скъпо изглеждащи дрехи, им даде необходимата информация. Искаше му се още да поговорят, дори ги покани на вечеря. Но беше очевидно, че интересът му е породен от Анана, а не Кикаха.

— Ще се видим друг път — обеща Кикаха и те се разделиха. Половин час по-късно се намираха в малка стая на един хотел на тиха улица. Стаята не беше нищо особено, но напълно устройваше Кикаха, който бе прекарал по-голямата част от последните двама и четири години в доста примитивни условия. Е, не беше толкова тиха, колкото би му се искало, понеже в съседната стая имаше купон. Радио или магнитофон излъчваше с пълна сила поредното раздиращо звука рок-парче, чуваше се дружно тропане с крака и се разнасяха възторжени писъци.

Докато Анана си вземаше душ, той разгледа съдържанието на двата портфейла, които бе успял да вземе. Фредерик Джеймс Мазарин и Джефри Веласкес Рамос, съгласно шофьорските си книжки живееха на „Уилшър Булевард“. Картата му показва, че адресът е близо до централната зона, където „Уилшър“ излизаше. Подозираше, че става дума за хотел. Мазарин беше на четиридесет и осем, а Рамос на четиридесет и шест. Останалото в портфейлите бяха кредитни карти (почти непознати през 1946-а година, ако си спомняше правилно), няколко снимки заедно с жени, друга снимка на жена, която би могла да бъде майка на Рамос, пари (триста и двама долара) и някаква бележка в портфейла на Мазарин, на която лявата колона бяха инициали на имена, а дясната — телефонни номера.

Кикаха влезе в спалнята и отвори вратата на банята. Съобщи на Анана, че ще отиде до телефонната кабина на отсрещната страна на улицата.

— Защо не използваш този телефон?

— Връзката става през централата на мотела — поясни той. — Не искам да рискувам да ни проследят и открият по този начин.

Той отиде до близкия магазин, където размени няколко банкноти за дребни. Задържа се за миг, обмисляйки дали да не използва телефоните в магазина, после реши да се върне при кабината срещу мотела. Така можеше да наблюдава кой влиза и излиза, докато провеждаше телефонните разговори.

Спря за момент пред рафтовете с книги. Колко много време бе изтекло от последната книга, която бе прочел. Вярно бе, че се бе опитвал да чете тишкетмоакски книги в библиотеката на Таланак, но в тях ставаше дума единствено за наука, история и теология. Народите от нивото на Атлантида публикуваха и романи, но той бе прекарал много малко време сред тях, макар да бе възнамерявал да поживее по-дълго там. Семитската цивилизация на Хамшем и германската на Драхеланд разполагаха с книжнина, но броят на книгите беше много малък и разнообразието сред тях ограничено. Дворецът на Улф притежаваше библиотека с дващест милиона тома — или записи на книги — но Кикаха никога не бе оставал там достатъчно дълго, за да се зачете.

Той разгледа селекцията на магазина, макар да съзнаваше, че няма време за това, и накрая се спря на три книги. Едната бе на Том Улф (не на онзи Томас Улф, за който си спомняше), която изглеждаше както точно онова, което можеше да му даде информация за модерните времена. Другата бе някаква документална книга от Айзък Азимов (който изглежда бе същият фантаст от негово време), а третата бе за черната революция. После отиде на щанда за списания и купи „Лук“, „Лайф“, „Сетъди Ривю“, „Ню Йоркър“ и „Лос Анжелис“, както и известен брой списания с фантастика.

Нарамил всичко това заедно с вечерния „Таймс“, той се върна при телефонната кабина. Първо позвъни на Анана, за да се убеди, че всичко е наред. После извади лист и молив и позвъни на всеки от номерата на листчето, което бе намерил в портфейла на Мазарин.

На три от позвъняванията му отговори женски гласове, които отрекоха всякакво познанство с Мазарин. На други три номера никой не отговори. Един от номерата изглежда бе на букмейкър, ако се съдеше по гълчавата в слушалката. Мъжът, който се обади, прозвуча също толкова незаинтересовано както жените. Осмото позвъняване го свърза с някакъв барман. Кикаха поясни, че търси Мазарин.

— Не знаеш ли, приятелю? — отговори барманът. — Мазарин бе убит днес!

— Убит! — възкликна Кикаха, опитвайки се да наподобява шок. — Но кой го е направил, Боже мой?

— Никой не знае. Типът пътувал заедно с Фред и още няколко от момчетата и изведнъж измъкнал пистолета на Чарли от джоба му, застрелял Фред в гърдите и избягал, но не преди да гръмне също и Чарли, Рамос и Зиги!

— Я виж! — обади се Кикаха. — Ама те нали бяха професионалисти. Сигурно са се заяпали някъде или кой знае какво. Ей, шефът сигурно е побеснял. Хващам се на бас, че подскача като луд.

— Шегуваш ли се, приятел? Нищо не може да накара Кембринг да скача като луд. Виж какво, имам клиент. Отбий се при мен, купи ми едно питие и ще чуеш най-кървавите детайли.

Кикаха си записа името Кембринг и направи справка в телефонния указател. Нямаше никакъв Кембринг нито в указателя на Лос Анжелис, нито в онези на околните градове.

Деветият телефонен номер се оказа на гараж в Кълвер Сити. Мъжът, който отговори на позвъняването заяви, че никога не е чувал името Мазарин. Кикаха се съмняваше, че това е истина, но нямаше какво да направи.

Последният номер бе на реда с инициалите Р.К. Кикаха се надяваше да става дума за Р. Кембринг. Но се обади жена на име Роуз Кемърс. Тя отговори на някои от въпросите му с познатата от предишните му обаждания предпазливост.

Отново позвъни на Анана, за да се убеди, че всичко е наред. После се върна в стаята и поръча по телефона вечеря от „Чикен дилайт“. Изяде пилето и всичко в кутията, но продължаваше да долавя в храната онзи неприятен вкус, а и нещо му се губеше. Анана също изяде своята порция, но и тя се оплака.

— Утре е събота — каза той. — Ако не се натъкнем да перспективна следа, ще излезем да си купим дрехи.

Той взе душ и се избърса точно преди да пристигне поръчаната бутилка „Wild Turkey“ и шестте бутилки „Тюборг“. Анана опита и двете и се спря на датската бира. Кикаха опита малко от бърбъна и направи разочарована физиономия. Собственикът на магазина за напитки му бе заявил, че този бърбън е най-добрият в света. Истината бе, че той отдавна бе отвикнал от уискито и сега трябваше да се научи да го харесва наново. Ако имаше време за това, разбира се, в което той дълбоко се съмняваше. Реши да изпие бутилка-две „Тюборг“ и бирата му хареса, може и защото варенето на пиво в Света на нивата беше добре познато и той не бе отвикнал да го пие.

Седна в креслото, отпивайки от бирата и бавно зачете на глас от вестника на Анана. Интересуваха го новини, които можеха да имат отношение към Улф, Джадаун или Звънря. Поизправи се в стола, когато прочете за Гаднярите на Луцифер. Бяха ги открили, полуголи, пребити и изгорени край някакъв път недалече от езерото Ероухед. Бяха разказали на полицията, че са станали жертва на съперническа банда.

Една страница по-нататък попадна на материал за катастрофата на един хеликоптер край Ероухед. Хеликоптерът бил излетял от летище в Санта Моника и бил собственост на някой си мистър Кембринг, който на времето бил съден, но оправдан, по обвинение в подкуп на служебни лица при сделка за закупуване на земя. Кикаха извика от удоволствие и веднага поясни на Анана каква следа им даваше материалът.

За нещастие очеркът не споменавахе адреса на Кембринг. Кикаха се обади в офиса на компанията „Топ Хед Ентърпрайсис“, също собственост на Кембринг. Телефонът дълго звъня и той накрая се отказа. Размисли и се свърза с редакцията на „Лос Анжелис Таймс“, където след поредица прехвърляния от един на друг и от отдел на отдел, след изчаквания от по няколко минути, той научи онова, което го интересуваше. Мистър Рой Арндел Кембринг живееше на „Римпо Булевард“. Бърза справка с картата показва, че става дума за адрес на няколко преки северно от „Уилшър“.

— Е, това е добре — заключи той. — Щях да го намеря, дори ако трябваше да наема частен детектив. Но това само щеше да ни забави.

Хайде да си лягаме. Утре ни чака много работа.

Мина обаче цял час преди да заспят. Анана искаше тихичко да полежи в прегръдките му, докато говореше за най-различни неща, свързани с живота ѝ отпреди да срещне Кикаха, но основно за инцидентите след като се бе запознала с него. Всъщност те се познаваха от някакви си два месеца, но животът им оттогава досега бе една непрекъсната вихрушка. Тя твърдеше, че го обича и се държеше като че ли това наистина бе така. И той я обичаше, но дългият му опит с Повелителите го караше да се пита колко обич бе останала в сърцето на човек на десет хиляди години. Вярно бе също, че някои Повелители притежаваха способността да изживяват определени моменти с много повече чувство, отколкото обикновените хора, просто защото едно създание, което живее във вечността, трябва да вкухва всеки отделен момент, сякаш му е последен. Самият Кикаха не можеше да си представи какво значи да живееш и да не броиш годините, които ти остават.

А междувременно беше щастлив да бъде до нея, макар да му се искаше да можеха да се опознаят в по-спокойна обстановка. Заслуша се в думите ѝ: тя се оплакваше точно по същия повод. Макар да не му правеше сцени, защото добре разбираше, че всяка ситуация е само временна.

Той заспа с тази мисъл в главата. По някое време през нощта се стресна и се събуди. За секунда му се строи, че има някой в стаята и предпазливо извади ножа си, който беше в ножницата, оставена от неговата страна на леглото, и го придърпа под чаршафа. Очите му свикнаха с тъмнината, която не беше непрогледна, главно заради проникващата през щорите светлина на неоновите лампи навън. Не видя никого.

Бавно, така че леглото да не изскърца, той стана и предпазливо обиколи стаята, банята и отделението на дрешника. Прозорците си бяха все така заключени отвътре, вратата също бе заключена, а бюрото, с което я бе подпрял, не беше помръдвано. Под леглото нямаше никой.

Реши, че е спал прекалено напрегнато. Кой знае защо бе очаквал, че ще може да се отпусне.

И все пак имаше нещо особено. Някакво вътрешно чувство го бе събудило. Осъзна, че точно преди да се събуди, беше сънувал. Но какво?

Не можеше да бръкне в подсъзнанието си и да измъкне нужната му информация, макар старателно да се опитваше. Крачеше напред-назад все още с нож в ръката и се опитваше да пресъздаде момента преди да се стресне. След малко се отказа. Легна отново, но този път не можа да заспи. Стана пак, облече се и нежно разбуди Анана. Въпреки едва доловимото докосване на пръстите до лицето ѝ, тя скочи от леглото с нож в ръка.

Но той предвидливо бе отстъпил настрана. Обясни ѝ:

— Всичко е наред, мила, но просто исках да ти кажа, че излизам да огледам къщата на Кембринг. Не мога повече да спя — измъчва ме усещането, че ми предстои нещо важно, което не съм свършил. Имал съм това чувство и преди, и то никога не ме е лъгало.

Не поясни, че много често се беше сбъдвало с ужасяващи и понякога почти фатални последици.

— Идвам с тебе.

— Не, това не е необходимо. Благодаря ти за предложението, но ти остани тук и се наспи. Обещавам ти да не правя нищо повече освен да поразузная и то от безопасно разстояние. Няма за какво да се безпокоиш.

— Добре тогава — съгласи се тя малко сънливо. Имаше пълно доверие в способността му да се справи с всяка ситуация. — Целуни ме за лека нощ и тръгвай. Доволна съм, че не съм толкова неспокойна душа като тебе.

Във фойето нямаше никого. Никакви пешеходци не се виждаха извън мотела, макар няколко коли да профучаха пред входа. Монотонният рев на реактивен двигател на самолет, спускащ се над международното летище, се чуваше точно над главата му, но светлините на машината бяха на няколко мили в югоизточна посока. Той се затича по улицата на юг и се помоли да не се натъква на полицейски патрули. От онова, което бе прочел, ставаше ясно, че всеки тичащ среднощ по улиците е подозрителен, така както и всеки пешеходец из богатите квартали.

Можеше естествено да вземе такси и да спре недалече от целта си, но предпочете да потича. Имаше нужда от малко раздвижване — ако останеше в този град за по-дълго, щеше бързо да се скапе.

Смогът сякаш бе изчезнал заедно със слънцето. Или поне очите му не го сърбяха и не сълзяха, макар да се задъха само след осем

преки. Изглежда обяснението бе в някакви невидими отровни окиси, които висяха във въздуха дори през нощта. Другото обяснение, което не искаше да приеме, бе, че формата му спада по-бързо, отколкото смяташе за възможно.

Според картата домът на Кембринг се намираше на три и половина мили от хотела.

Излезе на „Римпо“ и веднага се озова в квартал на стари домове. Изглеждаше като че ли тук живеят само богаташи, но явно и това положение на нещата също бе временно. Защото част от домовете и дворовете носеха следи на занемареност, а някои бяха преобзаведени в блокове с апартаменти. И все пак имаше имения, които си оставаха безукорно поддържани.

Домът на Кембринг представляваше огромна триетажна къща, която изглеждаше като построена някъде през 20-те години от някой, който бе изпитвал носталгия към архитектурата, предпочитана от богатите в Средния запад. Къщата се издигаше на висока тераса, в моравата се виждаше пътека за разходки, а алеята за коли бе с формата на подкова. Три коли бяха паркирани на нея. На предната моравка се виждаха дузина величествени дъбове и няколко чинари, както и много старателно подрязани храсти, вписващи се хармонично сред дърветата. Висока тухлена стена заграждаше всичко с изключение на предната част на имението.

Зад завесите на първия и втори етаж се виждаха стаи, в които още светеше. Светеше и на втория етаж над гаража, част от който можеше да види. Мина пред дома до ъгъла. Тухлената стена продължаваше по цялата дължина на тротоара. Някъде по средата на пряката се виждаше входа на друг път за коли, който видимо извеждаше пред гаража. Той спря пред заключените отвътре железни порти.

Беше напълно възможно сред дърветата да е скрито електронно алармено устройство, но този риск не можеше да се избегне. Освен това струваше си да знае със сигурност дали бе така.

Съмняваше се, че Червения Орк живее тук. Кембринг най-вероятно бе един от неговите помощници, при това сигурно се намираше ниско в йерархията. Повелителя на Земята със сигурност би избрал по-луксозно жилище и би живял зад стени, които щяха да го охраняват далече по-надеждно.

Той настрои пръстена на мощност за прогаряне на човешка плът от разстояние двеста стъпки и захвапа ножа между зъбите си. Не се върна пред парадния вход, а се прехвърли през страничната стена. Оттук беше много по-трудно да се проникне, но и прикритието беше по-добро.

Отдръпна се заднешком по улицата, засили се напред и отскочи от тротоара върху стената. Вкопчи пръсти в ръба ѝ, издърпа се с лекота и седна връз нея, вперил поглед към къщата и гаража за разбере дали не са го чули. Изминаха около четири минути. Някаква кола на две преки от него зави край ъгъла и наду газ надолу по улицата. Не бе изключено живущите в къщата да са забелязали силуета му на светлината на фаровете. Прехвърли другия си крак през стената и тихо скочи на тревата зад един дъб. Ако беше искал, можеше да се хване със скок за най-близкия му клон, който бе отрязан близо до стената и да се спусне в двора по дървото. Съзнанието му механично отбеляза тази възможност като път за бързо изтегляне.

Ако биологическият му часовник беше верен, сега трябваше да бъде към три сутринта. Нямаше часовник, но беше решил да си набави, защото се намираше в свят, където прецизното отмерване на времето бе много важно.

Следващите десет минути посвети на безшумното изследване на района непосредствено около къщата и гаража. Три пъти се качва на различни дървета, опитвайки да надзърне в дома през прозорците, но и трите пъти безуспешно. Разгледа пространството между колите, но не посмя да отвори вратата на нито една от тях, защото не изключваше възможността да имат алармени инсталации. Изглеждаше много вероятно един гангстер от ранга на Кембринг повече да се безпокои от поставянето на бомба в колата, отколкото от промъкване в дома. Голямата лимузина модел „Линкълн“ никъде не се виждаше. Кикаха реши, че е била задържана от полицията като веществено доказателство, намерено на сцената на убийството. Прочете номерата на табелките няколко пъти, за да бъде сигурен, че ще ги запомни, макар да имаше както лист така и молив. Годиците, прекарани в съседната вселена, го бяха научили да разчита на паметта си и той я бе развил до степен, която преди двайсет и пет години би му се струвала немислима. Неграмотността имаше и своите преимущества. Колко са образованите мъже на Земята в състояние да възпроизведат в главата

си точната топография на сто различни места или да начертаят картата на маршрут дълъг пет хиляди мили, или да изрецитират сага от три хиляди реда?

За петнайсет минути успя да провери всичко интересно отвън и беше запаметил точното взаимно разположение на различните неща. Сега беше време да си тръгва. Съжеляваше, че бе обещал на Анана да се ограничи само с оглед на обстановката. Изкушението да влезе вътре бе толкова силно. Ако можеше да плени Кембринг и да измъкне някаква информация от него... но нали й бе дал дума. И тя отново бе легнала да спи, защото му вярваше, че ще удържи на думата си. Дори само този факт показваше колко много го обича, защото ако имаше нещо, което липсваше на Повелителите, това бе доверието в другите.

Въпреки това остана приклепнал зад един храст странично в двора, като разбираше, че е време да се маха, но въпреки това се надяваше да се случи нещо, което да не му остави друга възможност освен тази да предприеме нещо по-радикално. Минутите се изнизваха.

И в този миг откъм къщата се разнесе звън на телефон. Зад завесата на един от прозорците на втория етаж светна лампа. Той се изправи, приближи се до дома и опря на стената подобен на малка камбана предмет. От него излизаше проводник в другия край на който имаше слушалка. Той я пхна в ухото си. Изведнъж ясно чу мъжки глас:

— Да, сър. Разбрах ви. Но как ги намерихте, ако мога да попитам?

Кратка пауза и отново гласът:

— Извинете, сър. Не исках да проявявам любопитство. Да, сър, няма да се повтори. Да, сър, разбрах ви още първия път. Ще ви се обадя когато започнем операцията, сър. Лека нощ, сър.

Сърцето на Кикаха заби ускорено. Не бе изключено Кембринг да бе разговарял директно с Червения Орк. Във всеки случай, ясно бе, че става нещо важно. Нещо заплашително.

Чу стъпки и после звън на звънци. Гласът — вероятно по уредба за вътрешно оповестяване — обяви:

— Всички да станат и да се качат при мен! Веднага! Чака ни работа! Скачайте!

Кикаха взе решение. Ако чуеше нещо, което да означава, че групата няма да тръгне по следите им, той щеше да ги изчака да

тръгнат и тогава щеше да проникне в дома. Ситуацията се бе променила и сега щеше да бъде направо глупаво да не се възползва от тяхното отсъствие. Анана сигурно щеше да го разбере.

Но ако станеше ясно, че тревогата вътре се отнася до него и Анана... тогава щеше да бъде наложително да се добере веднага до най-близката телефонна кабина.

Той бръкна в джоба си и изруга наум. След серията телефонни разговори му бе останала само една монета.

Седем минути по-късно осем мъже излязоха през парадния вход. Кикаха ги наблюдаваше, скрит зад едно дърво. Четирима се качиха в „Мерцедес“, другите четирима — в „Меркурий“. Не можеше да разбере със сигурност кой от всички е Кембринг, понеже никой не говореше. Но един от тях задържа вратата отворена за висок мъж с къдрава коса и решителен профил. Прие, че това е Кембринг. Освен това разпозна други двама: блондинът и Рамос — шофьора на лимузината. Рамос беше с бинтована глава.

Колите потеглиха и на пътеката остана само една. Домът не бе останал празен. Беше доловил сънлив женски глас да пита Кембринг какво се е случило, както и разочарован мъжки глас да се осведомява защо точно той трябва да остане. Кембринг го бе срязал да млъква и бе разпоредил да не оставят дома без охрана.

В мига, в който колите се отдалечиха, Кикаха изтича до предната врата. Беше заключена, но със импулс от пръстена разсече метала. Той бавно бутна вратата навътре и се озова в помещение, осветено единствено от стълбището в далечния му край. Когато зрението му се адаптира, различи маса с телефон върху нея. Приблжи се до нея, запали клечка кибрит и на нейната светлина набра номера на Анана. Чу телефонът да звъни три пъти, преди тя да се обади.

— Анана! — каза той тихо. — Намирам се в дома на Кембринг! Той и бандата му току-що потеглиха към мотела, за да ни заловят. Вземи си дрехите и се махай оттам, чуваш ли! Веднага! Не се бави дори да се обличаш! Натъпчи всичко в някоя чанта и тръгвай! Облечи се зад мотела! Ще се срещнем както се уговорихме. Ясно ли е?

— Почакай! — възкликна тя. — Не можеш ли да ми кажеш какво се случи?

— Не! — отсече той и прекъсна разговора, тихо поставяйки слушалката върху вилката. Беше доловил стъпки на горния етаж,

последвани от изскърцване на стълбите под тежестта на едър мъж, който бавно слизаше по тях.

Кикаха пренастрои пръстена си на зашеметяване. Имаше нужда от пленник, който да може да разпита и се съмняваше, че жената би могла да бъде по-добре информирана от този мъж.

Лекото поскърцване спря. Кикаха се сви в основата на стълбището и търпеливо зачака. Изведнъж осветлението в големия хол светна и някакво тяло изхвъркна иззад стената, зад която до този момент се бе крило. Мъжът се приземи на крака, извъртайки се още във въздуха. В дясната си ръка държеше едрокалибрен автоматик, най-вероятно 45-и калибър. Остана само за миг с лице срещу Кикаха и веднага полетя назад в безсъзнание. Главата му бе отскочила от докосването на лъча. Пистолетът глухо тупна върху дебелия килим.

— Уолт! — разнесе се гласът на жената. — Какво става? Уолт? Има ли нещо?

Кикаха вдигна пистолета, постави го на предпазител и го мушна в колана си. След това се изкачи по стълбите и се озова на горната площадка в момента, в който и жената се бе приближила до нея. Тя отвори уста с очевидното намерение да изписка, но той мигновено сложи ръка върху нея и вдигна ножа си пред очите ѝ. Жената се отпусна, явно решавайки да го омилостиви, като не се съпротивлява. Решението — поне за момента — беше правилно.

Беше висока, много добре сложена блондинка, към трийсет и петгодишна, облечена в полупрозрачна нощничка. В дъха ѝ се долавяше миризмата на уиски. На добро уиски.

— Ти, Кембринг и всички останали в тази къща, представлявате някаква ценност за мен само като средство да се добера до големия бос — поясни ѝ той. — И толкова! Мога да те пусна без драскотина дори и няма да ме интересува какво ще направиш след това, ако не ме ядосаш. Но мога и да те убия. Тук и в този миг. В случай че не получа информацията, която ми е нужна. Ясен ли съм?

Тя кимна.

— Добре, пускам те — предупреди я той. — Но само един писък и ще ти разпоря корема. Разбираш ли?

Тя кимна повторно. Той бавно свали ръката си от устата ѝ. Жената беше пребледняла и цялата трепереше.

— Покажи ми снимка на Кембринг — нареди ѝ той.

Тя се обърна и го отведе в спалнята си, където посочи с пръст една снимка върху тоалетната си масичка. На нея се виждаше човекът, който той бе заподозрял, че е Кембринг.

— Съпруг ли ти е? — попита Кикаха.

Тя прочисти гърло и отговори:

— Да.

— Има ли в къщата някой друг освен Уолт?

— Не — каза тя с дрезгав глас.

— Знаеш ли къде отиде Кембринг?

— Не — жената отново прочисти гърло: — Не искам да знам подробности за тези неща.

— Той тръгна с намерението да ме залови заедно с жена ми и да ме предаде на големия бос — поясни Кикаха. — Който от своя страна несъмнено ще ни убие, но едва след като ни е подложил на изтезания, за да измъкне от нас всичко, което би желал да узнае. Точно поради тази причина аз няма да проявя милост към никой, свързан с него... ако откаже да ми сътрудничи.

— Но аз не знам нищо! — простена жената. — Рой никога нищо не ми казва. Аз дори нямам представа кой е големият бос.

— Кой тогава е прекият началник на Кембринг?

— Не знам. Моля ви, повярвайте ми! Не знам! Да, признавам, че той получава заповеди от някого! Но не го познавам!

Сигурно му казваше истината. В такъв случай оставаше му да свести Уолт и да научи от него каквото му трябваше. Не разполагаше с много време.

Двамата слязоха отново долу като Кара вървеше пред него. Мъжът все още бе в безсъзнание. Кикаха нареди на Кара да донесе вода от най-близката баня. Плисна я върху лицето на Уолт. Миг по-късно Уолт се размърда, макар да изглеждаше прекалено замаян, за да представлява някаква заплаха. Повдигаше му се застрашително, над носа му се виждаше голям разрастващ се черен оток, а очите му изглеждаха плътно червени.

Разпитът му не продължи дълго. Мъжът, чието пълно име се оказа Уолтър Ерих Фогел, заяви, че също не знае кой е шефът на Кембринг. Дори не знаеше къде в заминал Кембринг. Кикаха му повярва, понеже не бе дочул Кембринг да споменава къде отиват. Явно бе решил да каже на хората си едва когато потеглеха. Разбра се, че

Кембринг се обажда на своя шеф понякога, но само той знаел телефонния номер.

— Това е старата комунистическа идея за независимо действащи малки групи — поясни Фогел. — Така че може да ме измъчваш от сега до второ пришествие и нищо няма да научиш от мен, просто защото аз нищо не знам.

Кикаха отново отиде до телефона и държейки под око двамата набра отново номера на Анана. Не се изненада когато чу в слушалката глава на Кембринг.

— Кембринг — започна той, — обажда ти се онзи, за който си тръгнал. Изслушай ме сега, защото това което ще ти кажа, се отнася до големия бос. Кажи му или го кажи на онзи, който му служи за посредник, че по Земята броди на свобода Черен звънар.

Настъпи тишина, която Кикаха се надяваше, да се дължи на смайване, после Кембринг проговори:

— Какво? Какво, по дяволите, дрънкаш там? Какъв Черен звънар?

— Ти само кажи на шефа, че един Черен звънар се е прехвърлил тук от света на Джадауин. Звънаря е някъде наблизо... или поне беше наблизо вчера. Запомни, Черен звънар! Пристигна тук вчера от света на Джадауин.

Нова пауза и отново се разнесе гласът на Кембринг:

— Я ме чуй! Босът знае, че успя да се измъкнеш. Но ми поръча да ти предам, просто в случай, че имам шанс да говоря с теб, че трябва да престанеш да се криеш. Босът няма да ти стори нищо лошо. Само иска да говори с теб.

— Може и да казваш истината — отвърна му Кикаха. — Но аз не мога да поема този риск. Не, по-добре ти предай на шефа си нещо друго: кажи му, че нямам за цел да го премахна, аз изобщо не съм Повелител. Единственото което искам е да открия един друг Повелител и неговата жена, които се прехвърлиха тук, за да избягат от Черните звънари. Всъщност, аз дори мога да ти кажа кой е Повелителя — това е Джадауин. Кой знае, може би твоят шеф си го спомня. Да, това е Джадауин, който обаче доста се е променил. Джадауин няма да цел да предизвиква твоя човек — това ни най-малко не го интересува. Единственото, което иска, е да се върне в своя свят. Предай му това, макар да се съмнявам, че ще свърши работа. Ще ти позвъня у вас утре

към обяд. Аз ще те търся. Кой знае, може шефът ти да пожелае сам да говори с мен.

— Какви ги бръщолевиш? — извика Кембринг. Беше много ядосан.

— Предай му онова, което ти казах. Той ще разбере всичко — завърши Кикаха и прекъсна разговора. Усмихна се. Ако имаше нещо, от което Повелителите се плашеха, това бяха Черните звънари.

Както се бе досетил, спортната кола се оказа нейна. Тя обясни, че трябва да се качи до стаята си, за да вземе ключовете. Той отговори, че няма проблем, само че двамата с Фогел ще я придружат. Когато влязоха в спалнята ѝ, Кикаха замая Фогел с къс изстрел от пръстена. Взе портфейла му и го издърпа в помещението на дрешника, където го остави да хърка. После поиска пари от жената и тя му наброи шестстотин долара в банкноти по двайсет и петдесет. Доставяше му удоволствие, че до момента бе надделял с такава лекота над враговете си.

За да ангажира вниманието ѝ, той дръпна няколко завеси и ги запали с пръстена си. Тя изпищя и се хвърли към банята за вода. Секунди по-късно Кикаха извеждаше „Ягуара“ по пътеката към улицата. Писъците, долитащи през отворената врата зад него, показваха, че тя продължава борбата с пламъците.

Няколко преки преди мотела той примигна два пъти с фаровете, за да привлече вниманието на Анана. Една тъмна фигура изплува от мрака между две сгради. Сянката предпазливо се приближи до него, докато накрая не го разпозна. Тя хвърли раниците и калъфа с Рога на задната седалка, влезе в колата и каза:

— Откъде взе това превозно средство?

— От Кембринг — засмя се той и продължи: — Предадох му съобщение до Червения Орк. Казах му, че един Черен звънар се е измъкнал на свобода. Това би следвало да отклони вниманието му. Може дори да го изплаши до степен да ни предложи примирие.

— Не очаквай това от Червения Орк — предупреди го тя. — Освен ако много се е променил. Това е възможно. Аз се промених. Брат ми Лува — също. А ти твърдиш, че и Джадауин.

Той сподели с нея плана си как да влезе във връзка в Улф.

— Трябваше да се сетя по-рано, но непрекъснато имахме да решаваме проблеми. Освен това аз съм забравил много неща за Земята.

Първият им проблем беше да решат къде ще отседнат. Кикаха беше уверен, че не бива да допускат да ги обзема чувство на фалшива сигурност. Той все още бе под впечатление от бързината, с която ги бяха открили. Червения Орк несъмнено бе задействал една голяма организация за целта.

— Как ли са го направили? — попита Анана, с която той сподели мислите си.

— Доколкото мога да си представя, хората му са се обадили във всеки хотел и мотел в района на Лос Анжелис. Но понеже това е огромна по мащабите си задача, аз се съмнявам, че са успели да се свържат дори и с малка част от тях. Не е изключено да са се обаждали, избирайки мястото по напълно случаен начин. А е напълно възможно и да са започнали да звънят наред и просто да са имали късмета да се натъкнат на следите ни още в самото начало.

— Ако е така ние няма да сме в безопасност където и да се регистрираме.

— Не, не искам да повярвам, че дори Повелителя на Земята може да има организация, достатъчно голяма, за да провери всички хотели и мотели за толкова кратко — каза той. — Все пак ние ще напуснем този район и ще отидем до Долината, както странно я наричат тук.

Но когато се спряха на един мотел в каньона Лорел започнаха неприятностите.

Служителят на администрацията му поиска номера на шофьорската книжка и регистрационния номер на колата. Кикаха не искаше да му дава подробности за колата и тъй като почувства, че няма да го проверяват, измисли номера. След това показа книжката на Рамос. Служителят преписа номера и бегло погледна снимката. Рамос имаше квадратно лице с голям извит нос, черни очи, над които бе паднал черен кичур. Въпреки това служителят сякаш не обърна внимание.

Това не премахна подозренията на Кикаха. Този тип му изглеждаше прекалено безгрижен. От една страна не бе изключено наистина да не дава пет пари дали Кикаха е точно лицето, което твърди че е, но от друга... Кикаха не каза нищо, взе ключовете и двамата с Анана излязоха от фойето. Но вместо да се качат в стаята си на втория етаж, той се задържа пред вратата, откъдето не можеха да ги видят. И минута по-късно чу служителят да говори с някого. Надзърна вътре.

Администраторът беше седнал пред пулта на телефонната централа с гръб към вратата. Кикаха се приближи на пръсти.

— ...не е негова — завършваше служителят. — Да, проверих книжката му, веднага след като излязоха. Колата е паркирана тук. Виж какво...

В същия миг той спря понеже беше извърнал глава и бе видял Кикаха. Бавно я завъртя обратно и спокойно каза в слушалката:

— Окей. Ще се видим.

После свали слушалките, стана и усмихнато попита:

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Решихме да хапнем преди да си легнем. Не сме яли цял ден — поясни Кикаха, усмихвайки се в отговор. — Къде се намира най-близкият ресторант?

Администраторът се поколеба, сякаш опитвайки се да прецени кой от многото ресторанти би бил най-подходящ.

— Не сме придирчиви — успокои го Кикаха. — Ресторантът е без значение.

Секунди по-късно двамата с Анана потеглиха с колата. Мъжът стоеше облегнат на рамката на вратата и ги наблюдаваше. Видя ги да прибират раниците си и калъфа в колата, така че едва ли се заблуждаваше, че пак ще се върнат.

Кикаха си мислеше, че тази нощ биха могли да спят в колата, особено ако полицията не ги търси. Утре се налагаше да си купят дрехи и един-два куфара. Трябваше освен това и да се отърват от тази кола, макар да не му бе ясно как точно щеше да разреши проблема да наемат или купят друга без съответните документи.

Спря на една бензиностанция и нареди да напълнят резервоара. Младежът беше разговорлив и любопитен, искаше да разбере къде са били и дали не слизат от планините. Защото също обичал туризма.

Кикаха измисли цяла история. Разказа, че двамата с жена му се мотали без посока насам-натам, но решили да слязат и да разгледат Лос Анжелис. Нямали много пари, но обмисляли дали да не продадат колата и да си купят на старо един VW. Искали да отседнат за нощта някъде, където не задават въпроси, ако цветът на парите е какъвто трябва.

Бензинаджията ги насочи към един мотел край Тарзана във Ван Нюйс, който според него отговарял на всички изисквания на Кикаха.

През цялото време се подсмиваше и им намигаше, уверен, че пред него са хора, захванали се с нещо незаконно. Накрая им пожела късмет. И подметна, че може да им предложи добра цена за колата.

Час по-късно двамата с Анана направо рухнаха в едно мотелско легло и моментално заспаха.

Кикаха стана в десет часа. Анана продължаваше непробудно да спи. След като взе душ и се избърсна, той успя да я разбуди за достатъчно дълго, колкото да ѝ разкаже какво смята да прави. После излезе, пресече улицата до отсрещния ресторант, поръча си и изяде огромна закуска, купи вестник и се прибра в стаята. Анана спеше. Кикаха позвъни в рекламния отдел на „Лос Анжелис Таймс“ и продиктува малка обява за колоната на частните съобщения. Даде адреса си в мотела и се представи под фалшиво име. Поколеба се дали да не използва името на Рамос просто за в случай, че от вестника проверят адреса. Но искаше да избегне, ако бе възможно, каквато и да е било връзка между обявата и Кембринг. Обеща да изпрати чека незабавно, постави слушалката обратно и веднага забрави за обещанието.

Провери частните съобщения във вестника, който беше донесъл. Нямахше нищо, което да може да се интерпретира като публикувано от Улф.

Когато Анана се събуди, той ѝ каза:

— Докато закусваш, ще се обадя от автомат на Кембринг. Сигурен съм, че е предал каквото му казах на Червения Орк.

Кембринг отговори моментално, като че ли бе чакал с нетърпение позвъняването му.

— Обажда се приятелят ти от снощи, Кембринг — пошегува се Кикаха. — Предаде ли моята информация относно Черните звънари?

Гласът на Кембринг прозвуча сякаш с мъка сдържаше гнева си:

— Да, предадох я.

— И какво каза той?

— Той каза, че иска да се срещне с теб. С намерение да проведе военен съвет.

— Къде?

— Където пожелаеш.

Добре, помисли си Кикаха. Не ме смята за глупак, който ще се съгласи да го посети в гостната му. Но от друга страна е сигурен, че ще

може да ми постави клопка, където и да предложи да се видим. Естествено, ако изобщо се появи. Съмнявам се, че ще го направи. Прекалено предпазлив е за да го направи. Но ще трябва да изпрати някой, който да го представя, и този човек ще бъде по-високо в йерархията от Кембринг, а следователно и малко по-близо до Повелителя.

— Ще те информирам къде ще се видим до половин час — отговори Кикаха. — Но преди да прекъсна разговора, искам да те попитам поръча ли ти шефът да ми предадеш нещо?

— Не.

Кикаха окачи слушалката. Намери Анана в едно сепаре в ресторанта. Седна при нея и каза:

— Не знам дали Орк е заловил Улф или не е. Дори не знам със сигурност дали Кембринг е повторил онова, което казах за Улф и Хризеис. Орк очевидно знае, че вратата е била задействана два пъти, преди да се телепортираме и ние, и че един от промъкналите се през нея е Черен звънар. Все пак ми се струва, че едва ли Улф и Хризеис са в ръцете му, защото в противен случай щеше по някакъв начин да ги използва, за да залови и мен. Щеше да му е напълно ясно, че аз направо ще препускам, за да опитам да ги спася.

— Може и така да е — съгласи се Анана, — но може и да си мисли, че не е необходимо да знаеш, че държи Улф и Хризеис. Може да е напълно уверен, че ще бъде в състояние да ни залови, без да казва каквото и да е относно тях. А не е изключено и да държи тази информация за по-подходящ момент.

— Вие Повелителите май добре обмисляте всичко — въздъхна той. — И сте най-мнителното племе, което някога е ходило под звездите.

— И това ми го казваш ти! — язвително му отвърна тя на английски.

Двамата се върнаха в стаята, взеха си раниците и калъфа и слязоха при колата. Тръгнаха си, без да уведомяват никого, защото Кикаха смяташе, че най-добре е никой да не знае какво правят и къде се намират. Когато пристигнаха в Тарзана той влезе в един универсален магазин и избра дрехи за себе си и Анана. Покупката му отне цял час, но той не се притесняваше, че Кембринг ще чака. Двамата с неговия шеф заслужаваха да се поизпотят малко.

И докато оправяха дължината на панталоните му, Кикаха позвъни. Както и първия път Кембринг отговори незабавно.

— Ето какво ще направим — започна Кикаха: — Ще бъда на едно място, доста близо до твоя дом. Ще ти се обадя, когато пристигна там и отсега ти казвам, че ще разполагаш с дванайсет минути, за да пристигнеш на мястото. Ако не се появиш дотогава, няма да ме намериш. Изчезвам и ако заподозра някаква клопка и повече няма да ме видиш... Босът ти ще трябва сам да се погрижи за Звънаря.

— Какъв, по дяволите, е този Звънар, за който непрестанно ми говориш? — гневно се осведоми Кембринг.

— Питай шефа си — посъветва го Кикаха, съзнавайки, че Кембринг не би посмял да го направи. — Ще бъда на място, откъдето ще мога да наблюдавам във всички посоки. Искam да дойдете само вие двамата. Ти, защото знам как изглеждаш, и шефът ти. Ти ще се приближиш на не повече от шейсет метра, а той ще дойде при мен. Ясно ли е? Хайде, довиждане!

По обед, след като бе изял един хамбургер и бе изпил чаша мляко, той позвъни на Кембринг както бе обещал. Намираше се в един ресторант на няколко преки от мястото на срещата. Кембринг отговори преди третия сигнал. Кикаха му каза къде ще се видят и при какви условия.

— И запомни — завърши той: — Само да подуша нещо гнило и си обирам чуковете преди да си се усетил.

Прекъсна разговора. Двамата с Анана седнаха в колата, вливайки се в гъстия трафик. Целта им бе Окръжния музей на Лос Анжелис. Кикаха паркира зад ъгъла и скри ключовете на запалването под гумената подложка за крака, съобразявайки, че не бе изключено само един от двамата да може да се възползва от колата. После продължиха пеша, минаха зад музея и прекосиха паркинга за да влязат.

Анана поизостана, за да не могат евентуалните нападатели да разберат, че е с Кикаха. Дългата ѝ блестяща черна коса бе свита на кок, беше облечена в дантелена блузка с дълбоко изрязано деколте и бе обути в прилепнали по тялото ѝ панталони на зелени и червени райета. Очите ѝ бяха скрити зад тъмни очила, а в едната си ръка държеше калъф с моливи и художнически скицник. В другата носеше голяма кожена дамска чанта, чието съдържание би изумило всеки землянин,

който имаше макар и бегла представа от постиженията на съвременната земна наука.

Докато Кикаха се опитваше да спре такси, тя бавно вървеше през тревата. Кикаха даде на шофьора дваисет долара в знак на добрите си намерения и като намек за бакшиша, който щеше да последва. Поръча му да чака на паркинга с включен двигател и да бъде готов моментално да потегли по знак от Кикаха. Шофьорът озадачено повдигна вежди и попита:

— Нали не замисляш да обереш музея, а?

— Не замислям нищо противозаконно — увери го Кикаха. — Смятай ме за ексцентрик. Понякога ми се приисква да си заминавам внезапно.

— Започне ли стрелба, омитам се, да знаеш! — предупреди шофьорът. — С теб или без теб. И отивам право в полицията. Казвам ти го честно!

Кикаха обичаше да разполага с повече от един път за отстъпление. Ако хората на Кембринг кръстосваха наоколо в този момент, те можеха да забележат откраднатата от тях кола и да му заложат някакъв капан край нея. Всъщност той беше готов да се обзаложи, че точно така и щяха да направят. Но ако пътят към очакващото го такси беше блокиран по една или друга причина, и се наложеше да тръгне към колата, и пътят натам беше свободен... е, тогава щеше да използва нея.

Чувстваше, че не може да има доверие на шофьора, но не можеше да го обвини, че гледа с подозрение на онова, което щеше да се случи.

Добави още една десетачка към дваисетте долара и каза:

— Извикай полицаите още сега, ако искаш. Все ми е едно, аз съм чист.

Надявайки се думите му да не бъдат възприети буквално, той се обърна, прекоси циментовата настилка на паркинга и тръгна през тревата към асфалтовата шахта. Анана седеше на една скамейка и скицираше мамонта, който изглеждаше, че потъва в тъмната маса. Тя беше великолепен художник, така че всеки, който надзърнеше през гърба ѝ, щеше да се убеди, че си разбира от занаята.

Кикаха също носеше тъмни очила и бе облечен в пурпурно червена риза без ръкави и яка, и дънки, пристегнати с широк кожен

колан със сложна тока. Под дългата му червеникава коса бе скрит приемник със слушалка, опираща в костта над ухото му. Устройството, пристегнато на китката му, представляваше предавател с вграден в него лъчамет, шест пъти по-могътен от другия в пръстена.

Кикаха зае позиция в другия край на ямата. Стоеше непосредствено до ограда, зад която се намираше статуята на огромна праисторическа мечка. Тук-там бяха разпръснати към петдесетина души и никой от тях не изглеждаше като човек на Кембринг. Това, разбира се, не означаваше нищо.

След около минута в паркинга зави грамадното туловище на сив „Ролс Ройс“. От него слязоха двама мъже и се отправиха по права линия през тревата към него. Единият беше Рамос. Другият бе висок като върлина, с дълги крайници, облечен в костюм на бизнесмен, с тъмни очила и шапка. Когато наближиха, Кикаха различи конско лице, което издаваше човек към петдесетте. Съмнително бе това да е Червения Орк, понеже нито един Повелител, та бил той и на двайсет хиляди години, не изглеждаше по-възрастен от трийсетте.

В ухото му прозвуча гласът на Анана:

— Това не е Червения Орк.

Кикаха се огледа. Видя двама мъже отляво до фонтана и други двама отдясно, на двайсетина метра зад Анана. Тези вече можеха да бъдат хора на Кембринг.

Сърцето му заби по-бързо. Усети че космите на тила му леко настръхват. Погледна през оградата и асфалтовата яма към булевард „Уилшър“. Паркирането там беше забранено по всяко време на денонощието. Но видя спряла кола, под вдигнатия капак на която се ровеше някакъв мъж. Друг седеше на седалката до шофьора и трети — отзад.

— Решил е да опита да ме залови — заключи Кикаха. — Забелязах седмина досега.

— Искаш да изоставиш първоначалния план, така ли?

— Ако реша да го изоставя, ще ти кажа — уведоми я той. — Внимавай! Започва се!

Рамос и дългучът спряха пред него.

— Пол? — изрече онзи въпросително, използвайки името, което Кикаха бе споменал на Кембринг.

Кикаха кимна. Видя друга голяма кола да навлиза в паркинга. Беше твърде далече, за да различи някакви детайли, но шофьорът в нея — който също носеше тъмни очила и шапка — спокойно можеше да бъде Кембринг. В колата имаше и още трима.

— Ти ли си Червения Орк? — запита направо Кикаха, знаейки, че високият сигурно е екипиран с устройство, което може да предава всяка казана дума на Повелителя, където и да се намираше той.

— Кой? Какъв Арк? Казвам се Клайст. Вижте, мистър Пол, имате ли нещо против да ми кажете какво искате?

Кикаха заговори на езика на Повелителите:

— Червени Орк! Аз не съм Повелител, а обикновен землянин, намерил вратата за света на Джадаунин, когото може би си спомняш. Върнах се на Земята, макар да не ми се искаше, с намерението да заловя Звънря. Не искам да оставам тук — искам просто да убия Звънря и да се върна в света, който съм избрал да бъде мой. Не се интересувам от това да те предизвиквам по какъвто и да е било начин.

— Какъв е този брътвеж? — осведоми се Клайст. — Говори на английски, човече!

Рамос неспокойно се озърна.

— Този превъртя — каза той.

Но на физиономията на Клайст бе изобразено пълно объркване. Кикаха разбра, че в същия момент той получава нови нареждания.

— Мистър Пол — обади се Клайст, — упълномощен съм да ви предложа пълна амнистия. Просто елате с нас и ще ви представим на човека, когото желаете да видите.

— Това няма да стане — възрази Кикаха. — Мога да се съглася да работя с твоя шеф, но няма да се оставя в ръцете му. Не казвам, че не е свестен — аз просто нямам никакви основания да му се предоверявам. Но съм склонен да си сътрудничим в задачата да заловим Звънря.

Изражението на Клайст ясно показваше, че споменаването на Звънря нищо не му говори.

Кикаха пак се огледа. Мъжете отляво и отдясно бавно се приближаваха. Дватамата в колата, спряла на „Уилшър“, бяха слезли от нея. Единият се бе присъединил към онзи, който се бе заврял под капака, но другият гледаше през оградата към Кикаха. И когато видя, че Кикаха поглежда към него, той бавно се извърна настрани.

Кикаха гневно каза:

— Бяхте предупредени, че трябва да дойдете само двамата! А сега се опитвате да ме заловите! Нали не смятате да ме отвлечете посред бял ден пред очите на толкова много хора?

— Но моля ви, мистър Пол! — извика Клайст. — Грешите! Не се безпокойте! Тук сме само ние двамата и сме дошли единствено за да си поговорим с вас!

— Една полицейска кола току-що спря зад другата на улицата — информира го гласът на Анана в ухото му.

Клайст и Рамос се спогледаха — очевидно и те бяха видели полицейската кола. Но по нищо не личеше, че обмислят дали да не се оттеглят.

— Щом твоят шеф желае да му помагам — каза Кикаха, — той трябва да помисли за някакъв начин, по който да ми гарантира заминаването оттук.

Беше взел решение да пусне в ход своята малка изненада. Повелителя знаеше, че с него е дошла и жена, и макар по никакъв начин да не можеше да разбере дали тя самата е Повелителка, той можеше да го заподозре. Хората на Повелителя го бяха зърнали още при пристигането му на Земята заедно с нея. И тъй като той знаеше, че вратата е била активирана на два пъти преди да се появи Кикаха, той можеше да предположи, че другите пристигнали също са Повелители.

Е, бе дошъл моментът да каже на Червения Орк за тях. Това би заздравило позицията на Кикаха в предстоящото договаряне, а можеше и да го разубеди в желанието му да го вземе в плен точно в този момент.

— Кажи на шефа си — подчерта Кикаха, — че на Земята има още четирима Повелители.

Той нямаше нищо против преувеличенията, стига те да можеха да объркат или разстроят врага му. Кой знае, можеше да дойде момент, в който би могъл да използва двамата несъществуващи Повелители като лост за упражняване на натиск.

— Освен това — продължи Кикаха — има и двама земляни, пристигнали също от света на Джадауин: аз и жената, която е със самия Джадауин.

Е, това би трябвало да го разтърси, мина през главата му. И да изостри още повече любопитството му. Сега сигурно се пита как точно

са попаднали земляните в света на Джадаун и как са успели да се прехвърлят обратно тук.

— Предай на шефа си още, че никой от нас, с изключение на Звънря, не възнамерява да опитва нищо лошо. Просто искаме да убием Звънря и да се махаме по дяволите от тази смръдлива вселена.

Кикаха допускаше, че Червения Орк ще е в състояние да разбере това. Наистина, кой ли нормален Повелител би пожелал да изведе контрола над Земята от ръцете на друг свой събрат? Кой Повелител би поискал да остане тук, ако може да отиде в много по-хубава и много по-малка вселена?

Клайст мълчеше. Главата му бе леко наклонена встрани, сякаш се вслушваше в думите на невидим демон, увиснал над рамото му. После неочаквано се проговори:

— Какво значение има, че са дошли четирима Повелители?

Беше напълно очевидно, че Клайст повтаря предаденото му и че изобщо не разбира за какво става дума.

Кикаха превключи на езика на Повелителите:

— Червени Орк! Сигурно си забравил за устройството, което всеки Повелител има монтирано в мозъка си. Алармата, която се задейства във всяка повелителска глава, когато той се доближи до металната камбана на някой Звънар! Ако четирима Повелители търсят Звънря, шансовете той да бъде открит нарастват многократно!

Клайст изостави всякакви преструвки, че не е в директен контакт със своя шеф. Просто изговори:

— Как може той да бъде сигурен, че ти не си Звънря?

— Щях ли да вляза в контакт с него, ако бях, и щях ли да го информирам за опасния враг, който безпрепятствено се разхожда из вашия свят?

— Той казва — обяви Клайст и лицето му стана безизразно, сякаш се превърна в механичен предавател, — че един Звънар би се опитал да намери всичките Повелители колкото може по-бързо. В края на краищата точно Повелителите са онези, които единствени освен самите Звънряри знаят за тяхното съществуване. И които биха могли да опитат да направят нещо срещу тях. Така че ти ще се опитваш да го намериш, точно както правиш в момента. Дори ако това застрашава собствения ти живот. Звънрярите са известни с готовността си за саможертва, ако това би им донесло някакво предимство. А също

казва, че не може да бъде сигурен дали твоите така наречени Повелители сами не са Звънари!

Кикаха продължи на езика на Повелителите:

— Червени Орк! Поставяш търпението ми на изпитание. Обърнах се към теб защото знам за огромните ресурси, с които разполагаш! Но ти нямаш кой знае какъв избор, Червени Орк! Ако ме принудиш да прекъсна контакта си с теб, така и няма да разбереш дали наистина не съм Звънар и сънят ти ще бъде отровен от кошмари за Звънарите, които бродят в нощта наблизко! Всъщност единственият начин да се увериш, че не съм Звънар, е да работим заедно, но при моите условия! Аз настоявам да бъде така!

Кикаха съзнаваше, че може да впечатли един Повелител само ако прояви още по-голяма арогантност и от него.

Отново се разнесе гласът на Анана:

— Колата тръгна. Полицайте сигурно са ги изплашили. В момента и те потеглят.

Кикаха вдигна ръка и прошепна незабелязано в микрофона:

— Къде са останалите?

— Приближават към теб. Стоят до оградата и се преструват, че се възхищават на статуите. Но всъщност малко по-малко се примъкват все по-наблизко.

Той погледна покрай Рамос и Клайст през моравата. Двете подозрителни коли сега бяха празни, с изключение на онзи, който можеше да бъде Кембринг. Другите се бяха присъединили към насядалите по тревата. Видя двама сред тях, които изглеждаха мрачни, корави и готови на всичко — те можеха да бъдат от хората на Кембринг.

— Бягаме наляво от мен — предупреди я той, — заобикаляме оградата и пресичаме „Уилшър“. Ако ни преследват ще трябва да го направят пешком. Най-малкото в началото.

Позволи си един бегъл поглед в нейна посока. Тя бе станала от пейката и вървеше в негова посока.

— Отлично — изрече Клайст. — Упълномощен съм да приема вашите условия.

Той се усмихна обезоръжаващо и пристъпи напред. Рамос го последва.

— Не можем ли да отидем на друго място? Трудно е да се води разговор в тази обстановка. Вие изберете къде да бъде.

Кикаха почувства отвращение. Беше на ръба да се съгласи, че най-доброто решение е съюзът с Червения Орк. С негова помощ Улф и Хризеис можеха бързо да бъдат открити, след което язовирната стена можеше да се срути и да помете изоставащите — рисуваше съзнанието му живописна картина. Но Повелителя се държеше като истински Повелител — той вярваше в своята мощ и в способността си да получи всичко или всеки, от когото имаше нужда.

Кикаха направи един последен опит:

— Спрете! Нито стъпка повече! Попитай твоя шеф спомня ли си Анана и Джадауин — негови племенници. Помни ли как изглеждат? Защото ако може да ги идентифицира, той ще разбере, че аз му казвам истината!

Клайст замълча, после кимна:

— Разбира се. Шефът ми е съгласен. Просто му дайте шанс да ги види.

Да, безполезно беше. Кикаха разбра какво мисли Червения Орк. Трябваше да се сети по-рано. Мозъците на Анана и Джадауин можеха да бъдат убежище за съзнанията на Звънарите.

Все така усмихнат Клайст демонстративно бавно пхна ръка в джоба си, давайки на Кикаха да разбере, че не бърка за пистолет. Извади химикалка и бележник и поясни:

— Ще ви напиша номера, на който да позвъните и...

Но Кикаха дори и за миг не бе повярвал, че химикалката е наистина химикалка. Орк явно бе доверил на Клайст лъчемет. А самият Клайст, без да го подозира, беше обречен. Той бе чул твърде много неща по време на разговора и знаеше за съществуването на устройство, което още не би трябвало да съществува на Земята.

Но нямаше време да каже тези неща на Клайст с надеждата, че той би могъл да бъде убеден да изостави Повелителя.

В мига в който Клайст насочи към него химикалката, Кикаха се хвърли встрани. Но колкото и да беше бърз, лъчът го докосна по рамото и го захвърли с допълнителна сила на земята. Претърколи се, видя Клайст да вдига ръце във въздуха, да изпуска химикалката, да залита една стъпка назад и да пада по гръб. Кикаха скочи към химикалката, макар да усещаше рамото и горната част на ръката си

сякаш там се бе забил едрокалибрен куршум. Рамос обаче изобщо не направи усилие да я вземе. Вероятно не беше посветен в истината.

Разнесоха се писъци на жени и викове на мъже, след което всички започнаха да тичат във всички посоки.

Кикаха най-сетне се изправи и разбра каква бе причината. Клайст и трима от неговите телохранители лежаха в безсъзнание на земята. Други шестима тичаха с все сили към тях — вероятно нещо ги бе задържало, така че се бяха появили със закъснение, — разблъсквайки хората на пътя им.

Четвъртият, който се бе промъквал крадешком към него, изтегляше пистолета си от кобур под мишницата.

Рамос видя това и извика:

— Не! Никакво оръжие! Нали знаеш!

Кикаха насочи химикалката, която за щастие се задействаше чрез натискането на плъзгач, а не чрез изричането на кодова дума. Мъжът се сви надве и излетя във въздуха. Тялото полетя назад като изстреляно от катапулта, падна тежко по гръб, изпъна се и остана да лежи, без да помръдва с разперени ръце и посивяло лице. Пистолетът тупна на земята на няколко стъпки от него.

Кикаха се обърна и видя Анана да се приближава тичешком. Тя бе стреляла едновременно с Кикаха и телохранителят беше получил двойна доза.

Кикаха отново скочи напред, вдигна пистолетът и го запрати над оградата в асфалтовата яма. Той и Анана заобиколиха оградата и се затичаха нагоре по склона към тротоара. Наблизо нямаше кръстовище и трафикът беше оживен. Но колите се движеха бавно, защото светофарът на половин пряка по-нататък светеше червено.

Двамата изтичаха между колите, принуждавайки шофьорите да стъпват сепнати на педала на спирачката. Засвириха клаксони и някои се развикаха към тях от колите си.

Те стигнаха до отсрещната страна и едва сега погледнаха назад. Колите отново бяха потеглили и седмината тръгнаха след тях за момента нищо не можеха да направят.

— Нещата не се развиха точно както трябваше — призна задъхано Кикаха. — Надявах се, че ще мога да хвана Клайст и да се измъкна заедно с него. Той можеше да ми помогне да се добера до Червения Орк.

Анана се изсмя с нотка на истерия.

— Теб поне никой не може да те обвини в липса на самочувствие. А сега какво?

— Ами... полицията ще довтаса тук всеки миг. Ето виж, хората на Кембринг се изтеглят. Обзалагам се, че са получили нареждане да вземат Клайст и останалите, преди да са се появили полицаите.

Той сграбчи Анана за ръката и двамата се затичаха на изток към ъгъла.

— Какво правиш? — попита го тя.

— Ще пресечем на светофара докато те са ангажирани с други неща и ще хукнем с всички сили надолу по „Кързън“. Кембринг е някъде там!

Тя не зададе повече въпроси. Но си мислеше, че да избягат от враговете си и после да се хвърлят обратно в ръцете им, е форма на самоубийство.

Намираха се точно срещу преследвачите си от другата страна на улицата. Кикаха се взря през стената от дървета по тротоара и видя онези, които не бяха пострадали, да помагат на Клайст и останалите. Някъде в далечината се разнесе воят на полицейска сирена. По начина, по който хората на Кембринг се разбързаха, ставаше ясно, че те не се съмняват за кого идват полицаите.

Кембринг стоеше разтревожен до колата. Той се вдърви, когато усети „химикалката“ да опира в гърба му и чу гласа на Кикаха.

Без да се обръща, Кембринг седна на широката предна седалка, както му бе наредено. Анана и Кикаха седнаха отзад и се снижиха под облегалките. Кикаха продължаваше да притиска оръжието в гърба на Кембринг.

Кембринг се осмели да протестира само веднъж:

— Не си мислете, че ще се измъкнете просто така! Трябва да сте полудели!

— Просто си затвори устата! — заповяда Кикаха.

Трийсет секунди по-късно, подпомаган от останалите, Клайст се добра до колата. Кикаха отвори гостоприемно задната врата, насочи химикалката към групичката и късо нареди:

— Сложете Клайст на предната седалка!

Двамата, които го подкрепяха, замръзнаха. Другите зад тях понечиха да извадят пистолетите си, но Кикаха предупредително

извика:

— Ще убия Клайст и Кембринг! А след това и вас! — и заплашително помахна във въздуха с химикалката.

Главорезите вече бяха осъзнали, че става дума за някакво оръжие, макар и да не им бе известно как действа то. Но изглежда точно затова се страхуваха от него повече, отколкото от добре познатия им пистолет.

Всички стояха без да помръдват. Кикаха отново се обади:

— Ще вземем със себе си тези двамата! Полицаите ще пристигнат всеки момент! По-добре потегляйте, защото няма кой друг да се погрижи за вас!

Двамата помощници на Клайст го доवлякоха до предната седалка и го бутнаха на нея. Кембринг трябваше да го изтласка настрана от себе си, за да не стовари той върху него като чувал с боклук. Кикаха бързо излезе от колата и заобиколи, за да седне на мястото на шофьора, а Анана държеше под прицел останалите.

Той завъртя ключа на запалването, изтегли на задна със свистене на гумите, рязко спря, завъртя волана и с рев на двигателя се насочи към трафика. Колата подскочи през бабуната, която отделяше входа на паркинга от улицата. Кикаха извика на Анана, тя се пресегна през седалката, опипа мястото зад ухото на Клайст и свали оттам слушалката на приемника, която представляваше метален диск с дебелината на пощенска марка и размера на дребна монета.

Тя я прикрепил зад своето ухо, свали и часовника на Клайст и го пристегнала на своята китка.

Кикаха се замисли: сега държеше в ръцете си Кембринг и Клайст. Какво можеше да направи с тях?

В този момент Анана ахна и бутна Кембринг, който се отпусна върху Кикаха. Той реагира светкавично и го блъсна с лакът, допускайки, че това е атака. Но веднага разбра, че Кембринг просто беше паднал върху него в несвяст.

Следващият поглед го убеди, че Кембринг е или мъртъв или е на крачка от смъртта. Кожата му бе придобила сивосинкавия цвят на труп.

— И двамата са мъртви! — възкликна Анана.

Кикаха отби и спря. После енергично я посочи с пръст. Анана го изгледа недоумяващо, но миг по-късно схвана какво бе искал да й

каже. Тя бързо свали приемника и часовника на Клайст, сякаш неочаквано бе разбрала, че е облякла дрехите на прокажен.

Кикаха се пресегна, притегли я към себе си и прошепна в ухото ѝ:

— Ще взема с кърпичка часовника и приемника, и ще ги сложа в багажника. Ще се отървем от тях по-нататък. Мислех, че така ще можеш да чуваш гласа на Червения Орк, но всъщност той само би ти съобщил, че е убил Кембринг и че ще направи същото и с теб, ако не се предадем.

Той взе часовника на Кембринг и отвори капака му. Забеляза че кожата на китката му отдолу е леко обезцветена. Помагайки си с молив, той изчовърка и диска зад ухото на Кембринг, зад който имаше синьокафяво кръгло петно.

Неочаквано Клайст простена. Клепачите му потрепнаха и той отвори очи. Кикаха отново подкара колата и пое на север. Докато караха бавно сред другите коли в трафика, Клайст се опита да се изправи в седалката. Трябваше да бутне Кембринг към Кикаха, за да го направи. Но Анана му нареди с остър глас да свали Кембринг от седалката и да го положи на пода. Тялото му заемаше толкова много място, че Клайст трябваше да седи подпрял брадичка в коленете си.

— Ти си го убила — изпъшка той отново.

Кикаха поясни какво се бе случило. Клайст очевидно не му вярваше.

— За глупак ли ме вземаш? — реторично попита той.

Но Кикаха се ухили и отговори:

— Отлично... значи не вярваш в ефективността на устройствата, за които току-що ти разказах. Мога само отново да ти ги сложа и така да ти докажа, че ти казах истината. Но ти, разбира се, няма да се убедиш в нищо, защото ще си мъртъв, и твоят шеф ще ни поведе с едно на нула.

Кикаха продължи да кара, докато не видя знак за паркинг зад някаква административна сграда. Отби в уличката и влезе в паркинга. Той беше малък и бе заграден от трите си страни с високите стени на сградата. Не се виждаха вътрешни прозорци, следователно никой не можеше да ги види, а за момента нямаше никакви коли нито в паркинга, нито в тясната отбивка за него. Кикаха паркира, слезе и

направи знак на Клайст също да слиза. Анана държеше химикалката опряна в него.

Кикаха издърпа тялото на Кембринг и го изтърколи под грамаден камион за превоз на панели. После всички отново се качиха в колата и потеглиха към мотела.

Кикаха изпитваше безпокойство. Не знаеше дали не бяха притиснали Червения Орк до положение, в което да обяви „Ролс Ройса“ за откраднат. До сега той ясно бе показал, че иска да задържи полицията настрана от всичко това, но Кикаха не изпитваше и най-малки съмнения, че Повелителя с готовност ще ги предаде, ако счете това за необходимо. Беше повече от очевидно, че Повелителя има голямо влияние, както в политически аспект, така и в чисто финансов, та макар и да оставаше в анонимност. Едва ли щеше да бъде проблем за него да ги отвлече от полицията, ако тя съумееше да ги залови. А можеше и само да им заплати освобождаването под гаранция и да ги залови на няколко преки от участъка след като ги пуснеха.

Дори Клайст да знаеше нещо, което би дало известно предимство на Кикаха, Червения Орк с лекота можеше да предприеме необходимото тази информация да стане безполезна.

На всичко отгоре Клайст не проявяваше особено желание да сътрудничи. Той отказваше дори да отговаря на въпросите на Кикаха. Накрая процеди през зъби:

— Спести си усилията. От мен няма да научиш нищо.

Стигнаха до мотела и Клайст бавно слезе. Огледа се с изражение на лицето, което ясно показваше, че би желал да побегне или поне да извика, но Кикаха го заплаши, че ако опита нещо, ще получи в гърба си заряд, достатъчен за да му откъсне главата. Когато влязоха в стаята, Кикаха дори не изчака Анана и го простреля с минимален заряд.

И още преди да бе успял да се съвземе, Клайст бе инжектиран със серума, който Кикаха бе взел предвидливо от двореца на Улф в другия свят.

Пред следващия час те научиха много за организацията и действията на хората, за които Клайст използваше думата „Групата“. Неговият пряк началник бе човек на име Алфредо Роулини. Живее в Бевърли Хилс, но Клайст призна, че никога не бе посещавал дома му. Роулини даваше разпорежданията си по телефона или се срещаше с Клайст и неговите хора в дома на Клайст или на Кембринг.

По описанието на Клайст, Роулини не можеше да бъде Червения Орк.

Кикаха неспокойно крачеше напред-назад и приглаждаше дългата си бронзовочервена коса с пръсти.

— Червения Орк ще знае или най-малкото ще допусне, че ние сме научили името и адреса на Роулини от Клайст. Така че ще предупреди Роулини и ще ни заложат капан при него. Той може да е арогантен и прекомерно самоуверен, но вече е разбрал, че и ние не сме за пренебрегване. Вече го накарахме да се поизпоти. Едва ли ще успеем да припарим наблизко до Роулини, но дори това да стане, ще разберем единствено, че и той няма по-ясна представа за истинската самоличност на Червения Орк от представата на Клайст.

— Това вероятно е истина — съгласи се Анана. — Следователно единственото, което ни остава, е да принудим Червения Орк да излезе от сянката.

— И аз си мисля за нещо такова — съгласи се Кикаха. — Но как може да стане?

— Звънаря! — възкликна Анана.

— Поне до момента ние нямаме представа къде е Звънаря и колкото и да ми е неприятно да го призная, така и може никога да не научим — възрази Кикаха.

— Не говори подобни неща! Ние сме длъжни да го открием!

Кикаха разбираше, че подобна непоколебимост няма нищо общо с тревогата за съдбата на земните жители. Анана се ужасяваше от мисълта, че един ден Звънарите могат да бъдат в състояние да се телепортират от Земята в другите вселени — джобните светове, собственост на Повелителите. Така че загрижеността ѝ беше по-скоро за самата себе си и естествено за него. Може би и за Лува — раненият ѝ брат, когото бяха оставили да охранява двореца на Улф в тяхно отсъствие. Но тя никога не би могла да заспи спокойно, без да бъде сто процента уверена, че в хиляда и осемте известни вселени няма нито един жив Звънар.

Едва ли и Червения Орк би се чувствал по-спокоен.

Кикаха върза ръцете на Клайст на гърба му, после пристегна и краката му и сложи лепенка на устата му. Анана не разбираше защо той просто не убие този човек. Както много пъти досега, Кикаха търпеливо ѝ обясни, че няма да го направи, докато не стане

наложително. Освен това те вече си бяха докарали достатъчно неприятности, за да оставят и труп зад тях.

Той взе портфейла на Клайст и го натика тялото му в помещението на дрешника.

— Ще изчака до утре сутринта, когато дойде чистачката. Но ние трябва да се махаме оттук. Хайде най-напред да хапнем в ресторанта отсреща. Там има сепаре до прозореца, откъдето ще можем да наблюдаваме кой влиза тук.

Така и направиха: на половин пряка по-надолу имаше ресторант, в който влязоха и седнаха на маса до прозореца, откъдето мотелът се виждаше добре.

Кикаха ѝ разказа за плановете си, докато се хранеха:

— Всеки Повелител ще се появи, за да премахне както истински Звънар, така и псевдо-Звънар, ако не знае кой какъв е. Така че ние ще изработим Звънар и ще разгласим за него, така че Червения Орк да научи.

— Въпреки това има голяма вероятност той да не се появи лично — обади се Анана.

— Как би могъл да разбере дали Звънаря е истински, ако не вземе лично участие? — попита я Кикаха. — Или поне ако не го откарат при него?

— Но ти едва ли ще можеш да се измъкнеш оттам след това!

— Може и да не мога да се измъкна, но още не съм се и добрал до него. Тази част специално ще трябва да я импровизираме. Не виждам какво друго ни остава, а ти?

Те станаха и той спря на касата, за да плати сметката. В същия момент Анана му прошепна да погледне през голямата витрина към мотела. Някаква полицейска кола тъкмо завиваше натам.

Кикаха видя двама полицаи да слизат и да се заглеждат в номера на „Ролс Ройс“. После единият влезе в офиса на менажера, а другият подробно огледа колата. След минута полицаят и менажерът излязоха и тримата се отправиха към стаята, която Кикаха и Анана току-що бяха напуснали.

— Сега ще намерят Клайст в дрешника — прошепна Кикаха. — Налага се да вземем такси за Лос Анжелис. Ще отседнем на друго място.

Разполагаха с дрехите на гърба си, калъфа с Рога на Шамбаримен, пръстените-лъчемети с по няколко заряда, химикалката, миниатюрните приемници, часовниците с монтирани в тях предаватели и парите, които бяха взели от Баум, Кембринг и Клайст. Последният беше допринесъл с нови сто трийсет и пет долара.

Излязоха от ресторанта и се потопиха в топлината и раздиращият гърлата им смог. Той купи сутрешния „Лос Анжелис Таймс“ от автомата на ъгъла, след което зачакаха за такси. Не след дълго едно се зададе срещу тях и те напуснаха Долината. По пътя той прегледа колоната за частните обяви и се убеди, че неговата също е поместена. Нито една от останалите не звучеше като обява на Улф. Двамата слязоха от таксито, изминаха пешком две преки и взеха ново такси. Кикаха каза на шофьора да ги закара до първото място, което му хрумна.

Когато пристигнаха освободиха таксито и се поразходиха. Кикаха най-сетне се подстрига, купи си шапка и проведе разговор с продавачката, в резултат на който тя му даде празна кутия за дамска шапка. После купи от една аптека боя за коса и някои други неща, включително приспособления за бръснене, четки за зъби, паста, несесер с пилички за нокти. От близката заложна къща купи два куфара и нож с отлична балансировка и ножница към него.

Две преки по-надолу се натъкнаха на третокласен хотел, в който се регистрираха. Администраторът на рецепцията се интересуваше единствено от това дали ще платят предварително или не. Маскиран с шапка и тъмни очила, Кикаха се надяваше, че мъжът не им обръща особено внимание. Ако се съдеше по миризмата на евтино уиски в дъха му, той едва ли бе в състояние да възприема добре онова, което ставаше наоколо.

Анана огледа стаята и късо изкоментира:

— Мястото, което напуснахме беше окаяна дупка. Но в сравнение с това тук си беше направо дворец.

— Бил съм и в по-лоши — успокои я той. — Тук поне хлебарките няма да са толкова големи, че да ни изнесат на гърба си.

Боядисването на косата им отне известно време. Неговата стана от бронзовочервеникава на тъмнокестенява, а нейната черна и блестяща коса на полинезийска девойка се превърна в царевичножълта.

— Не е кой знае какво като разкрасяване, но поне е промяна — каза той. — Така, а сега да намерим тенекеджия.

Телефонният справочник им даде няколко адреса из околността. Избраха най-близкото до тях, където Кикаха поясни точно какво му трябва и плати в аванс. Докато уточняваха подробностите, Кикаха почувства, че собственикът е готов на всичко, стига парите да са достатъчни, а рискът — минимален.

Реши да скрие някъде Рога. Колкото и да му бе неприятна мисълта, че се налага да го остави далече от себе си, той вече не можеше да поема риска Червения Орк да му го вземе. Ако не го беше взел със себе си, когато излязоха до ресторанта, сега щеше да се намира в ръцете на полицията. А ако Червения Орк научеше за него, което нямаше как да не стане, за него щеше да бъде играчка да го вземе.

Двамата отидоха до близката автогара на компанията „Грейхаунд“, където той остави Рога в касета.

— Дадох на онзи тип двацет долара повече само и само да побърза — обясни й той. — Обеща да се справи до пет следобед. Дотогава предлагам да си отдъхнем в таверната отсреща. Ще можем и да наблюдаваме дали около хотела няма да се случи нещо интересно.

„Синята бутилка“ представляваше долнопробна бирария, в която обаче имаше свободна маса до прозореца. Свободният изглед бе скрит от щора, но Кикаха можеше да вижда достатъчно между ребрата й. Той поръча кока-кола за Анана и бира за себе си. Почти не пи от бирата, но не пропускаше да си поръчва нова през петнайсетина минути, за да бъде барманът доволен. Докато наблюдаваше с едно око, той разпита Анана за Червения орк. Беше осъзнал, че знае много малко за техния противник.

— Той е мой кратлрандруун — започна тя. — Брат на майка ми. Напусна родната вселена преди петнайсет хиляди земни години, за да си направи своя. Пет хиляди години, преди аз да съм се родила. Но ние имаме негови статуи и снимки, а и той се върна веднъж, когато бях на петнайсет години, така че аз знам много добре как изглежда. Е, не знам как изглежда сега. Но въпреки това, ако го видя, не е изключено да го позная веднага. Разбираш ли, има някаква семейна прилика. И при това значителна. Ако някога видиш мъж, който ти прилича на мен, знай, че пред теб е Червения Орк. Разликата е в косата. Неговата не е

черна, а тъмнобронзова. Като твоята. Съвсем същата... И като стана дума за това... хм, чудя се как тази мисъл не ми е минала през главата по-рано... ти доста приличаш на него.

— Хайде сега! Това би означавало, че приличам на теб! С което не съм съгласен! — възрази Кикаха.

— Би означавало, че сме братовчеди, мисля.

Кикаха се засмя, но лицето му почервения и той почувства необяснимо безпокойство.

— Така... сега остава да ми кажеш, че аз съм отдавна загубения син на Червения Орк!

— Нямам представа дали той изобщо е имал синове — замислено каза тя. — Но... да, ти би могъл да си негово дете.

— Знам кои са родителите ми — каза той. — Фермери-хожъри. А и те знаят кои са техните родители. Баща ми има ирландска кръв — че каква друга би могла да бъде кръвта на един Финеган, за Бога! — а майка ми е смес между норвежец и една четвърт индианец от племето Катауба.

— Не се опитвах да ти доказвам каквото и да е било. Коментирах някои неоспорими прилики. Сега като се вгледам, виждам, че очите ти са с онзи особен зелен цвят на листо... да, точно такива са... бях забравила това... такива бяха очите на Червения Орк.

Кикаха сложи ръката си върху нейната и тихо каза:

— Чакай!

Гледаше през ребрата на щората. Тя се обърна и прошепна:

— Полицейска кола!

— Да, паркирала пред хотела. Двамата полицаи влизат. Може би проверяват за някой друг. Хайде да не изпадаме в паника.

— Че кога си ме виждал да изпадам в паника? — студено се осведоми тя.

— Извинявам се. Начин на изразяване.

Изтекоха петнайсетина минути. Една друга кола паркира зад полицейската. В нея седяха трима цивилни, двама от които слязоха и също влязоха в хотела. Колата потегли.

— Тези ми изглеждаха като цивилни полицаи — отбеляза Кикаха.

Двамата униформени излязоха и отпътуваха с колата. Детективите се задържаха вътре близо половин час. После се

отправиха до ъгъла, обсъдиха нещо в продължение на цяла минута, след което единият се върна в обратна посока. Но не влезе в хотела. Вместо това се огледа и тръгна да пресича улицата.

— Ха, на него му хрумна същата идея! — възкликна Кикаха. — Да наблюдава хотела оттук! — Изправи се и нареди: — Хайде! Аз тръгвам през задния вход. Последвай ме бързо, но без да тичаш!

Задният вход се оказа на практика страничен и излизаше в глуха уличка, в другият край на която се виждаше улицата. Двамата се отправиха към работилницата на тенекеджията.

— Полицията или е получила информация от Червения Орк, или са се хванали с нас заради Клайст. Това няма значение. Принуждавайки ни да се крием, Орк получава стратегическо предимство. Докато е в състояние да ни преследва, ние едва ли ще можем да се приближим до него. Може би.

Оставаха още няколко часа до уговореното време. Кикаха заведе Анана в друга таверна, този път от много по-висока категория, и двамата отново седнаха.

— Беше започнала да ми разказваш за своя вуйчо — напомни той.

— Няма много за разказване — каза тя. — Червения Орк всява ужас сред Повелителите вече от много време. Той успешно е нахлул във вселените на поне десетима Повелители и ги е избил. Но след това бил тежко ранен, когато опитал същия номер с вселената на моята сестра Вейла. Трябва да се признае, че Червения Орк е много жилав, изобретателен и притежава огромна мощ. От друга страна Вейла съчетава в себе си всички качества на кобрата и тигъра. Така че тя успяла да го рани зле, но самата тежко пострадала. Истината е, че едва не умряла. Червения Орк обаче успял да избяга и се върнал в тази вселена, която била първата направена от него, след като напуснал родния свят.

— Какво? — изправи се Кикаха на стола си.

Той замахна с ръка и събори чашата си с бира. Без да ѝ обръща никакво внимание, той се втренчи в нея.

— Какво каза?

— Искаш да ти повтора всичко отначало?

— Не, не! Това последното... когато каза, че се върнал обратно в тази вселена и тя била първата, която е направил!

— Да. Какво странно има в това?

Кикаха не заекваше често, но този път просто не намираше подходящи думи.

Накрая успя само да каже:

— Чу-чу-чуй! Възприемам идеята за джобните вселени на Повелителите, най-малко защото преживях половината от живота си в такава, защото знам за съществуването на други от устата на човек, който не лъже и накрая, защото съм виждал Повелители от други вселени, включително самата теб! И ми е известно, че има поне хиляда и осем такива относително малки изкуствени вселени... Но винаги съм мислил... и още мисля така... че е невъзможно... че моята вселена е естествена, точно както ти каза, че твоята, Гардзинтра, била.

— Но аз не съм казвала такова нещо — тихо изрече тя. После взе ръката му в своята и я стисна. — Мили Кикаха, наистина ли това толкова те разстройва?

— Ти сигурно грешиш, Анана — въздъхна той. — Имаш ли някаква представа за необятността на тази вселена. Всъщност тя дори е безкрайна. Никой не би могъл да направи толкова невероятно сложен и така огромен свят. Господи... та само най-близката звезда е на повече от четири, а най-далечната е на милиарди светлинни години от Земята, и отвъд нея сигурно има други милиарди милиарди светлинни години!... Освен това какво ще кажеш за възрастта на тази вселена? Та по последни данни, само Земята е на около четири и половина милиарда години. Кое е кой знае колко пъти повече от петнайсетте хиляди години, преди които Повелителите са започнали да напускат родния си свят и да правят джобните си вселени! Така че Земята е много, много по-стара!

Анана се усмихна и потупа ръката му сякаш му беше баба, а той малкото ѝ внуче.

— Хайде, хайде! Няма причина да се разстройваш, мили! Питам се защо ли Улф не ти е казал за всичко това. Може да го е забравил, когато си е загубил паметта. А когато се е възстановила, той все пак не си е спомнил всичко. Или може би е възприемал всичко като съвсем естествено и просто не е допускал, че ти може да не се досещаш, така както аз гледах на този факт като на нещо нормално.

— Добре де, как ще ми обясниш безграничността на този свят и възрастта на Земята? И еволюцията на живота? — попита той

триумфално. — Да наистина, как ще ми обясниш еволюцията? Съществуването на вкаменелостите? Доказателствата, натрупани чрез датиране с въглеродния радиоизотоп С-14 или с аргон? Прочетох за всички тези нови открития в онова списание в автобуса и тези доказателства ми се струват неопровержими!

Замълча докато сервитьорката прибираше празните им чаши. В мига, в който се отдалечи, той отново отвори уста, но веднага я затвори. Телевизорът на бара излъчваше новините и на екрана се виждаше рисунката на две лица.

— Виж там!

Тя се обърна миг преди рисунката да изчезне.

— Приличаха на нас!

— Да. Изработени са въз основа на словесния ни портрет с помощта на фоторобот — поясни Кикаха. — И сега хрътките из целия град са пуснати по следите ни! Спокойно! Ако сега скочим, хората могат да ни погледнат. Но ако се седим тук и се занимаваме с нашите си неща, както се надявам, че правят останалите клиенти...

Ако телевизорът беше цветен, приликата нямаше да е особено близка, понеже те си бяха боядисали косата. Но черно-бялата картина ги бе показвала с почти фотографска точност.

Никой не погледна към тях и беше напълно възможно никой освен пияниците на бара да бе обърнал някакво внимание на телевизора. А те едва ли щяха да се обърнат и да огледат посетителите с подозрение.

— Какво каза онова нещо? — попита Анана, имайки предвид телевизора.

— Не знам. Беше прекалено шумно и не чух. А разбираш, че не мога да попитам никой на бара.

Започваше да преосмисля плановете си. Може би следваше да се откаже да идеята си измъкне Червения Орк от скривалището му. Можеха да рискуват за някои други неща, но ако полицията активно търсеше него и Анана из цяла Калифорния, той определено не би желал да привлича ничие внимание. Освен това самата идея беше от онези диви зайци, които изскачат от най-тъмните дупки на човешкото съзнание. Беше прекалено фантастична, прекалено абсурдна... което й даваше известни шансове за успех. Но не повече. В мига, в който задействаше плана си, той щеше да привлече към себе си Червения

Орк и полицията, а Повелителя нямаше да се появи сам, понеже щеше да знае къде се намира Кикаха.

— Сложи си сега тъмните очила — нареди ѝ той. — Мина достатъчно време, без да събудим подозрения в някого. Явно никой не ни свързва с показаната рисунка.

— Не е необходимо да ми обясняваш всичко — сопна се тя малко по-остро. — Аз съм по-интелигентна от земните жени.

Той замълча. Само за няколко минути се бяха случили много неща. Умираще от желание да изясни въпроса за произхода и естеството на тази вселена, но сега не беше време за това. Най-важното в момента бе да оцелеят, да намерят Улф и Хризеис и да убият Звънря. И оцеляването идваше на първо място.

— Ще вземем още малко багаж — каза той. — И камбаната. Кой знае, може да ми се отдаде възможност да я използвам по-нататък.

Плати сметката и двамата излязоха. Десет минути по-късно камбаната беше в ръцете им. Майсторът се бе справил чудесно. Камбаната, разбира се, не ми устояла на оглед отблизо. Но от разстояние, при това разглеждана от някого, който не знаеше как точно изглежда, тя спокойно можеше да мине за най-скъпоценната за всеки Звънря вещ. Беше изработена от алуминий с необходимата форма и покрито дъно, един и половина пъти по-голяма от главата на Кикаха и бе напръскана с бързозасхваща боя. Кикаха заплати и я сложи в предвидливо набавената кутия за шапки, която бе взел от магазина.

Половин час по-късно те вървяха през парка „МакАртър“.

Освен качилите се на кашони от сапун оратори, тук можеха да се срещнат пияници, хипари и дори мъжаги в кожени якета, оставили моторите си наблизко. Както и много обикновени хора, дошли да се потъркалят по тревата и да погледат различните особняци.

Двамата заобиколиха един голям храст и спряха като вкаменени.

Отдясно имаше циментова пейка. На нея имаше двама брадясали пияници с хлътнали бузи и изпъкнали сини вени, а редом до тях седеше младеж. Той беше добре сложен с дълга мръсноруса коса и брада на около три дни. Дрехите, които носеше, бяха по-мръсни и по-раздърпани дори от тези на пияниците.

До самата пейка от неговата страна беше оставен квадратен кашон в размери стъпка и половина на стъпка и половина.

Анана понечи да каже нещо, но се спря.

Кожата ѝ пребледня, очите ѝ се разшириха, тя се хвана за гърлото и изпищя пронизително.

Единствената причина за това можеше да бъде алармената система, имплантирана в мозъка ѝ още преди десет хиляди години в момента, когато бе навлязла в своята зрялост.

Устройството се задействаше в близост до камбаната на кой да е Звънар. Сигналят прелиташе по нервните ѝ пътища, сякаш за тях бе закачена сирена. Дълбоко вкорененият ужас от Звънарите я бе обзел цялата.

Блондинът скочи на крака, сграбчи кашона и побягна.

Кикаха, за когото всичко бе станало ясно само за част от секундата, се втурна след него. Анана продължаваше да пищи. Пияниците се развикаха, без да знаят защо и към тях започнаха да се стичат хора.

В друг момент Кикаха би се изсмял. Той бе планирал да занесе своята кутия с фалшивата камбана в нея на някакво подобно място, където се събират пияници и отрепки, да предизвика скандал и да заслужи упоменаване на страниците на вестниците. И да се надява, че това би накарало Червения Орк да излезе наоткрито.

По една ирония на съдбата, беше се натъкнал на истинския Звънар.

Ако Звънаря бе имал разума да скрие камбаната си някъде, той щеше да се намира в пълна безопасност. Кикаха и Анана щяха да го подминат на крачка от него и така и нямаше да разберат.

Изведнъж Кикаха спря да тича. Защо да преследва Звънаря, та дори да беше сигурен, че ще може да го настигне? Подобно преследване би привлякло прекалено много внимание.

Той извади лъчемета, маскиран като химикалка и нагласи плъзгача върху цевта му на делението, гарантиращо много тесен, проникващ дълбоко в плътта лъч. Прицели се в гърба на Звънаря, но той сякаш почувства какво ще стане в следващия миг и се хвърли на земята. Лъчът на Кикаха мина над главата му, заби се в отсрещното дърво и издълба дупка в него. Кикаха изключи лъчемета. Ако задържеше пръста си върху спусъка макар и още няколко секунди, щеше да се наложи да сменя батерията му.

Звънаря надигна предпазливо глава и извади ръката си, я която се виждаше тъмен предмет. Насочи го към Кикаха, който се хвърли

встрани, захвърляйки кутията за шапки. Нещо проблесна и в следващия миг кутията и съдържанието ѝ паднаха на разсечени надве. Картонът избухна в пламъци още във въздуха.

Кикаха се приземи и мигновено стреля. Тревата на мястото, където бе надникнала главата, потъмня. Секунда по-късно Звънря отново го обстрелваше. Кикаха се претърколи настрани, скочи на крака и се затича на зиг-заг.

Видя че Анана бяга срещу него, вдигнала ръката с огромния пръстен. Кикаха се извърна за да ѝ помогне по някакъв начин и в същата секунда видя Звънря да вдига кашона и да побягва. От всички посоки към тях тичаха хора. А сред хората се виждаха и двама полицаи.

Кикаха разбра, че неговите действия заедно с тези на Звънря са се сторили доста странни на околните: двама младежи, понесли кутии в ръцете си, изваждат химикалки един срещу друг и започват да се хвърлят и премятат, играейки си на ковбои и индианци. А жената, която бе изпищяла, сякаш пред нея се бе изправил самия Франкенщайн, сега се включваше в тази игра.

Един от полицаите нещо им извика.

— Не допускай да ни заловят! — предупреди я Кикаха. Това ще ни бъде краят! Нашата цел е Звънря!

И двамата се втурнаха с всички сили. Полицаите извикаха още нещо. Той погледна назад. Преследваха ги, но още не бяха извадили пистолети, макар да се съмняваше, че това ще продължи дълго.

Постепенно застигаха Звънря, а полицаите изоставаха. Кикаха усети, че сам започва тежко да диша.

Но каквото и да беше собственото му състояние, онова на Звънря бе още по-лошо. Той видимо забавяше ход. Това можеше да означава, че съвсем скоро ще трябва пак да се изправи лице срещу лице с тях, и значи трябваше да внимават. След няколко секунди Звънря щеше да се озове в обсега на неговия лъчамет и тогава можеше да му пререже краката. И да сложи по този начин край на може би най-голямата заплаха за хората. Ако се изключеше фактът, че човек представляваше най-голямата заплаха за собственото си съществуване.

С изблик на нова енергия Звънря изкачи няколкото стъпала пред тях и се озова на горната улица. Кикаха забави ход и спря преди да

изкачи последните стъпала. Подозираше, че Звънряя дебне отнякъде кога ще си покаже главата. Анана го настигна.

— Къде е? — задъхано попита тя.

Кикаха се обърна и скочи от стъпалата, предпочитайки да се изкачи по почвата на стръмния склон. Когато се отдалечи на десетина метра от стълбището, той се хвърли по корем и запълзя към билото на хълма. Звънряя без съмнение се чудеше какво ли става. Ако беше достатъчно разумен, щеше да се досети, че Кикаха едва ли ще го атакува безогледно по същия път. И тогава щеше да оглежда пространството от двете страни на стъпалата.

Кикаха погледна надясно. Анана бе разбрала идеята му и също пълзеше нагоре. Тя се обърна към него, усмихна се и му махна с ръка. Той ѝ показва със знаци, че трябва и двамата да се покажат едновременно. Ако Звънряя се объркаше макар и за част от секундата и се поколебаеше срещу кого да стреля първо, това щеше да бъде неговият край.

Кикаха направи знак и двамата надигнаха глави. В същия миг на улицата пред тях изгърмя изстрел.

Звънряя лежеше по гръб по средата на платното. До него бе спряла кола — огромен черен „Линкълн“ — и няколко души се готвеха да го вдигнат и натоварят в нея. Един от мъжете беше Клайст.

Кикаха изруга. Сам беше натикал Звънряя право в ръцете на помощниците на Орк, които явно бяха патрулирали из този район, търсейки човек с голяма кутия в ръцете. А може би — и каква ирония на съдбата би било това! — някой от тях беше зърнал самия Кикаха и бе решил, че това е Звънряя!

Той направи жест с ръка на Анана, двамата скочиха и се затичаха към лимузината. Полицаяте отново се развикаха, но не решиха да стрелят. Мъжете до колата хвърлиха безжизненото тяло на Звънряя на седалките и вдигнаха поглед. Скочиха вътре и колата полетя с изсвистяване на гумите в освободилото се за миг място сред трафика пред нея.

Кикаха се прицели в задницата на лимузината, надявайки се пререже някоя гума или да взриви резервоара. Нищо обаче не се случи и след няколко секунди колата се скри на завоя покрай ъгъла. Лъчетметът му беше изчерпил заряда си.

Не оставаше нищо друго освен отново да побягнат, но сега полицаите можеха да се обадят за помощ. Единственият благоприятстващ ги фактор беше оживеното движение в пиковия час. Никакви полицаи не можеха да се доберат до тук с автомобили.

Половин час по-късно те вече бяха в такси, а след още двайсет минути стояха пред един мотел. Менажерът ги изгледа с нескривано любопитство и учудено повдигна вежди като видя, че нямат багаж. Кикаха поясни, че те са пътуващи агенти на малка рок-група, и че багажът им ще пристигне по-късно. Наложило се да излетят от Сан Франциско в отговор на спешно позвъняване по телефона.

После взеха ключовете за стаята си, прекосиха вътрешния двор и влязоха в нея. Заклучиха вратата отвътре, подпряха я с бюрото, стовариха се в двойните легла и си позволиха петнайсет минути сън. Когато се събудиха взеха душ и отново навлякоха потните си дрехи. Спазвайки указанията на менажера, отидоха до търговската зона и си купиха поредните дрехи и принадлежности.

— Ако продължим със същото темпо да си купуваме дрехи и да ги губим — оплака се Кикаха, — скоро ще фалираме. И отново ще трябва да се захвана с грабежи.

Върнаха се в стаята и той нетърпеливо отвори броя на „Лос Анжелис Таймс“ на страницата с личните обяви. Прегледа ги, възкликна „Ау-у!“ и скочи във въздуха. Анана се изправи в леглото и обезпокоено попита:

— Какво има?

— Нищо няма! Просто се случи първото хубаво нещо, откакто сме пристигнали тук. Честно казано не смятах, че от това може да излезе нещо. Но Улф е една много стара и хитра лисица! Мисли направо като мен самия! Виж, Анана!

И той подбутна вестника към нея. Примигвайки тя малко го поотдалечи, за да фокусира зрението си върху ситния шрифт и бавно прочете думите:

Дете на Хроваките. Най-сетне. При Статс, Уилшър и Сан Висенте. 9 вечерта. Целувки от Х.

Кикаха я измъкна от леглото и се впусна в лудешки танц с нея из стаята.

— Успяхме! Успяхме! Само да се съберем и нищо няма да ни спре!

Анана го прегърна, целуна го и каза:

— Страшно се радвам! Може да си прав и това наистина да е повратната точка. Моят брат Джадаун! Едно време сигурно бих се опитала да го убия. Но не и сега. Сега едва ще изчакам да се видя с него!

— Е, няма да чакаме дълго! — заяви той. После се овладя с видимо усилие. — Сега е най-добре да видим какво става.

И включи телевизора. Когато разбра, че няма да ги споменат в новините по този канал, той превключи на друг. Минута по-късно усилията му бяха възнаградени.

Разбра се, че двамата с Анана са търсени за разпит във връзка с отвличането на Клайст. Менажерът на мотела, в който го бяха намерили овързан, описа двамата престъпници. Първоначално Клайст не бе отправил никакви обвинения срещу тях, но тогава било открито и тялото на Кембринг. Полицията не била затруднена да направи връзка между Кембринг, Кикаха и Анана заради суматохата край катранените ями в Ла Бри. Обвиняваха ги още и в кражба на колата на Кембринг.

Това развитие на нещата не допадна на Кикаха, но той се подсмиваше, долавяйки че Червения Орк е объркан. Без съмнение Повелителя би желал обвинението да не е така сериозно, примерно само за кражба на колата, така че да може да им плати гаранцията и да ги отвлече на първия ъгъл до полицейския участък. Но след обвинения в отвличане пускането под гаранция можеше и да отпадне като възможност.

Макар да ставаше дума за доста сериозни неща, подобни обвинения едва ли можеха да бъдат основание да показват рисунки на лицата им и да четат описанията им по телевизията. Случаят обаче започваше да се оформя като крайно интересен, защото пръстовите отпечатащи на мъжа се бяха оказали идентични с тези на някой си Пол Янус Финеган, бивш военнослужещ, изчезнал през 1946-а от апартамента си в Блумингтън, Индиана, където тогава бил студент в местния университет.

Въпросното лице се появило двайсет и пет години по-късно във Ван Нойс, Калифорния, при много мистериозни и доста подозрителни обстоятелства. Но според водещия новините най-любопитното било, че петдесет и двегодишният Финеган бил описан от свидетелите като двайсет и петгодишен младеж!

На всичко отгоре, след първото показване на образа му по телевизията, се разбрало, че той е единият от двамата мъже, взели участие в крайно загадъчното преследване из парка „МакАртър“.

Говорителят завърши с коментар, който трябваше да прозвучи като шега: Може би този Финеган се е върнал от Извора на младостта, защото обратното би означавало, че свидетелите са пили от някой друг извор!

— При цялото внимание, което ни се оказва — оплака се Кикаха — ситуацията значително се усложнява. Надявам се поне менажерът на нашия хотел да не гледа телевизия в този момент.

Беше осем и половина. Улф искаше да се срещнат в ресторант „Статс“ на пряката на „Уилшър“ и „Сан Висенте“. Ако вземеха такси щяха да стигнат много преди уговорения час. Той реши, че трябва да отидат пеша. Не искаше да се доверява на такси. И макар да бе готов да се качи винаги, когато се налагаше, той не виждаше никакви основания да го взема, само и само за да избегне разходката. Особено като се имаше предвид, че се нуждаеха от физически упражнения.

Анана се оплака, че е гладна и иска да се добере до ресторанта колкото може по-скоро. Той ѝ отговори, че страданието е от полза за душата, но не съдържа усмивката си докато я убеждаваше. Собственият ми стомах го болеше, а ребрата му изглеждаха по-изпъкнали, отколкото допреди няколко дни. Но не обичаше да бъде пришпорван в различни ситуации, ако това можеше да се избегне.

И докато вървяха, той я разпита за Червения Орк и така нареченото „създаване“ на Земята.

— В началото съществувала вселената на Повелителите и тя била единствената известна. Но след десет хиляди години развитие на науката, моите прадеди успели да формулират теорията за изкуствените вселени. След като изчистили математическия фундамент на самата концепция, било само въпрос на време да се появи и първата джобна вселена. В едно и също „пространство“ се озовали два сегмента на пространствено-времевия континуум, но всеки от двата бил недостъпен до обитателите на другия понеже вселените се намирали така да се каже „под прав ъгъл“ една спрямо друга. Сам разбираш, че „правият ъгъл“ в случая е само начин на изразяване, опит да се обясни нещо, което може да се проумее само от някой, който разбира математиката на концепцията. Дори самата аз,

макар да проектирах и след това построих собствена вселена, така и не разбрах тази математика, нито схванах как точно работят машините за сътворяване... Първата изкуствена вселена била конструирана около двеста години преди да се родя аз. Била е дело на група Повелители — между другото тогава те още не се наричали „повелители“ — сред които били баща ми Уризен и брат му Орк. Орк вече бил на възраст еквивалентна на две хиляди земни години. Бил физик, после биолог и накрая социолог... Първата стъпка било да се „надуе балон“ в несъществуващото пространство. Представяш ли си го? Аз не мога, но точно така ми беше обяснено. Надуваш балон в не-пространството. С други думи създаваш малко пространство или малка вселена, в която телепортираш своите машини. Те от своя страна разширяват това пространство до — или ако предпочиташ в — пространство-времето на оригиналната вселена. Новият свят се разширява, за да приеме още по-големи машини. Те продължават процеса на разширяване и това отваря място за следващите машини... Но още в самото зараждане на този свят могат да бъдат заложени физически закони, различаващи се от онези в породилата го вселена. Тъканта на континуума може да бъде по-различна, така че гравитацията например да има по-различно поведение от това на гравитацията в оригиналната вселена... Вероятно разбираш, че първата вселена не била нищо особено. В нея не били заложени нови принципи. На практика тя била едно точно копие на оригиналната. Е, точно в смисъл, че повтаряла нашия свят такъв какъвто той бил в миналото.

— И това копие било този... моят... свят? — попита Кикаха. — Земята?

Тя кимна и продължи:

— Тази вселена била първата. И е направена приблизително преди петнайсет хиляди земни години. И тази слънчева система се различава само в някои несъществени подробности от слънчевата система на Повелителите. И Земята се различава съвсем малко от родната им планета.

— Искаш да кажеш...?

Той замълча в продължение на половин пряка и после каза:

— Така-а... сега ми става ясно какво си имала предвид, когато каза, че този свят е относително млад. Аз знаех че това не може да бъде вярно понеже физическите методи за датиране неоспоримо

доказват, че този свят е на повече от четири и половина милиарда години. Откритите вкаменелости на хоминиди са на повече от един милион и седемстотин и петдесет хиляди години, а датирането с С-14 се прави с точност до петдесет хиляди години, ако си спомням правилно прочетеното в онова списание... От друга страна ти казваш, че в тази вселена са възпроизведени камъните на твоя свят, които са на възраст четири и половина милиарда години. И те остават на тази възраст, независимо, че са репродуцирани тук преди петнайсет хилядолетия... И когато намираме кости на динозаври, за които няма никакво съмнение, че са отпреди шейсет милиона години или каменни сечива и човешки скелети, отпреди един-два милиона години, това означава само, че те са копия на същите кости и сечива и скелети на вашата планета.

— Точно така — отговори му тя.

— Ами звездите! — възкликна той. — Галактиките, свръхновите, квазарите, съществуващи в неизброимо количество и пръснати на милиарди светлинни години от нас? Дори само милиардите звезди в нашата галактика, която се простира на сто хиляди светлинни години? Ами червеното отместване на светлината, пристигаща от галактиките, които се отдалечават от нас със скорост близки до тази на светлината и отстоящи на милиарди светлинни години оттук? Ами пулсарите, ами... Господи, ами просто всичко!

И той вдигна ръце за да илюстрира безкрайността и вечността на вселената. И да подчертае абсолютната безсмисленост на твърденията й.

— Тази вселена е първата и най-голямата от изкуствените — поясни тя. — Е, може би не най-голямата, защото втората е също толкова голяма. Диаметърът ѝ е равен на три пъти разстоянието от Слънцето от планетата, която сте нарекли Плутон. Ако хората някога построят кораб, с който да опитат пътешествие до най-близката звезда, той ще подмине орбитата на Плутон, после ще стигне на разстояние двойно по-голямо от диаметъра на тази орбита. И тогава...

— Тогава?

— И тогава звездолетът ще навлезе в зона, в която ще бъде унищожен. Ще се натъкне на... как да го нарека? На силово поле е единственото, което ми хрумва. И ще изчезне в огнено кълбо. И

същото ще се случи със следващия или следващите го кораби, ако ги има. Звездите не са за хората. Главно защото няма звезди!

Кикаха изпита нужда бурно да възрази. Беше възмутен. Но си наложи просто да каже:

— И как обясняваш това?

— Пространството-времето отвъд орбитата на Плутон е симулация. В малки мащаби. Относително малки, искам да кажа.

— Ами червеното отместване в светлината, пристигаща от звездите. Самата скорост на светлината? Тези неща...

— В тъканта на континуума е въведен изкривяващ фактор, който е отговорен за всички тези ефекти.

Значи цялата астрономия на звездите, цялата космогония и космология бяха неверни.

— Но защо Повелителите са решили да създадат това подобие на вечно разширяваща се безкрайна вселена с всичките ѝ трилиони небесни тела? Защо просто не са оставили небето празно с изключение на Луната и планетите? Защо е била необходима тази жестока измама? Има ли изобщо смисъл да питам? За момент бях забравил, че Повелителите просто са жестоки!

Тя го потупа по ръката, надзърна в очите ми и поясни:

— Повелителите не са единствените жестоки същества. Ти забравяш какво ти казах: Тази вселена е точно копие на нашата. Точно. От самия ѝ център, слънцето, към периферията и външните ѝ стени, тя напълно копира нашия свят. Включително и симулацията на междузвездното пространство.

Кикаха се сепна и прошепна:

— Искаш да кажеш, че...? Че оригиналният свят на Повелителите сам е изкуствена вселена, така ли?

— Да. След като изпратихме три звездолета към най-близката звезда, отстояща както си мислехме само ма 4.3 светлинни години от нас, ние изпратихме и четвърти. За разлика от първите три обаче той забави при приближаване до района, в който предишните бяха изчезнали в ослепителни експлозии. Звездолетът оцеля, но не можа да се придвижи по-далече от първите. Силовото поле неумолимо го отблъскваше назад. А може би се отклоняваше благодарение на самата структура на пространствено-времевия континуум в това място... След продължителни изследвания стигнахме до извода, че няма нито звезди,

ните междузвездно пространство. Поне не в смисъла, в които си ги бяхме представяли. Този извод не се прие леко от повечето хора. Всъщност неговото въздействие върху нашата цивилизация беше такова, че ние бяхме като побъркани за известно време... Някои историци смятат, че точно откритието, че сме изкуствена, крайна в размерите си вселена ни е стимулирало да се заловим с изследванията, довели ни до откриването на начина да правим сами изкуствени вселени. Защото след като ние сме продукт на цивилизация, което е създала нашата вселена и следователно създала е самите нас, тогава защо и ние да не създадем наши си светове. И така...

— В такъв случай Земята даже не е от втора ръка! — възкликна Кикаха. — Тя е трето копие! Но кой би могъл да е създателят на вашия свят? Кой са Господарите на самите Повелители?

— До момента не знаем нищо по въпроса — призна тя. — Не сме открили и следа от тях, от техния оригинален свят или от други техни изкуствени вселени. Те явно съществуват в измерение, което досега е недостъпно за нас, а подозирам, че и винаги ще си остане недостъпно.

През главата на Кикаха мина мисълта, че подобно откритие би следвало да понатрие носа на Повелителите. И може би го беше направило, поне в началото. Но те бързо се бяха съвзели и се бяха заловили да правят свои светове, връщайки се към солипсическия си начин на живот.

А в търсене на безсмъртието бяха създали Звънарите — тези подобни на Франкенщайн чудовища, — и след дълга война ги бяха победили и се бяха отървали от заплахата... или поне така бяха помислили. Но ето че сега един Звънар беше на свобода и... Не, той не беше на свобода. Беше в ръцете на Червения Орк, който положително щеше да се погрижи Звънаря да изчезне заедно с камбаната си някъде... може би дори на дъното на Тихия океан!

— Ще преглътна това, което ми разказа — обади се той, — но признавам ти, че хапката ми идва доста голяма. И все пак какво ще ми кажеш за хората на Земята? Откъде са дошли всички те?

— Твоите прадеди отпреди петнайсет хиляди години са създадени в биолобораториите на Повелителите. Един комплект беше изработен за тази Земя, втори — точен дубликат на първия — за втората Земя. Червения Орк създаде две подобни вселени и ги насели с

едни и същи народи. Едни и същи дори в най-малките подробности... Орк ги разпръснал из различни места — говоря за бялата раса, за негроидите, негритосите, монголоидите, америндите и австралоидите. Под грижите на Повелителите от тях трябвало да се оформят народите от каменната епоха. Всяка група била обучена да говори на свой език... всички езици междупрочем са изкуствено създадени. Били научени също да изработват каменни и дървени сечива, да ловуват, да се държат по определен начин и така нататък. И след това Повелителите изчезнали. Мнозина от тях се върнали в родния свят, където заживели с мечти да направят собствени вселени. Някои останали скрити на двете Земи, за да видят какво ще стане. В края на краищата всички те били или избити, или били изхвърлени от двете вселени от Червения Орк, но това станало хиляда години по-късно.

— Почакай малко — спря я Кикаха. — Никога не си бях задавал този въпрос, защото ми се струваше, че отговорът може да е само един. И все пак... всички Повелители ли са от бялата раса?

— Мислил си, че са защото досега се срещал само такива — отговори му тя. — Между другото, колко Повелители си виждал?

— Шест — усмихна се той.

— Според мен са останали към хиляда и от тях около една трета са монголоиди, а другата трета са негроиди, ако използвам земните термини. В нашия свят австралоидите изчезнаха, а нашият еквивалентът на вашите полинезийци и америнди бе погълнат от монголоидите и белите.

— Ами другата земна вселена? — попита той. — И там ли народите се развива по сходен с нашия начин? Или има съществени отклонения?

— Не мога да то отговоря. Само Червения Орк знае това.

В него напиряха множество въпроси, между които например как се е случило така, че на Земята има врати, над които Орк няма контрол. Хрумна му, че това може би бяха врати, останали от едно време, когато на Земята бе имало много Повелители.

Но време за въпроси не бе останало. Те приближаваха пряката на „Уилшър“ и „Сан Висенте“ и виждаха витрините на „Статс“ на няколко десетки метра себе си. Ресторантът представляваше ниска сграда от камък и тухли с огромна стъклена фасада. Сърцето му заби по-бързо. Перспективата да види отново Улф и Хризеис го караше да

се чувства по-щастлив, отколкото помнеше скоро да е бил. Това обаче не го накара да забрави за предпазливостта.

— Първият път само ще минем отпред — обясни той. — Нека се ориентираме в обстановката.

Намираха се от отсрещната страна на тротоара. В ресторанта имаше към една дузина хора, две сервитьорки и още една жена на касата. В едно от сепаретата седяха двама униформени полицаи — колата им в бяло и черно бе паркирана в западната част на паркинга. Нито Улф, нито Хризеис бяха вътре.

Все още не бе станало девет часа, а Улф също имаше право да подходи към срещата с известна предпазливост.

Те спряха пред витрината на магазин за дрехи. Оттук можеха да наблюдават кой влиза и кой излиза от ресторанта. Двама от посетителите станаха и излязоха. Полицайте не показваха никакви признаци, че бързат. Някаква кола влезе в паркинга, направи обиколка, избра си място и изгаси всички светлини. От нея слязоха мъж и жена — и двамата среброкоси — и влязоха в ресторанта. Мъжът беше прекалено нисък и слаб, за да има нещо общо с Улф, а жената бе твърде висока и мощна, за да бъде Хризеис.

Мина към половин час. Клиентите идваха и си отиваха. Никой от тях не можеше да бъде сбъркан с някой от приятелите им. В десет без четвърт си тръгнаха и двамата полицаи.

— Можем ли да влезем вече? — попита Анана. — Толкова съм гладна, че коремът ми сякаш е загризал сам себе си.

— Нещо не ми харесва — проговори Кикаха. — Уж всичко е наред, а Улф го няма. Ще изчакаме още малко и ще му дадем допълнителен шанс да дойде. Но вътре няма да влезем. Страшно ми прилича на капан.

— Виждам ресторант по-надолу — примоли се тя. — Защо да не отскоча дотам и не донеса храна и за двама ни?

Изрепетираха няколко пъти начина, по който трябваше да поиска сандвичи със сирене с всички добавки без лук и два шоколадови млечни шейкса за консумация навън. Той ѝ обясни какво ресто следваше да очаква и я помоли да побърза.

След това го обхванаха съмнения дали изобщо следва да я пуска. Ако се случеше нещо неочаквано и ако му се наложеше да замине, тя

щеше да остане сама. С всички неприятни последици за нея. Защото тя все още не бе свикнала с пулса на този свят.

От друга страна и собственият му корем протестираше.

— Окей — каза той неохотно. — Но не се бави и помни, че ако се случи нещо непредвидено и се наложи да се разделим, ще се срещнем обратно в мотела.

И той започна да наблюдава ресторанта пред себе си и улицата, по която бе заминала.

След около пет минути тя се появи обратно, носейки в ръце огромен бял хартиен плик. Слезе на улицата, за да я пресече и да дойде откъм неговата страна. Но едва бе направила няколко крачки и зад ъгъла се появи кола, която я подмина и спря. Двама мъже изскочиха и се затичаха срещу нея. Кикаха се втурна към тях. Анана изпусна плика и се свлече на паважа. Не се бе чул изстрел, нито се бе видял пламък на нещо, което можеше да послужи като указание, че е бил използван пистолет. Двамата мъже първи стигнаха до нея. Единият я вдигна, а другият се обърна с лице към Кикаха.

В същия миг от колата слезе трети и се затича към Кикаха. Няколко коли надуха клаксони зад спрялата кола, после я заобиколиха. Светлината на фаровете им показва, че вътре има само още един и той седи на мястото на шофьора.

Кикаха скочи встрани и се озова на уличното платно. Някаква кола отчаяно изсвири и едва го заобиколи. Зад него се разнесе гневния глас на шофьора:

— Ах ти, нещастен кучи сине!...

Кикаха вече бе успял да извади собствената си химикалка-лъчемет. Няколко бързи думи я пренастроиха за пронизващ лъч. Първата му грижа сега бе да се опази от лъчеметите на противниците, а втората — да повреди колата им.

Той се хвърли на улицата, превъртя се неколккратно и с периферното си зрение успя да забележи блясъка на тънък като игла, нажежен до бяло лъч. Втори лъч се изтръгна от собствения му лъчемет и докосна колелата на спрялата кола. Гумите се пръснаха с гръм и колата се килна странично, защото заедно с гумите лъчът беше отрязал и долната част на джантите.

Шофьорът изскочи и изтича от другата страна на колата.

Кикаха вече беше отново на крака и тичаше към друга кола, паркирана до самия тротоар. Хвърли се напред, падна върху макадамовата настилка и се претърколи. В мига, в който успя да изпълзи зад колата и да надзърне оттам, той видя втора кола да спира до първата. Мъжете прехвърляха Анана в нея.

Кикаха скочи и извика, но пред него профучаха няколко коли и му попречиха да използва лъчмета. Когато улицата опустя, втората кола вече правеше обратен завой. Други коли, приближаващи по лентата за насрещно движение, се изпречиха между него и колата, която я откарваше. Беше абсолютно безполезно да се опитва да поразии задните ѝ колела в тази ситуация. И сякаш съдбата се бе обърнала срещу него, защото в същия миг една полицейска кола се приближи в неговата лента и спря. Кикаха знаеше, че не може да позволи да го разпитват точно сега. Извън себе си от гняв, той побягна.

Зад гърба му зави сирена. Някой извика и се разнесе изстрел.

Кикаха ускори ход и изскочи на „Сан Висенте“, едва не причинявайки масово задръстване, когато се шмугна между потоците коли. Прекоси разделителната линия, стигна до отсрещната половина на улицата и едва сега си позволи поглед назад. Единият полицай също чакаше на линията, напълно блокиран от носещите се наоколо коли.

Полицейската кола обаче бе направила обратен завой и в този момент излизаше на улицата. Кикаха се затича, зави на ъгъла, втурна се между две къщи, заобиколи ги отзад и отново излезе на „Сан Висенте“. Полицаят, който го бе последвал, се качваше при колегата си. Кикаха се сгуши в сенките и изчака полицейската кола, която не бе спряла сирената си, да се отдалечи. После се върна покрай същия ъгъл, където бе завил.

Отиде обратно до „Статс“ и погледна вътре. Никаква следа от Улф и Хризеис. Нова полицейска кола се приближаваше с включени светлини, но с изключена сирена.

Той прекоси паркинга и зави зад някаква постройка. Отне му може би цял час, но криейки се между къщите, пресичайки улиците на забранени места, снишавайки се от време на време, той успя да се изплъзне на хайката с полицейски коли. Отби се в едно заведение, където обслужваха пътуващите с коли, купи си сандвич и се върна в мотела.

Пред него беше паркирана полицейска кола. За пореден път се наложи да изостави багажа си и да изчезне в нощта.

Имаше нещо, което трябваше да направи веднага. Знаеше, че Червения Орк ще инжектира Анана със серума, който щеше да я накара да отговори на всеки зададен ѝ въпрос. Не можеше да се изключи възможността Орк да разбере, че Рога на Шамбаримен е бил донесен в неговия свят и че се намира в касета на автогара в центъра на града. Той, естествено, щеше да изпрати хората си до автогарата и нямаше да се поколебае дори да я вдигне във въздуха, ако се наложеше. Орк наистина не би се спрял пред нищо, за да получи Рога.

Кикаха взе такси и нареди на шофьора да кара към автогарата на „Грейхаунд“. Взе калъфа от касетата, извървя пеша седем преки и едва тогава взе ново такси, което го откара до ж.п. гарата в центъра. Остави Рога на съхранение в нова касета. Не искаше да носи ключа в себе си. Купи пакетче дъвки и сдъвка всичките, докато не получи голяма топка. Докато дъвчеше се разходи извън гарата, хареса си едно дърво в края на паркинга, огледа го и реши, че е попаднал на идеалното скривалище. Мушна ключа от касетата в центъра на топката от дъвка и я пусна в малка хралупа точно над главата си.

После взе такси за района на „Сънсет“ и „Феърфакс“.

Събуди се към осем часа върху стар матрак на голия под в голяма старомодно обзаведена стая. До него спеше Род (съкратено от Родрига). Родрига Елсийд, както му се бе представила, беше високо стройно момиче със забележително големи гърди, симпатично, макар и напръскано с лунички лице, големи тъмносини очи и права жълтеникава коса, която падаше почти до кръста ѝ. Беше облечена в риза от груб плат на сини и червени карета, обута бе в мръсни шалварести панталони и носеше скъсани мокасини. Зъбите ѝ бяха бели и равни, а дъхът ѝ издаваше малко храна и много марихуана.

Снощи докато си бе пробивал път по булевард „Сънсет“ сред тълпите излезли да се разхождат в съботната нощ, Кикаха я бе видял да седи на тротоара и да разговаря с друго момиче и момче.

Момичето бе забелязало Кикаха и му се бе усмихнало. После бе казала: „Здрасти, приятел! Изглеждаш като че ли се криеш от много време насам“.

„Надявам се да не ми личи толкова ясно — отговори ѝ той усмихвайки се, — защото и ченгетата могат да го забележат.“

Не беше никакъв проблем да се присъедини към тях, а когато предложи да купи нещо за ядене, интересът им към него значително нарасна.

Нахраниха се и отново излязоха на „Сънсет“, бърборейки за какво ли не. Тази нощ той научи много за техния свят. А когато подхвърли, че няма покрив над главата си, те не се поколебаха да го поканят да остане в тяхното свърталище. Обясниха му, че става дума за голяма, запустяла и малко страшничка стара къща, в която се навъртали към петдесетина души (плюс-минус десет) и разделяли наема. Който нямал пари също бил добре дошъл, докато си намери препитание.

Родрига Елсийд (беше сигурен, че това не е истинското ѝ име) бе дошла тук от Дейтън, Охайо. Беше оставила двамата си строги родители там. Беше на седемнайсет и не знаеше каква иска да стане. Но бе сигурна, че засега ѝ стига да бъде самата себе си.

Кикаха даде още пари за да купят марихуана и другото момиче, Джаки, изчезна за известно време. Когато се върна всички се отпразвиха към голямата къща, известна като „Графството“ и влязоха в тази стая. Кикаха реши, че трябва да пуши с тях, защото чувстваше, че така ще го приемат. Димът не му въздейства по никакъв начин освен че го накара да се закашля.

Не след дълго Джаки и приятелят ѝ Дар се отдадоха на любов, а Родрига и Кикаха излязоха да се поразходят. Тя му призна, че ѝ харесва, но не може да се реши да легне с него след толкова кратко познанство.

Кикаха я успокои, че напълно я разбира. Не беше разочарован. Единственото, което искаше, беше да се наспи. Час по-късно те се върнаха в стаята, която беше празна, и заспаха върху мръсния матрак.

Но сънят не бе успял да разсее безпокойствата му. Чувстваше се подтиснат от това, че Анана е в ръцете на Червения Орк, а подозираше, че Улф и Хризеис също са негови пленници. Червения Орк някак се бе досетил, че обявата е от Кикаха и бе отговорил. Но той никога не би могъл да отговори по толкова специфичен начин, ако не държеше Улф в ръцете си и не бе измъкнал от него всичко, което знаеше за Кикаха.

Познавайки Повелителите, Кикаха допускаше, че Червения Орк ще започне с изтезания, макар че бе достатъчно само да инжектира на Улф и Хризеис серума, който щеше да ги накара да му кажат онова,

което го интересуваше. След това сигурно пак щеше да ги измъчва и накрая щеше да ги убие.

Така щеше да постъпи и с Анана. Може би дори в този момент...

Той потръпна и прошепна:

— Не!

Родрига отвори очи и попита:

— Какво?

— Спи, спи — успокой я той, но тя седна на матрака и обхвана коленете си с ръце.

Залюля се напред-назад и се обади:

— Нещо те измъчва, amigo. Нещо те яде дълбоко вътре. Виж какво... не искам да ти досаждам, но ако има нещо, което бих могла да направя...

— Аз сам трябва да се оправя.

Беше недопустимо да я замесва, дори наистина да имаше начин, по който би могла да бъде полезна. Щеше да намери смъртта си в мига, в който се свържеха с хората на Червения Орк. Тя изобщо не можеше да се сравнява с бързата, невероятно жилава и находчива Анана. Която можеше да не е жива в този момент, напомни си той.

Усети че в очите му напират сълзи.

— Благодаря ти, Род. Сега трябва да вървя. Може би ще ти се обадя по-нататък.

Тя стана и му каза:

— Има нещо малко странно в теб, Пол. Ти си млад, но не говориш точно като нас, нали ме разбираш? Изглеждаш ми малко... не, не си обратен. Искам да кажа... сякаш не принадлежиш на този свят. Знам какво е това, аз самата понякога се чувствам такава... сякаш и аз съм тук само за малко. Но при теб е по-различно — ти наистина си като пришълец. Нали не си слязъл от някоя летяща чиния, а?

— Хайде, Род, благодаря ти за предложението. Наистина. Но нито мога да те взема със себе си, нито мога да искам нещо от теб. Поне не сега. Но по-нататък, ако се случи нещо, в което да можеш да ми помогнеш, аз ще ти се обадя и с удоволствие ще те оставя да го направиш. — Той се наведе и я целуна по челото: — Hasta la vista^[9], Родрига. А може би adios^[10]. Макар че бих искал да се надявам, че някога пак ще се видим.

Кикаха тръгна и вървя докато не стигна пред някакъв ресторант. Влезе да закуси и да обмисли ситуацията.

Едно нещо беше напълно сигурно. Проблемът със Звънря беше решен. Нямаше никакво значение дали е убит от Кикаха или от Орк. Стига да е убит и с това да е сложен края на Звънряните.

А Червения Орк държеше всичките си врагове в ръцете си и скоро щеше да залови и последния от тях. Освен ако този негов противник успееше да се добере пръв до него. Червения Орк изобщо не бе вложил цялата си енергия за залавянето на Кикаха, понеже основното за него бе да залови Звънря. Сега обаче вече можеше да посвети цялото си внимание на малкия досадник.

По някакъв начин Кикаха трябваше да открие Повелителя преди да стане обратното. И то много скоро.

Свърши със закуската и си купи „Таймс“. Излезе на улицата и тръгна преглеждайки съдържанието на вестника. Нямаше и намек, че някакво момиче е било отвлечено и нито дума за онази кола на „Уилшър“, на която бяха отрязани долните половини на левите джанти. Само къса бележка, че полицията се е натъкнала на тайнствения Пол Я. Финеган, който успял да се измъкне, и кратко резюме на известното за живота му отпреди 1946 година.

Кикаха си наложи да се успокои и се опита да мисли, без да се отвлича. Никога преди не се бе чувствал толкова превъзбуден. Но беше безсилен да попречи на изтезаването на своята любима и приятели.

Имаше един-единствен начин да се влезе в дома на Повелителя и да се изправи лице в лице срещу него. Трябваше само да се предаде и после да разчита на своята смелост и изобретателност.

Реализмът му надделя. Той щеше да бъде отведен в дома на Червения Орк само след подробен оглед на дрехите и тялото му, така че би било безумие да се надява, че някое от скритите му оръжия може да мине незабелязано. Освен това щяха да го вържат и да се уверят, че е напълно безпомощен.

Да... оставаше мъничката надежда в спазването на неписания кодекс на Повелителите: винаги да се оставя някаква възможност за извънредно настойчивия, изобретателен и умен враг. Без значение колко непреодолими бяха капаните, поставяни от Повелителите в техните дворци, те винаги оставяха свободен поне един път за влизане, ако нападателят беше достатъчно съобразителен да го открие. Такова

бе правилото на смъртно опасната игра, която те играеха вече хилядолетия. Точно това правило бе накарало Червения Орк да остави неохранявана вратата в пещерата, където Кикаха и Анана се бяха телепортирали от вселената на Улф.

Понеже просто нямаше какво друго да прави, той влезе в телефонната кабина на паркинга при бензиностанцията, до която бе стигнал, и набра номера на дома на Кембринг. Някой вдигна слушалката толкова бързо, че за миг Кикаха помисли, че Кембринг е още жив и все така очаква неговото позвъняване. Гласът обаче беше на вдовицата му.

— Обажда се Пол Финеган — обясни Кикаха.

Настъпи пауза и после жената изпищя:

— Убиец такъв!

Той изчака виковете и проклятията да се сменят със задъхани ридания и пак се обади:

— Не аз убих твоя съпруг, макар че имах основания да го направя, както знаеш. Уби го големия бос.

— Лъжец! — отново изкрещя тя.

— Кажи на шефа му, че искам да говоря с него. Ще изчакам резултата, без да затварям. Знам че там има няколко телефона, които можеш да използваш.

— Защо да правя това? — попита по-спокойно тя. — Не искам да правя нищо за теб!

— Добре, нека погледнем на нещата от този ъгъл: ако му падна в ръцете, той ще се погрижи ти да бъде отмъстена. Но ако сега, точно сега, аз не успея да се свържа с него, потеглям и никой повече никога няма да ме види. Включително и той самият.

— Добре — измънка тя и остави слушалката. Шейсет секунди по-късно му каза: — Тук имам говорител, някаква кутия, разбираш ли? Можеш да говориш с него през нея.

Кикаха се съмняваше, че човекът с когото му предстоеше да разговаря бе наистина самият „голям бос“. Но мисис Кембринг бе разкрила, че притежава информация, която ѝ бе неизвестна онази нощ. Дали това не следваше да се разглежда като знак, че Повелителя е очаквал Кикаха да свърже с нея?

Той почувства космите на тила му да настръхнат. Ако Червения Орк бе в състояние да предугади ходовете му с такава точност, тогава

той знаеше и какъв ще бъде следващият му ход.

После сви рамене. Имаше само един начин да се разбере дали Червения Орк наистина е толкова умен.

Гласът, който се разнесе, бе дълбок и звучен. Английският звучеше като на местен жител, а в избора на думите не се забелязваше нищо особено. Говорещият не се представи. Тонът му подсказваше, че той не смята това за необходимо. Човекът, който говореше, бе уверен, че е достатъчно да бъде чул, за да бъде идентифицира. И за да впечатли със своето могъщество.

Кикаха разбра че това наистина е Червения Орк и колкото повече го слушаше, толкова по-отчетливо долавяше определени характеристики, които му напомняха за гласа на Анана. Имаше някаква прилика и това не беше изненада, понеже в семейството на Уризен родителите често бяха в родствени връзки.

— Финеган! Държа в ръцете си твоите приятели Улф и Хризеис, както и любовницата ти и моя племенница Анана. Те са добре. Нищо лошо не им се е случило. Засега! Измъкнах истината от тях и те ми разказаха всичко, което знаеха за цялата тази история.

Добре че Анана не знае къде се намира Рога на Шамбаримен, помисли си Кикаха.

Настъпи пауза.

— Слушам — обади се Кикаха.

— Би трябвало да ги убия... е, след като им обърна внимание по подходящ начин. Но те наистина не представляват никаква заплаха за мен, а на всичко отгоре ги залових като новородени безпомощни зайчета.

Да, всеки Повелител имаше склонност към известно самохвалство. Кикаха не каза нищо, знаейки, че ще мине известно време, преди Червения Орк да стигне до същността на нещата. Но той го изненада.

— Бих могъл да изчакам докато те заловя и едва ли би ми се наложило да чакам дълго. Но точно в този момент времето ми е особено ценно и затова съм склонен да преговарям с теб.

Отново пауза.

— Целият съм слух — увери го Кикаха.

— Ще освободя пленниците и ще им разреша да се върнат в света на Джадауин. И ти можеш да вървиш с тях. Но има няколко

условия. Първо, ще ми предадеш Рога на Шамбаримен!

Кикаха бе очаквал подобно развитие. Рога беше не само уникален за всички вселени, но и бе най-ценният предмет за всички Повелители. Беше изработен от славния предтеча на всички сега живи Повелители, но след това бе останал притежание на не по-малко славния му син за толкова дълго, че понякога го наричаха Рога на Илмаруолкин. Притежаваше уникални възможности за телепортиране през вратите. Защото можеше да се използва самостоятелно. Всички останали врати съществуваха по двойки. Трябваше да има врата във вселената, от която се тръгваше, и друга — резонансна врата, във вселената, където се отиваше. Повечето двойки бяха стационарни, макар да имаше и мобилни, които се образуваха от събирането един до друг на два полумесеца. Но притежателят на Рога трябваше само да изсвири с помощта на бутончетата върху него определена комбинация от ноти и да отвори временно съществуващ проход между вселените. Всъщност беше необходимо нотите да се изсвирят в близост до „резонансната“ точка в „стените“ между двата свята.

Резонансната точка представляваше проход между вселените, но те оставаха непроменени. Така че ако някой Повелител използваше Рога, без да знае къде ще го отведе резонансната точка, той щеше да се озове в другата вселена, независимо дали би искал това или не.

Кикаха знаеше за четири подобни места, където би могъл да изсвири с Рога и да отвори проход към Света на нивата. Едното място бе в пещерата до езерото Ероухед. Другото бе в Кентъки, но до него можеше да го заведе само Улф. Третото се намираше в бившия му апартамент в Блумингтън, Индиана. А четвъртото бе в дрешника в сутерена на една къща в Темп, Аризона. Улф познаваше това място особено добре и бе описал на Кикаха как да се добере до него, ако се намира на Земята, а Кикаха не бе забравил.

В гласа на Червения Орк прозвуча нетърпение:

— Хайде! Не си играй игрички с мен, землянино! Кажи да или не, но го кажи бързо!

— Да! Искам да кажа по принцип! Защото зависи и от другите ти условия!

— Има само още едно условие — Червения Орк се прокашля и продължи: — Става дума за това ти и останалите да ми помогнете да заловим Звънаря!

Кикаха беше шокиран, но хилядите ситуации, в които бе оказвал изненадван в миналото, му помогнаха да скрие това. Така че той без запъване се съгласи:

— Дадено! Всъщност това е нещо което се надявах, че ти ще се съ согласиш да направим, но не си представях как ще се сработим. Е, разбира се, преди ти не можеше да диктуваш условията.

Значи или Звънря беше пленен от хората на Орк и след това бе избягал, или някой друг го бе заловил. И този друг можеше да бъде само друг Повелител.

Последната възможност бе да има още един Звънря!

И при тази мисъл кръвта му изстина.

— И какво ще правим сега? — попита той, опитвайки се да скрие истинския смисъл на въпроса си, който беше „Какво искаш да направим сега?“.

Гласът на Орк стана делови и сдържано триумфиращ.

— Ще се предадеш в къщата на мисис Кембринг колкото е възможно по-скоро и моите хора ще те доведат при мен. Колко време ти е необходимо, за да стигнеш до там?

— Около половин час — отговори Кикаха. Ако вземеше такси веднага, можеше да стигне и след десет минути, но той се нуждаеше от малко повече време, за да обмисли как да действа.

— Отлично! Ще предадеш всичките си оръжия и ще бъдеш внимателно прегледан от моите хора. Ясно ли е?

— Разбира се — отговори Кикаха.

През целия разговор Кикаха не бе забравил за бдителността. Той поглеждаше през стъклата на кабината, следейки за нещо подозрително, но единственото, което се случи бе, че няколко коли минаха покрай него. В този миг обаче една нова кола отби до тротоара и спря. Беше огромен тъмен „Кадилак“ с единствен пасажер. Мъжът остана седнал около минута, погледна часовника си, отвори вратата и слезе. Тръгна бавно към кабината и отново погледна часовника на китката си. Беше много атлетичен младеж, висок към метър и деветдесет и облечен в скъпи и модни дрехи. Дългата му жълтеникава коса блестеше под слънцето като посипана със златен прах. Лицето му беше симпатично, но с твърди черти.

Той спря пред кабината им извади табакера. Кикаха продължаваше да се вслушва в инструкциите, но държеше новодошлия

под око. Младежът незаинтересовано гледаше на света около себе си през полупритворените си клепачи. Нетърпението му от заетата кабина бе видимо. Погледна за трети път часовника си, после запали цигара, близвайки със запалената клечка върха ѝ само за миг, и продължавайки плавното движение, щракна с пръст клечката.

Кикаха тихо изрече кодовата дума, която подготвяше лъчемета в пръстена за къс пронизващ импулс. Ако този приятел го нападнеше, щеше да се наложи да стреля по него през стъклото.

Гласът в слушалката не спираше. Повелителя сякаш диктуваше условията за капитулация на една голяма нация, а не на единствен човек. Кикаха трябваше да се приближи към дома на Кембринг откъм парадния вход, после трябваше да извърви само до средата на алеята, да спре там и да изчака едновременното приближаване на тримата мъже, които щяха да излязат от къщата и другите трима, които щяха да слязат от колата, паркирана пред дома. После...

Мъжът пред кабината направи гримаса на разочарование, погледна за последен път часовника си и се извърна. Явно бе загубил надежда, че Кикаха ще свърши скоро.

Но в мига, в който направи втората си крачка, той мигновено се извърна и се видя, че държи в ръка пистолет с къса цев.

Кикаха пусна слушалката и се приведе, изговаряйки думата, която активираше пръстена.

Разнесе се отсечен, не много силен изстрел, стъклото на прозорците се пръсна на парчета и Кикаха се озова обгърнат от бяла мъгла. Всичко това бе толкова неочаквано, че той пое въздух несъзнателно и веднага разбра, че повече не трябва да диша. Едновременно с това изскочи от кабината, разсичайки вратата с едно махване на пръстена. Вратата се стовари напред под тежестта му, но той така и не чу трясъка.

Свести се на тъмно и тясно място. Друсането и миризмата му разкриха, че е в багажника на кола. Ръцете му бяха завързани на гърба, краката му бяха пристегнати в глезените, а на устата си усещаше лепенка.

Беше се изпотил от топлината, но въздухът бе достатъчен. Колата явно се изкачваше по някакъв наклон и след малко спря. Двигателят изгасна, някаква врата изскърца, амортизьорите се отпуснаха като след слизване на няколко души и миг по-късно капакът на багажника се

вдигна. Четирима мъже гледаха надолу към него. Единият от тях бе едрият младеж, който бе стрелял с газовия пистолет.

Извадиха го и го понесоха встрани от гаража, чиято врата беше затворена. Влязоха през някаква врата и се озоваха в коридор, който извеждаше до голяма луксозно обзаведена стая. Друг коридор ги отведе до нова стая, чийто таван беше на етаж и половина над главите им. Кикаха оценяващо погледна кристалния полилей, черно-белите квадрати на паркета, тежката махагонова мебел и картините, които изглеждаха като оригинали от стари майстори.

Поставиха го да седне в едно кресло и развързаха краката му. Един от мъжете му нареди да върви. Друг не отделяше опрения в гърба му твърд и остър предмет. Той тръгна след останалите и групата мина по коридор под огромно стълбище. Изкачиха дванайсетте стъпала и се озоваха в стая, която беше почти лишена от мебелировка. В единия ѝ край се виждаше масивна желязна врата и той разбра, че това е вратата на затворническата му килия. Така и се оказа, но килията беше направо комфортна. Едва сега развързаха ръцете му и отлепиха лепенката върху устните му.

Свалиха пръстена-лъчемет и взеха от джоба на ризата му химикалката-лъчемет. Под внимателния поглед на едрият мъж го съблякоха, безцеремонно разрязвайки ризата и фанелката му. Прегледаха внимателното телесните му кухини, но не откриха повече оръжия.

Кикаха не се съпротивляваше, понеже би било безсмислено. Едрият и още един от мъжете го държаха под прицел. Когато прегледът свърши, един от типовете окова крака му. Веригата беше закрепена в масивна халка на стената. Самата верига беше много тънка, крайно лека и достатъчно дълга, за да му позволява да достигне всеки ъгъл на килията си.

Едрият мъж се усмихна забелязвайки преценяващия поглед на Кикаха и подхвърли:

— Лека е като паяжина, скъпи приятелю, но е здрава като веригата, в която е бил окован Фенрис.

— Е, аз съм Локи, а не Фенрис — усмихна се зловещо Кикаха. Той знаеше, че мъжът бе очаквал подмятането, отнасящо се до великия вълк от древните норвежки религиозни митове, да остане неразбрано и може би следваше да се престори на невежа. Колкото по-малко те

уважава онзи, който те е затворил, толкова по-големи са шансовете ти да избягаш. Но отговорът някак се изплъзна от устните му.

Мъжата повдигна вежди и каза:

— Така ли? И помниш ли какво се случи с Локи?

— Но аз също съм и Логи — озъби се Кикаха и реши, че трябва да престане да отговаря в този стил. Затова замълча, давайки на другия възможност да му обясни кой е и какво смята да прави.

Сега мъжът не му се стори толкова млад. Изглеждаше малко над трийсетте. Гласът му беше тежък, равен и крайно авторитетен. Очите му бяха красиви — големи, зелени и с дълги мигли. Лицето му изглеждаше познато, макар Кикаха да бе уверен, че никога преди не го бе виждал.

Мъжът направи знак и другите напуснаха стаята. Той затвори вратата зад тях, после седна на ръба на масата. Тя, подобно на останалите мебели в стаята, също бе завинтена за пода. Мъжът люлееше единия си крак, небрежно положил пистолета в скута си. Пистолетът изглеждаше като най-обикновен пистолет, не газов или маскиран лъчамет, но Кикаха нямаше как да разбере дали това бе така. Той седна на един стол и зачака. Наистина при това положение мъжът оставаше по-високо от него, но Кикаха не бе от онези, които биха позволили разликата в надморската височина да се превърне в психологическо предимство за другия.

Мъжът продължи да го гледа, без да отмества поглед в продължение на няколко минути.

— Следя те от известно време — проговори той неочаквано. — И все още не знам кой си. Но нека ти се представя — аз съм Червения Орк.

Кикаха се вдърви и само примигна.

Мъжът се усмихна и попита:

— А ти кой мислеше, че съм?

— Повелител, озовал се в тази вселена, който търси начин да се измъкне — отговори Кикаха. — Иначе трябва да приема, че има двама Червени Орка, нали?

Мъжът вече не се усмихваше толкова широко.

— Не, само един е! Аз съм Червения Орк! Другият е самозванец! Узурпатор! Проявих небрежност само за миг! Но спасих живота си и благодарение на това ще го убия и ще си върна всичко!

— Кой тогава е другият? — попита Кикаха. — Мислех... Вярно е, че той така и не ми се представи, но... накара ме да си мисля, че...

— Че е Червения Орк? Така си и мислех! Всъщност казва се Уртона и на времето беше Повелител на Изменчивия свят. Онази кучка-демон Вейла го изхвърли оттам, той избяга и се домъкна тук, в този свят — моя свят! Не знаех кой е, но естествено разбрах, че някакъв Повелител е дошъл тук през врата в Европа. Тръгнах по следите му, но не успях да го намеря и след време просто ми излезе от главата. Това беше преди хиляда години. Не знам какво ме накара да реша, че или се е измъкнал през врата, за която не ми е известно, или са го убили... Всъщност той само се бе спотайвал и през цялото време се бе опитвал да ме намери. Накрая, преди десет години, ме открил, огледал крепостта ми, разгадал защитните ми системи, започнал да наблюдава с какво се занимавам, да следи кога тръгвам и кога се прибирам и едва тогава нанесе удара си!... Бях забавил за бдителността, но все пак успях да се измъкна, макар всичките ми телохранители да намериха смъртта си. А той зае мястото ми. Нещата бяха безкрайно прости за него: той пое всичко в ръцете си, а нямаше кои да му се противопостави. А и как ли би могло да се появи някой и да му каже „не“? Аз се бях крил от всички прекалено успешно. Всеки поел кормилото на управлението би могъл да издава заповеди, да дърпа скритите нишки и да разчита на безусловно подчинение, понеже всички местни помощници от най-близкото му обкръжение нито знаят истинското му име, нито са го виждали в лице... Аз просто не можех да отида при онези, които бяха изпълнявали заповедите ми и да им кажа: „Вижте, аз съм вашият истински Повелител! Подчинете ми се и убийте глупака, който сега се опитва да ви нарежда!“ Сигурно щяха да ме застрелят веднага, защото Уртона ме бе описал на слугите си и за тях аз бях само един враг на господаря им... Така че се наложи да се скрия... Точно както бе направил и Уртона. Но когато дойде време да нанесе своя удар, аз няма да пропусна целта си! И отново ще поема властта в ръцете си!

Настъпи пауза. Орк като че ли очакваше някакъв коментар. Може би се надяваше на някакво възхищение, на боязън или дори на ужас.

Кикаха изчака преди да се поинтересува:

— Сега, след като той управлява на практика, това отнася ли се и до двете Земи? Или властта му се простира само тук?

Орк като че ли се изненада от този въпрос. Изглежда Кикаха втренчено и лицето му постепенно почервения.

— Какво значение има това за теб? — успя да попита накрая той.

— Просто ми мина през главата, че теб може да ти стига да си Повелител на другата Земя. Ако е така, защо не оставиш Уртона да управлява този свят? Въпреки че съм тук отскоро, на мен ми се струва, че тази Земя е обречена. Хората замърсяват въздуха и водата, а и всеки момент могат да унищожат целия живот след една ядрена война. И по всичко личи, че ти не правиш нищо за да промениш този ход на събитията. Наистина... остави Уртона да властва тук, а ти задръж другата Земя. — Кикаха помълча и завърши с въпрос: — Или и Земя-2 е в същото тежко състояние?

Лицето на Червения Орк бе започнало да възвръща нормалния си цвят. Той се усмихна и отговори:

— Не, другата Земя не е чак толкова зле. На нея е много по-приятно да се живее, макар че и на двете места се тръгна от едно и също положение. Но твоето предложение да се откажа доброволно от този свят показва, че ти не ни познаваш добре, леблабий!

— Знам достатъчно — отвърна Кикаха. — Но дори Повелителите могат да се променят към по-добро и аз си помислих, че...

— Няма да се намеся тук с нищо, освен ако се налага да защита себе си — прекъсна го Орк. — Ако тази планета се задуши до смърт вследствие на замърсяването на страна на хората или ако загине, погълната от хиляди атомни експлозии, това ще стане без дори да опитам да направя нещо за нея. Аз съм учен и няма да въздействам върху естествения ход на нещата нито тук, нито на другата планета. Всичко което правя е на микро ниво, без каквото и да е било отражение в глобален мащаб... Между другото това е една от причините, поради която се налага да убивам всеки, който проникне в моите вселени. Само така мога да съм сигурен, че никой няма да въздейства върху резултата от моите величествени експерименти.

— О, не бих и помислил! — възкликна Кикаха. — И мога да кажа същото и за Улф, Хризис и Анана! Единственото, което искаме, е да се върнем по нашите светове. Разбира се, само след унищожаването на Звънря. Той е причината да дойдем тук. Трябва да ни повярваш!

— Не разчиташ сериозно, че мога да повярвам на тези приказки, нали?

Кикаха сви рамене и отговори:

— Казах ти истината, но наистина не допускам, че можеш да ми повярваш. Вие Повелителите сте прекалено големи параноици, за да виждате нещата такива, каквито са.

Червения Орк се изправи.

— Ти ще бъдеш задържан като затворник докато не заловя и останалите и не се разправа с Уртона. Тогава ще реша как да постъпя с вас.

За Кикаха бе ясно, че става дума за решаване кои от най-изтънчените техники за изтезание да бъдат използвани. Мина му мисълта дали да не каже на Червения Орк, че Рога на Шамбаримен е някъде наблизо. Може би щеше да се окаже възможно да използва Рога за да подобри положението си. После размисли и се отказа. Веднага след като научеше за Рога, Орк щеше да използва всички достъпни му средства, за да изтръгне информацията, необходима му да се добере до него.

— Уби ли Звънаря? — попита той.

— Не — усмихна се Орк в отговор. Явно беше, че е доволен от онова, което бе направил. — Ако се наложи, ще заплаша Уртона с него. Ще му кажа, че ако не напусне Земята, ще пусна Звънаря на свобода. Нали разбираш, това е най-ужасното нещо, което един Повелител може да извърши!

— Наистина ли би го направил? След всичките ти приказки, че се налагало да ликвидираш всеки, който е заплаха за естествения ход на грандиозните ти експерименти?

— Да, готов съм да го направя, ако разбере, че собствената ми смърт е предстояща и неизбежна! И защо не? Защо трябва да ме интересува какво би могло да стане с този свят, а дори и с всички светове, когато съм мъртъв? Мисля, че точно така им се пада!

Имаше още много въпроси, на които Кикаха желаше да научи отговорите, но не той контролираше развитието на този разговор. Орк ненадейно излезе през другата врата. Кикаха опъна веригата до края ѝ, за да надзърне през нея, но вратата се отвори навътре и направи невъзможно да разбере какво имаше от другата ѝ страна.

Остана само с мислите си, а те бяха изпълнени с песимизъм. Винаги се бе хвалил, че може да се измъкне от всеки затвор, но това си беше само хвалба. Наистина до момента бе успял да избяга от всяко място, където се бяха опитали да го задържат против волята му, но добре съзнаваше, че един ден ще се озове в стая, откъдето да не може да избяга. Кой знае, може би това най-сетне се бе случило. Знаеше, че е наблюдаван през невидими камери от хора или електронни прибори, а ней-вероятно и от двете, че веригата ще устои на всеки негов опит да я скъса с голите си ръце, както и че тя може да се превърне в проводник на някакво наказателно въздействие, ако прекалеше с опитите си да се освободи.

Тази мисъл не му попречи да се опита да я скъса или пресуче, макар и само защото не можеше да се примири ей така. Веригата си остана каквато си беше и той си помисли колко ли забавни се бяха сторили напъните му на невидимите надзиратели.

Спря да се бори с нея и използва тоалетната. След това се просна на дивана и се замисли за трудното положение, в което се бе озовал. Макар да беше гол, това не го притесняваше. Температурата на въздуха бе само с няколко градуса по-ниска от телесната, а лекото течение, което едва се долавяше, бе изключено да го простуди. След малко заспа, без да е измислил план с никакви шансове за успех.

Когато се събуди, стаята около него изглеждаше все същата. Дифузната светлина без определен източник правеше невъзможно да прецени кое време на деня или нощта беше, а температурата на въздуха бе останала без промяна. Но като стана видя поднос с блюда, чаши и прибори за хранене върху малка масичка с тънки крачета до самия край на дивана. Не мислеше, че някой бе влизал за да я остави, освен ако не приемеше, че е бил упоен с нещо. Много по-вероятно бе в плота на масичката да бе монтирана „врата“, през която да бе телепортиран подносът, докато той бе спал.

В същия миг почувства глад и започна да се храни. Приборите бяха дървени, а съдовете от калаено-оловна сплав бяха украсени със стилизирани фигурки на октоподи, делфини и раци. След като се нахрани, предприе едночасова разходка от стена до стена, доколкото му позволяваше веригата. Опитва се да измисли как би могъл да се възползва от вратата, ако в масичката наистина имаше монтирана врата. Когато единият час изтече и той се обърна отново към

масичката, подносът беше изчезнал. Подозренията му се бяха оправдали.

Не беше чул никакъв звук. Още в миналото Повелителите бяха решили проблемите със шума, предизвикван от внезапното освобождаване на определен обем, заема от телепортираното тяло. Въздухът не нахлуваше във вакуума от преместването на обекта, защото вратата мигновено обменяше еквивалентен обем въздух с другата врата.

След около час Орк влезе през вратата, през която бе излязъл. Придружаваха го двама души, единият от които носеше спринцовка. Бяха облечени в нещо подобно на шотландски поли. Едната бе на черни и червени райета, а върху бялата тъкан на другата се виждаше стилизиран черен октопод с големи сини очи. Освен полите, кожените сандали, огърлиците от мъниста, на които висяха тежки метални медальони, те не носеха нищо друго. Кожата им бе тъмна, в лицата се долавяше повеят на Средиземноморието, макар да му напомняха с нещо и за американските индианци, а правите им черни коси бяха сплетени на две плитчици. Едната падаше на гърба, а другата бе завита от дясната страна на главата.

Орк им каза нещо на език, неизвестен на Кикаха. Заприлича му смътно на древноеврейски или арабски, но това вероятно се дължеше само на известно сходство в някои звуци. А и той не знаеше нито един от тези два езика, за да може да ги идентифицира.

Докато единият спря встрани от Кикаха и насочи в него арбалета си, другият се приближи до него от противната страна. Орк му нареди да не се противи на инжекцията и му поясни, че в противен случай арбалетът ще забие иглата със серума в тялото му. И болката щеше да бъде по-силна и по-продължителна. Оставен без избор, Кикаха се подчини.

Не почувства нищо след инжекцията. Но отговори на всички въпроси на Орк без никакво колебание. Мозъкът му не бе замъглен. Кикаха запази способността да мисли с присъщата си яснота. Единствената промяна бе, че не бе в състояние да се противопостави на разкриването на всичко, което Орк пожела да научи. И точно това му помогна да не спомене за Рога на Шамбаримен. Орк не го попита за него, защото нямаше никакви основания да го направи. Той просто не

допускаше, че Рога е бил притежание на Улф или Джадаун, както му бе по-добре познат.

За щастие на Кикаха, въпросите на Орк му разкриха много неща. Разбра се, че Орк знае нещо за живота на Кикаха преди онази нощ в Блумингтън, когато Пол Янус Финеган напълно случайно бе катапултиран от тази вселена в Света на нивата. Той бе научил много неща и за живота на Финеган след като той се бе превърнал в Кикаха (както и в барон Хорст фон Хорстман и още много, много други лица). Беше научил за Улф-Джадаун, за Хризеис, за Анана, за нашествието на Черните звънари и за още много. И знаеше почти всичко за Кикаха и Анана след тяхното прехвърляне през вратата в пещерата при езерото Ероухед.

— Ако ви разреша — на теб, Анана, Улф и Хризеис — да се върнете във вашия свят, ще останете ли там, без да се опитвате да дойдете отново тук? — попита го Орк.

— Да — твърдо заяви Кикаха. — Но само ако сме уверени, че Звънаря е ликвидиран.

— Хм. Но онзи Свят на нивата ми се струва доста привлекателен. Джадаун винаги се е отличавал със своята изобретателност. Мисля че бих искал да го направя своя собственост.

Точно от това се бе опасявал Кикаха.

Орк отново се усмихна и продължи:

— Чудя се какво ли би могъл да направиш, ако бе научил къде живееш аз и откъде сега Уртона упражнява властта си.

— Щях да проникна в това място и да убия теб или Уртона — спокойно отговори Кикаха. — Бих спасил Анана, Улф и Хризеис и бих тръгнал по следите на Звънаря докато не го намеря и убия. А накрая бих се върнал в моя свят... искам да кажа в света на Улф.

Орк се замисли и бавно тръгна напред-назад из стаята. Изведнъж неочаквано спря и изгледа Кикаха. Усмихваше се, сякаш ненадейно му бе хрумнала гениална идея.

— Ти говориш със самочувствието на много находчив човек. Сякаш си толкова изобретателен, че аз едва ли не започвам да си мисля, че си Повелител, а не презрян леблабий.

— Анана има налудничавата идея, че бих могъл да бъда син на Повелител — обади се Кикаха. — Всъщност тя дори си мисли, че не е изключено да съм твой син.

— Какво? — възкликна Орк, изгледа втренчено Кикаха и се разсмя. Когато се успокои, избърса сълзите от очите си и каза: — А-а, това беше добре! Не се бях смял така от... не помня от кога. Няма значение. Значи ти наистина си мислиш, че може да си мое дете?

— О, не аз — търпеливо напомни Кикаха. — Анана. А тя много обича да разсъждава на тази тема, защото се нуждае от някакво оправдание, че се е влюбила в леблабий. Ако се окаже, че съм поне наполовина Повелител, това ще направи ситуацията по-приемлива за нея. Но на мен идеята ѝ ми се струва сто процента представяне на желаното за действително.

— Нямам деца, защото искам да се намесвам колкото е възможно по-малко в естествения ход на нещата тук, макар че едно-две деца едва ли биха оказали кой знае какво влияние — поясни Орк. — Но предполагам, че ти би могъл да бъдеш дете на друг Повелител. Както и да е... отклонихме се от темата. Та, споменах, че ако се вярва на самочувствието ти, ти би трябвало да си безкрайно изобретателен. Ако е така... тогава аз бих могъл да те използвам по някакъв начин.

Той отново замълча и подхвана разходката си из стаята навел глава и хванал пръстите на ръцете си зад гърба. Спря, погледна към Кикаха и се усмихна:

— А защо не? Нека да видим колко си добър! Аз не мога да загубя каквото и да се случи, мога само да спечеля.

Кикаха правилно се бе досетил какво предложение щеше да му бъде направено. Той щеше да му съобщи адреса на Уртонa, щеше да го откара до там, може би щеше да му даде някакви оръжия и щеше да му позволи да атакува Уртонa по начина, който намереше за най-подходящ. Дори да се провалеше, Кикаха можеше да отклони вниманието на Уртонa достатъчно, за да се възползва от това Орк.

А колко забавно щеше да бъде да се наблюдава как един леблабий се опитва да смъкне от власт един Повелител.

— И ако успея? — поинтересува се Кикаха.

— Това не е особено вероятно, още повече, че аз самият досега не съм успял. Макар че в интерес на истината досега не съм се и опитвал сериозно. Е, ако успееш — и ще ти призная, че не гледам сериозно на подобна опасност — аз ще разреша на теб и любовницата ти, както и на вашите приятели, да се върнете във вашия свят. Но само при положение, че и другите се закълнат под въздействието на

съответните препарати, да не помислят да се върнат на която и да е от двете Земи.

Кикаха не вярваше на тези думи, но не можеше да спечели нищо, ако кажеше това на Орк. Може би ако излезеше от тази килия и ако получеше някаква свобода на действие — та макар и под зоркото наблюдение от страна на Орк — той щеше да получи някакъв шанс срещу Повелителите.

Орк изговори няколко думи на неизвестен език в устройството, което носеше на китката си, и миг по-късно в стаята влезе един от хората му. Полата му беше черна с червена стилизирана птица, стиснала сребриста риба с нокти. Мъжът донесе някакви документи, даде ги на Орк, поклони се и се оттегли.

Орк седна до Кикаха.

В ръцете си държеше карти на централната част на Лос Анжелис и на Бевърли Хилс. Орк очерта кръг около един квартал на Бевърли Хилс.

— Това е домът, където живеях и в който сега живее Уртон — поясни той. — Същият дом, който ти търсеше и където без съмнение се намират под плен Анана и другите. Или най-малкото където бяха отведени непосредствено след залавянето им.

После Орк подробно описа защитните системи, инсталирани там, и Кикаха се почувства напълно безпомощен. Нямаше съмнение че Уртон бе внесъл някои промени в цялостната организация за схемата за защита, но капаните сигурно си бяха останали по същество все същите.

— Защо не си се опитвал да го нападнеш досега?

— О, опитах — призна Орк. — И то няколко пъти. Хората ми проникнаха в дома, но повече не ги видях. Последният опит направих преди около три години.

— Ако се провалиш — каза Орк — ще заплаша Уртон със Звънря. Съмнявам се обаче, че това ще свърши някаква работа, понеже той ще сметне за невъзможно един Повелител да постъпи по подобен начин.

Тонът на гласа му даваше да се разбере, че той ни най-малко не вярва в успеха на Кикаха.

Поиска да разбере какъв е неговият план, но Кикаха му каза, че не разполага с такъв и смята да импровизира. Поиска от Орк някакво

устройство, с което да смути поне за минута работата на електронните системи на Уртона.

Орк не се съгласи да даде на Кикаха антигравитационен пояс. Опасяваше се да не попадне в ръцете на земляните.

— Не виждам как би могло да стане — настоя Кикаха: — След като се озова на територията на Уртона, аз или ще се проваля, или ще успея. И в двата случая никакво външно лице не може да сложи ръка на пояса. Но дори това да се случи, Повелителя, който ще остане на власт, ще се погрижи устройството да бъде иззето от досадника. Убеден съм, че дори да попадне във ФБР, Повелителя на двете Земи ще намери начин да си го върне. Прав ли съм?

— Така е — съгласи се Орк. — Но дали ти наистина планираш да нападнеш Уртона с него или възнамеряваш да го използваш за бягство?

— Не. Аз няма да се спра докато не падна мъртъв или не бъда изваден от строя до степен да не мога да се бия и остана без шанс да спечеля — заяви Кикаха.

Отговорът му задоволи Орк и от това Кикаха разбра, че серумът на истината все още действа. Орк се изправи и каза:

— Ще подготвя нещата. Ще ми отнеме известно време, така че можеш да почиваш или да правиш каквото ти се иска. Започваме да действаме довечера в полунощ.

Кикаха попита дали е нужно да чака завързан за веригата.

— Да, наистина. Така или иначе отгук не можеш да се измъкнеш. Веригата беше само допълнителна подсигуровка.

Един от помощниците му в пола докосна скобата на глезена му с тъничък цилиндър. Скобата се разтвори със щракване и падна от крака му. Двамата помощници отстъпиха заднешком, а Орк излезе със широки крачки от стаята. Вратата се затвори и Кикаха остана сам.

Остатъка от времето прекара в размисъл, упражнения, обяд и вечеря. Изкъпа се, избърсна се, разкърши тялото си с още няколко упражнения и легна да спи. Знаеше че ще има нужда от цялата си сила, бързина и всичките си умения да се бие. Безполезно беше да изцежда силите си с безпокойство и в безсъние.

Нямаше представа колко дълго бе спал. Стаята си бе все така осветена и всичко изглеждаше непокътнато. Подносът с празните чаши

и чинии стоеше на масата и това отекна като тревожна нота в главата му. Трябваше много отдавна да е бил върнат обратно.

Едва сега осъзна, че го бяха разбудили леки почуквания. Беше се събудил със спомена, че е сънувал кълвач.

Сега цареше тишина.

Той стана и отиде до вратата, през която бяха излезли Орк и слугите му. Беше метална, както се бе уверил още по време на огледа, докато бе вързан за края на веригата. Сложи ухо върху нея и се вслуша. Нищо не се чуваше. В следващия миг отскочи назад с проклятие. Металът изведнъж се бе нагорещил.

Отдръпна се още една крачка, без да откъсва поглед от нея и видя, че центърът ѝ става черешовочервен и започва да се топи. Червеното петно се разширяваше и миг по-късно центърът изчезна, оставяйки дупка с размера на чиния. Кикаха приклепна зад дивана и надникна зад ъгъла му. Видя една ръка да бръква в дупката и да опипва слепешката. Явно търсеше ключалката. Такава нямаше, затова ръката се дръпна обратно и няколко секунди по-късно края на вратата започна да почервява. Ясно бе, че неизвестният от другата страна използва някакъв лъчамет. Кикаха се запита какъв ли бе металът на вратата. Дори да бе от най-твърдата стомана, той трябваше да се изпари в облаче от дим още след първото докосване на лъча.

Вратата падна навътре с трясък. Някакъв човек скочи през нея, държейки дълго цилиндрично оръжие с разширяващо се на края дуло и приклад като на автомат. Беше един от облечените в пола слуги. Но на гърба му се виждаше черен камбановиден предмет, поставен в мрежа, пристегнатата с ремъци.

Кикаха видя всичко това с един бегъл поглед и дръпна главата си обратно. Премести се все така приведен зад другия край на дивана, надявайки се нападателят да не го бе видял и да не му хрумне елементарната идея да прекара еднократно лъча през дивана като най-обикновена предпазна мярка. Знаеше кой е този мъж сега. Който и да беше преди, сега той бе Черния звънар на име Табуз. Съзнанието на Звънаря бе прехвърлено в мозъка на слуга на Повелителя, а съзнанието на слугата вече беше безвъзвратно загубено.

Неясно как Звънаря се бе добрал до камбаната си и бе успял да се прехвърли от раненото тяло на драхеландера в това на слугата. Беше

се снабдил с мощен лъчемет и сега търсеше изхода от убежището на Червения Орк.

В стаята замириса на изгоряла плът — сигурно в съседната стая имаше трупове.

Кикаха изгаряше от любопитство да разбере какво прави в момента Звънря, но повече не смееше да надзърта зад дивана. Известно време се чуваше дишането на мъжа, после, някак изведнъж, този звук изчезна. Като изчака шейсет безкрайни секунди без нищо да се случи, Кикаха все пак подаде глава. Стаята изглеждаше празна. Миг по-късно той бе сигурен, че е така. Другата врата — онази, през която Орк и слугите му бяха влезли първия път, — беше отворена, а на мястото на ключалката ѝ беше зейнала дупка.

Кикаха погледна предпазливо покрай рамката на другата врата. Погледът му падна върху разпръснати части на човешки тела — ръце, торсове, една глава — всички със следи на тежки изгаряния.

Прецени че тук бе имало към четири-пет души. Беше невъзможно нито да открие сред останките Червения Орк, нито изобщо да каже дали е бил един от групата, понеже всички дрехи и всякакви следи от окосмение по телата беше изпепелени.

Някъде вътре в къщата се разнасяше звънът на алармена сирена.

Кикаха се разкъсваше между желанието да последва Звънря, за да не изгуби следите му, и това да открие дали Червения Орк е още жив. Искаше още по някакъв начин да потвърди или отхвърли обзелата го идея, че е прехвърлен на другата Земя. Защото подозираше, че вратата през която бе влязъл, всъщност е проход между двата свята и че тази къща е Земя-2.

Излезе в салона отвън. На пода имаше ножове, но всички те бяха прекалено горещи, за да вземе някой от тях. Прекоси огромното помещение и мина по коридор, който го отведе до огромна стая. Таванът ѝ бе куполообразен; стените — покрити с фрески, изобразяващи сцени от подводния свят; мебелите — дървени и с лека конструкция, украсени с резба, макар мотивите да му бяха непознати; подът — каменна мозайка с още изображения на морски животни.

Прекоси стаята и погледна през прозореца. Луната хвърляше достатъчно светлина, за да различи просторна веранда, заградена от високи кръгли дървени колони, отвъд която се виждаше каменист бряг,

спускащ се около стотина метра до водите на морето. И никакви следи от жива душа.

Кикаха разгледа останалата част от къщата, опитвайки се да съчетае скорост с предпазливост. Откри ръчен лъчамет с формата на обикновен револвер. На дръжката му имаше маркировка, която не бе нито на езика на Повелителите, нито на който и да е от познатите на Кикаха езици. Той го изпробва върху един стол, който се разпадна, разсечен по средата. Не можа да намери батерии за презареждане и по никакъв начин не можеше да разбере още колко заряда бяха останали.

За сметка на това намери дрехи, повечето от тях поли, сандали, сака с буфон-ръкави. Но в един от дрешниците намери облекло в стила на Земя-1. Спря се на риза и панталони, които му бяха прекалено големи, но по-добри просто нямаше. Понеже нямаше смисъл да обува и големите обувки, избра чифт сандали.

Едва накрая, в една голяма луксозно обзаведена с извънземна мебелировка спалня, разбра как бе избягал Червения орк. В центъра на пода лежеше полумесец. Повелителя беше стъпил в кръга, оформен от двата полумесеца на вратата и се бе телепортирал през нея кой знае къде. Беше очевидно, че го бе направил, за да спаси живота си. По вратата и стените се виждаха поредици от обгорели дупки. Макар да бе крайно невероятно някой някога да издебнеше Орк в момент, когато е невъоръжен, той вероятно бе решил, че мощният лъчамет е твърде голямо предизвикателство.

Беше се телепортирал, но къде? Би могъл да се върне на Земя-1, но не бе необходимо да е в същата къща. Възможно бе да се е прехвърлил и в друго място на Земя-2, та дори и в друга стая на тази къща.

На Кикаха не оставаше нищо друго освен да излезе и той от къщата и да тръгне по следите на Звънря. Той изтича надолу по стълбите, мина през голямата стая, по коридора, през салона и накрая пак се озова в стаята, където го бяха държали затворен. Вратата, през която бе избягал Звънря, все още стоеше отворена. Кикаха застана пред нея и за миг се поколеба, защото си помисли, че Звънря може да чака от другата страна някой да го последва. След това се сети, че за Звънря всички в дома бяха или избити, или бяха избягали, така че той едва ли допускаше и мисълта, че някой може да го преследва. Той не

бе имал представа, че в къщата има още един пленник, иначе щеше да се опита да се отърве и от него.

Кикаха се върна в салона. Единият от разпръснатите по пода ножове се бе охладил достатъчно за да го вземе. Изглеждаше неповреден. Претегли го в ръка, прецени балансировката му като подходяща за хвърляне, и го мушна под колана си. Върна се и скочи през вратата, готов да стреля по всеки, който се изпречеше срещу него. Нямаше никого. Късият тесен коридор бе пуст и притихнал. Вратата в другия му край бе затворена и той леко я побутна с острието на кинжала. Тя тихо се отвори, и той остана неподвижен в продължение на минута, вслушвайки се напрегнато. Огледа стаята внимателно преди да се реши дали да влезе в нея. Стри му се променена. Беше по-голяма, а на мястото на синкавосините тапети по стените, сега се виждаше камък. Беше очаквал нещо подобно. Червения Орк без съмнение щеше да промени настройката на вратите, така че ако затворникът му съумееше да избяга, той щеше да се озове в едно изненадващо ново и при всички положения доста по-неприятно място.

При други обстоятелства Кикаха щеше да се обърне и да потърси превключвателя, с помощта на който ставаше пренастройката. Можеше да поекспериментира докато не попадне на желаната честота. Но сега първото му задължение бяха онези, които се намираха в ръцете на Уртона. Звънря можеше да върви по дяволите! Наистина бе най-добре да се върне на Земя-1 и да подхване нападението срещу Уртона.

Обърна се и понечи да влезе в стаята, където беше лежал в плен, но отново замръзна. Стаята се бе променила, макар че едва ли би го разбрал, ако не бе вратата в другия ѝ край, която Звънря бе избил с оръжието си. Вратата си изглеждаше съвсем същата с разликата, че сега бе вдигната и на мястото си. Този факт възпря Кикаха, защото той не искаше да рискува да мине през нея и да се озове на съвсем друго място, където щеше да бъде откъснат от Звънря и пленниците на Уртона.

Кикаха скръцна със зъби и изсъска безпомощно от ярост. Сега не му оставаше нищо друго освен да тръгне след Звънря и да се надява, че ще измисли как да се измъкне.

Обърна се и мина през вратата, през която бе излязъл Звънря. Не беше забравил и предпазливостта. Стаята изглеждаше безопасна. Все пак изглежда щеше да разбере къде се намира, едва в следващата.

Но и тя се оказа точно като онази, която току-що бе напуснал, с единствената разлика, че в нея имаше някакви черни метални кутии, дълги и широки към шест стъпки, натрупани покрай стените почти до самия таван. Върху тях не се виждаха никакви ключалки, така че бе неизвестно как се отварят.

Кикаха отвори поредната врата, погледна през нея и с един скок се озова в стаята. Намираше се в голямо помещение, обзаведено със столове, дивани, маси и скулптури. В средата имаше голям фонтан. Мебелировката беше в стила на Повелителите и макар да нямаше представа в кой точно стил е, той я разпозна без труд. Част от тавана както и едната страна на дясната стена бяха извити и прозрачни. В продължение на голямо разстояние навън не се виждаше нищо, а след това някак изведнъж се появяваше земя. Тя се спускаше под плавен наклон към хиляда стъпки, стигаше до далечната долина и продължаваше няколко мили преди да се докосне до склоновете на малка планина.

Навън беше ден, но светлината бе някак бледа, макар да бе обед. Слънцето беше по-малко от онова във вселената на Земята, а небето бе черно. Почвата беше камениста, прорязана от ивици червеникав пясък, а по склона към дъното на долината се виждаха нарядко кактусоподобни растения. И те му се сториха малки, но той съобрази, че това е игра на перспективата — те бяха огромни.

Отново насочи вниманието си към стаята и се увери, че вратата към следващата стая е затворена. После пак погледна през прозореца. Гледката навън беше някак неземна и лишена от живот. Нищо не помръдваше, а вероятно и не бе помръдвало хиляди години наред. Или поне така му изглеждаше. Можеше да обхване с един поглед пространството от върха на планината, където бе построена тази сграда, до самия край на другата планина. Хоризонтът му се струваше по-близък, отколкото на Земята.

Нямаше никаква представа къде се намира. Дори да бе прехвърлен в друга вселена, така и можеше никога да не разбере това със сигурност. Но ако беше телепортиран на друга планета в родната му вселена или във вселената на двойника на Земята, тогава трябваше да се намира на Марс. Размерът на слънцето, червеникавите пясъци, разстоянието до хоризонта, фактът че имаше достатъчно въздух, за да съществува и някаква флора — ако това, което очите му виждаха, беше

именно флора... И докато размишляваше над този въпрос, в небето на запад се появи бързо движещо се белезникаво тяло, което сложи край на двоуменията му — това беше наистина Марс.

Да, доколкото можеше да се предположи, тази сграда се намираще на Марс от петнайсет хиляди години — от самото създаване на тази вселена.

Съвсем неочаквано нещо прелетя с махане на криле хребета на планината отсреща и се спусна планирайки към дъното на долината. Размахът на крилете му беше към петдесетина метра и то изглеждаше като хибрид между хвърчило, птеродактил и балон. Кожата, опъната върху крехките му кости, беше тънка като фолио, макар от това разстояние да не можеше да се каже нищо сигурно. Тялото му имаше формата на голяма торба и създаваше впечатлението, че е пълно с газ — още едно предположение, което не можеше да се провери. Опашката му беше разперена като група хвърчила, привързани за един и същи прът. Долните му крайници бяха изненадващо тънки, но много на брой и висяха като колела на самолет, подготвящ се за приземяване. Краката му бяха широки и многопръсти.

Създанието се рееше във въздуха грациозно и свободно. Въпреки издутото и може би пълно с газ тяло, дори лекото повдигане на крилете и едва доловимото помръдване с опашката довеждаше до рязко пропадане в разрежения въздух.

Огромната му сянка се плъзна над един от гигантските кактусоиди и в следващия миг то се стрелна над почвата като падащ небостъргач. Облак червен прах излетя във въздуха и започна да се спуска по-бавно, отколкото това би станало на Земята.

Растението остана напълно скрито под тялото на чудовището. То заби острия като рапира клон между краката си явно в растението. После клекна и застина неподвижно досущ като кактусоидите.

Кикаха се загледа в него и в този момент му хрумна мисълта, че Звънря може би също го гледаше. А ако беше така, тогава Кикаха щеше да може да го изненада по-лесно. Той мина през следващата врата по начина, по който бе влязъл и през последната и се озова в стая десет пъти по-просторна от тази, която току-що бе напуснал. Тя беше пълна с големи метални кутии, пултове за управление, върху които се виждаха множество екрани и различни превключватели. И в тази стая имаше прозорец, предлагащ гледка към долината.

Но Звънаря не беше тук.

Кикаха продължи в следващата стая. Тя, за разлика от предишните, бе малка и обзаведена с всичко, което някой би могъл да пожелае. Липсваше само на човешка компания. За сметка на това в средата на пода лежеше скелет.

Нямаше никакви указания каква смърт бе сполетяла този човек. Скелетът беше на едър мъж. Зъбите бяха запазени в идеално състояние. Тялото лежеше по гръб с разперени ръце.

Кикаха си помисли, че това трябва да е някой Повелител, който или бе проникнал в тази вселена по неизвестен начин и се бе озовал в тази крепост на Марс, или бе заловен на друго място и телепортиран тук от Червения Орк. И това би могло да се е случило както преди десет хиляди така и преди петдесет години.

Кикаха вдигна черепа и го взе в лявата си ръка. Помисли си, че може да му се наложи да хвърли нещо срещу своя враг най-малко с цел отклоняване на вниманието. Стори му се забавно, че възнамеряваше да използва един отдавна умрял Повелител, един провалил се праотец, срещу Звънар.

Следващата стая бе замислена като подводна пещера. В нея имаше басейн широк шейсетина и дълъг към триста метра, който се пълнеше от малък водопад в лявата част на стаята. Самият водопад се стичаше от върха на гранитен конус. Виждаха се още няколко каменни конуси, малки изкуствени хълмчета, странно изглеждащи растения, засадени пред големи интервали, малък поток, спускащ се от своя извор на върха на друг конус. По повърхността на басейна плаваха огромни, подобни на водни лилии растения.

И докато вървеше по плъзгавия бряг на басейна, Кикаха бе изненадан от едно червеникаво тяло, скочило от цвета на една от лилиите. Животното се извиси с провиснали като на жаба крака и в следващия миг се заби във водата. Миг по-късно изплува на повърхността и се обърна към човека. Лицето му бе жабешко, но очите му представляваха малки перископи от кост или хрущял. Грапавата му кожа беше червеникава, в същия оттенък както пръстта навън.

Едва сега Кикаха успя да различи сенките на никакви подводни създания с формата на риби в дълбочините. Разбира се... жабата трябваше да има с какво да се храни, така както трябваше да има храна и за жертвите на жабата. Екологията в тази малка стая трябваше да

бъде прецизно балансирана. Съмняваше се, че Червения Орк често намираще време да наглежда как се развиват нещата тук.

И както стоеше на ръба на басейна, той забеляза, че вратата в далечния край започва бавно да се откrexва. Нямаше време да изтича нито напред, нито назад, поради разстоянието, което се налагаше да пробяга. Отдясно бе невъзможно да се скрие, а отляво се намираще само басейна. Без да се замисли дори за секунда, той избра басейна и внимателно се плъзна във водата. Беше топла, но някак мазна. Той напъха лъчеметът под колана си и продължавайки да държи черепа в лявата си ръка се потопи с леко оттласкване от плъзгавата странична стена. Остави се да потъне дълбоко покрай дебелиите стебла на лилиите и заплува колкото може по-далече от мястото, където бе влязъл. Когато подаде глава на повърхността, направи го бавно и под цвета на една от лилиите. Повдигна цвета леко с глава, надявайки се Звънря да не обърне внимание на издутината. Останалите стаи бяха ярко осветени по добре познатия му начин с дифузно осветление, при което не се виждаше никакъв източник, но тази се осветяваше само от прозореца, така че в нея цареше полумрак.

Кикаха обхвана със свободната си ръка стеблото на растението и предпазливо надникна изпод повдигнатия край на цвета. Онова което видя една не го накара да ахне. И добре че се удържа, защото устата му беше под водата.

Черната камбана плуваше покрай перваза на басейна на височина около седем стъпки над земята.

Носеше се бавно и спря до вратата. В следващия миг през другата врата се появи Звънря и уверено се отправи към нея.

Кикаха започна да разбира какво се бе случило в дома на Червения Орк.

Вероятно още в лабораториите на Улф, Звънря беше успял да монтира към камбаната си антиграв. И сигурно го бе свързал към устройство за дистанционно управление по телепатичен път. Не бе успял да го използва на Земята, а и едва ли бе имал причина да го прави, докато не бе паднал в плен на Червения Орк. Едва тогава, след като се бе възстановил от раните си, той бе повикал камбаната при себе си. Или по-точно бе излъчил телепатично съобщение, което тя можеше да разпознае. Управлението сигурно бе грубо и с ограничени възможности, но бе достатъчно ефективно.

По някакъв начин, получавайки команди от Звънря, камбаната го бе освободила. После той бе заловил един от хората на Орк, бе изпразнил мозъка му от неговото съзнание и бе прехвърлил своето съзнание от раненото тяло на Табуз в това на слугата.

Камбаната можеше да прехване телепатичното повикване на Звънря след като извадеше двете микроскопично тънки антени, с които ставаше обмена на разумите. А материалът от който бе направена самата камбана, бе неунищожим и през него не можеше да проникне дори радиация. Така че антените сигурно бяха програмирани да се подават през определен интервал от време и да се вслушват за повикване от страна на Звънря. Камбаната бе чула зова за помощ и бе откликнала. Звънря се бе измъкнал, беше си намерил оръжие и бе започнал да убива. И беше успял, дори може би беше убил и Червения Орк, макар Кикаха да не мислеше така.

След което се бе озовал в тази сграда на Марс.

Кикаха наблюдаваше приближаването на Звънря. Не можеше повече да държи черепа в една ръка и да манипулира лъчемета с другата, затова пусна черепа. Той тихо се скри в дълбочините, а Кикаха се задържа с освободената си ръка за стеблото и бръкна с дясната за лъчемета. Звънря мина покрай него и спря пред вратата. Отвори я и изчака камбаната да мине във въздуха пред него.

Тя явно можеше да установява присъствието на други живи същества. Обсегът на действие на датчиците ѝ сигурно бе малък, защото иначе щеше да открие скрития под водата Кикаха. Не бе изключено водата и лилията да бяха изиграли ролята на екран срещу камбаната.

Кикаха се издигна малко повече над повърхността и извади ръката си с лъчемета. Скрит в сянката на цвета, той насочи оръжието си към Звънря. Беше важно да го улучи с първия опит. Ако пропуснеше, Звънря щеше да мине през вратата и тогава Кикаха щеше да се изправи срещу оръжие много по-мощно от неговото.

Нещо повече, ако пропуснеше Звънря, лъчът щеше да разреже стената на сградата и въздухът щеше да изхвъркне в разредената атмосфера на Марс. А това би означавало края и на двама им.

Звънря му предлагаше своя профил. Кикаха задържа лъчемета си неподвижен и се прицели така че лъчът да порази целта в хълбока.

Лекото движение с ръката след това и тялото му щеше да бъде разрязано надве.

Пръстът му започна да натиска спусъка. Изведнъж нещо го докосна по прасеца на крака и той отвори уста за да изкрещи. Болката беше толкова нетърпимо силна, че едва не загуби съзнание. Сгъна се надве, водата нахлу през устата и носа му и той се задави. Едната му ръка изпусна стеблото на лилията, а пръстите на другата неволно се разтвориха и лъчеметът падна.

В царящия под водата полумрак той успя да различи подобното на жаба същество да се отдалечава от него с енергични тласъци на крайниците си, и веднага разбра, че точно то го бе ухапало. Кикаха загребва нагоре, понеже трябваше да поеме глътка въздух, разбирайки, че ако Звънаря го забележи, той с лекота ще го убие.

Накрая стигна до повърхността и с гигантско усилие на волята се въздържа да не изскочи и да започне да пляска с ръце като давец се. Отново внимателно подпъхна глава под цвета и бавно се подаде. Звънаря беше изчезнал.

В следващата секунда отново се прегъна надве, агонизирайки. Жабата се бе върнала и отново го бе ухапала по крака. От раната протече кръв и водата около нея потъмня. Кикаха бързо заплува към края на басейна и се изтегли на сухо с едно мощно дръпване. Усещаше в краката си звънтяща болка.

Тръгна по пътеката, издърпа ризата си и я разкъса на ивици, за да бинтова раните си. Зъбите на животното бяха остри като тези на акула — те с лекота бяха проникнали през тъканта и бяха откъснали месо с кожата. За щастие раните не бяха дълбоки.

На Повелителя сигурно му се бе сторило страшно забавно да пусне този ужасен малък хищник в басейна.

Но за Кикаха ситуацията не беше никак забавна. Нямахше представа защо Звънаря бе решил да отиде в другата стая, но подозираше, че в най-скоро време щеше да се върне пак. Трябваше да се махне, но му трябваше лъчемета. Съмняваше се, че щеше да си го върне. Не и докато онази кръвожадна жаба охраняваше дълбините на басейна.

Поне ножът беше в него. Извади го от колана и го захапа със зъби, докато плискаше вода по каменната пътека, накапана от кръвта му. После се изправи и като накуцваше се отправи към съседната стая.

Мина през къс салон с голи стени. Следващата стая беше с големината на онази с басейна. Беше топла, влажна и пълна с растения, които не изглеждаха нито марсиански, нито земни. Наистина той не бе виждал никакви други марсиански растения освен кактусоидите в долината. Но тези растения бяха високи, зелени, излъчваха задушлива миризма, имаха сочни стебла и изглеждаха много активни, съвсем не както растения, борещи се да оцелеят в рядката марсианска атмосфера.

Едната стена беше прозрачна и зад нея се виждаше гъста мъгла. И толкова. Колкото и да напрягаше зрение, погледът му не можеше да проникне през сивата пелена. И това не бе познатата му водниста мъгла. Тази изглеждаше като съставена от милиарди изключително малки пращинки. По-скоро приличаше на прах.

Със сигурност вече не беше на Марс. В мига, в който бе престъпил прага на тази стая, е бил мигновено телепортиран в тази сграда на някаква планета или сателит. Силата на притегляне беше като на Земята, а това означаваше че е по-скоро на планета с размери близки до земните. Това, в съчетание с облака, го караше да мисли, че се намира на Венера.

Трепвайки, той осъзна, че силата на притегляне в марсианската сграда трябваше да бъде много по-малка от земната. Но колко точно? Една шеста? Не си спомняше, но бе уверен, че когато бе скочил, трябваше да се извиси на много по-голяма височина, отколкото стана в действителност.

Но онази сграда наистина беше на Марс. Бе убеден, че не бърка. Което от своя страна означаваше, че там е имало монтирани съоръжения, които е са обезпечавали местна сила на притегляне, сравнима със земната. И ако продължеше тази линия на разсъждения още малко, тази сграда би могла като нищо да се намира дори на Юпитер, чиято смазваща сила на притеглянето машините на Повелителите можеха да компенсират с лекота.

Кикаха сви рамене. Наистина нямаше никакво значение къде се намира, ако не бе възможно да оцелее извън сградата. Непосредственият му проблем бе как да остане жив и как да намери обратния път към Земята. Той мина през следващия къс и гол хол и попадна в полуздрача на помещение с размерите на централната гара в Ню Йорк. Високо над главата му се виждаше куполът на тавана.

Необятното помещение беше запълнено със сребрист сивкав течен метал с изключение на тясна пътечка, минаваща покрай цялата стена и малък кръгъл остров в средата. Металът приличаше на живак. Никъде в стената нямаше и помен на отвор за излизане.

Островът се намираше на около петдесет метра от стената. Той се излизаше само на една стъпка над застиналата повърхност на течния живак. Изглеждаше като от камък, а в геометричния му център се издигаше вертикално закрепена в камъка метална рамка. Веднага разбра че това е врата и че ако успее да се добере до нея ще бъде телепортиран на място, където ще му бъде даден шанс да се пребори. Такава бе играта. Ако затворникът се окажеше достатъчно интелигентен, достатъчно силен и достатъчно бърз... и най-вече достатъчно удачлив, той трябваше да получи свободата си.

Кикаха изчака до вратата понеже вътре нямаше къде да се скрие. Докато стоеше, опитваше се да сети дали не бе минал покрай нещо, което би могло да се използва вместо лодка. Нищо не му хрумна. Може би само диванът, но той едва ли щеше да се задържи върху повърхността. Нищо чудно да се наложеше да опита с него. И все пак как можеше да се накара едни бавно — а защо не и бързо! — потъващ предмет, да се носи през живака?

Не, не можеше да каже нищо, преди да е опитал. Но мисълта не го изпълваше с ентусиазъм. И тогава си зададе въпроса: А може ли човек да плува в живак? Дори да забравеше за отровните изпарения, за които си спомняше от уроците по химия.

В този момент в главата му изплуваха откъслечни изречения от учебника: Не мокри стъклото и затова образува изпъкнала повърхност при наливане в стъклен съд... не е устойчив при стайна температура... представлява опасност за здравето заради отровните си свойства... бавно се окислява във влажен въздух...

Въздухът под купола определено беше влажен, но повърхността беше огледална без следи от окисляване. Кикаха не подушваше никакви отровни пари и не усещаше никакво вредно въздействие. Засега!

В същия миг той се напегна. Дочу лекото търкане на кожа в камък. Вратата беше оставена отворена от Звънаря и Кикаха не се бе докосвал до нея. Намираше се в другия край и се надяваше, че този път камбаната няма да влезе първа.

Точно това и стана. Черният предмет навлезе, носейки се на около четири стъпки над пода. Спря в момента в който се озова в помещението. Кикаха скочи към вратата и я затръшна. Камбаната продължи да виси над същото място.

Вратата оставаше затворена. На нея не се виждаше никаква ключалка, така че на Звънряя оставаше да се опита да я отвори като я ритне. Но той очевидно бе предпазлив, а нищо чудно да се бе объркал, намирайки вратата затворена. Не можеше да има никаква представа кой стои от другата страна и с какво оръжие разполага противника му. И най-важното: беше разделен от камбаната — неговото най-ценно притежание. Да, камбаната наистина не може да бъде разрушена, но можеше да му бъде отнета и скрита завинаги.

Кикаха изтича пред вратата, надявайки се, че Звънряя няма да реши да използва мощния си лъчамет точно в този момент. Сграбчи камбаната в ръцете си и я избута. Камбаната се съпротивляваше, но все пак се понесе назад. Във вертикална посока обаче не отстъпи нито инч.

В същия момент металът покрай рамката на вратата заедно с близката част от стената започна да почервява и Кикаха разбра, че Звънряя бе насочил цялата мощ на лъчемета си върху вратата. Материалът от който бе изработена явно беше страшно издръжлив.

Но защо Звънряя просто не ритнеше вратата и не започнеше да стреля от прага ѝ?

Може би го бе страх, че врагът му се крие наблизко и ще дебне мига, в който вратата започнеше да се откrexва, така че бе решил да не остави нищо, което да може да се откrexне. Каквито и да бяха мотивите му, поведението му даряваше на Кикаха ценно време, макар и не достатъчно, за да прекоси разстоянието до острова. Звънряя положително щеше да се справи с вратата още преди Кикаха да бе изминал и половината. Тогава?

Кикаха стисна камбаната с две ръце и я забута към стената. Не би могло да се каже, че тя се рееше с лекота по хоризонтала, но поне не му се наложи да прилага всички сили, за да я задвижи. Дръпна я експериментално към себе си, после отново я отдалечи, преценявайки степента ѝ на съпротива. После я тласна с все сили покрай стената. Тя се движеше с около две стъпки в секунда, но триенето в извитата стена я забавяше. Следващият тласък, който направи под ъгъл, за да я

отдалечи от стената, но и да я задържи да не се понесе над басейна, доведе до това, че този път тя остана в движение по-дълго.

Кикаха погледна към вратата. Червеното петно сега представляваше дупка, под която се виждаше червеникава ивица. Звънря видимо бе решил да разшири дупката, а защо не и изцяло да изреже вратата. Всеки миг можеше да спре и да надзърне през дупката и ако го направеше, веднага щеше да зърне врага си и камбаната. От друга страна може би се страхуваше да си подава главата, опасявайки се, че противникът му ще го поразии. Кикаха имаше едно предимство. Звънря не знаеше с какви оръжия разполага той.

Кикаха изтича след камбаната, отново я хвана, отстъпи крачка назад, спря до стената и вдигна крака под себе си. Увисна със свити колене и пръстите му едва не докосваха пътеката. Камбаната обаче не се спусна и на косъм.

— Добре, хайде сега! — каза той и се отгласна с всички сили с крака от стената.

Двамата с камбаната се понесоха над езерото право към вертикалната рамка, вградена в каменната повърхност на острова. Изминаха така може би към четиридесет метра и спряха. Той погледна сивата течност под себе си и бавно отпусна крака, докато не докоснаха течния метал. После предпазливо натисна с тях и веществото поддаде веднага, но камбаната се плъзна още няколко стъпки. Повторението на процедурата му позволи бавно да напредва, но беше крайно изморително. Пот рукна по цялото му тяло, навлезе щипейки го в очите му, краката го заболяха сякаш бе пробягал две мили с максимална скорост.

Въпреки това той се добра до острова и стъпи на твърда почва. Вратата се намиралше само на няколко стъпки пред него. Той я огледа внимателно. Някаква тънка ивица се спускаше по едната страна, минаваше през дъното и се изкачваше от другата страна. После завиваше през горната част на рамката. Всеки миг Звънря щеше да нахлуе в помещението.

Кикаха хвърли поглед към стаята откъм задната страна на вратата. Стаята се виждаше, но той разбираше, че ако пристъпи през рамката, ще се озове в някакво друго място, може би направо в някоя друга вселена. Освен ако Повелителя си бе направил някоя жестока шега.

Кикаха бутна камбаната пред себе си и отскочи мигновено встрани, за да не се окаже директно пред рамката. Беше натрупал достатъчно опит и добре знаеше, че мястото от другата страна може да е капан. Така че винаги бе препоръчително да се хвърли някакъв предмет, за да се задейства капанът.

Разнесе се гръм, който едва не го оглуши. Нажежена вълна лъхна лицето и част от тялото му. Макар да бе затворил предвидливо очи, блясъкът едва не го ослепи. Когато седна и погледна, видя камбаната да се стрелва над езерото, без да губи от височината си. Пронесе се над пътеката и спря едва когато се заби в стената. Остана там, отскачайки на няколко инча след рикошета.

В следващия миг вратата на помещението падна върху пътеката. Не чу трясък — ушите му още пищяха от експлозията. Но видя Звънря, стиснал лъчемета, да скача през нея, ловко да се претъркулва няколко пъти на пода и да става, готов за стрелба. Кикаха обаче вече беше скочил. Точно когато Звънря се озърна и го видя, Кикаха скочи през рамката. Нямаше никакъв избор. Не допускаше, че ще стане жертва на нова експлозия, тъй като Повелителите не поставяха клопките си по този начин. Дори капанът от другата страна да бе готов за следващият, който щеше да опита да мине, взривът само щеше да сложи край на всичките му безпокойства.

Усети че минава и започва да пада. Под краката му имаше бездна, дълбока няколко хиляди стъпки, над него се виждаше синьо небе, а точно до него... тънък хоризонтален прът! Кикаха го сграбчи, закопча пръсти около гладкото хладно желязо и се залюля на една ръка разстояние под него. Едва сега видя, че двата му края са закрепени на две метални щанги, излизащи на по около двацет стъпки от стената над бездната.

Какъв триумф на въображението и садизма на Червения Орк! Ако жертвата проявеше безгрижието да мине през рамката, без да прекара нещо преди себе си, щеше да бъде пръсната на парчета, преди да е получила шанса да падне и се разбие. И още един нюанс: ако не бе скочил, а само бе прекрачил през рамката, той нямаше да достигне до спасителния прът.

Беше го достигнал... какво сега?

Друг, не така хладнокръвен или с по-малко мускули, можеше и да падне. Кикаха обаче не загуби и миг. Пресегна се и се хвана за

опорния прът. Но веднага го пусна, изруга и замаха с ръка.

Страничния прът беше прекалено горещ, за да се държи за него.

Той се прехвърли на ръце до другия край и опита другия прът. И той беше също така горещ.

Не че беше невъзможно да се държи. Но причиняваше достатъчно болка, за да го откаже от мисълта да остане да виси на него. Въпреки това Кикаха се прехвърли и макар да топлината да предизвика сълзи в очите му, той със стенания се изтегли върху надвесената стена. Позволи си един миг почивка, но продължи да стене. Чувстваше дланите си като изгорели до кост. Погледна ги, но те изглеждаха само като че ли ги бе държал за кратко над огъня, а не в него, а и болката бързо отминаваше.

Огледът на обстановката не продължи дълго, понеже нямаше много за разглеждане. Намираше се върху равния гол връх на колона от твърда черна скала. Върхът беше малко по-широк от основата, а околната стена беше гладка като цевта на оръдие. Колоната се издигаше в центъра на лишена от всякакви признаци на живот камениста равнина, през която течеше река. Реката идваше откъм близкия хоризонт и се разделяше надве, за да заобиколи колоната. Двата ръкава се съединяваха от другата страна и тя продължаваше пак към хоризонта.

Небето беше синьо, а жълтото слънце бе в зенита си. В основата на колоната, в четирите посоки на света, се издигаха гигантските рамки на четири врати за телепортиране. Една от тях, но само ако можеше да избере по някакъв начин правилната, означаваше спасение в място, където можеше да оцелее. Другите... другите сигурно щяха да му донесат бърза смърт, ако минеше през тях.

Но непосредственият му проблем беше съвсем друг. Първо трябваше да се спусне по колоната, а в момента просто не можеше да си представи как би могло това да стане възможно.

Върна се при щангата, която излизаше от гнездото си в скалата. Звънря всеки момент трябваше да се покаже. Дори да се двоумеше, пак щеше да мине. Това бе единственият изход.

Минутите се точеха и се превърнаха в цял час, ако можеше да се довери на чувството си за време. Слънцето се спускаше от зенита си. Кикаха направи няколко крачки, за да раздвижи втвърдилите се мускули и да ускори притока на кръв в крайниците си. Изведнъж във

въздуха се показва стъпало на крак. Звънря от другата страна проверяваше каква е ситуацията.

Кракът потърси някаква опора, но откри само въздух. Изтегли се и след няколко секунди се показва лицето на Звънря, обърнато наопаки за стоящия над него Кикаха.

Ножът на Кикаха се стрелна като сребърна светкавица в посока на лицето. То изчезна обратно в нищото, а ножът остана забит във въздуха на около една стъпка под мястото, където Звънря бе надзърнал през вратата.

Вратата явно не бе еднопосочна. Положението на ножа му го доказваше. Фактът че Звънря бе подал част от тялото си и се бе изтеглил обратно, нямаше нищо общо с еднопосочността на някои врати. Дори еднопосочната врата позволяваше на телата да преминат наполовина и после да се върнат. Освен ако разбира се Повелителя, създал подобна врата, не намираше за по-голямо забавно да разреже надве тялото на нещастника.

Изминаха няколко секунди. Кикаха тихо изруга. Можеше никога да не разбере дали бе нанесъл удара си точно в целта.

Неочаквано една глава се материализира от небитието, последвана от врат, рамене, гръден кош и диафрагма, от която стърчеше дръжката на ножа.

Миг по-късно Кикаха видя и останалата част от тялото на Звънря, който рухна пред вратата. Понесе се надолу и тялото ставаше все по-малко и по-малко, докато не се загуби от погледа му. Кикаха все пак различи белия гейзер от забиването му в реката.

Пое си бавно въздух и седна разтреперан. Най-сетне Звънря бе мъртъв и всички вселени бяха завинаги освободени от заплахата, която представляваше.

А аз съм тук, мислеше си Кикаха. Може би единственото живо същество в цялата тази вселена. Самотен в буквалния смисъл на тази дума. И ако не се сетя за някакъв абсурден ход, преди да е станало време за несъществуващата ми закуска, скоро ще се превърна в едно от двете мъртви неща в същата вселена.

Пое отново дълбоко дъх и след това направи онова, което трябваше да направи.

Болката на отиване по опорната щанга бе същата, както на идване по нея. Когато стигна до напречния прът, той се задържа да си

почине, прехвърлил една ръка и един крак през него. Болката в ръцете и краката му постепенно отминаваше и след малко той събра кураж да се преметне върху пръта и да изправи балансирайки върху него. Хилядите часове, прекарани в упражнение по ходене на въже и катерене по височините, най-сетне се изкупиха с лихвите. Съумя за запази равновесие върху пръта, докато преценяваше къде бе мястото, през което бе паднало тялото на Звънря. За него това представляваше само неотличима област в синевата и той добре разбираше, че ще има един-единствен шанс да улучи целта си.

Скочи напред и нагоре и осъзна, че главата му минава през рамката, после несъзнателно извика „Уф!“ в мига, в който падна по корем върху нея. Пресегна се моментално с ръка, сграбчи каменния ръб и се доизтегли през нея. Известно време не беше способен на нищо друго освен да лежи върху каменния под и да чака сърцето му да се успокои. Едва тогава обърна внимание на факта, че камбаната беше над него, а лъчеметът лежи само на няколко крачки от мястото, където лежеше.

Стана и разгледа камбаната. Беше изработена от неунищожим материал, а краищата на антените ѝ бяха изтеглени в отделение от същия метал. Когато антените се прибираха, върховете им запушваха два едва забележими отвора в основата на камбаната. Но самите антени бяха от по-обикновен метал и те бяха пострадали от експлозията, забила камбаната през езерото в самата стена. Или поне така предполагаше. Не забелязваше никакви поражения. Всъщност не виждаше самите антени, защото те бяха толкова тънки, че можеше само да ги усети с връхчетата на пръстите си. И все пак фактът, че Звънря не бе изпратил камбаната на оглед преди себе си, доказваше, че нещо я бе повредило. Може би експлозията бе повредила само деликатната апаратура, отговорна за приемането на мисловните му команди и за управлението на полета. Ставаше дума за съвсем нова добавка, която Звънря сигурно не бе имал възможността да изпробва в реална обстановка.

Каквото и да се бе случило, камбаната продължаваше да виси във въздуха над повърхността на острова. И все така оказваше лека съпротива на опитите да бъде тласната в хоризонтална посока.

Кикаха реши че антените все пак работят поне в известна степен. В противен случай камбаната не би могла да получи обратна

информация на каква височина се намира, за да я поддържа с такова постоянство.

Както и да е, камбаната представляваше за него единственият му шанс да се спусне до земята, отстояща на няколко хиляди стъпки под него. И той нямаше и най-малка представа доколко си струваше да заложи на този шанс. Камбаната би могла да реши, че трябва да поддържа това ниво дори повърхността под нея да пропаднеше неочаквано. Ако се случеше именно това, той сигурно все още щеше да успее да се добере до върха на колоната.

Кикаха праметна ремъка на камбаната през едното си рамо, притисна я с двете си ръце до гърдите и пристъпи през телепортиращата врата.

Полетя надолу не по-бързо, отколкото ако висеше на въжетата на парашут и тази скорост бе много по-добра за него от онова, което би могло да му се случи. От време на време му се налагаше да се отгласне с крака от стената на колоната, защото камбаната непрекъснато се отклоняваше към нея, сякаш масата ѝ по някакъв необясним начин я привличаше.

Когато се спусна на десет стъпки над реката, той пусна камбаната. Прелетя останалото разстояние малко по-бързо, заби се във водата, която се оказа възтопла, и изплува на повърхността, повлечен от силно течение. Трябваше да вложи всички сили, за да се добере до брега, но успя да се пребори. Отпусна се за да възстанови част от силите си. След малко стана и тръгна по брега, докато не видя камбаната. Беше се опряла в стената на колоната, като малко натискащо се да суче от гигантската си майка. Нямаше начин да я прибере, а и не виждаше защо трябва да го прави.

Няколко метра по-нататък се натъкна на тялото на Звънря. Беше се заклещило в някаква скала до брега в място, където коритото на реката образуваше малко заливче. Гърбът му беше разцепен, тилът му — разбит. Изглеждаше като човек, който е паднал върху цимент, а не във вода. Ножът продължаваше да стърчи от слънчевото му сплетение. Кикаха го дръпна обратно и го избърса във влажната коса на Звънря. Падането не бе го повредило.

Изтегли тялото от реката. Едва сега обърна по-голямо внимание на гигантските рамки на вратите, закрепени в каменната повърхност по подобие на онази врата на малкия остров в онзи вече недостижимо

далечен друг свят. Две се намираха на този бряг, другите две — на другия. Поставени бяха във върховете на квадрат със страна около две мили. Кикаха се отправи към най-близката и когато стигна хвърли камък през нея. Камъкът прелетя и тупна от другата страна. Поредната гавра на Червения Орк. Дали това не бяха най-обикновени рамки, което би означавало, че е осъден да остане в този пуст свят до края на дните си, преди да умре от глад?

И следващата врата — онази в североизточния връх — не се оказа нищо по-различно.

Кикаха усети, че огладнява и че го наляга умора. Сега се налагаше да преплува реката, преборвайки се с доста силното течение, за да се добере до останалите две врати. Разходката от едната до другата наистина бе към две мили и ако трябваше да ги обходи и четирите, това правеше една екскурзия от общо осем мили. При нормални обстоятелства това едва ли би заслужавало да се споменава, но последните няколко часа бяха поставили физическите му ресурси на сериозно изпитание.

Седна да почине за минута и неочаквано скочи с вик, проклинайки се за глупостта си. Беше забравил, че вратите могат да работят при влизане в само в една от посоките. Взе един камък, заобиколи вратата и хвърли камъка през нея. Нищо, най-обикновена рамка.

Не му оставаше нищо друго освен да се върне при първата врата и да я изпробва откъм другата ѝ страна. Но и тя не показва с нищо, че може да телепортира хора.

Преплува реката и излезе на другия бряг след като течението го отнесе на половин миля, увеличавайки разстоянието, което трябваше да извърви. Лъчеметът с нищо не облекчаваше както плуването, така и ходенето, понеже тежеше към трийсет фунта. Ни Кикаха не искаше да се разделя с него.

И югозападната врата се оказа само един огромен метален обръч. Кикаха потегли към последната. Слънцето отиваше на запад и се спускаше ниско над хоризонта. Грееше в смълчаното небе над безжизнения свят. Дори вятърът беше стихнал и единственият звук бе от течащата вода, а дори и той заглъхна докато Кикаха се отдалечаваше. Чуваха се само стъпките му и тежкото му дишане.

Когато се добра до северозападната врата, поиска му се да отложи хвърлянето на камъка за известно време. Ако и това се окажеше поредната шега Червения Орк, тази шега можеше да се окаже последната, за която Кикаха щеше да научи. Така че можеше да свършва с всичко.

Първият камък прелетя през рамката и падна от другата страна.

Вторият мина в обратна посока и падна на камениста земя.

Кикаха скочи разярен няколко пъти, гневно изкрещя и удари с юмрук дланта си. Ритна близката скала и заподскача, виейки от болка. Заскуба косите си, плесна се по бузата, вдигна лице към сляпото синьо небе и мъртвото жълто слънце и зави като вълк, чиято опашка е попаднала в капана.

След малко се смълча и застина неподвижен. Изглеждаше като изваян от същата бронзовочервеникава скала, която изобилстваше на този свят, с тази разлика, че клепачите му подскачаха и гърдите му се вдигаха и спускаха.

Когато се изтръгна от медитацията си, той делово и без никакви емоции се отправи към реката. Напи се до насита и се огледа за подслон, където да прекара нощта. След петнайсет минути намери една вдлъбнатина в склона на нисък хълм, където можеше да се скрие успешно от вятъра. Отърси се от нерадостните мисли за бъдещето и заспа.

На сутринта погледна тялото на Звънря и се запита дали нямаше да му се наложи да яде от него.

За да не стои просто така, а също и защото никога не се предаваше, преди да е опитал всичко, Кикаха закрачи в плитчините на реката, спуснал ръце във водата. Нямаше и помен от риба. И не изглеждаше, че може да има, особено при тази пълна липса на каквато и да е било флора.

Изкачи се на върха на хълма, в чиито основи бе спал. Седна върху твърдата заоблена скала за миг, помръдвайки само за да смени позата си. Ситуацията му се оформяше като отчайваща и проста едновременно с това. Или Червения Орк беше дал на пленника си шанс да се измъкне, ако е умен и в добра физическа форма, или не му бе оставил подобен шанс. Ако бе вярно второто, тогава жертвата щеше да си умре тук. Противното обаче означаваше, че той — в случая

Кикаха — просто не е достатъчно умен. В който случай, смъртта му бе само въпрос не време.

Остана да седи все така дълго време и изведнъж простена. Какво, по дяволите, се бе случило с главата му? Да, наистина камъкът бе прелетял свободно в пространството, ограничено от рамката, но това не беше жива плът. Трябваше сам да изпробва вратите, а не да се прави на хитрец и да хвърля камъни през тях. Вратите можеха да бъдат настроени да се задействат само след преминаване на тяло с маса над определена критична стойност, а понякога телепортираха единствено при преминаване на органична материя. А можеше и да следят за наличието на мозъчна активност в непосредствена близост до тях и дори да анализират дали вълните са излъчени от човешки мозък. А той бе толкова загрижен да избегне евентуалните клопки от другата страна, че бе забравил за тази възможност.

От друга страна всяка врата можеше да бъде програмирана да унищожи първото голямо тяло, преминало през нея, подобно на вратата от острова сред живачното езеро.

Кикаха изпъшка при мисълта за разхода на физически сили, който му предстоеше, но си каза, че бе оцелял досега само защото никога не го бе мързяло. Метна тялото на Звънря през рамо, благодари на съдбата, че човекът все пак бе дребен и пое към най-близката врата.

Денят се оказа дълъг, горещ и изнурителен. От липсата на храна краката му трепереха и всеки пореден неуспех допълнително го изтощаваше. Преплуването на реката, преборването с мъртвото тяло и лъчемета, изцедиха силите му докрай. Но досега бе прехвърлил трупът шест пъти през всяка страна на три от вратите.

И ето че почиваше пред четвъртата. Звънря лежеше безмълвен до него, разперил ръце, обърнал безчувственото си лице точно срещу изгарящото слънце, отворил уста, от която се долавяше противната миризма на разлагаща се плът. Слава Богу, в този свят поне нямаше мухи.

Времето течеше. Въпреки почивката не се чувстваше по-силен. Трябваше да стане и да хвърли омразното тяло най-много още два пъти през рамката на последната врата. Не можеше да рискува просто да го претърколи, защото искаше да избегне оставането по линията на възможната експлозия. Беше необходимо да се изправи до самата

рамка, да вдигне тялото на ръце, да го хвърли в отвора и да отскочи моментално встрани.

Направи го за седми път. Тялото прелетя над долната част на рамката и тупна с глух звук от другата страна. Оставаше му един последен опит и този път вместо да почива той вдигна веднага трупа на нивото на гърдите си и с последни сили го тласна напред.

Когато вдигна глава... видя тялото пред себе си.

Това беше краят — краят на хубавата теория, а заедно с това и неговият край. Повече нямаше какво да направи.

Седна и затвори очи. И точно фактът, че кой знае защо не бе легнал, му спаси живота.

Но се размина със смъртта на косъм. Тигроподобният звяр, който се бе промъквал безшумно по твърдата скала, изрева когато го видя да сяда и ускори скоковете си към него. Кикаха бе толкова изненадан, че остана замръзнал от изумление за цяла секунда, давайки значително предимство на звяра. Но не достатъчно. Ослепителният лъч се изтръгна от лъчемета точно когато гъвкавото тяло се издигна във въздуха за последен скок, прониза главата му, разсече я, преряза шията и гръдния кош, откъсна част от лапата му и направи дупка в скалата отзад. Животното падна на земята, плъзна се по гладката каменна повърхност, удари се в него, събори го и го преобърна няколко пъти. Когато накрая се изправи, Кикаха усети болки в краката, гърба, гърдите, дланите и носа. Беше се ожулил жестоко в скалата, а мястото в краката, където тялото се бе забило в него, го болеше с болка, която обезпокоително се засилваше.

Животното за щастие изглеждаше добро за ядене. И Кикаха мислеше, че се досеща, откъде се бе появило. След като приготвеше и изядеше няколко пържоли, той щеше да се върне при североизточната врата, за да огледа обстановката около нея отново.

Звярът бе с една четвърт по-дълъг от сибирски тигър, тялото му бе с конструкцията на котка, имаше дълга, кафеникава около корема козина, украсена с бледочервени ивици навсякъде с изключение на краката и лапите, които бяха черни. Очите му бяха лимонаденожълти, а зъбите му по-скоро приличаха на зъбите на акула, отколкото на котка.

Пържолите воняха отчайващо, но го изпълниха с усещане за възвръщаща се сила. Той подхвана Звънаря и го извлачи цели две мили до вратата. Трупът вече бе в тежко състояние на разлагане. И макар да

му се бе струвало, че това е невъзможно, той му замириса дори още по-силно, когато го вдигна на гърди, за да го хвърли през вратата.

Този път тялото изчезна, но в следващия миг от вратата бликна струя нефтоподобна течност, която щеше да го залее, ако бе останал директно пред рамката. Мазната субстанция веднага пламна и горя в продължение на петнайсетина минути.

Кикаха изчака огъня да угасне и скочи във вратата с изваден лъчемет. Не знаеше какво го очаква от другата страна. Можеше да има още един дебнещ тигър. Сега разбираше, че когато бе хвърлил преди трупа във вратата, той само бе задействал закъснителен механизъм, който отваряше клетката на животното след известно време — може би точно когато нищо неподозиращата жертва решише, че и тази врата е фалшива. Умно и садистично замислено — напълно в стила на Червения Орк. Струваше му се обаче, че той едва ли бе приготвил и други изненади. Дори такъв като него би сметнал, че едва ли някой би могъл да оцелее чак дотук.

В продължение на една секунда се намираше в малка гола стая, в която имаше голяма клетка с отворена врата и черен купол на три крачета. След това се озова в друга стая. Тя бе по-голяма и изработена от някакъв твърд сив метал или може би пластмаса. Тя също не бе украсена и бе напълно лишена от мебелировка с изключение на голям скрин, умивалник с единичен кран за вода и малка метална масичка, привързана за пода с вериги.

Преминаването от едната стая в другата го смая. Той не разбираше как бе извършено. Може би скокът през рамката в онзи свят бе активирал врата със забавено действие. Която го бе телепортирала в тази килия без изход.

Беше светло, но светлината нямаше определен източник и запълваше стаята с еднаква интензивност. Бе достатъчно ярка за да се увери, че в стените няма никакви пукнатини или процеци от хитро маскирани обикновени врати. Изобщо нищо не подсказваше за наличието на врата или прозорец. Самите стени бяха изработени от изключително устойчив материал, защото дори лъчът на лъчемета, макар и включен на максимална мощност и прикован в една точка, не постигна нищо освен да затопли стената и да покачи температурата в стаята. Той изключи оръжието и потърси отвора, през който постъпваше пресния въздух, ако изобщо имаше такъв.

След внимателен оглед Кикаха реши, че въздухът постъпва със съвсем слаба струя в една точка над центъра на масата. А това означаваше, че се телепортира от устройство, монтирано в самата маса. Циркулацията се затваряше през изходна врата, която изглежда бе монтирана близо до един от ъглите горе до тавана.

Кикаха насочи на пълна мощност лъча в плота на масата, но и тя бе с устойчивостта на стените. И все пак, ако онзи, който бе организирал този капан, държеше пленникът му да остане жив, той трябваше да е монтирал и врата, през която да му изпраща храна. Това вероятно бе все същата врата в масата, която се автоматично се пренастройваше за телепортиране на твърди тела, когато дойдеше време за ядене.

Кикаха обмисли тази организация и се запита защо идеята за бягството не бе хрумнала на никого. А може би Повелителя бе помислил и за тази възможност и бе направил необходимото, разчитайки, че и затворникът ще се сети за нея. Да, това би било точно една от онези шеги, които доставяха най-голямо удоволствие на Повелителите. Идеята обаче бе толкова налудничава, че по всяка вероятност бе убягнала от вниманието на Повелителя.

Кикаха си представи тревожното мигане на индикатори и звъна на алармените инсталации в сградата, където се намираше тази килия. В случай, че килията се намираше в някаква сграда, а не в отделна джобна вселена, създадена специално за нея. Едва ли ставаше дума за рядко посещавано място, защото ако Повелителя отсъстваше, той можеше да се върне тук прекалено късно след като затворникът му бе успял да избяга.

Нямаше представа колко точно време бе изминало, но според него около четири часа след попадането му тук, на масата се материализира дългоочаквания поднос. Храната на него бе земна: средно изпечена пържола, салатата от маруля, моркови и лук, чеснов сос за подправка, три филии ръжен хляб, кубче истинско масло, и чаша шоколадов сладолед.

Когато свърши се почувства много по-добре. Едва ли не изпитваше благодарност към онзи, който му бе причинил всичко това. Но не изчака нито секунда след последната лъжичка сладолед. Качи се на масата, праметна кобура с лъчемета през рамо и хвана подноса в ръцете си. Наведе се, остана за миг на един крак, постави подноса на

масата и стъпи в него. Досети се че вратата може би се задействаше само от наличието на подноса и съдовете върху него, а не от някакво предварително програмирано тегло. Залагаше живота си на предположението, че полето е насочено нагоре и обхваща достатъчно голяма зона. Ако не бе така някой от другата страна щеше да се изненада силно от връщането на поднос пълен с половинка труп. Но ако успееше да се телепортира без проблеми, изненадата щеше да бъде още по-голяма и определено много по-неприятна.

Изведнъж се озова на маса в тясно помещение, осветено от лампа, светеща непосредствено до главата му. Ако не бе имал съобразителността да приклепне, сега щеше да е пристигнал без глава, която щеше да се е материализирала в тавана.

Скочи от масата, отвори вратата и излезе в необятна кухня. Някакъв мъж стоеше с гръб към него, но вероятно бе чул шума от отварянето на вратата, защото рязко се извърна. Долната му челюст провисна, очите му се ококориха и от устата му се изтръгна:

— Какво, по...?

Стъпалото на Кикаха го улучи точно под брадичката и мъжът рухна по гръб на пода в безсъзнание. Кикаха се послуша за да се убеди, че шумът от падането не е обезпокоил някой друг и претърси дрехите на човека.

Извади „Смит енд Уесън“ 38-и калибър с рязана цев в кобур за носене под мишницата, портфейл със сто и десет долара в наличност, две шофьорски книжки, няколко от вездесъщите кредитни карти и визитка. Името на мъжа беше Робърт Ди Анжело.

Кикаха провери пълнителя на пистолета и го запъхна в колана си, а след това огледа кухнята. Тя беше толкова голяма, че наистина можеше да се намира само в имението на много богат човек. Не след дълго той откри малък пулт за управление, скрит зад плъзгащ се панел в ламперията, който бе оставен открит. На него мигаха светлинките на индикатори.

Фактът че Ди Анжело му бе изпратил храна означаваше, че обитателите на дома знаят за пристигането на затворника. Или най-малкото поне Повелителя знаеше. Хората му можеха и да не знаят за съществуването на телепортиращите врати, но сигурно бяха поне инструктирани да докладват в мига, в който определени индикатори на

този пулт светнеха и без съмнение се активираха звуковите аларми. Последните сигурно отдавна бяха изключени.

Не бе изключено в килията да бе имало телевизионна камера, в който случай Уртон — защото Кикаха нямаше никакви съмнения, че се намира в неговия дом — сигурно бе видял с кого има работа.

Защо в такъв случай Уртон не бе предприел нищо за да разпита своя пленник? Не можеше да има никакво съмнение, че изгаря от любопитство да научи как Кикаха е попаднал тук.

Кикаха наля чаша вода и я плисна в лицето на човека на пода. Ди Анжело трепна, завъртя глава и отвори очи. И пак трепна когато видя надвесения над него мъж, опрял върха на ножа си в гърлото му.

— Къде е шефът ти? — попита късо Кикаха.

— Не знам — отвърна Ди Анжело.

— Неосведомеността няма да ти е от полза — предупреди го Кикаха и леко натисна с ножа. По шията на мъжа протече тънка струйка кръв.

Очите на нещастника се разтвориха и той се примоли:

— По-леко! Какво значение има всичко това? Ти нямаш никакъв шанс. Ето какво се случи...

Ди Анжело беше готвач, но бе в течение на събитията развили се из по-ниските ешелони на йерархията. Още преди много време шефът, когото той наричаше мистър Калистър, му бе наредил да го информира, ако в кухнята се задейства алармената инсталация. До днес тя бе останала безмълвна. Когато преди няколко часа го бе стреснал пронизителния звън на системата, той бе позвънил на мистър Калистър, който бе излязъл с хората си по дела, за които До Анжело нямаше ни най-малка представа. Вероятно бе нещо свързано с неотдавнашните неприятности, имащи отношение към появата на Кикаха и останалите. Калистър го бе инструктирал как да постъпи в подобен случай, а това се свеждаше до това да приготви на храна, да я постави върху поднос, да го отнесе до масата в специалното помещение, да затвори вратата му и да натисне един бутон върху пулта за управление.

Кикаха се осведоми за Улф, Хризеис и Анана.

— Няколко момчета ги отведоха в офиса на боса — отговори му Ди Анжело — и оттогава досега никой не ги е виждал. Кълна се в

Бога, казвам ти истината! Ако някой знае къде са, това може да е само Калистър. Единствено той!

Кикаха накара Ди Анжело да стане и го поведе със себе си из къщата. Минаха през няколко просторни салони и големи стаи — всичките луксозно мебелирани, — след което излязоха пред широко извито мраморно стълбище, извеждащо до втория етаж. По пътя Ди Анжело му каза, че тази къща се намира в заградено с висока ограда имение в Бевърли Хилс. Адресът беше онзи, на който Червения Орк му бе казал, че сега живее Уртон.

— Къде е прислугата? — попита Кикаха.

— Хората са или по домовете си, или в отделените за тях жилищни помещения над гаража. Не излъгах, когато казах, че съм сам у дома, мистър.

Вратата за кабинета на Калистър бе от стомана и естествено заключена. Кикаха насочи лъчмета към нея и изрязва ключалката с едно завъртане на оръжието. Ди Анжело погледна стреснато и пребледня. Той явно не знаеше нищо за оръжията на Повелителя.

Кикаха намери скоч-лента в огромното махагоново писалище и пристегна с нея ръцете на Ди Анжело на гърба и краката за глезените. Помогна му да седне в едно от креслата и претърси с вещина помещението на кабинета. Пултът за управление на вратите — или такова се надяваше, че е предназначението му — изскочи със щракване иззад една привидно солидна стена на писалището, когато натисна един бутон в ъгъла му. Различните бутони, циферблати и индикатори бяха надписани със символи, които биха озадачали всеки землянин, но не и Кикаха. Това беше писмото на Повелителите.

Той обаче не знаеше какво представляват врати с номера от 1 до 10, нито можеше да предположи какво би се случило, ако натиснеше бутона, обозначен със символа за „М“. Това можеше да означава много хиляди неща, но Кикаха се опасяваше, че е съкращения от мийрцо, т.е. смърт.

Първият проблем, свързан с използването на пулта, бе, че дори да успееш да активира вратите, той не знаеше къде се намират те. Вторият бе, че най-вероятно нямаше да може да ги активира. Повелителя вече беше доказал, че не е онзи глупак, който ще остави на врага си една работоспособна и лесно достъпна система. Без съмнение той носеше в себе си някакво допълнително устройство, което

трябваше да се включи, за да се задейства самия пулт за управление. Все пак Кикаха бе научил къде се намира пулта, така че ако успееше да се сдобие по някакъв начин и с активатора, щеше да може да предприеме нещо повече. И това нещо повече би имало някакъв смисъл само ако разбереше и къде са вратите.

Ситуацията го изпълваше с чувство на безсилие, защото той бе сигурен, че Анана и двамата му приятели, ако бяха още живи, се намираха на място, до което се достигаше през една от десетте врати.

В този момент иззвъня телефонът. Кикаха се стресна за миг, но после взе апарата, отнесе го до Ди Анжело, и вдигна слушалката така че и двамата да могат да чуват. Ди Анжело не изчака да му кажат какво се очаква от него.

— Ало — обади се той.

— Ди Анжело? Момент.

Следващият глас който се разнесе бе на мъжа, с който Кикаха бе разговарял под впечатлението, че преговаря с Червения Орк. Това трябва да беше Уртона и каквото и да бе онова, което го бе накарало да изостави анонимността, то сигурно бе жизнено важно. Единственото такова нещо можеше да бъде само шансът да бъде заловен Червения Орк.

— Анжело? Получавам алармен сигнал тук. Идва от кабинета ми. Знаеш ли това?

Кикаха поклати глава отрицателно и Ди Анжело послушно отговори:

— Не, сър.

— Добре, значи някой е влязъл там. Ти къде се намираш в момента?

— В кухнята, сър.

— Иди там и виж какво става — нареди Уртона. — Оставам тази линия отворена. Изпращам ти подкрепление от склада. Не рискувай. Стреляй за да убиеш, освен ако си абсолютно сигурен, че можеш да го плениш. Разбра ли ме?

— Да, сър — каза Ди Анжело.

Нещо в слушалката изщрака и гласът заглъхна. Кикаха не виждаше основания да изпитва триумф. Уртона вероятно бе съобразил, че човекът в кабинета му би могъл да подслуша целия този разговор. И се досещаше, че това елиминира всякакви шансове на Ди Анжело да

сюрпризира противника, което от своя страна означаваше, че подкрепленията ще пристигнат максимално бързо.

Кикаха залепи със скоч-лента устата на Ди Анжело и го заключи в дрешника. След това унищожи пулта за управление на вратите с кратко включване на лъчемета. Ако на Уртоната би хрумнала идеята да прехвърли другите си пленници — в случай, че изобщо разполагаше с такива — или да им стори нещо, той поне за известно време бе лишен от тази възможност. Трябваше да направи нов пулт... освен ако нямаше дубликат в някое от многото складови помещения.

Следващата му стъпка бе да се измъкне от дома бързо и да стигне до Централната гара, където бе оставил Рога на съхранение в една касета. Искаше да се добере до Рога, защото имаше всички шансове да го използва с успех. От друга страна Уртоната сигурно се бе погрижил за охраната на дома си.

Задачата на Кикаха бе да излезе и да стигне до центъра на града. Реши да скрие лъчемета на територията на имението. Намери някаква дупка в земята зад един голям олеандър до стената. Градината беше във великолепно състояние — никъде не се виждаха окапали листа, нито нападали изсъхнали клонки с заради това той нямаше с какво да покрие оръжието. Сложи го в дупката и го остави така. После прецени, че трябва да скрие и пистолета, който бе взел от Ди Анжело. Беше прекалено обемист, за да го крие успешно под ризата си.

Тръгна си без произшествия. Наложил се да се върне за лъчемета, за да се справи с ключалката на желязната порта, през която се излизаше на улицата. Тя беше зазидана във висока тухлена стена и имаше шипове по горния си край. Караулката на пътя беше празна, явно защото Уртоната бе взел със себе си всички от дома с изключение на Ди Анжело. Вратата можеше да се отваря и затваря от пулта в караулката и Кикаха без проблем разбра маркировката под отделните бутони, но за нещастие захранването на задвижващите механизми бе изключено, а той не искаше да губи време с разпити на Ди Анжело. Изрязал без проблем ключалката с лъча и бутна едното крило на масивната врата. Зад него се разнесе воят на сирена и той видя тревожните примигвания на индикаторите върху пулта в караулката. Ако този шум продължеше, полицията щеше да се поинтересува какво става. Тази мисъл накара Кикаха да се усмихне. В следващия момент

усмивката му застина. Той желаяше намесата на полицията дори още по-малко и от Уртоната.

След като скри за втори път лъчеметът зад храста, той пое на юг. Пет преки по-надолу излезе на булевард „Сънсет“. Безпокоеше се дали няма да привлече вниманието на полицаите, защото добре разбираше колко съмнително изглеждат всякакви пешеходци в този район на свръхбогаташи. Особено нощем.

Все пак щастието му се усмихна и той успя да спре такси. Шофьорът не искаше да се отдалечава от Бевърли Хилс, но Кикаха отвори задната врата и се настани в колата.

— Става дума за изключителен случай — поясни той. — Отивам на делова среща, от която зависят много пари.

После се наведе напред и подаде на шофьора една двайсетачка от портфейла на Ди Анжело.

— Твоя я и то в добавка към онова, което покаже таксиметъра и към задължителния бакшиш. Сега мислиш ли, че можеш малко да се отклониш?

— Става — бе отговорът.

Кикаха слезе на три преки от Централната гара, тъй като искаше да е сигурен, че шофьорът няма да може да каже нищо полезно на полицаите, ако се случеше да го разпитват. Отиде пешком до гарата, извади от хралупата на дървото топката от дъвка, в която бе скрил ключа от касетата, и влезе в гарата.

Освободи без никакви проблеми калъфа с Рога. Само едно четиригодишно момиченце го гледаше втренчено с огромните си тъмносини очи и накрая се осмели да му каже „Здравей!“. Той я потупа по главичката, с което накара майка ѝ да я дръпне сърдито и да ѝ се скара на висок глас, че се държи прекалено приятелски с непознати.

Кикаха се захили, макар този дребен инцидент да не му се стори никак смешен. По време на дългите си години прекарани из Света на нивата, той бе свикнал да гледа как към децата се отнасят като към безкрайно ценни създания. Откакто Улф бе сложил във водите на онзи свят средството, с което удължаваше живота на хората до хиляда години, но едновременно с това намаляваше раждаемостта, той бе взел и необходимите мерки децата да бъдат ценени. Случаите на убийства на деца, на жестоко отношение към тях, дори на лишаване от любов или родителски грижи, бяха изключително редки. И макар този вид

възпитание да не пречеше децата да израснат като възрастни, които са в състояние да се бият доста яростно, резултатът поне беше създаването на едно ново поколение забравило за неврозите и психозите на цивилизованите земяни. Разбира се повечето общности в света на Улф бяха малки, доста хомогенни, технологически примитивни и освободени от сложните условности на живота сред индустриализираните общества на Земята.

Кикаха излезе от гарата и измина няколко преки, преди да се отбие в телефонната кабина на ъгъла на голям сервиз. Набра номера на Уртонa. Чу сигнала само веднъж, после някой вдигна слушалката и се обади един непознат глас.

— Мистър Калистър, ако обичате — каза Кикаха.

— Кой го търси? — осведоми се грубият глас.

— Ди Анжело може да ме опише — обясни спокойно Кикаха. — Ако вече сте го намерили в дрешника.

Последва късо възклицание и гласът помоли:

— Един момент.

Само след няколко секунди се разнесе гласът на Калистър:

— Тук е Калистър.

— Иначе известен като Уртонa, настоящ Повелител на Земята. Аз съм онзи, който беше твой пленник.

— Как успя... ? — започна Уртонa, но спря навреме, осъзнавайки, че няма да получи описание на измъкването на Кикаха.

— Аз съм Кикаха — каза Кикаха. Не рискуваше нищо като се идентифицираше, понеже беше сигурен, че Уртонa разполага с името и описанието му от устата на Анана. — Земянин, направил онова, което считаните за Повелители на Създанието, не са могли да направят. Лично убих и станах причина да бъдат убити всичките петдесет и един Звънари. Те повече не представляват заплаха за никого. Измъкнах се от дома на Червения Орк на другата Земя, минах през всичките му капани и се добрах до твоя дом. Ако те бях заварил там щях да те убия или пленя. Не се заблуждавай по този въпрос... Но не ти се обаждам само за да ти кажа какво успях да направя. Искam да се върна мирно в света на Улф заедно с Улф, Хризеис и Анана. Вие двамата с Червения Орк можете да си се сражавате и нека по-добрият победи. Сега, след като и последният Звънар е мъртъв, няма за какво повече да стоим тук. Нито ти имаш никакви основания да задържаш приятелите ми.

Настъпи дълга пауза и после Уртона се обади:

— Как бих могъл да бъда сигурен, че Звънаря е мъртъв?

Кикаха му описа най-подробно какво се бе случило, макар да изпусна някои подробности, които смяташе, че не е необходимо да разкрива.

— Сега знаеш как можеш да провериш дали ти казах истината — заключи той. — Не можеш да минеш по моя маршрут, понеже не знаеш къде се намира домът на Червения Орк, а и аз не знам. Но мисля, че всички врати са двупосочни, така че можеш да тръгнеш от онази килия, в която аз завърших.

Добре си представяше смесицата от успокоение и тревога, която Уртона изпитваше. Той сега разполагаше с начин да се добере до дома на Червения Орк, но и той можеше да проникне в неговия дом.

След малко Уртона се обади:

— Ти бъркаш, защото аз знам къде живее Червения Орк. По-скоро къде живееше. Един от хората ми го е видял на улицата само преди два часа. Първоначално помислил че съм аз и че съм излязъл по работа, в която е по-добре да не си пъха носа. Но когато се върнал у дома и ме видял, осъзнал, че аз не мога да се прибера толкова скоро. Веднага се досетих какъв дар ми бе направила съдбата. Събрах хората си, заобиколихме дома му и проникнахме със сила в него. Избихме всичките му хора, но той самият успя да се измъкне, телепортира се някъде, предполагам. И заедно с това унищожи всички врати в дома си. Нямаше никакъв начин да го последваме.

— Беше ми се сторило, че единият от изгорените трупове е на Червения Орк — замислено каза Кикаха. — Но ако той е все още жив, тогава...

— Изморих се от тази игра — призна Уртона. — Наистина бих искал единият от труповете да е на брат ми. Ето каква сделка ще сключа с теб сега. Ако заловиш Червения Орк и ми го доставиш в състояние, в което да мога да го идентифицирам, ще освободя приятелите ти и ще ви гарантирам безопасно завръщане във вашия Свят на нивата. Ако разбира се успее да се убедя лично, че онова, което ми разказа за Звънаря, е вярно.

— Знаеш как да го направиш — каза Кикаха. — Сега искам да говоря с Анана и Улф, за да съм сигурен, че са живи.

— Не мога да направя това в този момент. Дай ми... да кажем, десет минути. И пак ми се обади.

— Окей — съгласи се Кикаха. Окачи слушалката и бързо излезе от телефонната кабина. Уртоната можеше да разполага с някакво средство за бързо трасиране на точното местоположение на телефонното обаждане, но дори и да нямаше такава техника, Кикаха не желаше да му дава подобен шанс. Той спря такси и накара шофьора да го откара до Асфалтовата яма при Ла Бри. Слезе там, отправи се по булевард „Уилшър“ и влезе в първата телефонна кабина. Бяха изминали не десет, а петнайсет минути. Този път на позвъняването отговори Ди Анжело. Макар веднага да позна гласа на Кикаха, той само го помоли да почака докато прехвърли разговора. След това се обади Уртоната.

— Говори най-напред с племенницата ми, любовнико-леблабий — каза той.

— Кикаха! — извика Анана с прекрасния си глас. — Добре ли си?

— До момента всичко е наред! — успокои я Кикаха. — Звънря е мъртъв! Убих го лично аз. А Червения Орк се крие. Дръж се! Скоро ще се върнем в добрия свят! Обичам те!

— И аз те обичам — прошепна тя.

Отново се разнесе саркастичния глас на Уртоната:

— Да, и аз те обичам, леблабий! Искаш ли да се чуеш сега с Улф?

— Нали не допускаш, че мога да повярвам само на думите ти, че той е наред? — сопна се Кикаха.

В слушалката се обади дълбокият и мелодичен глас на Улф:

— Кикаха, стари приятелю! Знаех, че рано или късно щеше да се появиш и ти!

— Здравей, Робърт, страшно ми е приятно да те чуя отново! Наред ли сте с Хризеис?

— Нищо ни няма. Каква сделка се готвиш да сключиш с Уртоната?

— Достатъчно — намеси се Повелителя. — Доволен ли си сега, землянино?

— Поне знам, че в този момент са живи — отговори Кикаха. — И за теб ще бъде най-добре, ако останат все така живи, когато дойде часа на разплащането.

— Само не се опитвай да ме заплашваш! — със сдържана ярост каза Уртона. После продължи малко по-спокойно: — Отлично. Ще ти помагам с всичко, което мога. От какво имаш нужда?

— Адреса на дома на Червения Орк — каза Кикаха.

— Защо ти е? — изненада се Уртона.

— Имам си съображения. Какъв е адресът?

Уртона му го издиктува, но го направи бавно, сякаш се опитваше трескаво да съобрази какви причини би могъл да има Кикаха за да го иска.

— Това е всичко засега — изненада го за втори път Кикаха. — Дочуване.

И окачи слушалката. Минута по-късно пътуваше с такси към дома на Уртона. На две преки от мястото плати на шофьора и извървя остатъка от пътя пеша. Желязната врата беше затворена с верига, а на светлините на караулката се виждаха силуетите на трима мъже в нея. Домът грееше със запаленото във всичките му стаи осветление, но през прозорците не се виждаше никой.

Не си виждаше и никакъв начин по който би могъл да се промъкне в имението. Да, можеше да скочи и да се прехвърли през стената, но нямаше съмнение, че там има датчици, от които няма да може да се скрие. От друга страна... какво от това? Та нали не възнамеряваше да влиза в самия дом. Искаше само да се вземе лъчемета и да се махне. Щеше да е прескочил обратно стената преди да са дотичали горилите на Уртона.

Но първо трябваше да скрие някъде за малко Рога, защото щеше да бъде страшно неудобно, ако не и направо невъзможно, да се катери по стената с него. Разбира се можеше да го хвърли през стената, но някак не му се искаше да постъпва така. Огледа се и видя, че може да напъха калъфа сред клоните на някакъв храст, засаден на тревната ивица между тротоара и улицата. После се върна пак при стената някъде около мястото, където бе скрил от другата страна лъчемета. Пресече улицата, изчака една кола да мине и се спринтира с пълна скорост през улицата. Отскочи максимално високо и се хвана с крайчетата на пръстите си за грапавия горен ръб. Не беше никакъв проблем да се доизтегли върху ръба. Стената беше около стъпка и половина широка и ръбът беше осеян с двойна редица стоманени

шипове около шест инча дълги. Между тях беше прокаран двоен проводник, който проблесна на светлината от къщата.

Кикаха внимателно прекрачи през жиците, обърна се с гръб, спусна се на ръце и скочи на меката земя. Остана неподвижен няколко секунди, премествайки поглед от къщата на караулката и обратно. Нищо не чу и не видя никакви признаци на живот.

Изтича сред храстите и си взе обратно лъчемета. Връщането по същия път се оказа малко по-трудно с тежкия лъчемет, праметнат през рамото му, но той се справи, без да привлича ничие внимание.

С лъчемета и Рога тръгна отново в посока към „Сънсет“. Задържа се на един ъгъл близо десет минути преди да мине празно такси. Когато влезе в колата, постара се да държи кобура на лъчемета така, че шофьорът нищо да не забележи. Цевта му бе прекалено широка, за да бъде сбъркана дори с ловджийска пушка, но ръкохватката го правеше да прилича на някакво огнестрелно оръжие.

Адресът на Червения Орк бе в богатия квартал, известен като Тихоокеански палисади. Подобно на дома на Уртоната и този бе заграден с висока тухлена ограда. Но желязната порта към вътрешността на имението беше отворена. Кикаха мина през нея и се отправи към самата къща, която беше тъмна. Уртоната не бе споменал дали е оставил някой да дебне тук, но това изглеждаше повече от вероятно. Той не би пропуснал и най-малкия шанс да залови Червения Орк, ако на него му хрумнеше да се върне по някаква причина у дома си.

И парадният и задният вход бяха заключени. Вътре не светеше никъде. Кикаха приклепна до всяка врата и опря ухо в дървото. Нищо не се чуваше. Накрая проби дупка около бравата на задната врата и я бутна навътре. Влезе бавно и предпазливо, но дочу някакъв шум в предната част на къщата. Шумът се дължеше на трима мъже, седнали на тъмно в огромен хол. Единият беше заспал и хъркаше, а другите двамата тихо разговаряха.

Кикаха се промъкна нагоре по витото стълбище, чиито мраморни стъпала не можеха да изскърцат под тежестта му. Намери някаква спалня, влезе в нея и запали осветлението. После набра номера на един от телефоните в дома.

Когато някой вдигна слушалката, Кикаха, който беше безпогрешен имитатор, нареди с гласа на Рамос:

— Шефът ви вика обратно, момчета. Тръгвайте веднага! Тук става нещо, но не мога да ви кажа по телефона.

Той изчака мъжът, с който бе говорил, пръв да прекъсне разговора и едва тогава сложи обратно слушалката. После отиде до прозореца. Видя тримата да се отправят по пътя към портата. След малко различи включването на фарове на кола половин пряка по-надолу. Колата потегли и той разбра, че е останал сам у дома. Едва ли разполагаше с повече от трийсет и пет минути — времето, която щеше да бъде необходимо на главорезите на Уртон да се доберат до дома, да разберат, че са ги прекарвали и да се върнат обратно с подкрепления.

Но Кикаха се нуждаеше само от няколко минути. Той слезе долу и включи осветлението в кухнята. Намери фенерче, изгаси лампите и отиде в голямата предна стая. Вратата под стълбището беше отворена. Той мина през нея и влезе в малкия хол. Отвори вратата в другия му край и светна с фенерчето през нея. Стаята изглеждаше точно като онази, в която бе влязъл като пленник на Червения Орк, но не беше същата. Тази стая наистина се намираше във вътрешността тази къща. Телепортиращата врата, монтирана в рамката на обикновената врата, беше деактивирана.

Отвори калъфа и извади Рога, който хвърли сребристи отблясъци под лъча на фенерчето. Имаше формата на рог на африкански бизон с тази разлика, че в края се разширяваше много повече. В мундщука си имаше фина мрежа от златист материал, а отгоре се виждаше редица от седем малки бутончета. По средата на дължината му беше инкрустиран йероглиф, представляващ символа на Шамбаримен — неговият създател.

Кикаха вдигна Рога до устните си и тихо изсвири през него, натискайки едновременно малките бутончета. Отворът в края беше насочен към стените и когато Кикаха свърши едната поредица от ноти, той го завъртя наляво, така че да сочи към друго място на стената, на около дванайсет стъпки от първото. Надяваше се деактивираните врати да се в тази стая. Ако това наистина бе така, те отваряха резонансен път, който отслабваше якостта на стените между вселените. А честотата изработвана от Рога щеше да изиграе ролята на шперц, който да отвори вратата към този път. Точно такава бе уникалното свойство на Рога — единственото устройство от този род, изработено от

Шамбаримен, най-великият учен-изобретател измежду всички Повелители.

Рогът тихо прозвуча отново и нотите, които се изтръгваха от него изглеждаха сякаш златни и магически, способни да отворят дори вратите за Страната на приказките. Но никаква врата не се отвори нито в северната, нито в източната стена. Кикаха спря да свири и се вслуша за стъпки на хора, които се приближават към къщата. Не чу такива. Отново вдигна мундщука на устата си и отново изсвири онази последователност от ноти, която гарантираше пълното отваряне на всяка врата между световете.

И в този миг забеляза как едно място в стената започва да просветлява. Бялото петно се разширяваше, преместваше се и неочаквано скочи, очертавайки границите на кръга, в който се намираше входа. Светлината стана по-мека. Той надзърна в петното и видя полусферична стая без прозорци или врати. Стените бяха аленочервени и единствената мебелировка в стаята беше легло, което се носеше на няколко фута над пода в центъра на стаята, и прозрачна кабинка — също плаваща във въздуха, — в която имаше умивалник, кран и тоалетна.

След това стените отново възстановиха материалността си, краищата на дупката започнаха да се събират и трийсет секунди по-късно стената изглеждаше солидна както преди.

Той завъртя Рога, бялото петно отново се появи, после неговата светлина потъмня и се смени със зеленикавото сияние на зелено слънце, увиснало над покрита със зелен мъх равнина и извисяващи се зелени планини на хоризонта, който изглеждаше два пъти по-далечен от хоризонта на Земята. Отдясно се виждаха някакви животни, приличащи на газели, със широки извити остри рога. Те кротко пощипваха от тревата.

Третият проход разкри пред него коридор, в чийто далечен край имаше обикновена затворена врата. На Кикаха не оставаше нищо друго освен да провери какво има зад вратата, защото тя можеше да води към Анана или останалите. Той скочи през вече свиващата се дупка, мина по дължината на коридора и предпазливо отвори вратата. Нищо особено не се случи. Кикаха надзърна и видя огромна камера. Подът ѝ представляваше каменна мозайка, в центъра се виждаше

малък басейн, а мебелите бяха с ефирна конструкция. Светлината беше без определен източник.

Без да съзнава, че някой е влязъл, Анана седеше в едно кресло и четеше от голяма книга с дебели корици, които изглеждаха като срез в мрамор. Изглеждаше загладена, сякаш се бе хранила добре.

Кикаха остана да я гледа около минута, макар с мъка да се въздържа да не изтича и я грабне в прегръдките си. Беше живял много дълго в места, където в капаните се слагаше примамка.

Огледът не му разкри нищо подозрително, но това можеше да означава, че опасностите са добре прикрити. Накрая той тихо се обади:
— Анана!

Тя трепна, книгата падна от ръцете ѝ, после тя скочи от креслото и се затича към него. Сълзи блестяха в очите ѝ и се стичаха по бузите ѝ, макар тя да се усмихваше. Беше протегнала ръце към него, и плачеше от радост и чувство на облекчение.

Той едва се сдържаше да не се затича към нея. Под клепачите му започна да пари и той усети в гърлото си буца. Но не можеше да се отърси от подозренията се, че Червения Орк е подготвил тази стая така, че да убие всеки, който влезе, без да изключи защитата. Чудеше се какъв беше този негов късмет да стигне толкова навътре в къщата, без да задейства някакво устройство.

— Кикаха! — извика Анана, мина през вратата и падна в обятията му.

Той погледна над рамото ѝ, за да се убеди, че вратата се затваря нормално и после се наведе за да я целуне.

Изгарящата болка по устните и носа му бе като че ли бе пил киселина. Дланите на ръцете, с които я бе притиснал до себе си, бяха като изгорени.

Той изкрещя и я отблъсна, после се хвърли на пода, търкаляйки се в агония. С някакво ъгълче на съзнанието си усети, че ръката му търси на пода лъчемета, който бе пуснал да падне.

Анана се приближаваше към него, не не особено бързо. Лицето ѝ се бе разтопило като восък под слънцето, очите ѝ се стичаха по бузите, устата ѝ се бе изкривила. Ръцете ѝ бяха разперени с намерение да го прегърне, но губеха форма и се размекваха. Пръстите ѝ се издължиха и един от тях стигна до коляното ѝ. Красивите ѝ крака се разкривяваха и

раздуваха, сякаш някакъв газ разпъваше кожата отвътре. Ходилата ѝ се сплескаха и той с ужас забеляза, че подът под тях започва да дими.

Гледката го накара да превъзмогне болката. Без никакво колебание той вдигна лъчемета и натисна бутона, с който насочваше цялата му енергия срещу нея. Или може би срещу онова нещо.

Тялото ѝ се разпадна първо на две, а после и на четири части, след като Кикаха направи кръст с лъча. Парчетата започнаха безшумно да се гърчат по пода. Протече кръв и се стъсти в кафеникава субстанция, която изгори камъка. Стаята се изпълни с воня на гнили яйца и овъглени кучешки изпражнения.

Кикаха превключи регулировката на мощността от „пронизване“ на „изгаряне“. После задържа лъча като маркуч, бълващ горящ бензин, върху частите на тялото, които пламнаха в облак дим. Косата на Анана изгоря с характерната миризма на горяща човешка коса, но това беше единствената ѝ част — единствената част на това нещо, — от която се разнесе миризма на човешка плът в огъня. Останалото миришеше на сярка и изпражнения.

Когато пламъкът угасна, на пода останаха само отвратителни остатъци. Нямаше и следа от кости.

Кикаха не искаше да влиза в стаята, от която нещото бе дошло, но болките по устните му, по носа и по дланите бяха много силни. Освен това си мислеше, че Повелителя сигурно се бе задоволил само със смъртно опасната имитация на Анана. Беше видял студена вода в стаята и имаше нужда от нея. Беше възможно да изсвири отново с Рога и да се върне в кабинета на Орк, но не беше уверен дали ще издържи на агонията толкова дълго. Освен това ако някой го чакаше в онзи кабинет, той просто не би могъл да се защити адекватно. Състоянието, в което се намираше, изключваше подобна възможност.

Когато се озова пред басейна той потопи лицето и ръцете си под водата. Хладната течност веднага облекчи болките му, макар като отдръпна лицето си, за да поеме въздух, да му се стори, че болката е все така интензивна. Написка се със свободната си ръка. Остана дълго все така коленичил, после се изправи. Трепереше целият и му се повдигаше. Усещаше се някак дистанциран от всичко. Шокът като че ли го бе изтръгнал от действителността.

Когато се реши да повдигне Рога до устните си, установи, че те бяха подпухнали. И ръката му бе затекла. Пръстите му изглеждаха

големи и бяха като парализирани. С мъка успя да изсвири поредицата ноти и стената се разтвори пред него. Бързо прибра Рога в калъфа, избути го напред с крак и скочи през дупката с изваден лъчмет. Кабинетът беше празен.

Намери банята. Аптечката над умивалника беше широка и дълбока и в нея имаше много бурканчета и бутилки. Част от тях бяха пластмасови и надписани с йероглифи. Той избра едно бурканче, отвори капачката му, подуши съдържанието, после се опита да се усмихне с изгорелите си подпухнали устни и изсипа малко от зеленикавия мехлем на дланта си. Намаза носа, устните си и изгорената си длан. Болката веднага започна да се отминава, а отоците се разсеяха докато се наблюдаваше в огледалото.

Изтръсна няколко капки от друга бутилчица на езика си и след минута престана да се тресе. Напусна го и странното чувство на нереалност. Кикаха завинти капачетата на двете бутилки и ги сложи в задните джобове на панталоните си.

Търсенето на вратите и срещата с двойничката на Ана му бяха отнели повече време, отколкото можеше да си позволи. Затова изтича от банята и насочи Рога към следващата част от стената. Мелодията не постигна никакъв ефект, така че опита по-нататък. Този път в стената се отвори проход, но нито в този, нито в следващият можа да види онези, които търсеше.

Когато изсвири Рога в спалнята, той отвори проход още с първия опит. Стената се разтвори като уста или по-точно като пасть на акула, защото хълмистата местност, която се виждаше отвъд, бе осеяна с редици високи, бели и остри триъгълници. Растителността между акуловите зъби бе пурпурна на цвят и с формата на лози. Небето над този пейзаж бе мораво на цвят.

Вторият проход отново разкри пред погледа му коридор с врата в далечния му край. И отново не му оставаше нищо друго освен сам да провери какво има зад нея. Той безшумно тласна вратата напред и надникна през нея. Стаята бе точно копие на онази, в която се бе натъкнал на нещото, което бе взел за Ана. Този път тя не четеше книга, макар също да седеше в кресло. Беше наклонена напред, сложила лакти на бедрата си и подпряла буза с длани. Погледът ѝ бе мрачен и неподвижен.

Той тихо я повика и тя трепна в пълна имитация на първата Анана. После скочи и се затича към него със сълзи в очите и по бузите, отвори уста в прекрасната си усмивка и протегнала ръце към него. Той отстъпи в мига, в който тя стигна до вратата и с остър глас и заповяда да спре. Беше насочил лъчмета си към нея. Тя се подчини, но изглеждаше объркана и наранена. После видя все още леко подпухналите му изгорени устни и нос и очите ѝ се разшириха.

— Анана — попита я той, — как беше онзи приспивна песничка, която майка ти е пяла преди десет хиляди години?

Ако пред него стоеше ново копие на Анана, в него вероятно бяха заложени фактите, които Червения Орк бе научил от истинската Анана. Нещото сигурно разполагаше с известна памет, адекватна на задачата да обърка любимия ѝ човек. Но имаше много неща, които Червения Орк не би могъл да научи от нея след инжектиране на серума, защото никога не би се сетил да попита за тях. Приспивната песничка бе едно от тези неща. Тя беше разказал на Кикаха за нея докато се криеха от Звънарите из Великата равнина в Света на нивата.

За няколко секунди Анана замръзна озадачена, после схвана, че за него беше важно да провери дали е истинската Анана. Усмихна се и запя хубавата къса песничка, на която майка ѝ я бе научила в детските ѝ години, преди да порасне и да види колко грозен и жесток е животът на възрастните Повелители.

Дори след проверката той я целуна с известна тръпка. Но когато разбра, че тя от истинска плът и кръв и когато тя прошепна в ухото му още няколко неща, за които Орк не можеше да знае, той се усмихна и почувства как сърцето му се разтапя. Двамата се притиснаха един в друг със сълзи на очите, но той се съвзе пръв.

— Ще можем да поплачем и по-късно — каза той. — Имаш ли някаква представа къде се намират Улф и Хризеис?

Тя му отговори как и бе очаквал, че не знае.

— Тогава ще използваме Рога докато не отворим всяка врата в този дом. Но къщата е голяма и...

После ѝ обясни, че Уртоната и хората му вероятно са на път за тук.

— Потърси някакво оръжие, докато аз търся вратите.

След няколко минути тя се появи и му показва нещо като химикалка с монтиран в нея малък лъчмет. Той сподели, че бе открил още две врати, но и двете били пълно разочарование. Двамата минаха

набързо през останалите стаи на втория етаж и той изсвирваше във всяка от тях мелодията, която трябваше да отвори всеки проход. Но стените си оставаха само стени.

И първият етаж на къщата се оказа не по-малко разочароващ. Вече изтичаше четиридесетата минута след заминаването на тримата главорези на Уртонa. След няколко минути той щеше да пристигне начело на още по-голяма група.

— Ще опитам отново стаята под стълбището — въздъхна той. — Искam да проверя дали реактивирането на вратата няма да я накара да се отвори в някой друг свят.

Кикаха имаше предвид, че беше възможно да се настрои механизма на дадена врата така, че тя да се задейства, отваряйки достъп алтернативно ту към една, ту към друга вселена. Известни му бяха случаи, когато врати биваха настроени да телепортират към цяла дузина светове.

Вратите на горните два етажа можеха да бъдат от същия тип и може би следваше да се върнат и да изследват по-внимателно дали последователното им отваряне извежда все на едно и също място. Беше много лошо, че се бе сетил за тази възможност едва сега. Въпреки че времето, с което разполагаха изтичаше, ако вратата под стълбището ме им дадеше нищо нова, трябваше да се върнат отново горе.

Той спря и изсвири мелодията, която разкъсваше тъканта на стените между вселените. Стаята от другата страна на прага изведнъж се разшири, стените ѝ станаха сини и от полилеите, издълбани от огромни кристали диаманти, рубини, изумруди и гранати, заструи феерична светлина. Мебелите също бяха изсечени от огромни скъпоценни камъни и отделните им части бяха скрепени една за друга с някакъв златен цимент.

Кикаха беше виждал и по-люксови стаи. Вниманието му бе приковано към отварящата се кръгла врата в далечния край на стаята. Някакъв цилиндричен предмет проникна през нея. Беше тъмночервен на цвят и се носеше на около една стъпка над пода. Зад задния му край се виждаше руса глава. Един мъж буташе предмета към тях.

Главата приличаше на главата на Червения Орк — единственият, който можеше да бъде тук и да тика към тяхната врата този предмет,

който недвусмислено заплашваше със смърт и разрушение всички обитатели на този дом.

Кикаха държеше лъчмета си в готовност, но не стреля с него. Ако онзи цилиндър бе натъпкан с мощен експлозив, той само чакаше да бъде близнат от изпепеляващия лъч.

Бързо и мълчаливо Кикаха започна да затваря тяхната врата. Анана изглеждаше озадачена, но тя не бе видяла онова, през което бе минал той. После ѝ прошепна:

— Излез през предната врата и бягай с всички сили колкото можеш по-далеч!

Но тя поклати глава и неразбиращо попита:

— Защо трябва да правя това?

— Дръж! — той ѝ хвърли Рога заедно с калъфа за него. — Изчезвай! Не спори! Ако той...

Вратата започна да се открехва. Тънък извит инструмент се подаде покрай ръба ѝ. Кикаха стреля в него и го преряза надве. От другата страна се разнесе вик, който заглъхна заедно със затръшването на вратата. Кикаха я бе ритнал силно.

— Бягай! — извика той, сграбчи я за ръката и я повлече след себе си. Малко пред да излязат навън, той отново погледна назад. Зад вратата под стълбището се разнесе трясък, част от стената около нея рухна напред и цилиндърът се показва наполовина пред дупката, преди окончателно да спре.

Това бе достатъчно за Кикаха. Той изскочи на верандата, все така дърпайки Анана след себе си, като държеше с другата си ръка лъчметът. Когато стигнаха до тухлената стена, той продължи да тича покрай нея, възползвайки се от прикритието, което тя му обезпечаваше.

Очакваната експлозия нещо се бавеше.

В същия момент зад завоя на една пряка пред тях изскочи със свистене на гумите кола. Тя възстанови правия си ход под светлината на уличните фенери и се стрелна право към входа на имението, което те току-що бяха напуснали. Кикаха различи шест силуета вътре. Единият можеше да е самия Уртон. После отново се затича. Завиха на свой ред зад ъгъла, иззад който бе изскочила колата и все още нищо не ставаше. Анана извика, но Кикаха продължи да я дърпа. Успяха да пробягат цялата пряка и сега пресичаха улицата, за да се скрият зад

следващия ъгъл, когато иззад него се подаде патрулираща полицейска кола в познатите им черно-бели цветове. Движеше се съвсем бавно, така че полицаите вътре разполагаха с достатъчно време, за да забележат бегълците. Всеки пешеходец в този район бе подозрителен. Онзи който тича не може да се размине с разпита в полицейското управление. Двама бегълци, понесли със себе си голям музикален инструмент и въоръжени с нещо, което силно прилича на пистолет с рязана цев, трябва на всяка цена да бъдат задържани. Ако ги хванеха, разбира се.

Кикаха изруга и се хвърли към къщата, покрай която минаваха. В нея светеше, предната врата бе отворена, макар вратата с мрежата против комари зад нея сигурно да бе заключена. Зад гърба им изскърцаха спирачките на спиращата полицейска кола. Силен глас им нареди незабавно да спрат.

Те продължиха да тичат. Стигнаха до верандата и Кикаха дръпна дръжката на вратата с мрежата. Идеята му бе да минат през къщата и да излязат през задната врата, разчитайки на това, че полицаите щяха да се поколебаят да стрелят по тях, ако наоколо има и невинни хора.

Кикаха пак изруга и дръпна бравата със сила, от която вратата най-сетне се отвори. Хвърли се вътре, следван на крачка зад гърба си от Анана. Те се пронесоха през някакъв вестибюл и нахлуха в голяма стая с полилей и вито стълбище, което водеше към горния етаж. Там имаше десетина мъже и жени, седящи или стоящи, всички облечени полуофициално. Жените изпискаха, мъжете се развикаха. Неканените им гости се стрелнаха през групата, без да обръщат внимание на крясъците, над които надделяваха виковете на полицаите.

В следващия момент всякакви предизвикани от хората шумове заглъхнаха. Мощна експлозия изби стъклата на прозорците и разтърси къщата със силата на стоварила се върху нея вълна-цунами. Силата на взрива захвърли на пода всички без изключение.

Кикаха бе очаквал нещо подобно, а Анана от своя страна също беше очаквала някакъв титаничен изблик на сили, съдейки по поведението му. Те скочиха на крака преди останалите да съумеят да съберат мислите си и буквално изхвъркнаха през задната врата след няколко секунди. Каменните пътеки бяха посипани с натрошени стъкла, запратени чак дотук от съседната къща. Храсти и градинска мебел лежаха разхвърляни и извити по плочника.

Колата на полицейския патрул все още чакаше с включени светлини и двигател до тротоара. Анана хвърли калъфа на задната седалка и се качи в колата, а Кикаха положи внимателно лъчаметът на пода и седна зад волана. Пристегнаха се с коланите, после Кикаха направи обратен завой и натисна педала на газта. Преди да бяха изминали следващите четири преки, той намери бутоните, с които включи сирената и въртящите се сигнални светлини.

— Отиваме към дома на Уртоната или поне наблизко до него — извика той, — и там ще изоставим колата. Мисля че Червения Орк ще бъде също там, за да види дали Уртоната е бил един от онези, които влязоха в дома му, миг преди избухването на експлозията.

Анана поклати глава и посочи ушите си. Все още бе оглушала.

И нищо чудно. Кикаха едва дочуваше воя на сирената над главите им.

Няколко минути по-късно пресякоха едно кръстовище на червено и се разминаха с друга патрулна кола с включена сигнализация, която се носеше в обратната посока. Анана се смъкна в седалката, за да не я видят, но полицаите явно бяха оповестени по радиото за кражбата на тази кола. Те намалиха с писък на спирачките, завиха в обратна посока на широкото кръстовище и се понесоха след Кикаха и Анана. Някаква спортна кола, опитала се да пресече на скорост, игнорирайки включените сирени и блестящите светлини, се опита да избегне сблъскването, удари се в задната част на другата полицейска кола и с удар на гумите излетя на тротоара.

Кикаха видя всичко това в огледалцето за обратно виждане, докато ускоряваше. Няколко минути по-късно той мина покрай знак „СТОП“ на много голямо кръстовище, на четирите ъгъла на което имаше такива знаци. Огромен „Кадилак“ успя да спре в средата на кръстовището толкова рязко, че шофьорът направо яхна волана. Преди да седне обратно и да продължи, покрай него се пронесе, без да спира на знака и полицейската кола.

— Чуваш ли ме вече? — обади се Кикаха.

— Да — отговори му тя. — Не е необходимо да ми викаш толкова силно!

— Намираме се в Бевърли Хилс. Ще пътуваме с колата докдето можем, после ще я изоставим и ще тичаме — поясни той. —

Единственият шанс да ни загубят е ако продължим пеша. Без да е сигурно, че ще успеем.

В преследването се бе включила и втора патрулна кола. Беше изскочила от някаква странична уличка, игнорирайки знака на ъгъла, с което принуди друга кола да отбие и да се заби в бордюра. Полицаят-шофьор се бе надявал да се ги изпревари и да блокира пътя им, но явно не бе преценил достатъчно добре скоростта. Кикаха се носеше с над осемдесет мили в час, което беше опасно бързо за тази улица с многото ѝ пресечки.

Навлизаха в административната част на Бевърли Хилс. Светофарът превключи на жълто в мига, в който Кикаха пресече. Той натисна яростно клаксонът, заобиколи някаква спортна кола, поднесе малко, попадна на бабуна и подскочи високо във въздуха. Натисна спирачки и намали до шейсет мили в час. Дори и с тази скорост колата така поднасяше, че той се боеше да не загуби контрол над нея.

Отпред се приближаваше полицейска кола. Тя рязко изви и блокира почти цялото платно. Имаше малки пролуки отпред и отзад на колата и Кикаха избра да мине отзад.

Двама униформени полицаи бяха излезли, единият от които се бе снишил зад багажника с карабина в ръка, а другият стоеше в пролуката между капака на двигателя и паркираните коли. Кикаха каза на Анана да се наведе и насочи машината към пролуката отзад. Разнесе се трясък, колата се удари в бронята на другата, а тя от своя страна се блъсна странично в една от паркиралите коли. Профучаха сред скърцане на метал. Зад гърба им избумтя карабината. Задното им стъкло се пръсна на парчета.

В същия момент нова полицейска кола се появи, завивайки от улицата отляво на тях. И тя спря под ъгъл, блокирайки платното. Кикаха скочи върху спирачките. Те изпищяха и той усети опъването на предпазните колани. Колата поднесе и се заби под тъп ъгъл в предницата на новопоявилата се патрулна кола.

И двете машини бяха неизползваеми. Кикаха и Анана бяха замаяни от удара, но реагираха инстинктивно. Слязоха всеки от своята страна, като Кикаха държеше лъчемета, а Анана калъфа. Затичаха се през улицата в пространството между двете коли и се озоваха на отсрещния тротоар. Едва сега чува виковете на полицаите зад тях. В този момент се намираха между две високи здания на тесен тротоар,

отделен от уличното платно с храсти и дървета. Побягнаха с все сили по тротоарчето и излязоха на следващата улица. Кикаха избра да продължи на север, след малко видя пролука между сградите и се хвърли натам. Пред тях имаше козирка от напрегнат бетон на осем стъпки над земята. Под нея се намираше някакъв вход. Кикаха хвърли лъчемета си върху козирката, хвърли след това и калъфа с Рога, обърна се с гръб, направи „столче“ с ръце, Анана стъпи в тях и той я изхвърли нагоре. Тя успя да се хване за ръба и миг по-късно се прехвърли върху нея. Той скочи и се качи навреме за да легне секунда преди да се появят полицаите.

Под тях изтрополяха краката на няколко тежко дишащи мъже. Той рискува да надзърне над ръба на козирката и видя силуетите на трима полицаи в далечния край на прохода, осветени от уличните лампи. Те говореха, явно озадачени от мистериозното изчезване на онези, които преследваха. Единият от тях се върна назад и Кикаха се разстла върху покрива на козирката. Другите двама завиха зад ъгъла на сградата.

В момента в който полицаят минаваше под тях Кикаха се поддаде на внезапно хрумналата му идея, изправи се и скочи върху мъжа. Събори го и му нанесе удар, от който другият омекна. Последва ритник в брадичката.

После си сложи фуражката на полицая и изпразни пистолета 38-и калибър, който извади от кобура му. Анана му хвърли лъчемета и калъфа с Рога и сама скочи при него.

— Защо направи това? — попита го тя.

— Той щеше да ни блокира пътя. Освен това има още една кола, която не е повредена и тя ни трябва.

Четвъртият полицаи седеше в колата и говореше по нещо в микрофона. Не видя Кикаха до последния момент. Моментално пусна микрофона и посегна към карабината на седалката до него. Лъчът на лъчемета, настроен на „зашеметяване“ го удари в рамото и го събори назад в колата. Той се свлече и карабината падна на улицата.

Кикаха го издърпа, забелязвайки, че през късия ръкав на ризата му се стичаше кръв. Дори на минимална мощност лъчеметът можеше да троши кости, да разкъсва кожа и кръвоносни съдове.

В мига в който Анана седна до него, Кикаха потегли в северна посока. Малко по-нататък срещу него се зададоха две патрулни коли,

които се движеха в лентата за насрещно движение, защото другата беше блокирана.

Кикаха мина на червено на следващото кръстовище, погледна в огледалцето и видя колите да обръщат и да се понасят след него. Трафикът беше толкова оживен, че изключваше всякаква възможност да излезе от него или да изпревари останалите. Не му оставаше да направи нищо друго освен да завие я някоя от малките улички наляво или надясно. Избра наляво. На ъгъла се намираше двуетажната постройка на зеленчуков магазин.

Миг по-късно той се носеше по уличката. Кикаха натиска спирачките с такава сила, че колата се завъртя и обърса странично тухлената стена. Анана излезе след Кикаха откъм неговата страна.

Двете полицейски коли, движейки се малко по-бавно, отколкото Кикаха бе взел завоя, завиха за да навлязат в уличката. В мига когато първата от тях изправи, Кикаха стреля по гумите. Предницата на колата пропадна сякаш беше слязла от тротоар и се разнесе изскърцване на спирачки.

Колата се залюля нагоре-надолу и предните ѝ врати се разтвориха като криле на птица, готвеща се да излети. Кикаха побягна в обратна посока, следван отблизо от Анана. Той прекоси под ъгъл паркинга към магазина и изтича през входа му на улицата.

Светофарът светеше червено в този момент и колите бяха спрели. Кикаха заобиколи отзад някаква спортна кола, в която седеше дребничък младеж с дълга черна коса, огромни очила с кръгли рамки, извит нос и остри мустачки. Младежът почукваше по арматурното табло на колата с дясната си ръка в ритъм с кабафонията, бълваща по радиото, която наподобяваше за триенето на Сцила в Харибда. Но се вдърви в секундата, в която ръката на Кикаха се стрелна като светкавица от ясно небе през рамото към скута му. Преди да бе успял да изцвърчи възмущението си и да извие глава усети, че коланът му е откопчан. Излезе от колата като чувал брашно, фиксиран към края на ръката на Кикаха, и бе захвърлен на тротоара. Остана като замаян за миг, после скочи на крака, преизпълнен с гняв. Но Кикаха и Анана вече бяха седнали в колата му и бяха потеглили.

Анана се озърна и промълви:

— Измъкнахме се в последния момент.

— Има ли някакви полицейски коли зад нас?

— Не. Още не.

— Добре. Трябва да изминем само към две мили.

Но нямаше и помен от патрулните коли дори когато Кикаха спря на пряка и половина от имението, където живееше Уртон.

— Описах ти разположението на стаите, така че не би трябвало да се объркаш като влезем — каза ѝ той. — Нещата може да се развият доста вихрено вътре. Мисля че и Червения Орк ще бъде там. Предполагам че ще се телепортира, за да се убеди дали Уртон е мъртъв. Но аз допускам, че е още жив, защото той е хитър като лисица. И не изключвам да е подушил капана. Казвам ти че бих се поколебал дали да вляза или не, ако не се бях въртял вътре толкова време.

Къщата бе добре осветена, но от живущите в нея нямаше никаква следа. Двамата смело минаха по алеята и стъпиха на верандата. Кикаха изпробва вратата и видя, че е заключена. Бърз кръг с лъчмета около ключалката реши проблема. Те влязоха в смълчаната къща и когато приключиха с огледа установиха, че вътре бе останал един папагал в клетка, който се осмели да наруши със задавен крясък тишината само веднъж.

Кикаха извади Рога от калъфа и започна да търси резонансните точки, както бе направил в дома на Червения Орк. Мина през стаите, тръгвайки от спалнята и кабинета на Уртон, защото практиката подсказваше, че вратите най-често биват монтирани в тези места. Но мелодията на Рога не предизвика нищо особено, докато не опитаха с големия вграден шкаф точно под основата на стълбището. На стената се появи бяло петно подобно на светлинна сълза, което плавно се разшири и изведнъж се превърна в проход към друг свят.

Кикаха видя стая, която беше копие на помещението, в което се намираха тук. В същия момент Анана леко извика и го дръпна за ръката. Той се обърна дочувайки шума, който бе привлякъл вниманието ѝ. На верандата се разнесоха стъпки, последвани от мелодичния звън на входния звънец. Кикаха прекоси стаята до средата, спря, обърна се, хвърли ѝ Рога и каза:

— Постарай се да я задържиш отворена!

И под тихата мелодия на Рога той леко повдигна пердето на входната врата. Трима униформени полицаи стояха на верандата, а друг мъж в цивилни дрехи току-що завършваше обиколката на къщата.

На улицата бяха спрели две патрулни коли и автомобил без никакви отличителни знаци.

Кикаха се върна при нея и прошепна:

— Уртон сигурно е бил оставил човек отвън, който ни е видял да влизаме. И е повикал полицаите. Къщата най-вероятно е обградена!

Можеха да опитат да си пробият път с бой, втората възможност бе да се предадат и последната — да се телепортират през вратата. Първото би означавало да убият хора, чиято единствена вина бе, че погрешно бяха взели Кикаха за престъпник.

От друга страна, ако Кикаха се предадеше, това би означавало да осъди себе си и Анана на смърт. В мига в който някой от Повелителите разбереше, че са ги задържали, те щяха да се доберат до безпомощните си жертви по един или друг начин и щяха да ги ликвидират.

Не искаше да минава през вратата, без да вземе поне елементарни предпазни мерки, но просто нямаше избор.

— Да вървим — каза той и скочи през затварящата се дупка с изваден лъчамет. Анана го последва с Рога в ръце.

Кикаха отвори с ритник вратата пред тях и отскочи назад. Изчака цяла минута, през която нищо особено не се случи, и излезе през нея. Дрешникът се намираше в основата на стълбище, точно както двойника си в другия свят. Озоваха се в необятно помещение с мраморни стени, върху които се виждаха изгравирани стенописи, а подът под краката им представляваше многоцветна мраморна мозайка. Навън беше нощ, а светлината вътре идваше от множеството маслени лампи и светилници по стените и източените мраморни колони по ъглите на салона. Някъде в дъното, скрити в сенките на тези колони се намираха вратите към другите стаи и сигурно и изхода за навън.

Не се чуваше никакъв звук с изключение на едва доловимото съскане и прашене на пламъците в светилниците.

Кикаха прекоси салона между колоните и мина през нещо подобно на антре, стените на което бяха изписани с делфини и октоподи. Точно тези картини го подготвиха за сцената, която го посрещна, когато излезе изпод колонадата на верандата. Беше се върнал на Земя-2.

Или поне така изглеждаше. Вярно бе, че пълната луна над главите им имаше размера на земната. Също така вярно бе, че поглеждайки надолу от верандата, която бе построена на склона на

малка планина, той би се заклел, че гледа към онази част от Южна Калифорния, в която се намираще земният Лос Анжелис. Поне доколкото можеше да различи в тъмнината, топографията на местността беше същата. Разликата бе между двата града. Този тук бе по-малък от земния, светлините му не бяха толкова многочислени, нито така ярки и бяха разположени през по-големи разстояния. По груба оценка, населението на тази долина едва ли надвишаваше една трийсет и втора част от населението на долината в Земя-1.

Въздухът изглеждаше чист, луната и звездите бяха ярки и големи. Не се долавяше никаква миризма на бензин или изгорели газове. Носът му по-скоро долавяше слаба миризма на тор, но тя му се стори безкрайно приятна.

Наистина той основаваше заключението си на много малко свидетелства, но му се струваше, че технологията на тази Земя се бе развила доста по-бавно от технологията на неговата родна планета.

Уртон явно бе намерил вратите, водещи в този свят.

Откъм голямата стая, в която бе излязъл от дрешника, се разнесоха гласове. Той хвана Анана за ръката и я дръпна в сянката на една от колоните. Почти веднага след това на верандата излязоха трима души. Двамата бяха мъже с поли, сандали и фракове с жабо-яки и буфон-ръкави. Единият беше нисък, мургав, средиземноморски тип, доста приличащ на слугите на Червения Орк. Другият бе висок, с грубовати черти на лицето и червеникава коса. Жената беше нисичка блондинка със здрава фигура. Тя също бе по пола, боти и незакопчано сако, под което се виждаха голите ѝ гърди, повдигнати от твърдата част на деколтето на огненочервен корсаж. Косата ѝ бе събрана в сложна фризура, а лицето ѝ бе скрито под дебел слой грим. Жената потръпна, каза нещо на език от семитската група и закопча сакото си.

Тези хора явно знаеха да живеят в стил. Пред верандата спря карета, водена от два прекрасни коня. Кочияшът скочи и помогна на всеки от групата да се настани в каретата. Сам той носеше висока тривърха шапка, украсена със светлочервено перо, сюртук с огромни златни копчета и алена подплата, тежко падаща синя пола и ботуши, стигащи до прасците му.

Каретата потегли и изчезна в тъмнината. Кикаха остана загледан в поклащащите ѝ се фенери, докато и те не се изгубиха надолу по извиващия се планински път.

Този свят, мина през главата му, си заслужава да бъде изследван по-подробно. Вярваше че е представлявал точно физическо копие на другата Земя в началото. Допускаше че и народите, създадени преди петнайсет хилядолетия, са били идентични с тези на другата Земя. Бяха заселени по същите места, бяха получили еднакви езици и еднаква начална помощ, но след това бяха оставени на самите себе си. Той предполагаше, че отклоненията бяха започнали да се развиват още в началото. Петнайсет хиляди години по-късно резултатът беше различна история и различни култури.

Искаше му се да остане тук и да броди по лицето на тази Земя. Но сега трябваше да намери Улф и Хризеис, а за да постигне това, налагаше се да открие и плени самия Уртон. И единственото му истинско оръжие бе Рога. С него трябваше да намери вратата, която щеше да го изведе при Уртон.

Няколко минути по-късно разбра, че тази задача не беше от най-лесните. Рога, макар да не свиреше високо, успя да привлече няколко слуги. Кикаха ги сплаши веднъж с изстрел от лъчемета в една от колоните. Тя погледнаха дупката в камъка и се разбягаха крещейки. Кикаха подкани Анана да продължи да свири с Рога, но виковете откъм вътрешната част на дома го убедиха, че не е здравословно да остават повече тук. Тази сграда бе прекалено огромна, за да си позволят лениво да разглеждат първия ѝ етаж. Най-вероятните места, където можеше да има инсталирани врати, бяха спалните или кабинета на господаря, а те сигурно се намираха на втория етаж.

Не бяха изкачили и половината стълби, когато се появи група мъже с конични стоманени шлемове, малки кръгли щитове, копия и мечове. Други трима мъже носеха големи тежки и неудобни огнестрелни оръжия с разширени дула, дървени приклади и кремък за запалване. Приличаха на мускети.

Кикаха сръза края на едно от пушката с лъчемета си. Мъжете се развикаха, но успяха да се прегрупират преди Кикаха и Анана да бяха стигнали до горната площадка на стълбището. Тогава Кикаха прекара лъча веднъж през основата на една от мраморните колони и бързо след това близо до върха ѝ. Колоната се стовари с грохот от който къщата се разтресе и въоръжените мъже се изпариха.

Сплашването се оказа на висока цена, защото встрани върху дръжката на лъчемета започна да мига червена светлинка. Това беше

недвусмислено предупреждение, че зарядът е на привършване, но Кикаха не разполагаше с друга батерия.

Не след дълго попаднаха на спалня, която можеше да бъде на Повелителя. Тя определено беше величествена, но в тази къща всички изглеждаше величествено. В нея имаше набор от оръжия: мечове, бойни секири, кинжали, ножове за хвърляне, боздугани, рапири и — о, щастие! — лъкове и колчан със стрели. И докато Анана проверяваше стените с Рога, Кикаха избра един нож с великолепно балансировка за нея, после опъна тетивата на един лък. Метна колчана през рамо и най-сетне се почувства по-уверен. В лъчмета сигурно беше останала енергия за няколко секунди излъчване на пълна мощ, дузина изстрели за изгаряне и няколко десетки за зашеметяване. След това съдбата на двамата щеше да зависи от примитивните им оръжия.

След кратък размисъл Кикаха избра за Анана и една лека секира, която му се стори подходяща за хвърляне от жена с нейните възможности. Анана можеше да борава с всякакви оръжия и макар да нямаше неговата сила, напълно компенсираше това с ловкост.

Беше спряла да свири с Рога. В спалнята имаше легло, което висеше на четири златни вериги от тавана, а зад него на стената се виждаше разширяващ се кръг светлина. Светлината се разсея и пред погледите им се разкри колонада, поддържаща изпъстрен с фрески таван, а в далечината се виждаха много, много дървета.

Анана извика с изненада, в която се долавяше удоволствие, примесено с безпокойство. Тя понечи да пристъпи напред, но Кикаха я задържа.

— Не бързай! — предупреди я той.

— Но това е моят дом! — прошепна тя. — Домът ми!

Цялото й същество като че ли излъчваше вътрешно сияние.

— Твоят свят? — не разбра той.

— О, не! Домът ми! Там, където съм се родила. Светът на Повелителите!

Не се виждаха никакви капани, но това, разбира се, нищо не означаваше. Обаче гълчавата, която дочуваха извън спалнята, означаваше, че или трябва да вървят, или да се приготвят за схватка. Понеже зарядът на лъчмета бе на свършване, те не можеха да разчитат на него.

— Да вървим! — извика Кикаха и скочи през дупката.

Анана трябваше да се наведе и бързо да го последва на четири крака, защото отворът започваше да се затваря. Когато се изправи тя го попита:

— Помниш ли онази висока сграда на „Уилшър“ близо до асфалтовите ями? Голямата с надпис „Калифорния Федерал“? Която винаги светеше с всичките си светлини през нощта?

Той кимна и тя продължи:

— Е, тази лятна вила е точно на същото място. Искам да кажа на място, което съответства на онова.

Нямаше и помен от нещо наподобяващо булевард „Уилшър“, дори нямаше намек за път или поне пътека. Многото дървета донякъде напомняха за низините в Южна Калифорния, но тя му обясни, че Повелителите бяха създали тук реки и потоци, за да може гората да расте. Лятната вила бе една от многото построени, за да може семейството да се отбива на нощувка или да идва на почивка или да прави каквото му се прииска, независимо дали ставаше дума за отдаване на порок или на добродетел. Жилищата се намираха по крайбрежието.

В тази долина никога не бе имало много хора, а по времето когато Анана била родена, тук живеели само три семейства. По-късно — поне доколкото на нея ѝ било известно — всички Повелители напуснали долината. Всъщност напуснали целия този свят, за да се установят из своите изкуствени вселени, откъдето подхванали война на всеки срещу всеки.

Кикаха я пусна да се разходи наоколо, а тя тихо възкликаваше или го викаше да погледне нещо, за което изведнъж си бе спомнила. Той се питаше възможно ли бе тя да си спомни за каквото и да е било, още повече, че последното ѝ посещение тук, по собствените ѝ думи, е било преди три хиляди и двеста години. Когато тази мисъл мина през главата му той се спря и я попита къде се намира вратата, през която бе дошла тук тогава.

— На върха на една канара на около половин миля оттук — отговори тя веднага. — Има много врати, всички маскирани, разбира се. Мисля че никой не би могъл да отговори колко точно са те тук. Аз например не подозирах за съществуването на тази под каменния под. Сигурно Уртон я е монтирал там отдавна, може би преди десет хиляди години.

— Толкова ли е стара тази вила? — изненада се Кикаха.

— Толкова. Е, тук има много машини за самоподдържане и самопочистване. Както и други под почвата, чиято задача е гората и земята наоколо да останат в това първично състояние. Нали разбираш, някой трябва да се грижи за ерозията и разместването на земните пластове.

— А има ли и скрити оръжия?

— Има, разбира се, известно количество в самата врата — отговори му тя. — Но зарядите им сигурно отдавна са се разрешили, а освен това аз нямам активатора... — тя замлъкна и след малко продължи: — Бях забравила за Рога. Той, естествено, може да активира вратата, но в нея няма нищо, от което да се възползваме.

— И накъде води тази врата?

— Прехвърля в стая, в която има друга врата, а тя извежда директно в моя дворец в моята вселена. Но там е заложен и капан. Както и да е, аз трябваше да оставя моя деактиватор, когато Звънарите нахлуха в моя свят и избягах през друга врата в света на Джадаун.

— Добре, покажи ми къде все пак се намира тази канара. Ако се наложи, ще потърсим спасение в нея, а после пак ще се върнем тук.

Но първо се налагаше да се нахранят и, ако бе възможно, да поспят. Анана го отведе в дома, макар да прекара известно време в търсене на неактивирани клопки. В кухнята имаше великолепно изработен мраморен шкаф. В него на свой ред се намираше синтезатор на храна, по-голямата част от който бе разположена под къщата. Анана го отвори внимателно, нагласи нещо на пулта, затвори го и след няколко минути пак го отвори. Вътре се виждаха два подноса с чаши и купички с деликатна храна и напитки. Преобразувателят енергия-маса под земята бе чакал няколко хиляди години, за да сервира това ядене и сигурно щеше да изчака още стотина хиляди, ако събитията се развиваха все по този начин.

След като се нахраниха те се изтегнаха на леглото, висящо на вериги, окачени на тавана. Кикаха я разпита за географията на тази земя. Тя вече се готвеше да заспи, когато той каза:

— Имам чувството, че не сме тук благодарение единствено на случайността. Струва ми се, че или Червения Орк или Уртона са организирали така нещата, че да се озовем тук, ако действаме бързо и умно. И онзи, който стои зад всичко това, се е погрижил тук да

попадне и другия Повелител, ако е още жив. Сигурен съм, че това е мястото на финалната схватка и че Орк или Уртон са го избрали от поетични или чисто естетически съображения. Колко характерно за един Повелител да примами враговете си на родната планета, за да ги избие... е, ако може. Повтарям, това е само чувство, но аз ще действам като че ли знам със сигурност.

— Ти би действал така във всички случаи — каза тя в просъница.
— Но ми се струва, че си прав.

И заспа. Той стана от леглото и отиде до предния прозорец. Слънцето вече се спускаше от зенита си. Красиви птици, чиито генотип сигурно е бил създаден в биолобораториите на Повелителите, се събираха около басейна с фонтан пред къщата. Огромното тяло на кафява мечка си проби път сред шубраците непосредствено до дома. Малко по-късно чу звук, който погъделичка нервите му и изпълни сърцето му с радост. Беше острият тръбен рев на мамонт. Напомни му за нивото на Америндия в света на Улф, където неизброими стада от мамонти и мастодонти бродеха из равнините и горите на една област по-голяма от Северна и Южна Америка, взети заедно. Той почувства носталгия и се запита кога, а може би дали, щеше да види този свят пак. Хроваките — племето на хората-мечки — красивите и велики америндианци, които го бяха осиновили, бяха избити до последния човек от Звънарите. Но имаше и други племена, които с готовност биха го приели като свой и между тях влизаха дори онези, които го считаха за свой най-голям враг и в продължение на години наред се опитваха да се доберат или до скалпа му, или до главата.

Кикаха се върна в спалнята и вдигна Анана. Нареди ѝ да го събуди след около час. Времето измина като един миг и макар да бе готов да проспие остатъка от деня и поне половината нощ, той се насили да стане.

Хапнаха и взеха малко храна в една кошничка. После поеа през гората, в която дърветата бяха нагъсто, но храсти почти нямаше. Излязоха на някаква пътека, утъпкана от мамонтите, ако се съдеше по следите и изпражненията. Тръгнаха по нея и напрегнато се вслушваха да доловят тръбния им рев в далечината. Нямаше нито мухи, нито комари, но изобилстваха едри бръмбари и други насекоми, с които птиците се хранеха.

Веднъж чуха наблизо див вой. Спряха веднага, но след като воят не се повтори, продължиха нататък. И двамата познаха, че това беше саблезъб тигър.

— Щом това тук е било семейно имение, защо държат опасни хищници? — поинтересува се Кикаха.

— Точно ти ли ме питаш? Повелителите обичат опасността — тя е единствената подправка на вечността. Безсмъртието е нищо, ако не може да ти бъде отнето всеки миг.

Наистина беше така. Но само безсмъртните можеха да го разберат. И все пак понякога му се искаше подправката да бъде в по-малки количества. Напоследък не почиваше достатъчно и нервите му бяха буквално разранени от непрекъснатото дразнене с постоянно застрашаваща ги опасност.

— Мислиш ли че и някой друг знае за вратата в канарата?

— В нищо не мога да съм сигурна. Но ако настояваш да ти отговоря, ще ти кажа, че наистина мисля така. Защо питаш? Да не допускаш, че Уртон знае, че ние отиваме при канарата?

— Изглежда ми крайно вероятно. В противен случай щеше да ни постави някакъв капан във вилата. Аз мисля че той очаква и дори желае да отидем при канарата, защото той подмамва и друг към същото място. Това е мястото на срещата ни с двамата врагове.

— Не можеш да си сигурен в това. Ти просто си крайно недоверчив и се опитваш да погледнеш на всичко така както ти би го организирал, ако беше Повелител.

— Я кой ми говори за параноя — усмихна се Кикаха. — Може и да си права. Но аз съм минал през такива неща, че буквално чувам как се въртят колелцата в мозъците на другите.

Той реши да задържи лъка и стрелите за себе си и остави на Анана лъчемета.

Близко до поляната Кикаха забеляза някаква малка изпъкналост в земята. Беше висока около четвърт инч, широка не повече от два инча и дълга няколко стъпки, после изчезваше. Той мина на зиг-заг по пътеката и не след дълго откри нова издуптина, подобна на първата. Двете бяха като че ли разположени по периферията на много голям кръг и лесно можеха да останат незабелязани.

Върна се при Анана, която го наблюдаваше с любопитство.

— Известно ли ти е тук да са били извършвани някакви работи под земята?

— Не. Защо?

— Може би са резултат от земетресение — промърмори той и повече не спомена за издутините.

Канарата с размери на малко бунгало се намираше в края на поляната. Беше от черен гранит с червени нишки и бе докарана тук от север заедно с хиляди подобни канари, за да добави малко разнообразие към пейзажа. Намираше се на около стотина метра североизточно от асфалтова яма. На Кикаха му се стори, че ямата е със същия размер и на същото място като асфалтовата яма в парка „Хенкок“ на Земя-1.

Двамата легнаха по корем и запълзяха към канарата. Когато се доближиха на трийсетина метра от нея, Кикаха я заобиколи, за да я огледа от всички страни. Върна се при Анана и каза:

— Не допусках, че ще е толкова тъп, че да се скрие зад нея. Но в нея би било добро решение. А може би е някъде в гората и ни чака да отворим вратата, защото ни е заложил капан.

— Ако си прав и той чака още някой да се появи... — Анана спря, хвана го за ръката и прошепна: — Видях някого! Там!

И тя посочи през поляната към гъстата гора, на чието място бе се издигал Окръжният музей на изкуствата в Лос Анжелис, ако това беше Земя-1. Кикаха погледна нататък, но не забеляза нищо подозрително.

— Беше мъж, сигурна съм в това — каза тя. — Висок мъж. Мисля че беше Червения Орк!

— Забеляза ли да носи някакво оръжие? Например лъчамет?

— Не. Зърнах го само за миг и той веднага се скри зад едно дърво.

Кикаха усети нарастващо безпокойство.

Загледа се в птиците и забеляза, че един гарван яростно грачи, обърнат към мястото, където Анана твърдеше, че е видяла Червения Орк. Птицата неочаквано падна от клона си и повече нито се чу, нито видя. Кикаха се усмихна. Повелителя се бе досетил, че тя може да го издаде и я бе застрелял.

Стотина метра вляво от тях, съвсем наблизо до края на асфалтовата яма, няколко сойки пискаха, издигаха се във въздуха и пикираха към нещо сред високата трева. Кикаха се загледа натам, но

само след минута една лисица се измъкна от тревата и спокойно се насочи към гората. Сойките я последваха възбудено.

Възцари се относително спокойствие. Сред острите стръкове трева беше горещо. От време на време покрай тях избръмчаваше по някой бръмбар. Веднъж над главите им премина сянка и като вдигна глава Кикаха видя прелитащ дракон, размахал златнозелени прозрачни криле с поне две стъпки размах.

Случаен тръбен рев, последван от вълчи вой се разнасяха в далечината. Огромна хищна птица нададе остър крясък високо над тях.

Нямаше и помен от мъжа, който Анана бе помислила за Червения Орк. И все пак той трябваше да бъде някъде там. Може би дори сам ги беше забелязал и сега пълзеше към тях. Тази мисъл накара Кикаха да се преместят от мястото си в близост до канарата. Направиха го безкрайно бавно, за да не разклатят силно тревата. Когато се озоваха в сянката на дърветата около поляната, Кикаха прошепна:

— Не би следвало да оставаме заедно. Ще се върна на петдесетина метра вътре в гората. Оттам сигурно ще се вижда по-добре.

Целуна я по бузата и изпълзя навътре. След малко се огледа и реши да се скрие зад един храст върху едно едва забележимо възвишение. Зад него имаше дърво, което щеше да го скрие от погледа на всеки, който би се приближил откъм тази посока. За нещастие това означаваше, че ще скрие и от неговия поглед приближаващия, но Кикаха пое този риск. Фактът че все пак се издигаше макар и малко над околната местност, му даваше по-добра видимост, а храстите, сред които се бе мушнал, го скриваха от всички под него.

Не виждаше Анана, но знаеше точното й местоположение. На няколко пъти тревата едва-едва се наклони в посока обратна на лекия бриз. Ако Орк или Уртона наблюдаваха също, те щяха да видят това и може би...

Той замръзна. Тревата се накланяше много леко, бавно и през неравни интервали, на около двайсетина метра от Анана. Десет минути пауза, после тревата пак помръдваше. Накланяше се в посока към Анана и леко се отдръпваше назад, сякаш някой безкрайно предпазливо я отпускаше. Отново няколко минути никакво движение, после всичко се повтаряше.

Кикаха бе безкрайно заинтригуван от придвижването на неизвестния човек през тревата, но не позволи това да го откъсне от задачата му да наблюдава цялата околност. По време на едно от поредните поглеждания назад, той зърна проблясването на бяла кожа сред клоните на един храст на около шейсет стъпки вляво от него. Първата му мисъл бе да се премести на друго място. После съобрази, че ако го направеше, това значеше да бъде забелязан от новодошлия. И понеже не бе изключено вече да са го видели, най-доброто решение май бе да не прави нищо.

Слънцето се спускаше към хоризонта и сенките започнаха забележимо да се издължават. Онзи, който се промъкваше към Анана, се движеше рядко и много бавно, но за един час се бе доближил на около дванайсет стъпки от нея. Кикаха не знаеше дали тя бе забелязала нещо нередно.

Той извади Рога от калъфа. После сложи една стрела върху тетивата на лъка и зачака. Тревата пак се наклони към Анана и нападателят се приближи на още една стъпка от нея.

Зад него не се виждаше нищо особено с изключение на някаква синьочервена птица, която се стрелна между две дървета.

След малко в другия край на поляната пробяга едър черен вълк, като се държеше близо до първата редица дървета. На височина беше поне четири и половина стъпки и спокойно можеше да отгризне с едно щракване на челюстите си крака на човек до глезена. Беше степен вълк — вид изчезнал на Земята преди десет хилядолетия, но изобилстващ в Света на Джадаун и явно създаден повторно в нечия биологическа лаборатория, за да бъде пуснат на свобода и тук. Гигантският вълк пробяга безшумно като тигър, провесил дългия си червен език, като знаме след пороен дъжд. Уверено измина дващестина метра и изведнъж замръзна. В продължение на няколко секунди главата му огледа внимателно сектор от деветдесет градуса и после той отново продължи напред, но вече малко се бе снишил. Кикаха не го изпускаше от очи, без да забравя и за онези, които се намираха пред и зад него. Или поне се опитваше да го прави. И затова едва не пропусна случилото се с вълка.

Той рязко се хвърли към някаква точка сред дърветата и не по-малко неочаквано отскочи встрани и виейки избяга през поляната в посока към Анана. Козината на гърба му и по задните му крака гореше.

Кикаха моментално схвана, че в играта взема участие и пети, който се бе опитал да пропъди вълка с изстрел на ниска мощност от лъчемета си. Но в бързината не бе нагласил добре мощността и бе изгорил вълка, вместо само да го зашемети.

Но дали не го бе направил съзнателно? Новодошлият може би възнамеряваше да подпали звяра и да го насочи с допълнителни изстрели, за да види дали ще подплаши още някого.

Но каквото и да бе намерението му, той бе провалил плановете на другия, който се промъкваше към Анана. Бе изплашил и Анана, която чувайки изпълнения с болка вой на хищника, който се приближаваше към нея с голяма скорост, не бе устояла на изкушението да вдигне глава над тревата, за да види какво става.

На Кикаха му се искаше да погледне още веднъж зад гърба си, но време за това нямаше. Той се изправи, опъна тетивата и пусна стрелата точно в мига, в който нещо тъмно се отдръпна от Анана на около четиридесет стъпки от нея. Беше човек, облечен изцяло в черно, с черен шлем на главата и лице, скрито зад тъмно стъкло. Шлем като онзи, който рокерите в Лос Анжелис носеха. Мъжът, защото най-вероятно това бе мъж, опря приклада на лъчемет с къса цев на рамото си.

В същото време вълкът виейки се пронесе наблизко и пламналата му козина подпали сухата трева. Стрелата се стрелна през пространството между дърветата и за частица от секундата слънцето се отрази в металната ѝ опашка. Заби се в лявата мишница на мъжа, който беше вдигнал ръце, за да се прицели с лъчемета. Стрелата отскочи, но мъжът, който явно бе облякъл под дрехите си някаква защитна жилетка, падна под тежкия ѝ удар.

И изпусна лъчеметът от ръце. Понеже вече го бе включил, лъчът му образува огнен тунел в тревата. После преряза двата предни крака на вълка, който изви за последен път и замлъкна, тъй като миг по-късно лъчът преряза и тялото му. Огънят, подхванат от две места едновременно, започна бързо да се разпространява. Образува се облак дим, през който Кикаха успя да се убеди, че Анана не бе пострадала и че бързо пълзеше през тревата настрани от падналия човек и неговия лъчемет.

Кикаха рязко се извърна, извади нова стрела от колчана и започна да я нагласява върху тетивата. Зърна високата фигура на

някакъв мъж да се показва иззад ствола на едно от дърветата. Видя се ръка с лъчемет, който се насочи към Кикаха. Той моментално скочи зад своето дърво и приклепна, съзнавайки, че в тази ситуация не може да стреля с лъка бързо и задоволително точно.

Усети миризма на изгоряло. Вдигна поглед. Лъчът беше прерязал хоризонтално ствола на дървото, зад което се бе скрил, и неговата горна част сега се крепеше само по някакво чудо върху долната.

Кикаха бързо отскочи вляво и стреля с точност, придобита в хилядите часове тренировки при съзнателно подбрани тежки условия. Стрелата мина толкова близко до дървото, че направо облиза кората му. Този контакт се оказа достатъчен за да я отклони и тя пропусна ръката с лъчемета. Мъжът се стресна и се дръпна назад. В този момент дървото над Кикаха падна, най-сетне извадено от равновесие поради неравномерното разпределение на клоните в короната му. Наклони се точно към Кикаха, който отскочи назад и така избягна основната тежест на ствола. Но един от клоните го удари и пред очите му притъмня...

Когато отново видя светлината на деня, осъзна, че всъщност не бе минало много време. Слънцето не се бе спуснало съвсем ниско. Чувстваше главата си като че ли някакъв корен бе поникнал в нея и се бе заплел в най-чувствителните му нервни окончания. Един клон го притискаше в гърдите, а чувстваше, че и краката му са в подобно състояние. Можеше само леко да помръдва с ръце и да върти глава, но иначе бе като погребан под лавина.

Около него се виеше пушек, който го накара да се закашля. Чувахе пращенето на пламъци и усещаше някаква топлина около ходилата си. Страхът че може да изгори, го накара трескаво да се замята. Резултатът бе че главата го заболя още повече. Не бе успял да помръдне под притискащите го клони.

Помисли си за другите. Какво ли се бе случило с Анана? Защо не го бе потърсила, за да му помогне? Ами онзи, който бе отсякъл дървото? Дали не се прокрадваше сега към него, за да се убеди, че е ликвидирал неприятеля си? А другият с черното яке, когото бе съборил със стрелата си? И третият, който бе подпалил вълка и с това бе сложил началото на всичко? Къде бяха те?

Ако Анана не направеше нещо за него незабавно, спокойно можеше да забрави за съществуването му. Димът се сгъстяваше и

усещането в долната част на краката му започваше да става доста неприятно. Наистина щеше да бъде въпрос на време дали щеше да умре от задушаване или от изгаряне на краката. Това ли беше краят му? Краят, който спохожда всички, дори безсмъртните Повелители, изживели по петнайсет хиляди години? Ако трябваше да умира, защо това не бе станало в любимия му Свят на нивата?

После изостави тези мисли. Не беше още мъртъв и нямаше да се предаде без борба. Щеше някак да махне това дърво от гърдите и краката си и щеше да изпълзи далече от огъня и от неприятелите си. Но къде все пак бе Анана?

Един глас го накара да трепне. Разнесе се почти в лявото му ухо. Той обърна глава и видя ухиленото лице на Червения Орк.

— Значи лисицата се хвана в смъртния ми капан? — каза Червения Орк на английски.

— Разбира се, нали така го беше замислил — отговори Кикаха.

Повелителите бяха жестоки същества и този сигурно искаше да го види да умира бавно. А не бе изключено и да желаше изцяло да се наслади на чувството на поражение обхванало душата на своя враг. Никой Повелител не убива бързо, ако може да си го позволи.

Трябваше да ангажира Червения Орк в разговор за колкото можеше по-дълго. Ако Анана се опитваше да се промъкне насам, би й помогнало, ако Орк приковеше внимание върху Кикаха.

Повелителя наистина искаше да говори, да измъчва жертвата си, но това не бе притъпило бдителността му ни най-малко. През цялото време докато лежеше до Кикаха, той държеше лъчетметът си готов и непрекъснато се оглеждаше като неспокойна птица.

— И така, ти спечели — подметна Кикаха с лека въпросителна нотка, макар да не вярваше, че Червения Орк бе спечелил и да не бе способен да си го помисли, докато сам не умреше.

— Срещу теб, да — отговори Орк. — Срещу другите не още. Но и това ще стане.

— В такъв случай Уртон е все още някъде там — заключи Кикаха. — Кажи ми ти ли заложи този капан? Ти или Уртон?

Червения Орк престана да се усмихва.

— Не съм сигурен — призна той. — Клопката може би е толкова фино поставена, че ме е накарала да мисля, че аз съм я поставил. От друга страна може би наистина съм аз. Има ли някакво значение? По

една или друга причина всички дойдохме тук, на мястото на последната схватка. Добра битка беше, защото този път не се борихме чрез подставени лица, каквито са нашите леблабии. Бихме се директно, така както трябваше. Ти си единственият землянин сред нас и аз съм убеден, че си наполовина Повелител. В теб определено се долавят някои семейни прилики. Сам аз бих могъл да съм ти баща. Или Уртона. Или Уриел. А защо не и онзи... Джадауин. Той поне има гените, които биха обяснили червената ти коса. — Червения Орк замълча, поусмихна се и продължи: — Освен това напълно възможно е Анана да ти е майка. В този случай ти ще си пълноправен Повелител. Кое то от своя страна би обяснило изумителните ти способности и съпътстващият те успех.

Над лицето на Кикаха се спусна гъст пушек и той отново задавено се закашля. Червения Орк се поотдръпна и обърна гръб към Кикаха, който се възстановяваше след поредния пристъп на кашлица. Нещо ставаше с краката му. Те бяха престанали да усещат топлина. Струваше му се, че върху тях има купчина пръст.

— Не знам какви искаш да намекнеш, Червени Орк — проговори Кикаха, — но Анана просто не би могла да ми бъде майка. Освен това аз знам кои са моите родители. Това са фермери от Индиана, които са произхождат от американци, макар в кръвта им да има по малко от кръвта на шотландски, норвежки, германски и ирландски имигранти. Роден съм в малкото селце Северен Тер От и в произхода ми няма никаква загадка...

Той млъкна, защото имаше загадка. Родителите му се бяха преселили от Кентъки в Индиана преди да се бе родил и съвсем неочаквано той си спомни сега за загадъчния чичо Робърт, който го посещаваше от време на време във фермата през годините, когато Кикаха бе още съвсем малък. Спомни за проблема с неговия акт за раждане, когато се бе записал като доброволец в армията. Спомни си, че когато се бе върнал в Индиана след свършването на войната, неизвестен благодетел му бе оставил десет хиляди долара. В съпровождащата ги бележка се казваше, че трябва да му помогнат да се изучи в колежа и смътно се намекваше, че ще има още пари.

— Няма загадка казваш...? — отново се обади Червения Орк. — Но аз знам за теб много повече, отколкото ти би помислил, че е

възможно. Когато открих, че си се родил под името Пол Янус Финеган, аз си спомних за нещо и проверих догадката си. И така...

Кикаха отново се закашля. Орк спря да говори. В следващата секунда в дима над него се появи някаква фигура, която се материализира откъм онази посока на дървото, където му се струваше, че вече не може да има живот. Тя прелетя през дима и се стовари върху гърба Червения Орк, изтръгвайки лъчемета от ръката му.

Орк извика от изненада, опита се да си възвърне лъчемета, но нападателят го предупреди с приглушен глас:

— Спри! Или ще те разрежа надве!

Кикаха изви глава встрани и назад колкото можеше повече. Той позна гласа, но въпреки това не можеше да повярва. След това се досети, че точно Анана беше засипала незабелязано краката му с пръст или ги бе покрила с нещо.

Как обаче не се бе закашляла и не се бе издала по този начин?

Тя се обърна към него, но без да отклонява лъчемета от Червения Орк. Носът и устата ѝ се бяха превързани с кърпа. Тя беше мокра и Кикаха заподозря, че това е урина. Анана винаги бе проявявала удивителна способност да се адаптира и да се оправя с онези неща, които ѝ бяха под ръка.

Тя направи знак на Орк с лъчемета. Той изпълзя на четири крака назад, без да сваля злобния си поглед от нея.

Анана пристъпи напред, захвърли лъчемета си настрани и взе този на Орк. После, без да отмества дулото от него, смъкна кърпата от лицето си върху шията.

— Благодаря ти за лъчемета, чичо. Моят беше изчерпал заряда си.

Орк я погледна изумен.

Анана се клекна и каза:

— Хайде сега, чичо, на работа! Махни това дърво от него. И го направи бързо!

— Но аз не мога да го вдигна! — възрази Орк. — Дори да си счупя гръбнака, пак не мога да повдигна такава тежест!

— Опитай — подкани го тя.

На лицето му се появи упорито изражение.

— И защо да го правя? Ти така или иначе все ще ме убиеш. Направи го веднага.

— Първо ще ти изпека краката и ще ти изгоря очите — поясни тя охотно, — после ще те оставя тук без крака и сляп. И то само защото не си махнал това дърво от него.

— Почакай, Анана — спря я Кикаха. — Знам че искаш да го накараш да страда, но не съм съгласен да бъде заради мен. Отсечи клоните с лъчемета и онова, което остане, ще може да се премести от там. Не си играй! Не знам дали си разбрала, но тук има още двама!

Анана се отдръпна от гъстия пушек и заповяда:

— Дръж се настрана, чичо!

Изтегли три пъти лъча по дължината на ствола и разсече онази част върху гърдите му надве. Той не разбра какво се бе случило с дървото върху краката му. Орк без усилие вдигна ствола и после го издърпа извън дима. След това го взе на ръце и го пренесе в гората, в място, където тревата беше по-рядка и по-ниска.

Бавно положи Кикаха на земята и се подчини на заповедта ѝ да сложи ръцете си на тила.

— Непознатият е върху канарата — проговори Анана. — Стана и залитайки избяга точно докато вдигах лъчемета, който беше изпуснал. Изтича нататък за да се спаси от мен и от пожара. Не го убих, въпреки че май трябваше. Но бях любопитна какво прави тук и смятах да го разпитам по-късно.

Любопитството бе измъквало победата от ръцете на не един Повелител, помисли си Кикаха. Но не каза нищо на глас, защото тя се бе справила отлично и освен това любопитството не му бе чуждо и на него. Беше се напатил достатъчно, така че можеше да ѝ съчувства искрено.

— Знаеш ли къде е Уртоната? — попита той, кихна и почувства рязка болка в гърдите, сякаш някакъв тумор бе порасъл там през последните няколко секунди. Краката му бяха като изтръпнали, но усещаше, че животът бавно се връща в тях. И заедно с живота, завръщаше се и болката. — Страх ме е, че няма да мога да ти бъде от голяма полза, Анана — въздъхна той. — Изпитвам силни вътрешни болки. Ще направя каквото мога, за да ти помогна, но се опасявам, че по-голямата част ще зависи изцяло от теб.

— Не знам къде е Уртоната — отговори му Анана. — Знам само че е някъде там. Сигурна съм, че точно той подпали вълка. И че е

организирай целия този капан. Дори великият Червен Орк, Повелителя на двете Земи, бе подмамен да влезе в него.

— Аз знаех, че това е капан — възрази Орк. — И съзнателно влязох в него. Мислех, че ще няма да бъде никакъв проблем да... да...

— Да, чичо, но на твоето място бих говорила малко по-скромно — сръза го тя. — Въпросът, големият въпрос, е как да се измъкнем от цялата тази каша.

— Рога — извика Кикаха. Изправи се в седнало положение с голямо усилие, опитвайки се да игнорира драскащата го отвътре драконова лапа. Носещият се под дърветата пушек го накара отново да се закашля. Болката се засилваше.

— О! — възкликна Анана притеснено. — Пак бях забравила за него!

— Трябва да го вземем обратно. Остана там под дървото — каза той. — С него ще отворим вратата в канарата. И ако се наложи, ще минем през нея.

— Но във втората стая отатък има клопка! — възрази тя. — Нали ти казах, че не можах да взема деактиватора със себе си?

— Можем да излезем по-късно — обясни Кикаха. — Уртона няма да може да ни последва и едва ли ще остане да ни дебне тук, защото ще помисли, че сме избягали в някой друга вселена.

Той замлъкна, защото усилието да говори му причиняваше силна болка.

По заповед на Анана, Червения Орк му помогна да стане на крака. Но го направи толкова грубо, че Анана извика с пламтящ поглед:

— Ако не се постараяш да бъдеш малко по-внимателен, чичо, ще те убия на място!

— И като го направиш — озъби се в отговор Орк, — ще си го влачиш сама. И ми е много интересно с какво това ще подобри положението ти?

По лицето на Анана изглеждаше, че е готова да изпълни заплахата си. Но преди Кикаха да успее да се намеси, той видя цевта на лъчмета ѝ да пада в тревата. Анана остана да държи в ръка половин оръжие.

Изад дърветата зад тях се разнесе глас:

— Направете точно както ви казвам! Идете при канарата и чакайте там следващите ми заповеди!

Защо иска да направим точно това? помисли си Кикаха. Знае ли той за клопката във вратата, знае ли че оттук няма измъкване, ако не постъпим както казвам? Дали не се надява, че ще опитаме да избягаме сами и ще задействаме клопката, освобождавайки пътя за него? Сигурно ще чака извън канарата, докато ние вътре агонизираме и ще се наслаждава садистично на страданията ни, докато обмисля собствената си дилема.

Уртона очевидно смяташе, че ги държи в ръцете си и не по-малко очевидно бе, че това бе така. Но не искаше нито да се показва, нито да се приближава.

Точно това е начинът, мина през главата на Кикаха. Да си хитър, недоверчив, нищо да не приемаш за самоподразбиращо се. Точно така е оцелял толкова години. Оцелял? Изглеждаше като че ли това ще бъде и неговият край.

— Вървете към канарата! — избумтя гласът на Уртона. — Веднага! Или малко ще ви поизпека!

Анана мина от другата страна на Кикаха и помогна на Червения Орк да го прикрепи. Всяка стъпка изтръгваше стон на болка от устните на Кикаха, но след няколко крачки той стисна зъби и замълча. Димът продължаваше да се стеле във въздуха и от време на време го караше да кашля и да се превива от спазмите на болката.

Бяха подминали дървото, където на един полуизгорял клон беше окачен Рога.

— Показа ли се вече Уртона? — попита Кикаха.

Анана бавно се обърна и отговори:

— Само на крачка-две.

— Сега ще се спъна. Оставете ме да падна!

— Ще те заболи много.

— И какво от това. Пуснете ме. Сега!

— С удоволствие! — каза Орк и го пусна. Анана не реагира така бързо и в продължение на секунда се опитваше да се справи с цялата му тежест. Те паднаха заедно и тя пое по-голямата част от удара с тялото си. Въпреки това, докосването до земята беше като убождане в остриите върхове на шиповете в гърдите му и той едва не припадна.

Уртона нещо извика. Червения Орк замръзна и бавно повдигна ръце над главата си. Кикаха се опита да се изправи и да изпълзи към Рога, но Анана го бе изпреварила.

— Изспири с него! — заповяда ѝ той.

— Защо? — едновременно запитаха Червения Орк и Анана.

— Направи каквото ти казвам! Ще ти обясня по-късно! Ако за нас има по-късно!

Тя вдигна мундщука до устните си и силно изспири последователността от седем ноти, която служеше като универсален ключ за отварянето на всяка врата, монтирана от Повелителите, в близката околност.

Уртона бе надал нов вик и се бе затичал към мястото, където бяха паднали. Но когато чу първата нота и след като видя какво държи в ръцете си Анана, той направо диво изкрещя.

Кикаха очакваше, че ще стреля. Но вместо това Уртона се извърна и побягна с все сили към гората.

— Какво му стана? — учуди се Орк.

В този миг заглъхна и последната от седемте ноти.

Уртона спря да тича, захвърли лъчемета си на земята и започна да подскача с два крака.

Районът около тях оставаше все същият. Виждаше се поляната с изгорялата трева, виждаше се и канарата, върху която се бе изправил странникът в черните дрехи, виждаше се и отсеченото дърво в самия край на поляната.

Но небето над главите им бе станало гневно червено и в него... нямаше слънце!

Земята отвъд поляната се бе превърнала в поредица високи хълмове, покрити с ръждивочервена трева и странни храсти, чиито листа на зелени и червени ивици имаха формата на свастика. По далечните хълмове се виждаха и дървета — високи, с кръгли дънери, покрити с кора на бели, черни и червени ивици. Те се поклащаха сякаш се намираха на дъното на плитък залив, над който се е разразил ураган.

Отскоците на Уртона стигаха до достойната за уважение височина от близо шест стъпки. Миг по-късно той сграбчи лъчемета си и се понесе на големи скокове към тях. Изглеждаше като човек, който напълно се владее.

Не можеше да се каже същото за Червения Орк, който понечи да се обърне към тях, отворил уста, за да запита какво се бе случило. Рязкото движение го увлече и той залитна. Падна, но не се удари тежко.

— Не се вдигай — каза Кикаха на Анана. — Не знам къде се пренесохме, но силата на тежестта тук е по-малка от тази на Земята.

Уртона се изправи пред тях. Лицето му беше червено като небето над тях. В зелените му очи гореше див пламък.

— Рога на Шамбаримен! — изкряска той. — През цялото време се питах какво ли носите в този калъф. Ако знаех! О, само ако знаех!

— Тогава щеше да останеш извън границите на гигантската врата, която беше монтирал под поляната, нали — каза Кикаха. — Кажи ми, Уртона, защо сам пристъпи в нея? Защо ни караше да отидем към канарата, след като и така бяхме в очертанията на вратата?

— Откъде знаеш? — извика Уртона. — Как би могъл да знаеш?

— Не бих могъл да кажа, че съм знаел — призна Кикаха. — Но още с идването ни видях малките издутини в земята по периферията на поляната. Те не ми говореха нищо, но аз досещах, че зад тях стои нещо. Винаги се отнасям с подозрение към онова, което не мога веднага да си обясня... После ми направи впечатление, че ти през цялото време се държа настрана, въпреки че това можеше да се обясни с желанието ти да се убедиш, че не носим никакви скрити оръжия. Но ти искаше да постигнеш нещо повече от това да ни вкараш в очертанията на твоята гигантска врата и после да я задействаш. Ти искаше да ни натикаш в нашата врата — онази в канарата, — където щяхме да се озовем в капан без изход! Искаше да се скрием от теб там, да си помислим, че сме те надхитрили и да излезем по-късно, озовавайки се тук... Но ти не знаеше, че Анана не разполага с деактиватор и нямаше представа, че в нас е Рога. Разбира се че не би могъл нищо да заподозреш, дори след като калъфът беше пред очите ти толкова време, защото за последен път си видял Рога преди хиляди години. И не си знаел, че той е притежание на Джадауин, защото иначе би направил връзката на Рога с калъфа, още повече след като аз съм близък приятел на Джадауин... А аз накарах Анана да изсвири с Рога, въпреки че тя не знаеше защо го прави. Не исках да отивам в твоя свят, но бях готов да се съглася да го сторя, ако можех да те взема с нас!

Анана бавно и внимателно се изправи на крака и прошепна:

— Изменчивият свят! Светът на Уртона!

Над хълмовете на изток, или по-скоро в посоката, която би била изток в света, който току-що бяха напуснали, се появи огромно червено тяло. То бързо се издигаше над хоризонта и не след дълго стана ясно, че представлява луна, четири пъти по-голяма от земната. Беше не кръгла, а продълговата и от нея излизаха някакви безформени израстъци. На Кикаха му се строи, че плавно променя формата си.

После почувства земята под краката им да се накланя. Миг по-късно главата му се озова по-ниско от краката. А веригата хълмове в далечината започваше да се размива.

Кикаха стана. Болките сякаш бяха поотслабнали. Обяснението можеше да се крие и в намалената сила на тежестта.

— Вратата, разбира се, е еднопосочна, нали, Уртона?

— Естествено — отвърна му Уртона. — Иначе щях вече да съм ти отнел Рога и да съм я отворил.

— И къде се намира най-близката врата, през която може да се напусне този свят?

— Нищо няма да загубя, ако ти кажа — сухо каза Уртона. — Особено като се има предвид, че няма да научиш повече, отколкото сам знаеш в момента. Единствената врата, през която може да се напусне този свят, е в моя дворец, който от своя страна е някъде тук на повърхността на това тяло. Или може би на онова — и той посочи червеникавото небесно тяло, което се променяше в резултат на някаква необяснима метаморфоза. — Тази планета се разцепва, променя формата си и отново се събира, за да се разцепи пак. Единствената аналогия, която ми хрумва, е лавата. Вулканичен свят.

В този момент Червения Орк реши да действа. Той направи гигантски скок, който едва не го прехвърли над главата на Уртона. Но все пак съумя да се стовари върху него и двамата рухнаха на земята. От силата на удара лъчemetът излетя от ръката на Уртона и падна недалече. Анана се хвърли за него и сама падна толкова лошо, че Кикаха се обезпокои. Тя обаче се изправи разтреперана, но усмихната. След малко Уртона се върна при тях, а Червения Орк прилази обратно.

— Ето какво, чичовци — обърна се тя към тях. — Мога да ви застрелям и съм почти сигурна, че така би било най-добре. Но ми трябва някой, който да помага на Кикаха, така че вие двамата ще го правите. Благодарете се на по-малката сила на тежестта, която

облекчава задачата ви. Ти, Уртона, си ми необходим и защото знаеш нещо за този свят. Би следвало, след като ти си го проектирал и построил, нали? А сега двамата направете носилка за Кикаха и след това потегляме.

— Къде ще потегляме? — изръмжа Уртона. — Няма къде да отидем. Тук няма нищо постоянно. Не можеш ли да разбереш това?

— Дори да се наложи да претърсим всеки инч от този свят, пак ще го направим — заяви Анана. — Хващайте се на работа!

— Само един момент — спря я Кикаха. — Какво направи с Улф и Хризеис?

— Прехвърлих ги в този свят. Тук са някъде. Или може би на онова тяло. А кой знае дали не са и на повърхността на някое друго тяло, което още не сме видели! Стори ми се, че това е най-лошото, което мога да им причиня. Разбира се, те имат някакъв шанс да намерят двореца ми. Макар че...

— Макар че дори да го намерят, там ще се натъкнат на не една и две клопки, нали? — довърши мисълта му Кикаха.

— Има и други неща на този свят...

— Големи хищници? Враждебно настроени човешки същества?

Уртона кимна и каза:

— Да. Лъчеметът ще ни бъде от полза. Надявам се зарядът му да издържи по-дълго. Освен това...

— Хайде де, не ни дръж в напрежение — подкани го след малко Кикаха.

— Надявам се, че скоро ще намерим двореца ми. Защото ако не си местен жител, този свят може да те побърка!

[1] General Motors (англ.) — най-големият производител на коли в САЩ (вкл. Шевролет, Олдсмобил, Понтиак и Буик) — Бел.пр. ↑

[2] американски скаут и ловец на бизони, който организира собствено пътуващо шоу — Бел.пр. ↑

[3] виж първа и трета книга от серията (Създателят на вселени и Частен космос) — Бел.пр. ↑

[4] прозвище, използвано в САЩ за жителите на Индиана — Бел.пр. ↑

[5] английска поговорка, която завършва „но удовлетворението от наученото я е възкресило“ — Бел.пр. ↑

[6] икономическата криза в началото на 30-те години — Бел.пр. ↑

[7] в превод „Търкалящите се камъни“ (англ.) — Бел.пр. ↑

[8] герой от комикси и филми през 30-те години. Приключенията му обикновено се развиват в космоса и той спасява Земята от много опасности — Бел.пр. ↑

[9] Чао (ам. исп.) — Бел.пр. ↑

[10] сбогом (исп.) — Бел.пр. ↑

Източник: <http://sfbg.us>

Издание:

Частен космос. Зад стените на Тера. 1994. Изд. Бард, София. Биб. Фентъзи клуб, No.3. Романи. Превод: [от англ.] Иван ЗЛАТАРСКИ [A Private Cosmos (1967), Behind the Walls of Terra (1970) / Philip Jose FARMER]. Предговор: Роджър ЗЕЛАЗНИ. Формат: 20 см. Страници: 400. Цена: 83.00 лв.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.